Ion Coja
ȘEITANII
LEPĂDAREA DE SATAN
★ ★ ★
AEVEA

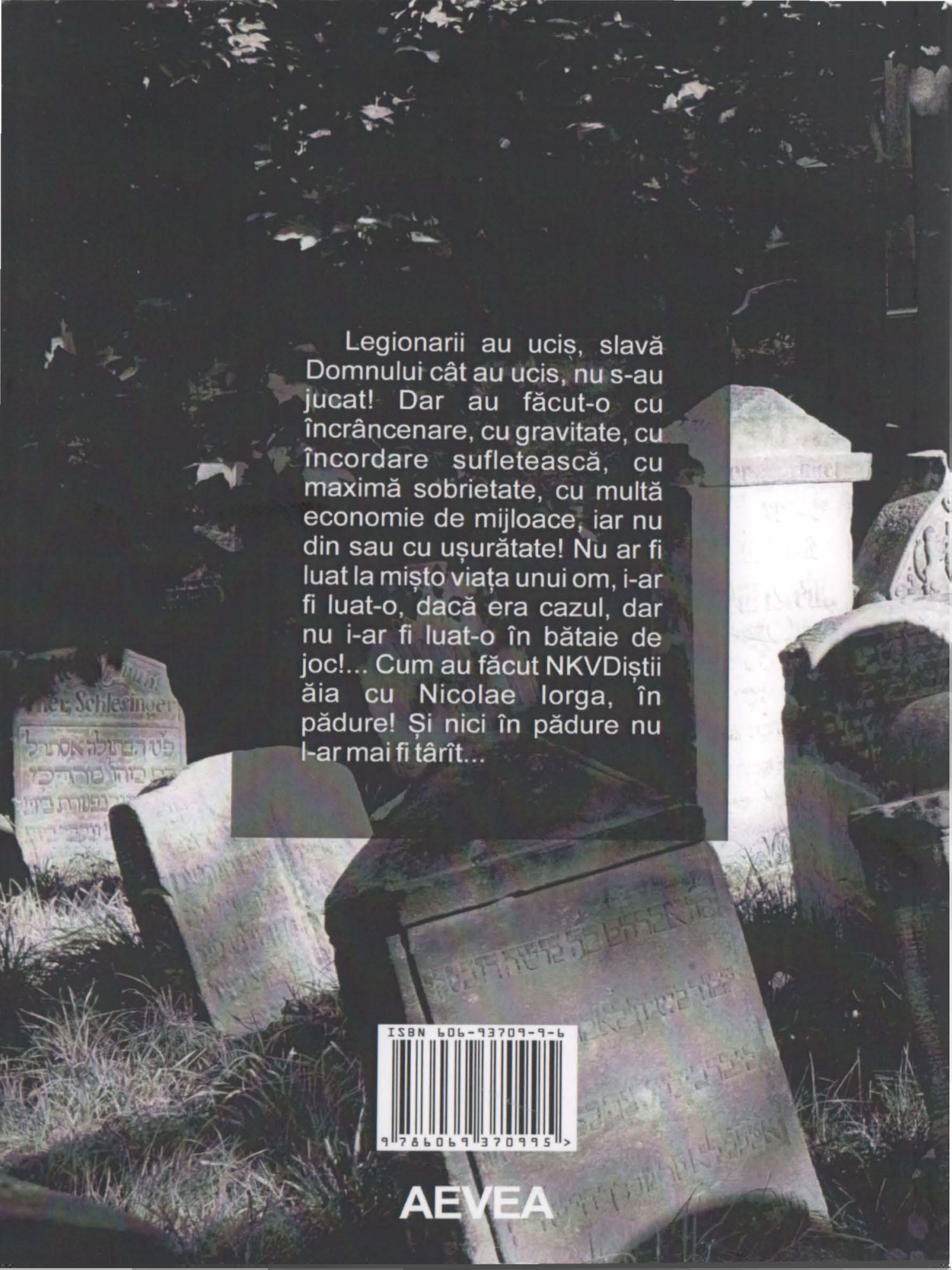

Legionarii au ucis, slavă Domnului cât au ucis, nu s-au jucat! Dar au făcut-o cu încrâncenare, cu gravitate, cu încordare sufletească, cu maximă sobrietate, cu multă economie de mijloace, iar nu din sau cu ușurătate! Nu ar fi luat la mișto viața unui om, i-ar fi luat-o, dacă era cazul, dar nu i-ar fi luat-o în bătaie de joc!... Cum au făcut NKVDiștii ăia cu Nicolae Iorga, în pădure! Și nici în pădure nu l-ar mai fi târît...

ISBN 606-93709-9-6

AEVEA

Coperta: **Ion Aurel COJA**
Tehnoredactare: **Adrian STANCIU**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
COJA, ION
Şeitanii / Ion Coja. - Bucureşti : Aevea, 2015.
3 vol.
ISBN 978-606-93709-6-4
Vol. 3. : Lepădarea de Satan. - 2015. - ISBN 978-606-93709-9-5

821.135.1-31

© Toate drepturile şi responsabilităţile asupra conţinutului aparţin autorului

Editura AEVEA
E-mail: edituraaevea@gmail.com
Tel.: 0744.90.38.90
021.222.81.00

Tiparul executat la S.C. SEMNE '94 S.R.L.
Tel.: 0744.35.70.28
021.667.08.20

ION COJA

ȘEITANII

VOLUMUL III

LEPĂDAREA DE SATAN

roman

Capitolul 1

Cu alba-neagra la cimitir

A doua zi nu mai țin minte ce am făcut. Aveam atâtea de făcut... Dar aveam și mai multe la care să mă tot gândesc și răs-gândesc...

Mai ales la decizia Svetlanei... S-o iau în serios?... Nici măcar nu cred că înțelesesem bine ce vrea. Bașca lacrimile din glasul cu care m-a întrebat dar ce au cu voi?! Cine? Nu mi-a dat nici măcar să bănuiesc cine ar putea fi oamenii ăia răi de tot despre care a aflat ea că ne vor capul, vor să ne belească, să ne piară și urma urmelor, probabil... Nouă, românașilor! Moldo-vlahilor! Daco-romanilor nord-dunăreni!

Probabil că am luat-o atunci metodic, mai întâi ideea ciudată a doamnei din Leningrad pe Neva... Mă lovea cel mai direct și strict personal! Cică vrea să rămână singură ca să fie sigură că nu a ajuns dependentă erotic de subsemnatul... Rescriu: dependentă erotic de su... subsemnatului! La genitiv, deci! A cui? A subsemnatului!

...Și că tot ce va face de acum înainte pentru mine va fi ce? Reacția ei sinceră și pură, de dăruire gratuită, fără nicio condiționare sau răsplată de-aia sexerotică! Adică să nu-i poată nimeni reproșa, curvo!, te-ai întins cu toți șeitanii și ți-ai trădat

neamul tău străvechi și ales, te-ai lepădat de mamă și de tată pentru un hăndrălău de valah...

O clipă, vere! Bați câmpii! Nu zicea tot ea că ne vom vedea ca și când numai pentru asta ne vedem, lumea toată să creadă că chiar a devenit dependentă de socoteala mea și că de altceva nu ne ocupăm?!... Iar ea, în fapt, o să se vadă cu mine pentru... pentru nobila cauză pe care singură a inventat-o!

Pe cine mai fute azi la icre grija de soarta românilor?!... Eu nu mai știu pe altcineva! Iar ea vrea să fie sigură că numai această grijă, în toată puritatea și gratuitatea ei, o împinge de la spate, inexorabil, ca o chemare transcendentalistică... Iar nu zvâcul fiziologiei stârnite spre culmi și prăpăstii niciodată călcate până la întâlnirea cu mândelul!... Bună și fiziologia asta, dar nu despre ea este vorba!

Dimpotrivă, fiziologie ioc! Numai spiritualitate pură!... Mormane! De dragul cui?...

Îmi vin în minte uitate, cuvintele de neuitat, rostite la Neviorc, când cu românii ăia fraieri care nu s-au învrednicit să-i bleească pe evrei!... Aveau și ei ocazia să intre în istorie, în istoria cea mare, a poporului ales! Și au declinat oferta generoasă a Fiuhrerașului...

Dar rămânea restul, restul Europei. Care și-a văzut de istorie și a scris capitolul ei cel mai prima: Holocaustul! Iar ea, marea ziaristă, nu a vrut niciodată să scrie despre subiectul ăsta!... De ce?

...Și acum urmează cuvintele ei nemaipomenitele, bine că nu le-am uitat, care i-au plăcut atât de mult și lui Culianu: tăcerea pe acest subiect nenorocit, al Holocaustisirii, este forma ei de politețe față de Dumnezeu!...

Nu vrea ea să-l pună pe Dumnezeu într-o situație jenantă, întrebându-se cum dracu', Doamne, a fost cu putință ditamai holocaustălăul?!... Ce naiba făcea Atotputernicul în vremea aceea?! Jucai table, Doamne?!... Pe ce planetă hoinărea Pantocratorul,

prin ce galaxie, de nu vedea nimic din ce se întâmpla în ograda Sa?!... Pe planeta cea mai dragă Creaţiei?!... Încununând-o!

Ci ea a tăcut pe tema asta mereu, mustrarea mută e cea mai dureroasă, şi o singură dată a scris, dar nu despre infamii asasini, ci despre poporul de năuci care nu s-au aliniat la directivele Uniunii Europene de atunci şi nu s-au apucat să-i bage la maşina de tocat, să-i facă mărunţiş pe bancherii lumii!...

A scris, draga de Sve, dar degeaba a scris! N-a găsit nicăieri măcar o gazetă de perete pentru textele ei de laudă ţăranului român, ei erau principala cauză a acestui comportament aberant în istorie!... Ştia şi de ţăranii care au mers cu găleţile de apă să stingă setea de viaţă din trenul acela celebru, cu j'de mii de j'dani morţi!

Dar cine-s cei de care se ascunde acum? Pe cine vrea ea să-i facă să creadă că ne vedem şi noi doi, eu român şi ea ce este, numai ca să facem, vorba bunicilor noştri, *la bête à deux dos*? De cine se fereşte să afle ei ăia ce vorbeşte ea de fapt cu mine?...

Nu cumva cei de care se fereşte sunt chiar cei care ne vor capul?... Capul nostru al românilor, nu al meu şi al Svetlanei!... Noi ei, românii!

Şi deasupra tuturora întrebarea întrebărilor, a mea: de ce, oameni buni, ne doriţi pieirea, cu atâta ardoare de aţi făcut-o pe biata fată să o podidească plânsul chiar pe plaja unde fusese totuşi atât de fericită?!...

...Numai lacrimile din glasul ei contează pentru mine! Fără ele, fără să le fi văzut şi auzit, ba pot spune că le-am şi gustat, le-am lins fără să vreau şi nu mi-a părut rău, deci dacă n-aş fi văzut cu ochii mei cum plânsul îi îneacă cuvintele, nu mi-aş fi făcut nicio grijă... Dar lacrimile acelea, imposibil de stăpânit, mă înfioară... De mi se sparie gândul!

Femeia asta ştie o mulţime de lucruri nenorocite, care ne aşteaptă, ni se pregătesc, aproape inevitabilie... Lacrimile alea nu-i veneau aşa, ca la o femeie isterică, fără niciun motiv real...

Ci e vorba de ceva foarte grav... E vorba de informaţii! Mii de biți... O să mi-i transfere, în timp!

Iar ea, care a decis să fie de partea noastră, vrea să fie sigură că la mijloc nu este o persoană, că n-o face din slăbiciune de muiere moartă după... după partea bărbătească a bărbatului aici de față!

Așadar, n-o să ne mai iubim așa, carnal și sexual! Chiar dacă pentru ochii lumii ne vom face că! De fiecare dată când vom fi la o distanță mai mică de 1,05 metri! Deci pentru altcineva se va abține, măcar o vreme... Nu pentru ochii lumii? Pentru cine, vere, atunci?!

Vere, chiar nu pricepi că pentru ea, ea însăși, în sinea ei, acolo are nevoie să știe ea că se amestecă în istoria României viitoare fără nicio condiționare personală și erotică, senzuală sau sexuală, de care să i se facă vreodată rușine!... Din respectul de sine, cum zicea nen-tu Pitagora, că asta este virtutea cea mai!... Ce naiba? Te faci că nu pricepi, am impresia!...

Îți mai aduci aminte ce ai scris cândva pe acest subiect?!...

Te rușinezi acum, nerușinatule, că te-ai grăbit să conchizi că este un comandament arian sută la sută! Greco-latino-tracic în exclusivitate!... Bine că ți-a rămas în manuscris, rămânea-ți-ar în gât să-ți fi rămas hârtia pe care ai mânjit-o, ai maculat-o!, când ai scris, cu un anume subînțeles ușor de descifrat, că numai vechii europeni au descoperit, au conceput respectul de sine, ca virtute a virtuților!...

Ceilalți, canci! Adică semiții de evrei în primul rând... Antisemitule!... Asiaticii, nu mai vorbim! Anti-asiaticule! Ce se alegea de capul tău dacă nu te întâlneai cu creștina asta?! Să te aducă ea la sentimente normale, omenești, față de toată omenirea, fără deosebire de rasă, religie sau... Nu, o clipă! Halt! Să fim bine înțeleși:

Deosebirea de sex rămâne în vigoare pentru băiatul! Nec plus ultra!

Desigur, intenția contează și intenția este deosebit de impresionantă... Nu glumesc! Măcar că pot pune pariu că... Mă rog, una e dorința, alta e putirința...

Răsuflu adânc și încerc să rețin esențialul: știe multe doamna Roller despre neprietenii noștri, iar ce știe o îngrijorează atât de tare, o sperie chiar, cumplit o sperie!... Ce-ar fi să mă concentrez puțin pe subiectul ăsta?...

Cred că atunci m-am gândit mai serios și la Constantin Dobre, cel cu greva minerilor... Să-l caut și să văd ce se poate lega. Dacă Ceaușescu însuși a dat ordin să fie adus Dobre la București, probabil că cei doi se și văd...

Cu domnul general Pamfil Filipache nu mai știam ce să cred. Să mă duc la DRP-ul și să-l pun la curent cu toată povestea?... Chestiunea Basarabiei era urgentisimă... Mda. Mai înainte de orice ar fi trebuit să știu câte zile mai erau până la Congresul al nu știu câtelea al PCR... Chiar nu știi al câtelea? E ultimul, domnilor!, mi-a zis la facultate în hol Cezar Tabarcea. Domnule, eu te-am întrebat când se ține, nu a câta oară!...

Și nu te interesează să afli că este ultimul? Ultimul?... De unde știa?...

Nu s-a ferit de niciunul dintre noi, vreo cinci-șase colegi care ne nimerisem în holul de unu jumate!... Era momentul când spațiul pavat cu marmură albă al holului mare se popula cu cea mai mare densitate de picioare frumoase din tot Bucureștiul... O încântare, de la 1,30 la 2, să vezi forfota de tocuri înalte și șuturi svelte sveltuțe, săltând piepții semeți. Petrică Nicolau, mereu prezent la acest ceremonial, îmi făcu cu ochiul, aluziv la cele spuse de Tabarcea. Dar nu am priceput ce anume trebuia să înțeleg despre Cezar din cele auzite... Știa și era bucuros să ne dea vestea sau să se dea mare că le știe el pe toate. De unde le știe?...

A apărut și Titi Enache, cu catalogul sub braț. Domnilor, era cât pe ce să vă trec absenți... Ce ședință țineți aici?

Titi Enache? Da, decanul holului!... El era omul de care aveam nevoie. L-am tras deoparte după câteva minute, se făcuse ora 14, cei care nu aveam ore puteam pleca. Eram liberi! O luăm pe Academiei spre Athenée. Mă întreabă de Țuțea, dacă este adevărat ce au anunțat la Europa Liberă. Ce? I-au ridicat manuscrisele? Așa-i! La cererea bătrânului! ...Cum așa? Păi a zis domn Țuțea să le ia securitatea ca el să le scrie din nou și mai bine, în orice caz mai succint, mai concentrat. Mai apodictic!

Să mori tu că așa a zis? E năpraznic!...

Îl trag pe o bancă din parcul Atheneului. Pricepe. Nu te mai feri, vere! Toată lumea bună numai de asta vorbește! Despre ce? De nen-tu Puiu, cică o să se retragă din toate funcțiile la congres!...

E vestea cea mai bună! Dar nu cred!... Nu-i stă în caracter!... Eu altceva vreau să știu: îl cunoști pe Constantin Dobre? Parcă sună cunoscut numele... A fost liderul minerilor din Valea Jiului în '77. Exact, exact!... Cum adică să-l cunosc?! L-au lichidat de mult băieții cu ochi albaștri... Citez din Europa liberă, volumul coișpe, pagina...

Mi-a luat ceva timp să-l conving că nu e chiar așa... Trec peste detalii și ajung la esențial: să se intereseze prin cunoscuții săi, de la Ștefan Gheorghiu, ai așa ceva? Are!, cum să dau de Costică ăsta?... Una la mână. Doi: ai vreo idee cum să ajut o ziaristă din America să-i ia un interviu Fiarei? ...Că bine i-ai zis! Este numele codificat, nu-i meritul meu!... O ziaristă?

O!

Mișto? Cine? Gagica! Gagică gagică!... Are niște picioare... Ale tale sunt de lombrozian!...

Bilă o știe?

O... Dar de ce?

Vroiam să știu ce notă i-a dat... Trece clasa?...

De-ale lui Titi Enache, hahalera cea mai parolistă... Zi!

Păi pe Costică ăsta îl caut chiar eu, că tot nu te cred. Dau buzna peste el. Și ce să-i spun? Îl scoți la o bere, pe aici, la Cina sau

vedem noi unde, spune-i că ai pierdut un pariu cu mine, că nu m-ai crezut când ți-am spus că trăiește sau altă poveste și vino cu el în hol la Facultate... De acolo vedem noi unde mergem... Ce zici?

Să mă gândesc... Eu nu zic niciodată nu, până nu mă gândesc bine. Zic da fără să mă gândesc... Iar când mă gândesc bine, niciodată nu zic nu!

Păi atunci de ce nu spui da de la început?!

Păi n-am spus încă da? Încă nu! N-ai auzit tu, am spus da!...

Cum te ai cu Ghiță Florea?

Bine, cred că bine. Pot să-i spun de tine, că tu ești cu americanca? Pot, nu? Poți!... Sau cu Romul Munteanu, ai putea vorbi și tu!... Nu m-am gândit! Te-ai gândit bine la mine!... Îl mai știu și pe generalul de la Secu care răspunde de scriitori și artiști... Cât de bine îl știi? Suntem cumnați! Cumnați? Mda... Oarecum... Cum cumnați?!... Cred că și cu tine sunt puțin cumnat!... Băi, Titi, ocnaș mai ești!... Care a fost piua-ntâi? Tu sau eu?

După cum spunea gagica, tu ai fost chiar primul de tot!...

Nu te întreb despre cine este vorba!... Nu se vorbește despre femei în halul ăsta!... Vorbește-mi de general. Ce mai știi despre omul?

Tip mișto! N-ai zice că-i securist...

Titi îl prinsese student, la Matei Voievod, căminul de legendă... Nu aveam cum să aflu în parc la Atheneu dacă omul este sau nu omul rușilor... Și care ruși?... Morfoleam la mansardă această întrebare încă de pe plajă... Poate că cel mai bine era să uzez de cartea de vizită, să-l sun pentru interviul Sveltei și cu el discutând să-mi dau seama de partea cui joacă...

L-am sunat deci. Plecat în provincie...

Abia acum mă dumiresc: dacă-i aranjez Svetlanei un interviu, ceea ce devine tot mai improbabil, dar dacă, totuși, reușesc, cum naiba o anunț? Nu mi-a lăsat niciun telefon, de o săptămâna nu m-a sunat... Iar peste ea în Ana Ipătescu cum să dau buzna?! Ar intra la alte idei...

Da, mai întâi să-i aflu, să-mi dea ea adică, telefonul... Îmi vine o idee. Genială! Fac numărul de telefon al Didinei, al fostei mele gazde... Din cel mai frumos apartament de pe cea mai frumoasă galaxie... Dacă răspunde Sve, ce mă fac cu ditamai coincidența?... Mirabundă i-am spus?... Ar fi chiar scandalos! N-aș suporta! Simt că m-aș lăsa păgubaș de toate și aș intra în grevă... Greva pesonajelor?... Zău dacă nu mă opresc și-mi spânzur lira-n cui o vrea să se folosească de ea! Că eu m-am fript, m-am ars deja pentru șapte vieți în pieptu-mi de aramă!...

Mai fac de câteva ori numarul de telefon, 162554, la ore diferite. Și mereu nu răspunde nimeni... Răsuflu ușurat... Nu, n-ar fi cinstit, Doamne, ca Sve să fi închiriat apartamentul mobilat în care am locuit și eu vreme de șapte-opt ani... Să doarmă în același pat... Celebrul! Prea ar fi...

Să nu vorbesc cu păcat! Om vedea... Dar de ce nu m-a sunat, iată de aproape două săptămâni?...

Dar și când m-a sunat!...

Mai întâi că, zău, am știut că-i ea înainte de a ridica receptorul, iar vocea auzindu-i-o mi-am fost adus aminte iar de lacrimile care i-au înecat glasul atunci pe plaja de la Constanța, când ea, draga de ea, s-a înfiorat de necazurile ce ne așteaptă pe noi românii și nu înțelegea cu ce eram vinovați în fața lui Dumezeu și a Istoriei ca să ni se pregătească belelele ce va să vină din neagra viitorime!...

Iar eu m-am prefăcut că trec peste vorbele ei și nu-i cer să fie mai deslușită, mai explicită!... Trebuia să întreb, să fiu mai eficient! Mă lălăi de când am venit în Țară...

Cu aceste gânduri în planul secund al scenei, la auzul sirenei nici nu m-am socotit dacă am sau nu timp, mâine, pe la ora 10 să ne vedem. Am, cum să n-am!... Abia după ce am închis telefonul am priceput că mâine am curs taman la ora 10...

Mi-a luat tot ce mai aveam în devlă femeia asta!... E cam târziu, dar îl sun totuși pe Costică, Costică Dominte, cel cuminte,

să-mi ţină locul mâine... Nu răspunde nimeni! Încerc şi a doua zi de dimineaţă şi, tot aşa, nimeni. Nimic... Ce mă fac! Dau telefon la secretariat, mereu ocupat. N-am ce face şi, pentru prima oară în viaţa mea, nu mă duc la curs! N-am încotro! Vreodată, peste ani, o să explic de ce! Deocamdată, azi, la ora 10, sunt în Piaţa Romană, la coloane, unde m-a convocat Istoria. La doi paşi de cel mai frumos apartament... Mă postez în aşa fel încât să văd şi intrarea în bloc, de fapt ieşirea, s-o văd cum păşeşte de semeaţă şi de pe altă lume de se face linişte pe tot bulevardul, în Piaţa Romană, pe Magheru...

Dar uite că nu iese deloc pe intrarea în bloc, ci vine de pe Dacia, în mână cu un buchet de flori. Flori de câmp, uscăţele, îmi vine să le zic. Intraductibil, din păcate... Unde mă duci? Unde tu, foarte probabil, n-ai mai fost niciodată...

Fac puţin pe miratul şi accept că s-ar putea să existe şi astfel de locuri!

O luăm pe jos, pe Ana Ipătescu, trecem pe vizavi de cuibuşor, o fac atentă în dreapta, e casa unde a locuit Lipatti, apoi Graur, maestrul meu... Un fel de guru mi-a fost... Ea, nimic, nimic... Scapă doar o privire, dar nici o silabă, o virgulă măcar că trecem prin faţa locuinţei noastre... De ce se ascunde? Unde? La ce etaj? Ce apartament?...

Ajungem în Piaţa Victoriei... O duc la monumentul ostaşului sovietic... La fostul şi la actualul... Îi traduc şi vestita epigramă... O traduc prost, desigur... Nu o amuză deloc! Aha, papaşa al ei a luptat în Krasnaia Armiia, gheroi CCCP probabil, până la Viena a luptat!...

Îi spun şi povestea cu monumentul soldatului rus din inima Vienei... Mă priveşte decepţionată: Dacă Ceauşescu ăsta s-a preocupat atât de mult să mute monumentul soldatului sovietic, înseamnă că multă minte nu a avut!... Şi nici nu are probabil!... Ce-i făcea soldatul ăla? Îi cerea de mâncare?

Adică şi i-a făcut pe ruşi duşmani, dar nu ştie ce a câştigat în schimb! Ce-a câştigat?

Mă pregăteam să-i răspund aproape indignat, când m-am brusc dumirit: obelixul cu pricina a fost retezat la jumătate și mutat peste drum, într-un colț de parc plin de bălării, în urmă cu ani buni!... Și de atunci și până azi n-am auzit pe nimeni dintre noi, cei mai anti, anticeaușiști cu diplomă și stagii vechi de servici, să facă vreun comentariu... A trecut neobservată rocada...

Abia la Viena m-am prins și eu, văzându-l acolo pe Ivan cum trona asupra Beciului, periat și pomădat de primărie ca pe un mire, cu tot Osterreichul ploconit la picioarele sale, nu cumva să se supere tovarășa ambasadă!... Nici tu Europa liberă, nici tu radio Șanț, nimeni nu l-a băgat în seamă pe bietul Nicalai pentru gestul său cel mai anti-sovietic din toată Europa post belică!... Cam avea dreptate cucoana! Dar adevăratul comentariu era altul. Să-l fac?

Nu zici nimic?

Eu aș fi tăcut, dar neinvitat, nu tac! Așa că punctez: Știi ce a obținut Nicolae al nostru? A obținut dovada că noi, ăștia care-l înjurăm sistematic, de 25 de ani, suntem niște imbecili!... Ne-a rușinat!... Am pus în circulație un adevărat folclor anti-omul, dar de zece ani și mai bine, de când statuia eliberatorului care ne-a ocupat nu mai ocupă locul cel mai vizibil din România, ci a fost surghiunită undeva să n-o mai vadă nimeni, ei, bine, nici unul dintre noi nu s-a învrednicit de zece ani măcar cu o înjurătură să-i cinstească fapta! Unică în tot lagărul comunist! În lume, pot spune!

Acum îmi dau seama, de argumentul ăsta că trebuie să mă folosesc ca să-i luminez pe proști!...

E rândul ei: nu-i vine să creadă! Cum, opoziția, intelighentia anti-comunistă din România nu a reacționat la demontarea monumentului?... Nu a circulat nici măcar vestea, dusă prin toată Țara?!... A tăcut chiar și Europa liberă?!...

Începe să-l căineze pe bietul Ceaușescu!... Frază magică: nu-l meritați!...

Încep să rîd. Îi explic: cică așa ar fi zis și coana Leana la un moment dat, că nu-l meritǎm... E un banc pe tema asta, l-am uitat, dar replica finală sună chiar așa: voi nu-l meritați pe tovarășul!...

Politic, a făcut o mare greșeală!... Dar omenește vorbind, îi stătea pe suflet, trecea zilnic pe lângă țeapa sovietică, n-avea cum să nu reacționeze... A reacționat naiv, nu ca un om de stat!... Acum pricep de ce vrea să pună și problema Basarabiei!

Mai merită să-l ajutăm?

Dacă n-aș ști ce știu, nu! N-ar merita!... Dar nu pe el vreau să-l ajut! Ci pe voi! Pe tine!...

Unde mergem? Unde mergem, moi daragoi, să nu pui nicio întrebare. Nici o mirare... Dacă ești întrebat, vorbești. Dacă nu...

Tac! Ăsta e numele meu!... Restul drumului e, firește, tăcere...

Am ajuns în Piața 1 Mai... Peste drum, mustăria, mare, știută bine. Hai să ți-o arăt! Intrăm, miros de mici și de pastramă... Îi place locul! Dar acum nu putem sta, trebuie să ne grăbim! Nu-mi place să fiu așteptată! De cine? De un... Da, o arătare! Cum să-i zic altfel?! Stă pe un taburet, în poarta cimitirului Filantropia și sparge semințe...

Îmi sare-n ochi evantaiul de scuipaturi de pe asfaltul trotuarului... Scuipaturi sau scuipături?...

Doamna se oprește, mirată și ea de priveliște... I se adresează pe englezește, iar răspunsul îi vine pe rusește. Și a continuat mereu pe rusește. O aștepta, pricep. Cimitirul evreiesc, deci?...

Intrăm, ferindu-ne talpa pantofilor de materia vie de pe trotuar, și după primii pași îmi întinde o pălărie ponosită, să mi-o pun pe creștetul capului. E prea mică pentru devla mea, dar nu-i nicio problemă, simbolul contează. Eu cunoșteam regula, Sve se pare că nu, așa că mă privește mirată, amuzată. Îi fac semn că totul este în ordine... Ar urma să intrăm puțin în clădirea administrativă. Eu, nu are niciun rost să mă bag... Mă atrage privelișteа cimitirului răvășit de timp. Cer voie să fiu zărit printre morminte, să mă plimb printre pietrele arse de soare și de veacuri...

Da, se poate... E mișcarea cea mai potrivită, îmi dau seama din privirea mulțumită a Esterei... Recunoscătoare. Am mai fost cândva în cimitirul evreiesc din Bacău... Bacău...

Știți bancul cu Bacăul? Nu... Ba că u-na, ba că alta...

La fel și la București, aici, ba o piatră, ba alta, și dintr-una în alta ajung departe, lângă zidul din fundul cimitirului, dinspre liceul Neculce. Apoi cei doi ies la aer curat, încă cu miros de vară... Vin spre mine, dar se opresc pe la mijlocul tarlalei, o iau ușor în dreapta și iar se opresc. Groparul cimitirului se trage câțiva pași înapoi. Mă apropii și eu de piatra dinaintea căreia Ofelia se pare că se reculege. Să nu mă apropii prea mult. Dar aș fi curios să văd și ce scrie pe piatră... A cui o fi?... Așadar, și-a găsit rude în cimitirul bucureștean... Asta înseamnă că a aflat și de taică-su, cum l-a chemat înainte pe tovarășul Roller... L-o fi chemat Popescu!

Nu se vede prea bine... Ar trebui să mă apropii mai mult, dar nu se face. Se apleacă și depune jerba minusculă printre buruienile vânjoase crescute slobod pe mormîntul necunoscutului jidov. Apoi cată și spre pietrele din preajmă, îi prind și eu privirea, pentru o clipă, și nu înțeleg de ce îmi pare ușor amuzată... Detașată în orice caz!... Nicidecum reculegere smerită, cucernică...

Mă trag mai perpendicular pe piatră, poate descifrez literele acoperite de mușchi și licheni... Quasimodo se apropie de Esmeralda și încep iar să gavarească. Se pare că o invită să vadă cimitirul. Așa e!... Dar mai înainte de a se urni din fața catapetesmei scoate o jucărie din sacul de pe umăr, nu-i revolver, ci aparat foto, și imortalizează chipul morții de câteva ori... Apoi o ia agale printre pietroaiele năpădite de jungla bărăganului autohton.

Mă iau agale după ei. La câțiva pași. Suntem, cel puțin pentru aceste câteva minute, din lumi diferite!... Nu mi se pare decât absolut normală situația... Așa că păstrez distanța, obligatorie, dintre iudaism și creștinism... Nici prea prea, nici foarte foarte... Chestia cu iudeo-creștinismul e vrăjeală curată! Să i-o spună lu' Mutu!

Din loc în loc se opresc şi se dau explicaţii... La una dintre ele sunt convocat şi eu să casc urechile şi ce mai am: este cea mai veche piatră, mi se explică. Mi se spune anul, dar nu sunt sigur că am înţeles bine... Intervine groparul Yorick, pentru prima oară adresându-mi-se, hodorogit şi molfăit: de pe vremea lui Mircea Vodă!... Oho!... Mircea cel Bătrân adică? Exact!

...Deci nu e chiar gropar, arătarea... Are o mişcare continuă de masticaţie în gol, ca la rumegătoare. Bănuiesc că nu mestecă gumă!... Poate tutun... Sau propria limbă!... Idiş?

Mai trece ceva vreme până reuşim să ieşim în largul bulevardului 1 Mai şi al mustăriei, apar şi doi lăutari, parcă la comandă, îi explic îndoliatei doamne ce-i aia mustărie, must, pastramă, mititei... De mititei deja are cunoştinţă. Pastrama? Jamais couché avec! O va face acum. Gustă din must, îi place... Mai ia o gură de must şi o plimbă îndelung prin gură, mirată că nu întreb nimic. Ce,-s prost?! Apoi, dojenitoare: Taci, ca şi când ai şti despre ce e vorba!...

Bănuiesc!... Bunic sau unchi, mătuşă?... Prima soţie a domnului Roller?...

Eşti pe aproape!... Prieten de-al domnului Roller? Mai degrabă! Cumva prietenarul din fotografie? Câţi erau in poză? Exact!... Se uită la mine atentă să vadă bine efectul cuvintelor pe care se pregătea să le rostească. O face, cu o voce sigură, rece, clară, netă: am pus flori la mormîntul tatălui... tatălui ...meu! Moi ateţ!... Mon père... My...

Ai spus mon père, fetiţo?! Ton père donc?!... Da. Şi-mi zâmbeşte trist, mâhnită... Cerându-şi scuze, parcă...

Eu? Eu ce să înţeleg?... Ce să zic?... E o glumă şi eu nu mă prind la poantă? Hei, madam! Mai zi o dată! Al cui ziceai mormînt?!

Tace. Tac şi eu, tăcut şi îngrijorat!... E prima oară când nu înţeleg ce mi se spune!... Mormîntul lui taică-su?... A avut mai mulţi?... Unul mort la New York City, în urmă cu numai vreo trei ani, patru ani, după câte înţelesesem de la ca, de la Néné... Iar altul, vitreg...

Nu, e același tată! Aceeași persoană!

Aceeași... Deci acesta era secretul domnului Roller... Care adică? Două morminte?! Omul cu două morminte!... Cum vine asta?

Chiar nu pricepi?

Nu! N-am mai auzit de așa ceva!... Ce să însemne?

De-aia și-a schimbat numele, de-aia nu mi-a spus nimic!...

De ce? Pentru că avea deja un mormîntși-și mai dorea unul? Și și-a schimbat numele?... După! După funeralii!... Primele!

...Dar ce haz are să-mi bat eu capul să înțeleg despre ce a fost vorba?! La urma urmelor putea să meargă la cimitir și fără mine... La ce bun m-a luat cu ea, iar acum tace și așteaptă întrebările mele?... N-am s-o mai întreb nimic dacă mă lasă să înțeleg singur ce înseamnă să fii de două ori înmormîntat!... O dată pe vremea lui Mircea cel Bătrân... Și a doua oară pe vremea lui Ronald Reagan... Așa ajung să pun prima întrebare sensé: când a fost înmormîntat? De câte secole este mormîntul?...

Din 1941!... N-ai citit ce era scris pe placă?... Nu se vedea bine.

O să ți-arăt fotografiile... Păcat că nu mi-am făcut și mie o fotografie, cu ...tata, când îi puneam florile... Cu ochi înlăcrămați... Cu voal negru pe față... Aș vrea să fiu macabră, cinică, detașată... Nu vrei să mă ajuți?

Cum?

Nu știu... Cu întrebări? Ești prea tăcut... Comentează, te rog! Spune o prostie, o răutate!

Am o mie de întrebări și niciuna ca lumea!... Te-aș întreba cum ai aflat de toate astea, dar nu asta e problema... Oricum, te-i descurcat de minune! Și mă mir că ai făcut o fără mine! Sunt gelos chiar! Cine te-a ajutat?...

Nu asta e problema!... Cine m-a ajutat nu știe că m-a ajutat să-l găsesc pe tata!... Numai tu știi asta! Ești mulțumit? Numai tu! Nu spuneai tu că ți-ar fi plăcut să mă fi dezvirginat tu?! ...Îți ofer această exclusivitate! Numai tu știi că tata etc., etc.

Eh, așa mai da!...

Ce?

În 1941 ziceai?

Umblă iar la sacul de pe umăr și din nou nu scoate chistolul, ci de data asta o broșurică. Mi-o întinde. O iau. O cunosc. Am răsfoit-o cândva, nu de mult. Caută la pagina xyz, îmi zice. Se deschide singură... O listă de nume, majoritatea nume evreiești. Evrei toți! Ăia!... Adică?

Pe lista asta e și tata trecut... Îl poți ghici care este?... Mă concentrez, cu acribie filologică... O mulțime cu Stein ori Berg la coadă, dar, voila, doar pe unul singur îl mai cheamă și Alexandru... Nu tu Șmil, nu tu Știrul... Nici măcar Iancălă... Ci curat Alexandru... Ar fi trebuit să-mi dau seama de la început! Taică-tu poartă un nume de botez fără legătură cu tradiția biblică... Ce-i aia? Adică nu e dintre numele creștinești preluate din Biblie... Ci e din tradiția greco-romană: Constantin, Elena, Teodor, Nicolae, Liviu, Alexandru al tău..

Și asta ce înseamnă?

Asta înseamnă că părinții lu' tap-tu, bunicii tăi adică, ăia paterni, erau niște evrei de toată isprava!... Locuiau în România și se considerau români... Eventual ***și*** români... Evrei pământeni, așa își ziceau, ca să nu se confunde cu ăi rătăcitori, cosmodromi!... Rătăcitori și de rele făcători!...

Mda, este un singur Alexandru... Ăsta e, a fost, numele de fată mare al socrului meu!... L-am ghicit!... Umnâi celavek!... Adică ce băiat deștept are mama!... Știam!

Deci: a trăit într-un mediu evreiesc voitor de bine pentru românii de noi!... Așa se explică și reacția sa la cutremurul din 1977... Ce sumă ziceai că a donat pentru victime? Mare! Șocant de mare!... I-am cerut explicații... Mi-a cerut să nu insist... Amintiri din tinerețe... Am bănuit că e vorba de vreo dragoste din adolescență... Și când colo!...

O fi avut remușcări!

Remuşcări?

N-ai priceput ce listă este asta? Ba da! E lista evreilor morţi la pogromul din Bucureşti!... De ce să aibă remuşcări?... Pogromul sau progromul?...

Pentru că după acel pogrom au fost sute de români arestaţi şi condamnaţi, unii la moarte şi executaţi... Alţii condamnaţi la temniţă grea, au mai ieşit la lumina soarelui după 24 de ani!...

Nu se poate!... Eu am alte informaţii! De unde? De la comunitate! De la ei am şi broşura asta... Văd că o ştii! Da, o am şi acasă, în româneşte. Şi?

...N-are rost să continui. O voi face altădată!... E păcat de lumina asta de octombrie! Asta e cea mai frumoasă lună la Bucureşti! Hai să ne cânte ăştia ceva!... Maestre! Ce comandă domnul inginer? Mă dusei să trec la Olt cu gagica de faţă... Mă treci? Te trec, conaşule!... După aia nu uita şi de basma, să-i iau una... Dar Kalinka, Kalinka, Kalinka maia? Volga, Volga?... Cum să nu, conaşule?! Nu-s de ieri pe lumea asta! Nu se vede?

Mici apoi, pastramă cu mămăligă... Iar must! Poate o apucă cufureala şi dă cu nasul de umblătoarea din crâng... Chiar că mi s-ar face ruşine... Dar ce facem cu tata socru? Închidem subiectul?

Vreau să ştiu mai multe despre pogromul acela!... Păi deja ştii ce nimeni nu ştie!... Nici măcar la Academie, la secţia de istoria zbuciumată a Patriei...

Ce ştiu?

Despre listă, că este... supraponderală! Prea încărcată! Cu excedent de...

Ai tot dreptul să fii ironic şi sarcastic!... Dar vreau să înţeleg şi eu semnificaţia gestului făcut de tatăl meu. La care gest te referi? La donaţia în beneficiul cutremuraţilor?...

Aproape că mă jigneşti!...

Justă observaţie... S-ar putea ca... Mă dumiresc: iubito, s-a ivit un moment extrem de... Hai să stabilim o regulă. Care? Şi să facem o alegere, o opţiune mai întâi! Ca să n-o păţim urît de tot amândoi!

C e putem păți?

Tot ce e mai rău!... Să ne certăm, să ne înstrăinăm unul de altul, să ne răcim, să ne despărțim... E o situație tare delicată! Ești profund implicată în povestea asta de care nu știai nimic până zilele trecute... Eu nu am nimic împotrivă să nu, să nu discutăm deloc acest subiect! Repet: nu mă deranjează cu nimic dacă subiectul acesta nu-l discutăm! Nu ne așteptam nici unul dintre noi să apară așa ceva în viața noastră... E cam rocambolesc, dar nu numai atât!

Fii mai...

Deci, prima decizie pe care o ai de luat: discutăm sau nu acest subiect? Adică despre tatăl tău, perioada bucureșteană a biografiei sale secrete?

De ce să nu discutăm?

Motivele, dacă nu le vezi acum, s-ar putea să le descoperi în timpul discuțiilor și să-ți pară rău că nu le-ai evitat!...

Eu nu pot să las lucrurile așa. Ca și când nu am aflat nimic despre ce-mi ascundea tata!... Deja am discutat câte ceva cu alte persoane, cu cei care mi-au dat cărțulia asta, bunăoară... Dar nu se poate să nu discut și cu tine! De ce? Pentru că tu s-ar putea să ai altă părere, alte date, alte informații... Adică un soi de audiatur et altera pars? Exactement!...

Deci subiectul este inevitabil? Exact!... Atunci să nu ne grăbim, nu este un subiect pentru o singură discuție! Și ca să nu pierdem timpul, spune-mi ce știi tu, ce ai aflat despre cei care l-au împușcat pe tata socru atât de tare!

Știa destule! Mai multe decât știusem eu când l-am cunoscut pe Petre Țuțea și l-am luat din scurt: și cu evreii ce ați avut, stimabile, de i-ați ridicat în cârligele de la Abator, i-ați vânat prin păduri ca pe fiare, le-ați dat foc la case?!... Și el ce ți-a răspuns? Păi te duc într-o zi la el, să vă cunoașteți și să-l întrebi chiar tu: ce-ați avut cu tata, mă, nenorociților! Mă, legionarule! Pe tata?! Un om ca pâinea lui Dumnezeu!...

Fac și eu o precizare: putem discuta acest subiect și în glumă, *la mișto*. Chiar așa a zis, pe românește, *la mishto*! Nu țin să fac din asta o poveste gravă. O dramă... O dramoletă cu atât mai puțin! Nu am motive să mai vărs lacrimi...

Pot să fiu sarcastic? Așa îmi vine!... Poftește. Nu pierde ocazia!

Păi ce lacrimi să verși mata, cucoană?! Represaliile de după pogrom au fost proporționale cu numărul victimelor!... Dacă din cei o sută și ceva de evrei pogromizați la București, unul a fost contabilizat greșit, în plus, înseamnă că represaliile au fost și ele cu unu la sută umflate, nedrepte, abuzive... Corect? Corect!

Deci s-au vărsat atunci și niște lacrimi în plus, unu la sută din lacrimi au fost nejustificate de fapte, pentru victime inexistente ale represaliilor!... Lacrimi nedrepte! Și pentru acele lacrimi cineva este vinovat, ar trebui să plătească!

Cine? Tata?...

Cam da!

Tata nu mai trăiește! O să plătesc eu! E logic ce spui! Ai o logică...

Ce fel de logică?

Neiertătoare!

Nu... Am iertat de mult!... Vorba asta am auzit-o și la comunitate: Noi am iertat, dar nu putem uita!... Nu mi-au plăcut indivizii de acolo!...

Știi care meserie pretinde cea mai bună memorie?... Cea de mincinos! Mincinosul nu poate să uite! E vai de mama lui dacă uită! De-aia evreii nu uită!...

De ce spui asta? Ca un avertisment!... Dacă respingi propunerea mea de a nu discuta acest subiect, deseori, fără voia mea, s-ar putea să te doară ce o să afli de la mine!

Un singur lucru m-ar durea de la tine... Dacă mă vei minți! Mă vezi în stare? Niet, daragoi moi! Nici măcar în glumă să nu mă minți!... Mi-am cam pierdut simțul umorului!... Am mers cu flori

la mormînt, dar trebuia să fac altceva, să-ți fie ție măcar clar, ca invitat, că e de tot rîsul...

E de rîsu-plânsu! Îi traduc, mot à mot, și îi place. Exact asta ar face: ar rîde și ar plânge de o dată... Păi, fă-o! De-aia ți-a dat Dumnezeu doi ochi, unul mai mișto ca altul...

De-aș putea!

Gândești greșit! Stai prost cu logica! Noroc că te ajută bunul simț!... Nu e de glumit cu moartea lui taică-tu! Nu contează că a fost falsă, trucată! Ea a produs victime netrucate, nefalsificate, adevărate!...

Perspectiva asta începe să-mi dea fiori! N-am avut-o în minte!... Mă gândeam la tata ca la un farseur!... Îi plăcea să însceneze mici păcăleli, mie, când eram copilă, o mulțime!

Ai spus adineaori o vorbă mare... Să n-o uiți, te va ajuta să treci peste șocul ăsta... Care vorbă? Că cineva trebuie să plătească și vei plăti tu în locul lui papașa Sașa...

Vezi, te mirai că mă amestec în treburile voastre... Știam eu că am niște datorii de plătit! Și datoriile rămase de la părinți nu se prescriu...

Tu n-ai nicio vină!

Dar n-am dreptul să mi le asum?... Dacă așa vor mușchii tăi fesieri... Da, vreau să știu măcar ce știi tu! Eu, te-am învățat cam tot ce știam... Putem repeta însă! Sau inventa, împreună!... Mă tot gândesc la licipetca de pe binecuvîntata rue Mouftard!...

La ea mă gândeam și eu!...

Și?

Și!

Capitolul 2

Altă mirabundă!

Pe seară, alta. Altă mirabundă. Eram cu agenda în braţe, o legănam încet-încetişor încercând s-o adorm, s-o îmbun, să-i dau ţîţă, să-i fac ceva, simţindu-mă vinovat pentru timpul care trece, iar eu nu fac nimic! Nimic din ce trebuia să fac!... Nimic din ce am promis în agendă... Doldora de promisiuni şi proiecte... Dă să nască, săraca!

Altă zi pierdută? Nici nu-mi vine să mă gândesc la întâmplarea din cimitir... O fi ea extraordinară, dar e fără nicio legătură cu ce am eu de făcut!... Şi net sentimentul de încurcă lume ce sunt!... I-am mai amăgit şi pe ăia... Ăi de la Paris... Ăl din America... Ăi din Bucale!...

Mda, e ciudată povestea omului cu două morminte... Cu două feţe? A fost un film sau o carte, ***Omul cu două feţe***... Cum să nu fie ciudată întâmplarea?! Dar nu cine ştie ce for the băiatul... De ce nu mă dă peste cap, aşa cum, am văzut bine, se aştepta biata Sve?... Aproape că ar fi vrut să mă menajeze... Să nu fac piatră la inimă din şocul naibii, cine a mai pomenit?!... Iar eu am jucat şi puţin teatru, instinctiv sau din politeţe, ştiind sau simţind că ar trebui să mă mir şi să mă crucesc mai mult decât îmi venea mie s-o fac!... Am avut tot timpul o bănuială... De ani de zile...

O teamă că cam despre asta ar putea fi vorba... Mă întristează confirmarea!... Pe cuvînt! Ştiam că se va produce vreodată!... Băi, băi, băi... În ce lume trăim, fratele meu alb!...

Şi a sunat telefonul!... Iar eu am răspuns. Eram, cum spuneam, cu agenda în faţa mea, pe birou... Dacă ar fi sunat telefonul cu 10 secunde mai târziu, sigur aş fi apucat s-o deschid, cine ştie la ce pagină?! Poate chiar la pagina cu pricina!...

Domnul profesor Ioan Şeitan?... Nicio surpriză până aici!... Eu sunt. Şi a continuat cam aşa – citez din memorie, aproximând deci: vă cunosc, mare şi distinse domnule profesor, de la emisiunile dumneavoastră de la TV şi de la radio!... Sunteţi magnific, fără pereche, ştiţi să faceţi nişte emisiuni teribile, e vax George Pruteanu în comparaţie, proportions gardées, bien sûr, de fiecare dată ultima emisiune este şi cea mai interesantă, plus qu'hier, moins que demain, cum a fost şi cea de ieri... Hau, hau...

O voce hodorogită de tutun, care mă face să-mi aduc aminte de vocea din cimitir... Nu! Nu este aceeaşi, bien sûr!!... Despre ce este vorba, domnule? Scurt! Mă suni la ora asta pentru o laudatio banală, cine ţi-a dat telefonul meu? Admirator zici că eşti? Asta ce meserie o mai fi?... Mă cam plictiseşti, mă cam inoportunezi, mă cam indispui, inse! Ce doreşti? Aha! Să vii la facultate, la un curs de-al meu!... Da' ce-s eu, domnule, Nae Ionescu?!... Proportions din nou bien gardées!... Sau după curs? Cum prefer eu sau în alt fel... Suntem vecini, aproape vecini... Ne putem vedea şi prin jurul Primăriei... Nu-mi va lua mult timp, vrea să-mi prezinte un manuscris, o lucrare a unui nepot din străinătate, de la Chişinău, despre cuvintele moştenite din limba dacă! A mai găsit el câteva sute uitate într-un sat din Basarabia... Într-o scorbură din Codrii Tigheciului.

Prima corectură: la Chişinău nu înseamnă străinătate, domnule... Că nu mi-aţi spus cum vă cheamă! Justă observaţie, domnule profesor Şeitan! Mateevici mă cheamă!... Mateevici?!... Piei drace!... Mateevici! Am cunoscut un Mateevici... şi deschid

agenda, exact la pagina la care ștersesem numele și numărul unui Gheorghe Mateevici! Eu l-am șters, alungându-l din agendă, iar el mă sună! Dacă este aceeași persoană mă... mă... Nu suntem mulți Mateevici, iar dintre ei numai eu sunt Gheorghe! Gheorghe Mateevici. Încântat! Șeitan... Eh, eu vă știu pe dumneavoastră, urmăresc atent emisiunile de limba română. Așa, măcar din obligații față de Alexei Mateevici. Sunteți din familie? Da, era frate cu tatăl tatălui meu, cu bunelul... Bunelul?... Cu vorba asta îmi devine brusc simpatic! Bunelul!... Unde să bem o cafea? Eu aș prefera să facem câțiva pași prin parc, la șosea... Cine știe când va mai fi o zi așa de frumoasă! Ieri a fost și mai frumoasă!... Ieri?...

E și-o mustărie cu grădină, trebuie s-o știți, peste drum de piața 1 Mai... Nu cunosc alt loc mai tihnit!... Eh, nu prea am timp, domnule Mateevici! Spuneați de o lucrare, un manuscris... Da, un nepot de la Chișinău, își pregătește licența cu acest subiect... Încă nu-i gata lucrarea... Și eu, atunci, cu ce vă pot fi de folos?... Am înțeles că o aveți și mi-o veți da s-o citesc... Domnule profesor... Asta am spus-o pentru... pentru... Și-mi face cu ochiul. Cu dreptul! Adică? Să nu cumva să fiți ascultat la telefon... Adică?

...Domnule profesor, vă știu de multă vreme... De la Boris Cazacu, de la Cicerone Poghirc... Noi, basarabenii, suntem legați între noi... Iar întâmplarea, care-i meșter mare, le potrivește cum nu se poate mai bine câteodată... Chiar prea des le potrivește! Mi-a vorbit la Paris domnul Poghirc despre dumneavoastră și mi-a dat și telefonul dumneavoastră sfătuindu-mă să vă sun. Exact, exact, nu mi-a spus de ce!... Uite că ne-am întâlnit! N-a mai avut răbdare, până când vă sunam eu, cine știe când!... Poate că niciodată!

Cine n-a mai avut răbdare?

That's the question!... Nu cunosc limba engleză nici măcar cât să dau bună ziua!... Adică, care este problema? Cu ce vă pot fi de folos?!...

Dacă domnul Cicerone v-a sfătuit să mă căutați și urma s-o faceți, atunci vă spun și eu deschis de ce v-am căutat!... V-am

zărit ieri printre morminte, cum zice și cântecul... Din câte mi-am dat seama ați însoțit o doamnă cu rude îngropate în cimitirul de peste drum de casa, de blocul în care stau... Zilnic îmi beau cafeaua în balcon și văd tot ce se întâmplă pe drum și mai ales peste drum!... Întreg pachetul de țigări le fumez în balcon... Fac asta de aproape 50 de ani... Am copilărit în cartier, apoi, după ce ne-au demolat, am obținut un apartament taman peste drum... Nici că se putea mai bine...

Mai bine pentru ce?

Pentru pasiunea mea în timpul liber!... Filantropia!...

Filantropia?!... Filantropia cimitirul! Aha!... Și merită atâta pasiune?! Iată, de ani de zile încerc să vă cunosc... N-aș fi îndrăznit să vă caut dacă ieri nu ați fi trecut pragul cimitirului... L-am trecut cu dus și întors, vă rog să precizați și să nu cobiți!...

Ieri, când ați plecat de acasă, n-ați știut că veți ajunge la cimitirul evreiesc! Nu-i așa?

De unde știți? Pentru că ați plecat de acasă fără pălărie, basc sau șapcă!...

Aveți dreptate! Nici batistă n-am avut! A trebuit să-mi pun în cap jegul ăla de pălărie spartă și...

A meritat?

Cu prisosință!...

Poate că o să-mi povestiți vreodată...

Poate...

Azi eu povestesc. Data viitoare dumneavoastră!...

Vă ascult.

Domnule profesor, ce impresie v-a făcut administratorul cimitirului?

Administrator e? Aș fi zis că-i gropar mai mult decât administrator!... Pocită arătare!

Aveți idee ce au vorbit doamna și administratorul? Mai ales când au intrat în clădirea administrativă? Nu. Au vorbit tot timpul numai în rusește. Doamna cu care am fost ieri s-a născut în Rusia,

a trăit în Rusia și apoi a emigrat în Statele Unite... E ziaristă! Și-i povestesc tărășenia cu Sida... E impresionat. Mai sunt persoane care ne iubesc și pe noi?!...

Pot să vă întreb în ce scop turistic ați fost în America?

În ce scop turistic?!... Îmi place întrebarea! Sunteți, se vede bine, din stirpea lui Creangă... Domnule Mateevici, totul a pornit de la Nicolae Iorga! Mi-a cășunat mie pe bătrânul scriptoman că nu a fost ucis de legionari! Și am plecat în lume după dovezi...

Securitatea a știut asta când v-a dat pașaportul?

Nu s-a pus problema mea, ci a securității. Dacă nu-mi dădeau pașaportul, o pățeau nasol de tot!

Îmi place, n-am mai auzit așa ceva până acum! Dacă securitatea nu vă dădeau pașaportul, o pățeau!... I-ați șantajat, cumva?!

Știu că nu-i frumos, dar asta am făcut...

Sunteți, așadar, omul care a șantajat Securitatea?!...

Salus reipublicae suprema lex!

Acum pricep de ce v-a iubit așa de mult o anumită doamnă!... Născută tot în Rusia mamă!

E nimica toată pe lângă ce am iubit-o eu!

A știut și dînsa?

Nu m-a crezut!... Dar povestea asta este pentru altădată sau pentru niciodată vreodată!... Nu pentru asta ne-am întâlnit! Ci pentru... pentru... pentru ce, domnule Mateevici? Căci nu eu, ci dumneavoastră mi-ați dat telefon aseară! Despre ce...

Despre pocitanie este vorba!...

Care pocitanie? Alta decât dumneata?!... Cea de la cimitir... Vă mai vedeți cu el?...

Time-out!... Hm!

Hm, încă o dată!

Ce se întâmplă, domnule? Ce răspuns să mai dau eu la asemenea întrebări?!... Ori mi se spune franș despre ce este vorba în propoziție, ori ne vedem fiecare de drumul său! Alo, domnule Mateescovicescule! Lasă subtilitățile astea muolduoviniești,

dacă nu cumva chiar basarabieniești, și borăște, domne, cinstit, pe față ce ai de borît!... Scaji... Spune-mi ce mă doare și eu nu știu?!... Chiar merita să mă scoți din casă și din agendă?... Am lucruri mult mai importante de făcut! Și de unde mama dracului știe domnia voastră atâtea intimități de-ale sufletelului meu?!...

Iar eu, cum vine aia să mă mai văd cu Quasimodo ăla?... Cu ce ocazie?

Îmi inspirați încredere, domnule profesor!... Și n-am voie să mor ducând cu mine tot ce numai eu știu... Da, sunt lucruri extrem de importante pe care numai eu le cunosc! Numai eu dintre cei care nu au voie să le cunoască... Dar ar avea tot dreptul!

...Și jumătate stângul!

Domnule Mateevici... Mă uit la el mai atent. Îmi place mutra, smeadă – adică negricios, cu luciu de fildeș, ridat, priviri jucăușe în cap, s-ar ține de șotii dacă ne-am cunoaște mai bine. Încă unul din generația ayatolahului. S-or fi cunoscut?... Îi inspir încredere, cică. De unde știți de doamna Iulia? De la domnul Poghirc... De unde și până unde?... De meserie am fost cojocar... Blănar!... Doamna Iulia a lucrat la mine câteva blănuri, inclusiv o căciulă neagră de samur, bărbătească... O mai aveți?... O mai! ...Primea multe blănuri din Rusia... O femeie cu totul deosebită! Era imposibil să n-o îndrăgești!...

Deci?

S-ar putea să nu vă mai vedeți cu groparul... Dar cu doamna, dacă vă mai vedeți dumneavoastră cu doamna pe care ați însoțit-o, e bine să știți cu cine se mai vede doamna!... Dumneavoastră decideți ce veți face cu informația pe care v-o dau...

V-a arătat și piatra de pe vremea lui Mircea Vodă?... De la balconul meu cunosc fiecare piatră din cimitir!... Nu era acolo când ne jucam noi, copiii, în cimitir!

Cum adică nu era?!

Nu era, pur și simplu! Dar n-a picat din cer, ci au adus-o pe la începutul anilor '50, probabil din Polonia!... Pe șestache!

Au sădit-o, au lăsat-o o vreme la fezandat și e veche acum de sute de ani!... Au dat-o la televizor, ca cel mai vechi monument funerar evreiesc din Europa de Sud-Est... Șmecherii evreiești! Le-am fumat încă de când eram copil în Basarabia...

Și insul, de când este gropar sau ce este la cimitir, acolo?

E demult, din 1939 sau 40!... Atunci a venit în țară! ...Ai mei au venit la București în 1940, în refugiu, de la Ungheni, Unghenii de peste Prut. Tata a fost șef de gară... Atunci am sărit prima oară gardul cimitirului cu alți derbedei din mahalaua Hanul Galben... De-atunci îl știu pe jupân!... Am îmbătrânit uitându-mă la el, urmărindu-i fiecare mișcare!... El vă știe? Nu, nu m-a văzut niciodată... Nici când furam caise și nuci din cimitir... Maci... Liliac... Iepuri... N-am mai intrat în cimitir de prin '56, când a murit fratele meu!

De unde știți de piatră? De la frate-meu, mai mare era decât mine cu 10 ani! A fost detectiv! Mai întâi la Siguranță, apoi la Securitate... Avea în el microbul de copoi, de polițist... De la poveștile mele cu cimitirul evreiesc, de copil, a pornit totul...

Totul? Chiar totul, căci frate-meu a plătit cu viața când a aflat cine este groparul, cum îi zici dumneata, groparul de la cimitirul evreiesc din bulevardul Filantropiei... E potrivit să-i spuneți așa, chiar dacă nu știți de ce!...

Când a aflat ce?...

Când a aflat și a spus altora ce a aflat!... Cine-i omul!

Cine-i?

Nu sunteți pregătit să aflați... O să vă mai port cu vorba nițel... Este, în orice caz, altceva decât se vede! Aha, și ăsta e cu două fețe! Dar nu chiar ca unchiul Sașa... Mă uit la bătrân puțin de sus: e vax povestea ta, amice, care o fi aia!, față de omul cu două morminte al meu, de ieri!... Ai noroc că trebuie să tac, altminteri te umileam cu povestea mea!...

Nu v-am căutat cu intenția de a vă da această informație, ci cu alte intenții, să vă cunosc, să vă revăd de câteva ori, să mă conving de niște lucruri...

Păi dacă este așa de periculos, de ce să-mi spuneți și mie? Am și eu copii de crescut!... Să vă trăiască și să le purtați de grijă până la adânci bătrâneți... Vă spun ca să știți, nu ca să spuneți și altora... Cel puțin cât mai trăiește! S-a operat de prostată... N-o mai duce mult!...

Să fie sănătos!...

Chiar nu vă interesează ce a vorbit doamna din America cu cel mai important evreu din România?...

Asta ce mai e?! Cel mai...

Eu zic că, mai înainte de orice, trebuie verificat dacă doamna ziaristă venită tocmai din America știe cu cine a stat de vorbă în cimitir!

Cel mai puternic evreu din România a zis?...

S-au întâlnit întâmplător?...

Am avut un coleg, aproape prieten, nu știam că este evreu, am aflat abia când mi-a spus că este nepotul celui mai puternic om din România!... L-am privit sceptic: și de-aia-l înjuri toată ziua?!

A rîs: eu nu am zis că sunt nepotul lui Ceaușescu, ci al celui mai forțos ins din România... Nu-i Ceaușescu acel cel mai din România? Nț! Cel mai tare din parcare nu-i nea Nicu!... Dar cine? Unchiul meu!... Nea Gogu?! Cine-i unchi-tu?...

S-a mirat că nu știu! Toți colegii și toți studenții știu că sunt nepotul rabinului șef!... Eu n-am știut nici măcar că ești evreu! Ești cu capul în nori, Ioane Șeitane!... Ți-ar trebui o schimbare de decor!... Nu-ți prieste țara asta!...

Eram imediat după doctorat... Puțin băuți amândoi. Rămăsesem numai noi doi în toată grădina de la universitari... Cu talentul tău, ai putea face parale multe în Occident! Ți-am citit piesa cu Romeo și Julieta... Mi-a dat-o Pușa... Păi aia-i piesă de premiul Nobel, colega!...

Nu pricepeam unde vroia să ajungă. I-am cerut să fie mai clar, am impresia că vorbești de lucruri foarte serioase!

Foarte serioase, binenţeles! Vorbesc de viitorul tău! Eu îţi ofer ocazia să alegi!... Premiul Nobel sau premiul întâi la Cântarea României, peste vreo zece ediţii, cu o piesă despre trădătorii de la Europa Liberă!...

Mă vezi pe mine scriind aşa ceva?

Eu te văd pe tine scriind nişte lucruri extraordinare... Deja ai scris câteva! Chiar nu-ţi dai seama ce capodoperă este ***Balmeş-Talmeş***?... E o crimă că nu se joacă în toate teatrele din România! Am citit-o cu atenţie! Deşi e aproape numai cu poante de limbaj, sunt aproape toate traductibile!... Ca şi ***Adio, Julieta!***... Eu îţi garantez că în doi ani o fac să fie jucată simultan în arabă şi ivrit! Băieţii să rostească replicile în ivrit, să zicem, fetele în arabă!... Te-ai gândit că se poate?

Tu ce crezi?!...

Şi? Nu faci nimic pentru asta? Crezi că-i destul să scrii o piesă ca să se joace?!...

Tu ce ai face în locul meu? Şi a venit răspunsul buimăcitor: Eu, în locul tău, m-aş face evreu! Sau măcar aş face pe evreul!...

Valeriule, băieţică, rostit în cinci silabe, Vale-ri-u-le!, unde vrei tu să ajungi? Îmi ceri bani împrumut cumva?

Bani mulţi am putea face împreună!... Dacă-i vorba de bani mulţi, mă bag şi eu! Ce trebuie să fac?

Nu faci nimic, fac eu totul! Iar tu, atât: taci!

Se pot face bani tăcând?!

Taci şi nu spui că nu eşti evreu!... Nu te apuci tu să corectezi zvonurile care circulă despre tine, despre părinţii tăi... Vei considera că nu e de demnitatea ta, ca cetăţean al Universului, să faci precizări care, în sinea lor, jignesc demnitatea umană! Etcetera! Etcetera... Nu te învăţ eu ce să spui!...

Dar îţi vând o replică: când te întreabă cineva dacă chiar eşti evreu, cum se vorbeşte în târg, tu răspunzi: Nimeni, domnule, nu-i perfect! Trebuia să am şi eu un defect! Sau: Putea să fie şi mai rău... Ce zici?

Cunosc replica, e din vreo zece filme americane! Pe puțin zece!...

Eu nu prea le am cu filmele!...

Și care este rolul tău?... Rolul meu e să lansez despre tine zvonul infamant și dezgustător că ești evreu, mai mult de trei sferturi!... Pe bunică-tu nu l-a chemat Satanail Șmil? Binențeles! Altfel cum să-l fi chemat decât Șmil?!... Faci o cerere de emigrare, ți-o scriu eu, și anexezi niște acte pe care ți le procur eu...

De la nen-tu le iei? Are vreo importanță de la cine?... E vorba de o instituție, totul este foarte onorabil! Și foarte discret!...

Măi, Valerim și Valer Doamne! Faci impresia unui ins expert în treburi de-astea!

Păi nu-ți spusei al cui nepot sunt?! Adică? Geambașul șef! Geambaș? Geambaș de oameni!... Asta este meseria de rabin!... Mai ales într-o țară ca România!... Geambaș de... Dacă te prezint lui Papa Moshe și-i placi, o să-ți arate și un catalog, cu haremul lui Solomon... Tu să alegi pe viitoarea doamnă Schaitann sau Scheithan ori Shaithan, rămâne să alegi tu!... Ce să-mi aleg? Numele?! O mică schimbare, măcar o literă, poate ajuta foarte mult... Să vedem, poate putem băga și un dublu v! Un w!

...Dar nici eu nu eram de curând sosit pe planeta albastră, așa că i-am întors-o: Mă, Valerică Ploișteanule, tu te-ai uitat prin agenda lui Unchi-tu Rabi! Care agendă? Agenda în care ține lista neagră!

L-am avut aici!...

Tu m-ai găsit pe lista neagră și vrei acum să mă scoți din rahat!... Apreciez gestul tău!...

Nu, domnule, n-am văzut nicio listă! Ce, mi le-arată mie?! ...Dar de unde știi tu că ești pe listă? De la... de la o nepoată a lui Moshe Dayan al vostru!... Bănuiesc eu cine... Nu! N-o cunoști! Și cum ai ajuns tu pe listă? De când ești tu un pericol pentru...

L-am supărat pe Mosh-tu!... M-a amăgit un ziarist din Israel și eu nu mi-am ținut gura... Pe urmă, după ce a publicat în Israel

articolul meu despre antisemitul șef din România, am aflat că individul trage sforile să fie destituit din funcție bietul Rabi... Că, așa cum zice și profesorul Șeitan, Rabi șef de România generează anti-semitism zi de zi, ceas de ceas, în proporție de masă!... Că s-a băgat în povestea cu reeditarea lui Eminescu ca tăunele în curul iepii și a iritat pe toată lumea, care, normal, a generalizat, și a zis că toți evreii e niște mizerabili la fel de mari ca Rabi-Șef!...

Cine dracului te-a pus să scrii așa ceva?!... Era vădit decepționat Valeriu Coișteanu al meu!... Părea, după mutra pe care o făcea, că pierdusem orice șansă de a mă mai face vreodată evreu!... Mortua est și premiul din Nobelești! Nici măcar pe lumea cealaltă...

Valerică al... Pe unde i-or fi sticlind ochii în America de Nord?!

Deci Moș Roze-n... ăla nu mai este cel mai puternic evreu din spațiul carpato-danubiano-pontic?... N-ar fi rău să fie bine!... Dar cu pocitania aia?... Măi, Gheorghiță Gheorghieș?!... De-aia m-ai scos din casă ca să-mi spui baliverne de-astea?!... Ăsta-i subiectul propoziției? Cel mai puternic evreu din România?... Păi asta înseamnă că-i și insul cel mai tare din parcarea numită România!... Sau nu-ți dai seama? Ba îmi dau, și chiar asta am vrut să vă spun!... De-aia v-am căutat!

Și doar nu pare nebun!... Are un singur argument: cum a murit frate-su, din pricina perciunatului, și încă ce moarte urîtă!... L-a pus să jure, înainte de a muri în chinuri cumplite, că nu va mai spune nimănui cine este în fond și la urma urmelor domnul administrator! Și mie de ce... De ce nu vă țineți jurămîntul?

Domnule profesor, nici eu n-o mai duc multă vreme... Simt nevoia să fiu de folos cui are nevoie de o parte măcar din ce am adunat o viață de om!... N-am copii...

S-ar putea să nu mă intereseze care este evreul cel mai mare și mai tare!... Treaba lor!

Domnule profesor, știți de ce a fost condamnat la moarte și executat mareșalul Ion Antonescu? Toată lumea știe! Toată lumea știe ce au vrut alții să știe toată lumea!... Cauza morții mareșalului

și a celor trei colaboratori ai săi aici o aveți, în ograda cimitirului!... La insul acela care, când ajunge la servici, își scoate un scăunel în fața porții și sparge semințe toată ziulica lui. Semințe și scuipă, stuchește în jur, un evantai de flegme puturoase... Nici muștele nu se apropie!

O fi și ăsta un argument!... Ce-i drept, când am intrat, am călcat și eu cu grijă să nu strivesc corola de bacili... Colcăiau ca niște mormoloci orbi prin spuma venusiană expurgată pe asfalt... Mai mult gălbuie... Vreo doi s-au prins de talpa pantofului, brusc simțitoare, înfiorându-mă din călcâie până-n creștet... În ce lume intram?...

Și iarăși sentimentul ciudat că moș Drulă ăsta nu vorbește prostii, doar că prea lungește vorba. Cel mai puternic ovrei?... Și ce face cu puterea asta a lui? Scuipă mai departe decât mine?... Eram cel mai bun din mahala la proba de scuipat, la țintă și la distanță... Poate mă înfurii și-l provoc!... Cu Sve arbitră internațională și neutră!...

La ce vă gândiți, domnule profesor?

La... la scuipăciunea asta!... Nu cumva a fost o modă a scuipatului în interbelic, aici, în Răsăritul Europei?... Eram copil și băieții din mahala, ăia cei mai mari, holtei întârziați, știau să scuipe în vreo șapte feluri, care mai de care mai șmecheresc... Zici că omul nu-i născut aici?... Dar nici departe de aici... Năravul cu scuipatul e de pe aici... Din megieși...

Aveți stofă, domnule profesor! Stofă de detectiv!... E din Polonia omul nostru!... Și de ce-i așa de puternic? Ce face când își arată puterea? Scoate flăcări pe nări?...

Scoate sfaturi mai ales, decizii, circulare, dispoziții, tactici, scheme... Face liste... Liste?... Călătorește puțin!... Vine cu tramvaiul la servici... Iar uneori rămâne peste noapte și doarme în clădirea administrativă... Nu-i este frică? De cine? Numai eu știu cine este omul!... Sunt singurul creștin care știe! Norocul meu este că nu se știe că eu știu!...

Ce știi, domnule Mateevici?

Cine-i omul!

Cine-i omul?

Este unul dintre cei... cei șapte! Șapte magnifici? Șapte frați? Șapte din Teba?... Și cu sergentul zece?!

Înțelepți!... Înțelepți ai Sionului! Cei șapte! Identitatea lor este secretă pentru cei mai mulți evrei, doar câțiva îi știu... Aha, numai cei de rangul zero!... Iar dintre goimi, creștini mai ales, nimeni nu are voie... Iar dacă, de voie, de nevoie, află vreun creștin, acela trebuie ucis de îndată ce nu mai e nevoie de el să știe... Așa a murit mareșalul! A știut, i s-a transmis de la Londra ordinul să-i asigure scuipăciosului protecția față de nemți... Au mai știut și ceilalți trei, care au fost executați împreună cu mareșalul... Asta a descoperit fratele meu...

Unul dintre cei șapte înțelepți?...

Și nu găseau unul mai fățos, cu aspect comercial?!...

Are o pareză, de-aia arată așa de nașparliu... Parcă-i un bidon turtit!... Arăta mai bine până acum trei ani... Iar eu ce nevoie am să știu cine-i individul? Să-i iau un interviu?...

Eu nu știu la ce v-ar folosi, așa cum nu știu ce ați căutat în cimitir. V-am văzut, v-am recunoscut și m-am gândit că sunteți singurul căruia i-aș putea spune povestea! Nu-i poveste, este basm curat!... Pot să vă întreb ceva?

Binențeles!

Domnul Cicerone de ce v-a dat telefonul meu?

Mda, bună întrebare!... Să merg deci pe mâna domnului Poghirc și să vă cred!... Să vă iau în serios!... Păi vă iau în serios și vă întreb la ce-mi folosește să știu cine-i omul? Sigur, este interesant în sine, dar nu văd legătura cu mine!... Aha! E vorba de doamna din cimitir!... Vedeți?... Pe ea sigur ar putea s-o intereseze! Și numai de la mine ar putea afla...

Nu! Eu m-am simțit dator să vă avertizez că doamna cu care ați venit nu s-a întâlnit la cimitir cu oricine!...

Iar eu ştiu bine de ce a venit la cimitir!... Nicio legătură cu...

Şi clic!, declicul care mă pune pe picioare: la Paris, parcă asta aflase, că despre taică-su, cum l-a chemat şi de ce şi-a schimbat numele, numai agenţii Mossad zero au dreptul să afle!... De la cine?... De la cineva care le este superior în grad, completez eu, logicamente!... Mai ceva ca gradul zero?... Numai ăia şapte pot fi! ...Mda, încep să-l cred. Are sens... Începe să aibă... Dar cum rămâne cu Sve?... Cum a ajuns la individ? Şi la ta-su cum? Cum a aflat de mormînt, de nume... De la cine?... Iar pe mine de ce m-a luat cu ea?... Normal era să nu mă vâre în cimitir!... Se cam contrazic multe!...

Cel mai mult mă încurcă domnul Şeitan ăsta, junior! Ce-a căutat dumnealui la cimitir?! De ce nici el nu a întrebat-o, oblu, cucoană, de ce mă duci mata la cimitir fără voia mea?! Fără să mă fi anunţat din timp?! Nu se face! La cimitir se cuvine să mergi numai de bunăvoie, nesilit şi nepăcălit de nimeni!... Şi în cunoştinţă de ce se va întâmpla acolo!...

Păi unul dintre cei şapte înseamnă unul dintre şmecherii cei mai de pe întreaga planetă, domnule Mateevici!... Dacă ştiam, mă înfigeam şi eu să dau mâna cu atotputintele... Nici măcar nu pot să mă laud că am dat mâna cu Sarsailă în persoană!...

M-am chiar ferit să nu dau mâna, dar nici el nu a întins-o, nici măcar frumoasei doamne, dacă-mi aduc bine aminte scena!... Al dracului, ce înţelept mai este!... Nici pe una ca Sve nu întinde mâna-i bleagă să atingă, să mângâie...

Bănuiesc că nu are familie!... Nu are! Femei aduce la cimitir?... Mai demult aducea, domnule profesor! Le ţinea şi noaptea uneori!

Eh, începe să-mi devină simpatic!... Te pomeneşti că pareza aşa a făcut-o!... Zic unii că ar fi moartea cea mai frumoasă!...

Şi cum, domnule, nu are maşină la scară? Servitori, valeţi?... Umblă cu tramvaiul?...

M-am mirat şi eu, dar până la urmă am înţeles că asta e cea mai bună pază: să nu ştie lumea cât eşti de puternic, de

important... Da, dacă te lipsești de însemnele puterii și nimeni nu-ți cunoaște potențialul și treci neobservat, mai bună pază nu-ți trebuie...

Și atunci la ce mai e bună puterea, dacă nu știe nimeni de ea?!...

Trebuie să fii al dracului de puternic să nu-ți pese de lumea asta că habar nu are cu cine are de-a face!... Păi la ce ți-e bună atâta putere dacă nimeni nu te arată cu degetul pe stradă, iar în tramvai nimeni nu-ți dă un scaun decât din milă!...

Să fii atât de puternic și nimănui să nu-i fie frică de tine?!

...Mai puneți-vă și întrebarea de ce la cimitir? Chiar!

...Și răspundeți-vă: unde ar fi fost mai bine să se ascundă? La o bibliotecă? La un muzeu?... Nicăieri nu e mai bine ca într-un cimitir, unul evreiesc, care deschide din an în paște, pentru o înmormîntare... În rest, cine vrea să-l viziteze, dă de veste! Se înscrie! Se știe cine vine! Iar administratorul se deranjează numai când vizitatorul e venit cu o treabă serioasă, chemat la ordine ori ca să ducă-aducă vreo veste, un ordin, să ceară un sfat!... Ia un buchet de flori și dacă vine de peste mări și țări, nimeni nu se miră că pune niște flori la mormîntul unei rude îndepărtate... Iar totul e de sanchi! Vine de fapt să discute, să dea raportul, să primească dispoziții... Cum mi-e teamă că a făcut și doamna dumneavoastră... Frumoasă doamnă! La ce rudă a dus florile?...

Da, e ingenios!... Dar, să ai atâta putere – unul dintre cei șapte, nu o sută!, și să nu te arăți cu ea... Trebuie să fie ceva de capul omului!... Și nu părea absolut deloc! Dar și miza, motivația, trebuie să fie foarte importantă... Nu mă văd pentru nimic în lume în locul ipochimenului lovit de pareză și de Dumnezeu ca să știi să te ferești de omul însemnat!...

Nu poartă pe el însemnele puterii, dar însemnul Domnului, că-i dat, că-i dedicat dracului, îl poartă, măcar de când cu atacul la cerebel care i-a bulit mecla!... Nu i-a mai folosit la nimica puterea tainică și nemaiavută de nimeni printre băștinași vreodată ...Asta numai dacă e adevărat ce spune gagiul ăstălalt!... Oare cum ar

fi să-i pun faţă-n faţă?!... Cică-l urmăreşte de cincizeci de ani aproape... Nebunie curată!...

Şi nu v-aţi plictisit?

Mă întreb şi eu, ca şi bietul frate-meu, ce să însemne prezenţa permanentă în România a unui individ aşa de important?!... Şi vă întreb şi pe dumneavoastră! Asta încerc să pricep: prezenţa lui aici!... Şi atât de secretă!...

Eh, abia aşa pusă problema, începe să fie interesantă întâlnirea noastră, nene Gheorghiţă! Chiar! Simt şi eu, abia acum, nevoia unei explicaţii. Ce cauţi, bă, musiu, în viaţa mea?!...

Iar ce mai trebuie să vă spun este că din primăvară s-au cam înmulţit vizitele la cimitir... Iar câteodată vin doi-trei o dată, ce nu s-a prea mai întâmplat vreodată!...

...Acum chiar că aş vrea să ştiu ce şi-au şopticăit în clădirea administraţiei onor cimitirului!... Nici Sve nu părea că ar avea ceva de povestit, dar parcă au stat cam mult la las palabras, departe de urecheatul de mine!... Ceva-ceva, cu rusa mea aş fi putut înţelege!...

Deci la Svetlana maia ajung toate acum! Mă minte? Nu ştie ea cine este Monsieur Le Bidon?... Şi mai ales despre rostul acestuia pe meleagurile natale ale subsemnatului... Chiar dacă nici ea nu ştie, m-ar putea ajuta să aflu, să aflăm!...

Aşadar, se petrec pe aici lucruri atât de importante?! Şi nu de ieri, de alaltăieri... Ci de când? ...Aici, adică în curtea şcolii noastre, a cimitirului naţional!... Din cei şapte câţi sunt pe toată planeta, unul a venit să stuchească în mahalaua noastră. Ceilalţi şase pe unde-şi petrec sâmbetele?!...

Şi de chemat îl cheamă în vreun fel?

Îl cheamă, dar nu cum îl striga la catalog! Puteţi fi sigur că a venit cu alt nume, nu cel din Polonia!... I-l aflase frate-meu!... Nu mi l-a spus! ...Păcat că n-aveţi timp, mai aveam multe să vă povestesc.

Ne mai vedem noi, sunt sigur!

Încă una numai... Era să uit: ieri, înaintea dumneavoastră, au venit la el trei indivizi, i-am văzut prima oară. Au intrat în clădirea administrației, și au ieșit de acolo imediat ce ați plecat dumneavoastră cu doamna, și s-au plimbat toți patru prin cimitir, s-au oprit la mormîntul unde doamna a pus florile... Vreo două ore au stat de vorbă printre morminte...

Păi, bine, domnule, abia acum îmi spui?!... Am multe să vă spun!... Deci Svetlănița a mai stat de vorbă și cu ăia trei?!... Za cem, femeie, nu mi-ai spus nimica?!... Și eu de unde s-o iau pe Svetlana?... Iar e cheia la cumătra... Cheia ei mi-ai dat-o mie, am pierdut-o astă vară... Trupul tău e o vioară... Hainele-s a ei cutie... Cheia ei...

Trebuie neapărat s-o văd...

Dar mai înainte să pun ceva ordine în tărtăcuța mea! Să-i spun chiar tot ce am aflat?... Ar fi timpul să luăm puțină distanță... Eu nu i-am ascuns nimic până acum, iar ea... Poate că mă menajează... Cine știe ce lucruri de-ale lor evreiești nu e deloc recomandabil să le știu!... Să mi le spună! Mă protejează? Îngerul meu păzitor?!...

Cam, dacă e să-l cred pe moș Tăgârță ăsta... Mda, devine pericoloso sporgersi...

Asta ce-i?

O lucrare, nu, nu a nepotului... A mea! Adică scrisul e al meu, în rest sunt numai idei și informații adunate de la alții, mai deștepți ca mine!... Citiți și... și dați mai departe? Nu, deocamdată nu dați mai departe, ci păstrați! Iar când se va putea, dați mai departe, adică publicați!... Cum ați făcut cu Dumitru Mărtinaș! Deocamdată citiți, e nevoie de unele informații ca să pricepeți ce e cu individul nostru! De ce ne face atâta onoare să-și trăiască printre noi viața lui nepereche de înțeleptul Sionului!... Citiți vă rog...

Dar e cumplit ce scrie aici!... A trecut de mult miezul nopții, am terminat antologia de texte alese din biblioteca anti-iudeo-

semită şi nu mă văd cum o să mai pot dormi. Astea nu-s lucruri să le citeşti la miez de noapte. Rămân năuc şi complet dezorientat! N-ar fi oare timpul să mă retrag?!...

În orele de nesomn ce mă aşteaptă, n-ar fi cazul să mă dezmeticesc şi să mă las naibii de făcut istorie legat la ochi...

Capitolul 3

Astă noapte n-a fost noapte...

Nu m-am priceput să pun întrebarea cea mai nimerită. Despre cei trei vizitatori ai țintirimului, care au adăstat în cocioaba supermanului, nevăzuți și neștiuți de mine și au rămas și după plecarea noastră, să închidă ei localul... Oameni serioși!... Dar au rămas și-n scăfârlia mé, de nu pot să adorm cu gândul la ei... S-au văzutără ei cu Sve?... Și Sve cu ei?... Ce au avut de pus la cale, ce?...

Concurs pentru cititorii care nu au lăsat din mână cărțoiul de față și au ajuns până la această pagină. Mai întâi, felicitări și o bere fiecăruia! Sunteți cam masochiști văd, fie, vă mulțumesc, dar sper să vă veniți în fire!... N-o să mă supăr! Măcar după ce am să vă plictisesc și cu acest nemaivăzut truc interactiv, autor-cititor. Întrebare-concurs așadar: dacă erați în locul meu, la întâlnirea cu acest ciudat domn și simpatic Mateevici, ce întrebare nu ați fi ratat să-i puneți în legătură cu cei trei magi? O întrebare absolut logică, pe care s-o fi pus cel mai deștept dintre voi măcar ca să puteți acum dormi liniștiți în locul meu! Așa cum nu pot eu să adorm, cu gândul numai la Sve, întrebându-mă disperat dacă Sveița maia s-a văzut cumva sau nu cu cei trei emisari secreți și misterioși atunci când a stat de vorbă cu Ciclopul filantropoid în

clădirea administrației israelite! Despre ce au avut ei ceva, ce?, de vorbit?... Și de ce s-ar fi ferit de mine?!... Iar dacă aveau ceva de tăinuit, de ce m-au mai convocat?!... Care este, deci, iubite cetitor în stele verzi pe pereți, care este întrebarea pe care eu nu m-am priceput s-o pun Mateinului, probabil prea bulversat fiind eu de ideea că Sve ar fi putut să-mi ascundă ceva... Să mă mintă!

What is the question?... Răspunsul, contează mai puțin, era ușor de dat! (Da! Virgula este corect pusă! Nu vă mai opriți pentru toate prostiile...)

Despre ce?... Da! Mă chinuie întrebarea nepusă, mă chinuie mai ceva ca o... da, e bine zis, mai ceva ca o gagică pe care n-am... n-am reușit s-o... ci am ratat-o numai și numai din vina mea... Sunt destule... Le revăd deseori chipul, devenit spectru dojenitor... Nu e noapte de nesomn să nu apară măcar câteva, cu trist surîs mâhnit și împăcat... Ele... Eu nu mă pot împăca nicicum!... Vreo două îmi surîd de dincolo... M-or fi reclamat la... sau nu era nevoie, A toate Știutorul se descurcă și fără noi... Am net sentimentul că l-am dezamăgit, ba chiar trădat pe bunul Dumnezeu... Ca și acum: cum de nu mi-a trecut prin cap să pun întrebarea cu care mi-aș fi ogoit sufletul, iar acum aș sforăi chiar împăcat, ca un motor fiabil, așa se zice?, fără grijă, fără păs, dus de pe lumea asta plictisitoare...

Câte camere, domnule Mateianovici?... Câte camere are cotețul administratorului? That's the... Asta trebuia să-l întreb pe bătrânul mehenghi... E destul de mic hogeacul, mai degrabă o gheretă, atât cât am reținut eu, și nu părea să aibă mai multe încăperi, dar totuși... Mai ales dacă zice că aducea cândva femei acolo... Are măcar o umblătoare mai comodă... E posibil ca Sve să fi stat de vorbă cu ferocele amant într-o cameră, unica, iar în altă încăpere, fie ea și odorigenă, să fi stat cei trei buluciți și cu batista la nas, ascultând în taină, neștiuți de Sve, toată discuția ei cu... Spionând-o pe Sve, deci. Deci Sve să nu fi știut nimic de cei trei... Și nu m-a mințit, adică! Nu s-a ascuns de băiatul!

Dar atunci mă întreb de ce acest comportament penibil?!... Patru bărbaţi joacă ascunsa ca să ce?...

Nu-mi vine mie să cred, dar totuşi, cel mai logic este să accept că m-a cam minţit cucoana, n-ar fi prima oară sau femeie care mă minte, iar cu cei trei a stat de vorbă ca lumea, s-a cam văzut cu ei...

Însă în cazul ăsta nu prea are sens de ce am mai fost invitat şi eu la petrecerea timpului printre pietre funerare vechi de o mie de ani şi o săptămână... În cazul ăsta ar însemna că Sve mă duce de nas?!... N-aş preaş crede... Nu-mi vine! Şi eu fac tot ce-mi vine şi numai ce-mi vine!... Nu cred, deci, liubimaia maia!

Iar dacă totuşi mă înşel, şi ştie!, atunci cum rămâne cu mine? Ce-ai căutat, papagale, la cimitir?! De ce nu s-a ferit de mine şi m-a luat cu ea să văd tot ce am văzut, dar nu chiar tot ce era de văzut?! Numai mormîntul evreului necunoscut... Deci ce rol am avut? Rol de care nu am ştiut nimic!... Şi nu ştiu nici în clipa asta...

...Şi mai umblu să-mi ies din rol!... Să fac grevă!... Şi iată ce uşor mă duce de nas o muiere şi un... Sunt de-a dreptul caraghios! Nu ştiu pe ce lume mă aflu, dar vreau alta!... Noroc cu... Ce mă făceam fără nea Zdrulă ăsta de Mateieviciu?!... Chiar să-l cred? Tot? Toate?... Ar însemna că eu ştiu ce ei nici nu visează că aş putea şti! Mă iau de fraier!... Şi cam sunt! Dar mai e pe lume şi norocul, adică mirabundele Domnului, coincidenţele, mâna cea scriitoreaţă...

Încerc, dar nu reuşesc, să-mi aduc aminte de ce mi l-a recomandat Poghirc pe Nastradin ăsta la Paris, de ce i-am trecut telefonul în agendă?!... A cunosut-o şi pe biata... Asta e chiar culmea coincidenţelor din ultima vreme!... E cea mai suspectă!... Mai tulburătoare de amintiri şi dureri...

Căciula de blană!... Da' ce căciulă?!... Da' ce blană?!... El cică el mi-a făcut-o! ...Altă de-aia, rău de tot mirabundă, să înnebuneşti, nu alta!...

Nu s-a născut omul care când m-a văzut cu cuşma pe-o ureche – aşa o purtam!, să nu mă întrebe din ce jivină mi-a crescut ditamai potcapul de samur, pupa-m-ai în... Şi mi se face aşa, deodată, ca o sfâşiere pe dinlăuntrul meu... Am şi eu aşa ceva!... Îl simt bine acum, căci mă cam doare... Ca şi ficatul sau coiul stâng... Nu-l simţi, că-l ai, că-i acolo decât atunci când te doare!... Aşa cum mă doare pe mine acum, dar n-aş putea spune unde, sufleţelul... Am şi eu aşa ceva, ce sufletul meu?!... Cam peste tot, ca o durere tăcută, a fiecărei celule, înfiorate de amintiri toate... Où es toi?... Ce bine mi-ar fi prins să-i povestesc ei tot... Ei, Eduardovnei, sărmană umbră şi atât de fainã colegă, şi ce femeie?!, ce bine i-ar fi fost ei şi la atâta lume să mai trăiască... Pentru pruncii ei... Erik şi Topik... Pentru ea... Pentru biata mă-sa... Iar la urmă de tot, şi pentru mine puţin... O ţîră... Un capitolaş... O ultimă frază măcar!

Cum Dumnezeu, Doamne, ai putut să renunţi la aşa un personaj?!... L-ai scos de pe scenă fără să te gândeşti la atâta lume pe care personajul Tău o bucura cu zâmbetul ei ironic şi misterios... N-ai fost prea inspirat...

Păi dacă lumea ar fi ştiut cum stau lucrurile, ar fi dat năvală cu toţii sub balconul autorului, cerându-i să menţină personajul în fluxul fluviului... Ca pe autorul acela englez şi celebru... Ce mult şi ce des îi simt lipsa în clipa asta mai ales! În noaptea asta de nesomn... Aşadar a cunoscut-o, şi a îndrăgit-o şi el, moş ăsta, măcar pentru asta ar trebui să mă încred în gaspadin Gheorghe Mateevici! Ce mulţi au fost cei ce-au... au divinizat-o... Mai puţin eu, care am iubit-o numai şi am fost iubit! Iar el de unde ştie cât de mult ea, dînsa, dumneaei, călătoarea, m-a fost iubit?... Au ajuns la asemenea destăinuiri? Despre mine?!... Eu cu nimeni n-am vorbit despre doamna Eduarda, aşa să-i zic?, după numele tătâne-su mort cu submarinul ăla pe fund de ocean îngheţat...

Va trebui cândva să merg la Pitergrad, acest veritabil Tomis al Nordului, de unde m-am pricopsit cu cele două Svetlane, să încerc să păşesc pe urma paşilor şi a privirilor în care m-am

scăldat cu atât nesaț! Și să compar ce văd cu cele povestite și închipuite... Și mai ales visate! Chiar, niciodată nu m-am visat la Paris, în schimb ce de nopți am mai petrecut în Leningradul copilăriei și adolescenței altora... Nu, de când mă țin cu Svetlana de mână prin țările latine, nu l-am mai visat pe enigmaticul Petrograd... E numai al celeilalte zâne a Nordului... Nenumită. Știu eu de ce!... Mai ales colțul acela de stradă din care se vede podul cum se ridică și se coboară, cu ea venind întins spre mine... Și mereu podul acela care o împiedică să ajungă la timp... Mereu, de zeci de ori l-am visat, chiar și atunci când încă trăia și eu dormeam și visam cu capul pe perna de alături...

Ce greu îmi vine să dau foaia mai departe, foaia asta, la care de atâtea ori cartea se deschide singură... De parcă așa, trecând la următoarea, o fac să... să mai moară o dată... De mâna și din cauza mea!

Și, iar, senzația că gândindu-mă la ea în clipa asta reușesc să-i fac ei un bine, nu-mi dau seama care poate fi binele cuiva pe lumea cealaltă, dar să nu trec cumva prea ușor mai departe, să mai stau puțin cu gândul la ea, sunt singurul din lumea asta mare care în clipa asta lungită cât mai pot eu se gândește la ea, să-ncerc să mă gândesc ceva mai tare și s-o fac acolo să afle ceva ce numai ei îi pot spune, despre femeia de ieri, din cimitir, vie, cu care m-a zărit meșterul blănar, știe ea care meșter, de acolo unde-i ea se pare că le știi pe toate, dar eu aș vrea să fii sigură că femeia asta a avut norocul cu carul! Nu, nu la picioarele alea lungi cât mine mă refer, nici la ochii ei care așa și pe dincolo, ci la ceva indicibil, așa se zice?, ceva de nespus, care o face să semene cu tine, să mi te amintească în momentele ei cele mai bune, de parcă te-aș ține iar în brațe, chiar din clipa dintâi, nu mi-a fost prea clar de ce, dar lucrurile s-au lămurit când am aflat că-i tot rusoaică și tot din Pitersburg... Spune-mi, de-acolo unde ești, tu ai aranjat această întâlnire, această coincidență?... Se miră și ea că ne-am întâlnit, dar nu are de unde să știe de unde i se trage

de la tine tot norocul?... Ce crezi? Mă minte?... S-a întâlnit cu ăia trei? Cine-s?...

I-am spus Eduarda acum câteva clipe... Nu-i pot spune sau scrie numele în văzul tuturor... Sigur, de la numele tatălui, amiralul de pe Neva... Tată fără mormînt... Ca și tine!... Nu ca alte personaje petersburgice cu două morminte la un singur mort! Nu prea este echitabil!... Nici pe lumea cealaltă, iată, nu este egalitate! Nu suntem egali în fața morții! Unii au și mormînt de... pentru suflet unul, altul pentru hoitul pieritor?! Se potrivește?... La ce i-o fi trebuit lu' ta-su ăla două morminte, domnule?!... Unul în care și-a îngropat la București onoarea, și altul la Neviorc, de utilitate publică, pentru fraieri și pentru fisc. Oricum, morții mor de mai multe ori!... Ca și tine, dacă te las din strânsoarea creierașilor mei ai mai muri o dată acum!... Strâng destul de tare ca să ajungă până la tine? Am reușit?...

Iar când uneori, arare, reușesc, după numai câteva clipe de cutremur, oricât mai strâng eu de tare din toate baierele trupeanului, îmi alunecă din creieri, te prelingi încet și toată prin mine, lăsându-mă pustiu de tine... În miez acest de noapte simt însă bine că n-o să reușesc... O să mai încerc o dată... Dar nu depinde de mine... Nu știu de ce uneori reușesc și atunci simt că te-am apucat de mână și încerc zadarnic, dar fericit în jalea mea, să te trag puțin mai la soare... Să te încălzești puțin... Mâna ți-e așa de rece... Frigi!

...E ceasul când toți dorm, putem vorbi liniștiți, numai eu mă gândesc la... la tine! La ea... Nu, nu vreau niciun semn de pe lumea aia, să aflu despre tine, despre lumea aia că... Află tu, că dacă sunt căzut în freză după Natașa asta, asta este și o chestie care te privește, e și de tine vorba... Altfel n-aș ține atâta la ea... la tine... la voi... La tine mai ales!

Nu se există oră de nesomn în care să nu-ți cad pe cap! Te vei fi săturat și tu, dar... Dar e așa de pustie ora târzie mereu fără tine... Ce părere ai de junioara asta?... De mine nu te mai întreb! Nici de

meșterul Matei!... Ce zici de coincidența asta? Nu-i așa că nu-s întâmplătoare? Acolo voi trebuie că le știți pe toate astea și faceți haz de noi!... Cât suntem de ușor de păcălit... Și de unde impresia că vei fi cunoscut-o tu pe creștină? Acolo, atunci, în juneța ta și copilăria ei leningrădeană, ar fi, Doamne, aranjamentul cel mai la fix să aflu că v-ați cunoscut cândva... Sau ești gelos, Stăpâne, că eu Ți-am dat ideea?!... N-o iei în seamă?... Nu Te grăbi să refuzi...

Mi-ar plăcea să stau de vorbă cu ea despre tine... Să te fi cunoscut când apăreai de se făcea tișe, tișe pe Nevskii Prospekt... Sau cu tine despre ea să găvăresc!... Nu vă pot povesti nimănui... Pe niciuna! Vă țin la cel mai mare secret!... Mi-e așa de greu să te tac de când te cunosc!... A zis Poghirc o vorbă la Paris, voalată, mai mult n-a cutezat, căci și el... Alta Matei ăsta care mi-a făcut căciula de samur de pe Amur... Mon amour... Și atât! Cu nimeni nu-i pot spune ce... ce a fost atunci sau atunci când mi-am băut cu tine toată leafa sau atunci când... Eu, că tu abia ai gustat! N-am să știu niciodată ce ai vrut să spui când mi-ai zis, parcă amuzată, daragoi moi, parcă jignită, te-ai purtat ca un negustor siberian ajuns la Moscova, după ce și-a vândut toate blănurile...

Te făcusem de rîs? Nu ți-a plăcut cum se mai rugau țiganii de mine, domn inginer, nu ne place șămpănica, este și scumpă, dați-ne vinișor de regiune, corăbioară...

Nu! Azi bem șampanciu cu toții... În sănătatea doamnei! Să vă trăiască franțuzoaica, conașule, dar noi nu le avem cu ciampania... E și mai ieftinuț ăsta de regiune!... Niet am zis!... Mai zi o dată ciornâie ociii ăia... Și încă o dată! Eșcio raz!... Mnogo mnogo raz!... O noapte întreagă... Nu asta... Aia, atunci... Singuri noi doi în cârciumioara de la șosea, la Doina, cu nevasta altuia... Cât de tare am vrut în noaptea și dimineața aia să fii a mea! Nevastă! A mea! Nevastă-mea...

...Noaptea asta o să fie și mai pustiu... Nu reușesc s-o dibui pe întunericul de acolo... Dacă ea nu întinde puțin mâna de care s-o trag din apa neagră și grea, eu n-am cum s-o nimeresc... Nu

vrea sau nu poate?... De câte ori a fost să fie, eu am întins mâna mai mult la întâmplare, știam doar direcția, și ea mă apuca, se lăsa prinsă de capătul dejtelor, iar eu strângeam până se făcea în pumnul meu un boț de gheață fierbinte, topindu-se imperceptibil și implacabil... Dar tot rămâneam în podul palmei cu amintirea, până în zori... adormind spre ziuă fericit că o am prins-o de mână și știind că totul va dura până la sfârșitul somnului meu tresărit... Când va mai muri o dată... Și încercam să mă păcălesc că încă mai dorm... Că n-am niciun motiv să desfac pumnul strâns găoace, culcuș, cuibar... Gol!

Mai bine că nu reușesc! Iar ar fi tăcut și iar rămâneam cu amăreala că nu mă poate ierta... Deși nu i-am greșit decât cu... eu, că-s aicia, iar ea e atât de nicăieri... Pipăi tot împrejurul, prin toată galaxia calc... Trec dincolo chiar, dar nu chiar dincolo!... Dincolo doar de stelele de afară, din noapte... Nici urmă! Nu, nu asta e direcția!... Nu știu care-i direcția bună decât atunci când o rareori nimeresc, rar și mereu altunde... Și întotdeauna când mai am un pas ca să mă scufund în somn... Îl fac, și mă trezesc că am dat de mâna ei rece, înfriguratã, cerșindu-mi parcă să mai adăst...

În noaptea asta nesomnul mi-e limpede însă, cristal... N-am nicio șansă, oricât mă rog eu de... N-are nici ea atâta putere ca să răzbată prin zidul de lumină din gândurile mele atât de clare... De-aș putea face puțin întuneric și-n gândurile mele... Dar cum? Cu atâtea pe cap aflate fără voia mea, fără să le caut, fără să le aștept!... Ce mă fac?... Ce mă fac dacă e adevărat și n-am visat nimic din tot ce am aflat?!... Mai ceva ca-n cimitirul din Marile Speranțe... Un cimitir plin de verdeață, un crâng radiind de atâta soare, cu nuci căzute pe jos, cu pâlcuri de crizanteme... Și peste cine să dau?!... Nu peste un ... un ocnaș, ci peste un... peste o ocnă de om! Ce ocnă încă!...

...Sigur că are, dar ce menire are? Ce noimă? Ce misie de îndeplinit acolo, nezărit printre morminte, marea Caiafă?... Ciudată alegere! Țintirimul... E tare tipul! Jos pălăria! Jos... jos căciula mea de samur, pupa-m-ar în rimă! Brrr! Ce scârbă mi s-ar

face! Cu gura aia de broască, și priviri reci, de reptilă, de pasăre răpitoare...

Nu miroase a nimica bun... O viață trăită așa... Din 1939 și până azi?!... S-a refugiat din Polonia... Nu, aia nu era privire și vorbă de gropar, fie el și ober șef de cimitir!...

Mi-aduc bine aminte, și-a cam ferit privirile, dar când i-am prins-o, păi era doldora, nenicule, de înțelesuri ascunse... Știa și el că l-ar putea trăda privirea și a căutat tot pe alături să se uite la mine când îl priveam... Aproape că nici nu am existat pentru el! Dar abia acum pricep! Eu, ca prostul, m-am simțit puțin jignit că nu-mi dă nicio importanță... Dar mi-a dat-o băiatul, s-a prins cu cine are de-a face, că mă pot și eu prinde cu cine am de-a face!... E clar! Încă din cimitir puteam să-mi dau seama... Degeaba scuipăcise el de mama focului!... Ca să cred eu și oricine mai trecea pe 1 Mai că avem de-a face cu un biet ovrei degenerat, fiu denaturat al ghettoului consangvinat de 5000 de ani! A scăpat de la Auschwitz în ultima zi, când s-a terminat gazul...

Bașca Evanghelia după Matei!... A copiat zăpăcitul sute de citate, nu era rău să le fi numerotat, scrise cu toc cu peniță, știe că are un scris frumos, caligrafiat... Ciudat, nu mi-a dat-o să i-o dau înapoi, nu a zis nimic... La câteva citate nu a indicat sursa, din păcate... Dar e clar că nu putea el să le inventeze!... E apă de ploaie povestea cu cele două morminte pe lângă cele aflate de la Matein... De-or fi adevărate!

Mă preling din pat, să nu mă simtă nimeni că-s atât de treaz în crucea nopții, și mă strecor în sufragerie, unde-mi țin hârțoagele, mi-a rămas mie între măsele un citat din caietul mateinului, la care m-am ferit să mă opresc, mi-a fost frică să-l recitesc... N-am mai pățit asta niciodată!... Ia să-l găsim și să-l recitim la rece... Ăsta e... Ciudat, parcă nu e scrisul cunoscut, o fi din cauza pixului cu pastă, de data asta nu s-a mai folosit de toc și peniță!... Și nu pare un text transcris, este un text elaborat pe loc, nu e citat oare?...

Îl reproduc întocmai, după caietul matein, încă-l mai am și acum!... După câți ani?!...

Masoneria este o fațadă, este organizația pusă în față de către evrei și arabi pentru a masca cucerirea lumii de către semiți prin islam și sionism talmudic, în condițiile respectării pactului lui Avraam cu primii doi fii ai săi, anume că evreii și arabii vor da stăpânii mari ai lumii, cu condiția acceptării de către arabi a dominației evreiești asupra lor. Odată acceptată superioritatea evreilor asupra fraților lor arabii, și unii și alții pot cuceri, măcelări, extermina în voie ne-semiții. Iar în spatele tuturor acestora se află Satan, din mila lui Dumnezeu care previne în Biblie că la sfârșitul zilelor va fi remediată această nedreptate prin marea cernere, în care doar puțini dintre evrei, chiar și de-or fi numeroși ca nisipul mării, se vor mântui: ROMANI 9.27

Aproape că l-am învățat pe dinafară... Şi tot nu ştiu ce să cred... Nici atunci şi nici acum... Evrei şi arabi?... Evreii şi arabii?!...

Mai citesc o dată...

Nu pare a fi un citat!... E clar că instrumentul este altul, rudimentar: pix cu pastă... În tot caietul nu mai există alt text scris cu pixul... Cu pasta pe terminate... E vreun semn ăsta? Dacă voia, punea însă totul în chenar, mai sunt câteva citate cu fraze întregi subliniate... Pixul ca pixul, dar a cui e laba, cazmaua care a ținut de plaivaz să n-o ia pe arătură!... Nu pare a fi a lui nenea Gheorghițeviciu, nu e! Scribul dâmbovițean și anonim a ezitat, are și vreo două mici ștersături, pare și cred că chiar e un text gândit pe loc, odată cu scrisul... Şi tot a luat-o pe arătură, părăsind șoseaua civilizată și comodă, aburcându-se prin șanțuri și gropi, ideea asta e... e de toate: și periculoasă, și absurdă, și de necrezut, și... cum spuneam: are de toate! Mda! Unde-i multă minte e și multă... Caietul ăsta, nu putea să nu conțină și câteva prostii!... Sare calul bine de tot aici!... Musai

să-l iau la întrebări pe editor!... E prea de tot! E prea în răspărul evidențelor toate!

O chestie ca asta, dacă o spune cineva, dacă are atâta minte să descopere așa ceva, ceea ce ar fi taina tainelor!, secretul cel mai..., alta mai mare nu-mi pot imagina, apoi știe ce știe, câte parale face, și-și prezintă altfel marfa, nu într-un citat prizărit dintr-o pagină ușor de trecut cu vederea... Așa ceva se prezintă fastuos, cu preliminarii, cu concluzii, cu argumente... Nu arunci grenada, bomba de fapt, atomică rău de tot, și n-o detonezi!... O uiți în iarbă!...

Păi, nene Mateiene, dacă credeai în aiureala asta, dacă-ți aparține!, sau măcar i-ai dat găzduire la sînul mătăluță, păi era primul lucru pe care să-l discutăm în lungi colocviile noastre anti-semite, abia așa anti-semite, pălăvrăgind – pălăvrăgind sau palavragind?!, despre cacealmaua numită Palestina și ura de neîmpăcat între frații siamezi cei crescuți inseparabili la sînul lui Abraham!... De ce atâta ură?!... De ce atâta minciună?!...

Mda, nu pare de crezut, dovadă că nici neica Matei nu i-a dat importanță, n-a făcut nici cea mai mică aluzie la cârdășia semito-semită, o să-mi spună probabil că caietul ăsta l-a mai văzut un zăltat, l-a avut în mână, în păstrare un timp, și a introdus acest text apocrif, inventat, sută la sută scornicit!... Domnule, ce a stat să-i fete bibilica!... O să mă uit și la trimiterea pe care o face la textele sfinte...

Descopăr însă ceva!... Mai urmează pe pagina asta un citat, scris frumos cu penița din alt secol, iar pe ultimul rând este, da, este o semnătură, destul de citeață, cu același pix leșinat: Cristian... O fi numele individului!... Altă fantomă care se bagă în față, s-o bag și pe ea în carte, ar trebui să-l caut oare pe acest Cristi și de cine știe ce alte complicații să mai dau?!... Ale firului epic complicații... Dar poate că și ale mele...

Să mai dau vreo importanță altor ipoteze, presupuneri, bănuieli, toate suspecte de a fi sută la sută producție indigenă, proprie, monopol exclusiv al creierașilor mei?!... Nu am eu deja alte

destule certitudini care mă lasă cu gura ca la dentist şi capul gol de idei, de explicaţii?!... La ce folos altele?... La ce bun?, se zice...

...Bunăoară omul nostru din cimitirul fără cruci! Este foarte real şi foarte paradoxal, greu de înţeles după mintea unuia ca mine!... Individul este un monument de consecvenţă şi statornicie! Care evreu rătăcitor?!... lată-l, cel mai evreu dintre evrei stă de cincizeci de ani neclintit la acelaşi loc de veghe şi producţie!... Mai ceva ca santinela japoneză!... Şi-a dedicat viaţa unui cimitir cu morminte false... Ce să înţelegi din asta?!...

Mda, aşa trebuie luat la fix: ce cauţi, musiu, în sărăcia asta de... de ţară nord-dunăreană, în acest jalnic peisaj hiperborean?!... Cui prodest?... Care-i gheşeftul mătăluţă? Un gheşeft tot mapamondial?... Că doar nu stai pe gratis o viaţă de om privind tramvaiele cum se hurducă pe bulevardul 1 Mai, ca-ntr-o defilare de balabuste prin faţa tribunei pline de mortăciuni, unele de pe vremea lui Mircea cel Bătrân cică...

...Nici n-am apucat să mă crucesc ca lumea şi propriu-zis de povestea cu unchiul Saşa ş-ale lui morminte! N-or fi mai multe?!... Deci a avut dreptate Ahoe!... Şi Matty Aslan... De la ei am aflat de morţii de la Iaşi, morţi pe listele de la sinagogă... Dar reciclaţi apoi la Bucureşti, cu alte nume, în presa de partid comunist şi pe la Radio şi alte oficine ale propagandei, ca activişti de frunte şi de nădejde, cu stagiu în ilegalitate... Păi ce poate fi mai mare ilegalitate decât să mori la Iaşi şi să învii la Bucureşti, cu alt nume, cu alte acte... Ilegalişti sută la sută! Şi mai ales mie-n sută anormali... Ăsta este diagnosticul!

...Mori şi învii la loc, iar după aia să nu te lauzi cu aşa ispravă?! Să mergi pe burtă?! Ce tărie de caracter!...

Dar, sunt convins, morţi ei, ăia de la Iaşi, dar nu şi cu morminte în toată regula, la care să-ţi vină copiii cu flori de peste Ocean!... Povestea cu mormintele a ţinut numai la Bucureşti! Numai o sută douăzeci, mai merge să-i îngropi pe toţi... La Iaşi, pentru zece mii, de unde cazmale pentru atâtea mii de morminte?!

Și de unde atâtea cadavre pentru zece mii de victime, adunate din vreme la morgă, bine fezandate, aproape expirate, dacă nu venea rebeliunea să le salveze de la putrefacție, viermi etc?!... Și să le dea o utilitate publică! Hai cu ei, bieții evrei, hai la groapa cu furnici!... Ba-i aici, ba nu-i aici!... Nu-i mai poate număra nimeni când sunt zece mii!... Când zici că!

O sută două zeci!... Minus unu, fac 119. Iar unu ăsta este numai unul singur?! Nu cumva au fost mai mulți?!... Unul singur și este destul... Un singur evreu dacă a fost ucis fără altă vină decât aceea că era evreu, și se surpă toată temelia lumii...

Dar, daragaia maia, dacă se află că unul singur dintre cei șase milioane de evrei bătuți pe muche nu a dat pe la Aushwitz și trăiește bine mersi pe plaja de la Copacabana, ce valoare mai au cei șase milioane?! Îi mai poți invoca? Nu se duce pe apa Sâmbetei și temelia Shoahului?...

... Iată un subiect pe care nu-l voi discuta cu plăcere... Se pare că n-o să-l pot evita! Sve asta nu are nicio măsură! E moartă după... după adevăr

...Ce vorbă zăpăcită?! Culmea e că i se potrivește!... Să vedem cât o s-o țină, când va constata că cam doare adevărul!...

Puteam să zic că-i moartă după... mă rog!, și după adevăr că-i moartă! Se potrivea? Cât de cât! Și aș fi putut trage concluzia despre adevăr, unde se află! Și greșeam?! Nu spuneam o prostie mai mare decât au spus-o deja, exact asta, de a ajuns mare Freud!... Altă spurcăciune!...

Încerc să adun... E deja spre dimineață, au pornit tramvaiele de pe Titulescu... Cu ce mă aleg după atâta noapte?... Măcar să fi stabilit ce-i spun Svetlanei când ne vom vedea?! Ce, din ce am aflat, îi voi spune și ei?! Căci nu e prea cusher să tac, ca și când aș sta la pândă, s-o prind pe ea cu ocaua mică!... Eu îi țin partea mai departe. Am încredere că nu e cazul să am prea multe secrete față de ea...

Chiar totul nu însă! Nici lu' mama nu i-am spus eu toate... Așa că o iau pe ocolite, chiar a doua zi, când mă convoacă iar, la

Colonadele din Piața Romană. Am impresia că locuiești pe aici, pe aproape, zic eu, clipind cu candoare. Cum ți-ai dat seama? Păi ești foarte bine integrată în peisaj! Cunosc bine acest endroit, pe o rază de 100 de metri am locuit la vreo cinci adrese!... Înainte de a mă însura! Ești de prin partea locului!... Le vezi pe celelalte femei? Se vede după cum calcă că stau în altă parte, la mare distanță de răscrucea romană!... Mai au de mers. Cartiere periferice...

Iar apoi, când m-a întrebat ce părere am despre cele petrecute la cimitir, desigur aștepta să glosez pe marginea mormîntului! Iar eu i-am zis, frustrându-i așteptarea, așa cum scrie și la carte, că m-a cam pus pe gânduri groparul cimitirului!... Dar nu-i gropar, e administrator! Administrator, fie!... Nu vrei să te duc la celelalte cimitire din București, inclusiv la cele evreiești, că mai sunt câteva! Și să vezi cum arată un administrator de cimitir!... Dar arăta jalnic! Un ins scârbos, mi s-a făcut rău când am văzut cât scuipase în stradă!...

Sve, tu știi de ce te iubesc eu pe tine?

Nu mi-ai spus-o niciodată până acum!

Ce nu ți-am spus?... Că te sau de ce?

Mă rog, continuă, sunt curioasă!

Pentru felinare! Ce-s alea? Ochii! Privirea ta! Cu asta m-ai dat gata!... Mă pricep la materia asta! Individul nu avea privire de... de cimitirgiu!... Cimitirgiu?... Mă rog, pe franțuzește se zice, probabil, altfel!... Iar pe românește acum s-a fost fătat acest cuvînt! Să-l ții minte! Cimitirgiu?!... Ça va?

I-am explicat: privirile individului erau priviri de om deștept, de om complex, complicat... Privire de șahist avea!... Nu se gândea la ce spunea, ci cu vreo opt-nouă fraze mai înainte!... Poți să disimulezi orice, vocea, mersul, ridurile de pe frunte... Tot, afară de privire... N-avea privirea unui neica nimeni care toată viața și-o lâncezește și se dospește printre cadavre lipsă la cântar... N-ai văzut că și-o ferea?! Știa că-l poate trăda privirea! Știe! Știe multe! Asta spunea privirea sa!

...Poate mă înșel însă! Tu ai vorbit cu el, cum ți s-a părut? Vorbește bine rusește?

Își descalecă de pe umăr desaga aia, de pe plajă, cea cu rivolverașul, și scoate o... un radio din cele mici, îl cântărește în mână, parcă ar urma să-mi spună prețul ultim cu care este dispusă să-mi vândă acaretul... Am înregistrat toată convorbirea avută cu el, în casă și în cimitir... Inregistrarare care să se audă foarte bine! Vrei? Ce? Să asculți discuția...

Iau objetul în mână și-l duc încet la nas... Mai lasă-l la aer curat...

Deci cu cele trei huidume nu s-a văzut!... Deci coșmelia administratorului are cel puțin două încăperi!... Eh, îmi mai vine și mie inima la loc!... Putem acum trece mai departe. Adică să ne întoarcem la mormîntul patern. Ce-o fi înlăuntru?... Asta se întreabă și Sve. Cică toată noaptea n-a dormit numai la asta gândindu-se!... Și eu ce făceam? Az-noapte, când nu puteai să dormi și te-ai gândit și la mine, sunt absolut sigur!, în ce fel te-ai gândit?

În foarte multe!... Multe amintiri, rememorări, unele amuzante, altele mai ...patetice! Dar mai ales m-am gândit la tine și la tata!... Sunt convinsă că tu ai o explicație, nu ai părut prea surprins!... Ba chiar satisfăcut! Mă refer și eu tot la privire. A ta!... Ți-am privit privirea cu mare atenție! Nu mă înșel!

Nici n-am vrut să te înșeli!...

...Știi cui datorez eu, dar și tu, faptul că ne-am cunoscut?... Lui Emil Cioran? Lui Cioran lui Cioran, dar mai înainte de Cioran a fost unul Nicolae Iorga!... Aha, omul care a scris și publicat cele mai multe pagini de când a apărut scrisul!... În toată istoria omenirii... Așa-i?

Bravo, ai ținut minte!... Eh, eu am plecat în Occident, când s-a ivit ocazia, ca să fac turism cultural, istoric. Ca să aflu cine a comandat asasinarea lui Nicolae ăsta! Că nu prea-mi venea mie să cred că unchiul Sam, adică domnul Sheitan?, da, el, el și ai lui,

ar fi fost în stare de așa măgărie! De așa prostie!... Căci era mai înainte de orice o prostie din partea legionarilor să-și atârne de coadă un asemenea asasinat...

Legionarii? Am vorbit despre ei și la cimitir, cu... Cu groparul? Și ce ți-a spus cimitirgiul? Că legionarii l-au omorît pe tata, în ianuarie 1941...

O mică pauză. Nu-mi vine să cred: i-ai spus că taică-tu e acolo în țintirim pseudo-îngropat?... Doar n-ai fost, superbo, atât de neroadă!... Of course! I-am zis că-i vorba de o rudă, nu mi-a cerut detalii!... Nici nu m-a întrebat mai mult decât i-am spus eu!... Ce-i cu legionarii ăștia? Spune-mi odată!

Eh, legionarii ăștia, care l-au asasinat pe tovarășul tată Sașa Roller, la fel au făcut și cu Nicolae Iorga!... Panimaeși? Niet! Ia ne panimaiu! Ia ne panimaiu!... Nu înțelege ce caută taică-su în povestea asta!... Păcatele tinereții!... Așa zic românii: păcatele tinereții!... Câte nebunii nu se fac la vârsta celor mai frumoase și nevinovate porcării?!... Oricât ar fi de mari!... Tu nu-ți dai seama, că încă ești tînără, dar...

Logic vorbind... Daragaia, nu-i stă bine unei frumoase doamne să vorbească logic!

N-ai de gând să mă lași și pe mine un pic?!... Îți mulțumesc pentru ce vrei să faci! Chiar, ce vreau?, că încă de az noapte mă frământ pe această temă!... Ce-i de făcut?

Vrei să minimalizezi lucrurile! Să le bagatelizezi!... Să-i oferi lui Sașa al meu circumstanțe onorabile...

Păcatul! Păcatul adamic! S-a prescris de atunci!... Sunt cincizeci de ani în curând!...

Dar e vorba de mine, ce prostii spui cu prescrierea?!... Tu nu înțelegi că nu mai dorm ca lumea de atunci?!...

Cunosc cum e! Nici eu n-am prea dormit az noapte! Cred că ar fi bine ca în astfel de nopți să nu dormim împreună!

Mă privește lung, căci nu pricepe. Poate din vina franco-românei mele!... Vreau să spun că de câte ori vom mai avea insomnii și nu vom putea dormi, să nu dormim, fie, dar măcar

dacă nu dormim, să fim împreună! Și altceva să nu facem decât să nu dormim! Panimaieși? loc!

Să nu dormim, dar împreună, adică să fim împreună când nu putem dormi... Tot nu pricepe... Bine, hai să vedem cum e când gândești logic!... Ce ai de spus?

Păi de ce? Pa cemu?... Za cem?...

Una din două: sau tata a făcut niște porcării așa de mari încât, ca să se salveze, a profitat de pogrom, de înghesuială, și și-a înscenat moartea, înmormântarea... Cine știe ce au îngropat în loc și apoi s-a refugiat în URSS!... Deci, ce crime, ce fărădelegi a comis tata?... E logic?

Poate că avea restanțe la fisc... Și a doua?

E și mai grav!... Nu avea tata nimic de ascuns, nu săvârșise încă... *Încă* am spus!, încă nicio crimă!...

De ce folosești cuvinte așa de dure? Unde-i crima?!

Te rog încetează! Sau mă opresc eu și nu mai discutăm nimic!... Nu e nevoie să mă menajezi! Nu mi-ești tată ca să faci asta! Mă descurc și singură!... La tine apelez ca să aflu ce se știe, ce spune lumea, istoricii... Dacă nu vrei să mă ajuți, atunci spune-mi ce cărți să citesc!

De ce nu apelezi la Comunitate?!

Vrei să te înjur? Nu știu, că te-aș înjura!... Ia, învață-mă o înjurătură, că văd că nu o scot la capăt cu tine! Ce înjurătură se potrivea adineaori, când m-ai trimis la Comunitate ca pe o proastă, aia care nu sunt?!

Hai sictir, cu toată comunitatea ta! Băga-mi-aș piciorul în ea de Comunitate!...

Așa lungă înjurătură?! Una mai scurtă!

Hai sictir!... E scurtă și cuprinde tot ce trebuie. Hai sictir, cu tot cu Comunitate!

Atunci, hai sictir, domnule Sheitan!... Și taci măcar două minute! Shut up!

Ok, ok! Mă shadap cât vrei tu! Te ascultam!

A doua posibilitate... Logic vorbind, nu uita! ...Da, logic vorbind mereu, ar mai fi că tata a înscenat această înmormîntare, deci moartea sa a înscenat-o, pentru ca cineva să fie acuzat de această moarte! Logic? Cineva nevinovat!...

Au mai fost încă o sută şi ceva de morţi, nu pricep de ce a mai fost nevoie şi de cadavrul falsificat, calp, al unchiului Saşa!...

Păi... ezită, puţin încurcată de obiecţia mea, apoi o trânteşte cu toată ingenuitatea de care este capabilă: cine ne asigură că numai cadavrul numitului Alexandru a fost contrafăcut?

A dracului logică!... Păcat că nu avem martori!

Quoi?

Mda, e logic! Teribil de logic!

Şi eu ce mă fac?!...

Depinde care din tine vrei să fii! Ai de ales! Fiica mortului închipuit sau ziarista fără pereche?... Dar ţine minte, chiar şi ca ziaristă, rămâi tot fiica... fiica cui? A cui?

A cui fiică sunt?

Păi a Sionului, dacă nu cumva spun o prostie!... Cât tine de mare ai spus-o! Cum poţi să mă iei aşa!... Ne cunoaştem de ieri?!

Tu nu cunoşti, nu cunoşti prea bine subiectul! Nu te avânta, ca să nu fii obligată să dai înapoi!

Bine, explică-mi tu despre ce este vorba. Ce-i cu Iorga ăsta?...

Eu te sfătuiesc să întrebi pe cei cu care văd că ai mai stat de vorbă, cei care te-au ajutat să găseşti mormîntul şi să afli şi numele pe care ar fi trebuit să-l porţi – păcat, este un nume vechi românesc, ţi-ar fi stat mai bine cu numele acela decât cu Roller ăsta, atât de nemţesc!... Deci întreabă eventual la comunitate, nu glumesc!, pe rabi Moise cel roşu, întreabă-i cum a fost cu legionarii, în 1941... Sau la cimitir mai du-te o dată... Cine ştie? Poate că a lucrat la cimitir şi pe vremea aceea... Vezi de când este angajat... Poate că îşi aminteşte, poate că ştie şi el!... Mai e şi o poveste cu Abatorul, incitantă pentru o ziaristă de forţă! Iar cu mine stai de vorbă după aia... Poate n-o să mai fie nevoie!...

...Deci nu vrei să asculți înregistrarea?

Dacă-i pe rusește... Îți traduc eu, mai știi și tu ceva rusă... Mda, am avut o colegă, ea, cea venită din Rusia... Era tot din Leningrad!... Nu cumva ai cunoscut-o?... A încercat să mă învețe rusește... Suna frumos limba rusă pe graiul ei... Ca și pe al tău... De dragul ei te-am îndrăgit. Măcar câteva procente!... Nu știu de unde mi s-a năzărit ori am aflat că ai cunoscut-o, în copilăria ta... O chema... Dar nu, nu după nume ai să-ți aduci aminte... Ai văzut cum e și cu numele astea... Nu poți conta pe ele... Altceva contează mult mai mult... Ai putea s-o recunoști pentru că a trăit și ea clipe minunate, de referință, în blocul acela în care tu te ascunzi de mine... Dar nu te poți ascunde și de ea... Știu că vine des pe acolo, pe la etajul cinci... În apartamentul cel mai frumos din blocul cel mai... Tu, la cât locuiești? La cine? Ca să-mi dau seama cum ar ajunge mai ușor la tine... S-ar putea să te caute... Să nu-ți fie teamă! Nuuu, nici urmă de gelozie! E fericită pentru mine, cred... Din pricina ei nu poți să dormi? Ce simți?... Nu cumva îți vine în minte o amintire aproape uitată din copilăria sovietică? Ai fi putut-o avea profesoară! O doamnă distinsă, nu era sveltă ca tine, deloc sportivă, ca aliură, mai degrabă domniță. Și foarte hieratică... Cu ceva pistrui, care-i dădeau un aer nostim!... Un surîs perpetuu... Copilăresc...

Știi că la romani, la latini, moșii și strămoșii noștri, pistruii erau semn de frumusețe?... *Pulcher, pulchra* asta însemna... Cea împistrită... Tu n-ai niciunul!... Niciunul la vedere!... Nu-i nimic. Ești încă tînără! Mai ai timp să mă înveți rusește... Nu, engleza nu mă interesează! E limba ocupantului, ca și rusa din copilăria mea... Da, am fost și eu copil!... Ce? Nu se vede?... Privește mai atentă! Privirea face toți banii! Privirea ei... A ta... A mea... Chiar și cu ochii închiși privirea rămâne aceeași, egal de tristă... Dacă mai trăia... Dacă mai... Sst... E iar la capătul degetelor mele... S-o ating, mi-e frică... Milimetric... Câțiva microni... O! Am!...

Nu! Nu e voie s-o apuc, e chiar vulgar... E destul c-o ating cu dosul degetelor înmiresmate de fierbinţeala ta... Arzi! Mai tare ca oricând! Lasă-mă, Doamne, las-o s-o iau în braţe, s-o răcoresc, s-o... s-o sting... Şi iar o pierd printre degete, ca o flacără de gheaţă ce se topeşte în trupul meu făcut căuş... Cuibar... Culcuş...

Pustiu ca un stadion lunea dimineaţa.

E iar dimineaţă...

Capitolul 4

Amestecate rău

Încep să mă simt depășit... Contactul cu istoria m-a dus prea departe. Chiar dacă n-o fi adevărat decât un sfert din ce spune Apostolul Matei și mai ales din ce a burdușit în cărțoiul lui cu coperți albastre... Chestia cu cahalul m-a cam... E cea mai interesantă... Chiar și dacă nu-i adevărată! Căci oricum eram pe cale s-o inventez eu, un cahal românesc!... Ca soluție de supraviețuire într-o lume în care nimic din ce se vede nu-i adevărat!...

M-am gândit și eu la un fel de cahal, românesc, împreună cu bădia Simion, sub supra-vizarea lui nea Petrache. L-am fi reinventat!... Protocroniști pe invers... Ce-or mai fi făcând flăcăii ceia?... I-am cam neglijat...

Altminteri e de crezut că l-au inventat evreii, ba chiar numai așa se explică, prin cahal, tot ce este inexplicabil în istoria iudaismului și în termeni raționali... Mă rog, câtă istorie hebreistică mai știu și eu! Ce a uitat rabinul roșu!...

Un cahal românesc?...

Mda, dar totuși cu alte reguli!... Să supraviețuiești este legea supremă, zise Napoleon... Dar nici chiar cu orice preț, a adăugat Pădureanul nostru!... Regula aia, bunăoară, cu jurământul fals, să fie adevărată?... Sau aia cu cel mai tare din parcare?!... Să fie

adevărat tot ce-a agonisit Mateiaș coțcariul în cărțoiul ăsta?!... Băi, ovreime, băi!

...Iar înțelepții Sionului?!... Chiar există? Și să existe unul și la București, pitit bine după mormintele din bulevardul Filantroscopiei?!...

Ce bal mascat mai e și lumea asta!... Gropar, așadar, dar nu al capitalismului!... Dar al cui?

Cine nu mă crede poate să meargă să-l vadă în carne și în oase!... Cel mai puternic dintre cei șapte magnifici contra Tebei sau contra Terrei?!...

Poate fi văzut și din tramvai, în zilele însorite. Stă ore în șir în fața intrării, pe un scăunel ros de veacuri, mestecă ceva, parcă tutun, și scuipă în jur, în semicerc, o dată la două minute și un sfert, până nu mai are bucățică de asfalt curat pe care să se slobozească pe cale bucală... Iar atunci când vede că și-a terminat treaba pe ziua de azi își strânge scăunelul și pleacă cu primul tramvai acasă. Nu mai are nimic de scuipat!... Unde locuiește? Nimeni nu știe. Nu știe nici chiar atoateștiutorul Maftei al meu măcar.

Dar n-a știut blănarul casei regale nici să se mire de un lucru amuțitor care crește mereu în întunericul nopții din jurul meu: cum vine aia ca tu, ca persoană, să accepți să-ți petreci toată viața la poarta unui cimitir când tu ai privirea pe care o ai?... Cu o îngândurare atât de profund planetaristică! Adică să-ți irosești tu, ca om inteligent, supra-inteligentissim, clasat pe unul din primele șapte locuri, poate chiar pe primul, ce sens și ce motiv și ce cauză pentru care să-ți irosești astfel viața, la poarta unui cimitir muribund, aproape expirat, cu ce scop, cu ce satisfacție?! Care este?

Desigur, alta decât a stuchitului! A scuipăturilor în semicerc...

Ehe!... Înseamnă că cauza este foarte importantă! Foarte de tot! Și nici pe înțelesul oricui!... Depășește cu mult miza unei vieți de om, fie el și unul dintre cei șapte gorobeți!

...Dacă-s cu toții numai șapte toți cei șapte înțelepții lui pește Sion, înseamnă că miza pentru care scuipă foc balaurul

nostru este una dintre primele șapte priorități ale evreimii mondialoide!... Asta dacă judecăm logic! Precum Sve...

...Păcat că nu pot discuta cu Sve acest subiect trăznet!... Cu nimeni nu-l pot discuta, nici măcar cu ea...

Ea, mde, ea are voie să-i cunoască șantaliului adevărata identitate, adică nu pățește nimic dacă se prinde! Cumva deja știe?... Ce mi-ar plăcea să mă mir cu ea împreună!... Dacă tot nu putem dormi împreună, măcar toate celelalte să le facem împreună atunci când nu putem dormi!... Dar ia-o de unde nu-i!...

Ce mi-ar plăcea orele astea de nesomn cu ea alături, tăinuind tainele lumii ăsteia mizerabile! De ce-o lași, Doamne, s-o ia razna de tot?!

De unchiul Sașa m-a mirat numai un singur lucru: cum de i-a aflat isteața Sve adresa?!... Adică numele mai întâi, cel românesc, de la naștere, probabil nume de evreu pământean, nu cred că a priceput ce-i aia evreu pământean... Apoi locul de veci, deci toată povestea, cum a aflat-o fără să se prindă nimeni că este vorba de domnul taică-su!... Să fiu numai eu cel care știe? De ce atâta onoare?... Nu cumva este riscantă onoarea ce mi s-a făcut?!...

Și totuși nu-mi pică bine să nu știu de la cine i-a aflat adresa?... Și, deci, povestea?! Bașca numele!

Pentru asta s-a dus ea nazad la Moscova, la mama Rasia?... Sau aici, la București, a dezlegat șarada?...

Nu mi-a spus nimic, iar eu, instinctiv, bine fac că n-am întrebat nimic! Cred că și cu legionarii e o strategie bună să nu-i spun eu mai nimic! Afle ea ce poate afla, că-i fată mare! Să văd și eu de ce este în stare marea ziaristă! Ziaristă de investigație și de atitudine! Te joci?!...

Până acum s-a descurcat de minune!... Fără bârfele de la Moscova n-aș mai fi înțeles mare lucru din ce mai am eu de făcut pe lumea asta!...

...Dar eu aveam parcă altă treabă!... Mi s-au încurcat cărările... Am călărit prea multe deodată!... Într-un fel, e bine să nu mai am obligații de-alea quasi-matrimoniale față de Sve... Sex obligații!... Mi s-ar fi complicat viața îngrozitor... La Paris a mai mers, a mers nemaipomenit chiar, dar în Țară, cu nevastă și copii zilnic văzându-mă, nu prea mă văd eu cum aș fi lungit povestea... Nu mi s-ar fi potrivit... Fac eu pe il piu grande de la citta, dar să nu inducem lumea în eroare. Poate că unii dintre onor concetățenii noștri cititori nu știu de glumă!... Nimeni nu-și poate alege cititorii!

...Eh? Ce zici? Nimeni nu-și poate alege cititorii!... Ce zi suntem azi?...

Frumos din partea ei, altminteri. E pe undeva în preajma sublimului!... Păcat că nu-i pot povesti și soției mele. Mi-e teamă că Iu, la nevoie știe să fie și nevastă... Să n-o pun la încercare ori să aleagă, dar altminteri, în abstract și din afara jocului, știu că ar aprecia gestul Sveltluței! Nu vrea my darling să ne mai dăm în bărci... Intrăm la mânăstire! De ce? Ca să-și dovedească ei că daragaia maia nu e dependentă de maladețul meu... Că ce face n-o face pentru masculul feroce care a subjugat-o mental și fizic cu totul! Ci din pură natură umană fericit alcătuită, însetată de adevăr și alte kalokagathii!

...Așadar, nu-mi va ascunde nimic din ceea ce va afla de la ovreiașii ei privitor la neamul meu românesc care așa și pe dincolo, ne-a găsit ea niște merite istorice, prea ușor trecute cu vederea de privirea înțeleaptă și mioapă a Sionului!... Vrea să îndrepte ea lumea? Cam asta este iluzia oricărui ziarist adevărat, iar ea este adevărată în tot ce are! Jos pălăria! Și ca femeie, și ca ziaristă! Și ca evreică?... Asta cum vine?

Și nu mi-a ascuns cum i se înmoaie privirile azurii atunci când se gândește la ce a aflat că ni se pregătește!... Tulburându-i-se... N-a reușit să afle de ce atâta ură!... Chiar așa a zis: de ce atâta ură?!...

Deh, les grands esprits... Și iar i-am povestit de Iorga! Iar eu nu reușesc să fiu propriu zis îngrijorat foarte, cum ar fi logic! Doar femeia asta cam știe ce vorbește!... Poate că ar trebui s-o fac să vorbească mai mult!... Mai clar! Nu că ar vrea să ascundă ce știe! Mai degrabă aș zice că nu-i vine să creadă că ar putea să fie adevărat ce știe, ce a aflat că ni se pregătește!... Ce mama mă-sii vor ăștia să ne facă?!... Care ăștia?

Da, cred că asta ar trebui să aflu, s-o întreb mai înainte de orice: care ăștia, neamule?

...Îs, vere, dacă tot nu pot dormi, două lucruri totuși separate în viitorul românesc cel mai apropiat: unu e ce i se pregătește lui nenea Nicu și, doi, ce ne așteaptă pe noi la cotitură!... Noi noi, românașii! Toți!... E cumplit, zice ea, c-ar fi amândouă! Dar faptul că ea se implică totuși, ce poate să însemne altceva decât că știe sau simte ea că lucrurile nu sunt nici pe departe bătute în cuie! Ehe, una sunt dorințele, alta sunt putințele, și mai e și mâna lui Dumnezeu!...

Cred că, pe această mândră planetă, puțini sunt cei care știu și cred mai tare decât mine în amestecul Domnului la tot pasul!... Al Maestrului!... Numai nătărăii cred că pot face planuri minuțios puse la punct, cu zece mutări înainte, ca la șah, uitând de marele și tarele! Păi atunci Dumnezeu cu ce se mai ocupă?... Șomează și se uită la noi cum ne dăm importanță?... La ce-i mai folosește cât e de mare și de tare?!...

De ce sunteți, mă, proști, și nu credeți în Dumnezeu?! Dumnezeu Atotputernicul și mai ales A toate știutorul?! Vă credeți deștepți dacă vă mirați sonor că nu are cum să știe Dînsul chiar toate, inclusiv gândurile noastre, cele spurcate îndeosebi, de care ar trebui să ne speriem și să ne rușinăm?!... Dar nu ne este nici urmă de rușine și mai ales teamă nu ne, căci nu are Domnul Dumnezeu de unde să le știe chiar pe toate!... I s-ar bloca memoria, ca la computer! E imposibil!

...Dar altminteri, imbecililor, admiteți că undeva se știe tot ce am vorbit, tot ce am tăinuit între noi, doi sau trei ori mai

mulţi la un pahar de vin nevinovat!... Securitatea poate să fie atotştiutoare, nu vi se pare deloc imposibil! Şi vă e frică de ea mai mult decât de El!... Aud? Ce spui?! De ce nu scriu cu majusculă, Ea, când vorbesc de Securitate?... Să-i zic Dînsa!... Aşa s-o scrie mă-ta, nenorocita de ea! Ce-a putut să-i fete maţele!...

Păi pentru Dumnezeu e floare la ureche să aibă în mintea lui un computer de două ori sau de douăzeci de catralioane de ori mai performant decât cel de la Mossad, de la CIA sau Secure! Sau ăia cu Noua Ordine Mondială! A lor!... Ce argument mai bun mai vreţi despre realitatea şi atotputernicia Atotputernicului, de toate ştiutor şi, deci, judecător imposibil de păcălit?! Care nu are nevoie nici de martori, nici de probe!... Le scoate uşor, ca cu penseta, din tărtăcuţa ta, acolo unde cuvintele nu mai au putere să mintă, şi cine-ţi citeşte gândurile află tot! De gândurile tale nu poţi ascunde adevărul! Adevărul care te priveşte, desigur!

...Şi cine are acces la gândurile tale?! Păi cine altul decât Cel Care te-a programat să umbli în lume cu gânduri la purtător! Cine?

Mmmm...

Nu ştii?... Sfîntul Duh, amărîtule!

Ia zi-mi: de când nu te-ai mai gândit vreodată că e şi ceva din Sfîntul Duh în tine, adică din toţi Treii! De-aia îi poţi minţi pe toţi, numai pe tine nu te poţi minţi şi îţi eşti judecătorul cel mai sever! Sau ar trebui să fii! Căci acolo, în acel străfund al sufletului unde nu mai există minciună, acolo este sămînţa ta nepieritoare, bucăţica ruptă pentru tine din Sfîntul Duh, Amin... Amărîtule! Ameţitule! Am...inalule!...

Ce spui? De unde-mi vin mie gânduri de-astea, cum n-am mai avut până acum?!... Ştii să ţii un secret?... Află că am furat-o şi am adus-o cu mine... I-am schimbat numai coperţile, să treacă neobservată la controlul de pe aeroport... Precauţie inutilă, nu ne-au controlat pe nici unul de bucurie că măcar noi patru ne-am urcat în samaliot! Aş fi putut aduce şi câteva rachete de

tenis... Dar n-am aflat de ele la ce sunt bune decât aici, revenit bine în Ţară...

Cum care carte? Nu s-a înţeles care carte?! ...Fie! Dacă măcar un singur cititor nu a înţeles, nu am voie să las lucrurile nelămurite! Fraţilor, este vorba de cartea Căpitanului, cele două, adică şi ***Circulările*... *Pentru Legionari*...** Nu, prea multe nu vreau să vorbesc! Aş vorbi la pereţi! ...Decât după ce le voi publica, vreodată, în tiraje de masă! Ca să vorbim aceeaşi limbă, numai după ce le veţi fi citit şi voi! Ca şi mine! Cu creionul în mână! De mai multe ori. O dată şi jumătate la Paris, de două ori pe Titulescu, la etajul 8.

Nu ştiu cum aş face rost de ***Cărticică***...

...De-aia, probabil, nu mă îngrijorează îngrijorarea bietei femei!... Neamul în al cărui grai... Mi se face dor de ea... Ar merita răsplătită şi răs... puncte-puncte, pentru cât o doare sufletul de noi!... Veni-va şi ziua aceea. Doar aşa ne-am înţeles, să dureze o vreme numai, după care vom reintra în normal şi în tot ce mai trebuie intrat, cum gloria deplena, triumphantes in luctis, unum nomen Johani...

Până atunci mai va!, a hotărît ţarevicia!

Mai întâi nastuplenia cu Basarabia... Este foarte credibilă! Dar cum să ajungă la Ceaşcă avertismentul?...

Ceaşcă... Nu-mi vine să-i zic aşa... Nu-mi place porecla asta! Ori îi zici Fiara, ca lumea, ori la loc comanda şi îi zici mai degrabă mult iubitul nostru tovarăş Ceauşescu!... Dar cum fac eu să-l avertizez, deci, pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu, secretar general şi preşedinte totalitar, să nu mai zică nimic de Basarabia, măcar o vreme, până reuşesc tovarăşii sovietici să-l dea jos pe haimanaua de Gorby?! Ba chiar că trebuie să ia legătura cu adversarii perestroicii de la Moscova, de la *Pravda*! ... Cică-s mulţi şi puternici, domnule preşedinte!

Şi eu prin cine să iau legătura, tovarăşe Şeitan?! Că nu mai am încredere în nimeni! Numai în poporul român!...

Mda, vă trebuie un om de mare încredere şi nu prea aveţi, mult prea iubite şi stimate!... Vă dau eu o femeie de maximă încredere!...

...Domnule, de-aş putea ajunge la nenorocitul ăsta!... Dar cum?! Că mai uşor ajung la Dumnezeu Însuşi, mai cu o rugăciune, mai cu vreo păcătoşenie, Îl simt că-L fac atent la subsemnatul şi mă mai şi învredniceşte cu un semn, două, semn că a fost pe recepţie, ca un fel de confirmare de primire sau, câteodată, cu răspuns plătit, achitat din vreme... Dar la nen-tu Nicu ăsta, chiar nicio nădejde!... N-are cum să existeu pentru omu'! Nu vrea să ştie de mine!

...Eh, cum fac totuşi să afle ce vitală nevoie de mine are vita?!... Nimic din ce-am încercat...

Constantin Dobre?... Nicio veste!... Măcar două, mai mici! Cam bat pasul pe loc!... Generalul nu răspunde la telefon de câteva zile... Să fie oare din gaşca lor?!... Eu din ce gaşcă sunt?...

Poate că ar trebui să mă duc la Informaţii, acolo la Comitetul Central sau la Consiliul de Stat, să las un memoriu prin care să solicit o audienţă, o discuţie între patru ochi... Dacă este să fac tot posibilul, trebuie încercat şi asta!... Oare? Ca să pot spune, vreodată, urmaşilor mei Văcăreşti, că am încercat totul, nepoate!... Totul!

...Şi iar n-o să mă creadă nimeni!

...Nu-mi vine nici mie să cred că abia ce apucasem să mă gândesc ceva mai serios la varianta asta, cu memoriul depus regulamentar, mâine cel mai târziu, cum am mai depus eu atâtea, şi nu chiar toate fără niciun efect, aşa că m-am hotărît ca mâine să mai depun unul, măcar cât să nu-mi reproşez mai târziu, vreodată, că n-am făcut chiar totui, aşa cum ne cere şi tovarăşul preşedinte, să facem totul, adică şi un memoriu, cum că e nasoală situaţia la toţi parametrii şi numai eu ştiu leacul, soluţia!

Şi care este soluţia?

Este o soluţie alcalină, un amestec a cărui formulă chimică, başca dozajul, numai tovarăşul o poate înţelege. Numai cu dînsul

am de vorbit!... Cu nimeni altul! O să subliniez apăsat în memoriu-mi că am soluția pe care tovarășul o caută înnebunit, dar n-o pot discuta decât cu mai e state a sa...

Și țîrrr, domnule, telefonul. Țîrrrrrr!... Fixul! Pe atunci nu erau încă de-astea mobile... Alo, sunteți 18.29.36? Suntem! Sunteți tovarășul profesor XYZ? Îhî! Vă sun de la Comitetul Central!... Ce faaaace?! ...Vă fac legătura cu tovarășul șef de cabinet Manea! Manea? Care Manea?... Tatăl studentei dumneavoastră... De la engleză, cea cu mărirea de notă de anul trecut!...

Ce vă spuneam eu?!...

Nici mie nu mi-a venit să cred! Am zis, în prima fracțiune de secundă, că este o glumă, o farsă, dar în a doua fracțiune de secundă mi-am dat seama că cu nimeni nu am vorbit încă de varianta cu cererea mea de audiență la șeful tovarășului Manea?... La însuși Fiara!... Iar în a treia fracțiune, m-am crucit că abia sunt câteva minute de când mi-a venit ideea memoriului și a audienței adiacente solicitate cât pot eu de respectuos... Despre ce memoriu îmi vorbește Manea slutul dacă eu încă nu l-am depus pre dumnealui?!

Abia de mă gândeam cum să-l scriu și dacă chiar să-l scriu!... Îs nebuni, ăștia de la CC al PCR cu Securitatea lor mă telepatetizează deci! Și-mi dau răspuns chiar și la memoriul pe care abia mă gândeam că n-ar fi rău să-l scriu, iar de trimis, de depus personal la Registrarură, abia mâine puteam s-o fac cel mai devreme?!...

Păi ăsta este curat plonjon în viitor!

Chiar e de domeniul fantasticului, iubiți tovarăși, încât nici nu mă pot mira și de chestia asta cu tovarășul tată al studentei căreia nu i-am dat mărire de notă decât la toamnă, fătuca tatii, toamna trecută! Uitasem di tăte ăste!... Băi, șuților?! Faceți mișto de mine?... Alo, tovarășe Autor, ați încurcat paginile!... Ați sărit vreo patruzeci, cred!... Și cel puțin două capitole!... Așteptați să scriu memoriul mai întâi, nu mă puneți la ambiție că poate nici

nu-l mai scriu! Şi atunci să vă văd cevă faceţi?!...Cu toată telepatia voastră în timp!

....Până la urmă se îndură Autorul şi-mi dă mintea românaşului cea de pe urmă... Nu te mai repezi la gâtul Cui nu trebuie, măi, Tache-Lache! Uitaşi, vere, de memoriul depus de tălică însumi, însuţi, însuşi, la Comitetul cel mai central, când te-ai lamentat penibil pe tema Petre Ţuţea... E chiar aşa de grozav acest tovarăş?! N-am auzit încă de dumnealui!... O să auziţi! E abia la începutul carierei sale! Câţi ani să aibă?! Abia vreo optzeci şi vreo opt!... Glumiţi, tovarăşe profesor... Nu glumesc, domnule Manea... Tovarăşe profesor, am în faţă memoriul dumneavoastră către conducerea superioară de partid şi de stat... Am eu plăcerea să vă servesc pentru lecţia de viaţă ce ne-aţi servit-o anul trecut!... Să ştiţi că a aflat şi tovarăşul... Tovarăşul?... şi i-a plăcut!... Am să-i raportez că i-aţi trimis acest memoriu, dar deocamdată nu e clar din memoriul dumneavoastră ce am putea să facem noi pentru tovarăşul Petre Ţuţea...

Tovarăşul Petre Ţuţea!... Şi poc!, sentimentul straniu că este pentru prima oară în istoria rostirii româneşti când cineva scapă acest enorm oxymoron! Tovarăşul Petre Ţuţea!... Băi, Maneo, băi! Ai intrat în istorie!... Rîzi de unul singur? Rîd aşa, până am să mă văd cu Pucă, pardon! Cu tovarăşul Pucă, ca să rîdem în doi! Trei cu împricinatul însuşi! Cu tovarăşul Ghinea, patru!... Patru tovarăşi de nădejde! Şi cu Marcel zece!...

Până atunci însă îmi pică, slavă, Domnului, fisa: ah, nu e mare lucru de făcut şi, în principal, vă raportez – am fost dat dracului de inspirat să zic aşa, vă raportez!, ca-ntre tovarăşii activişti, mă fac în clipa asta frate şi cu dracu!, vă raportez, deci, că problema tovarăşului Ţuţea s-a rezolvat la nivelul Uniunii Scriitorilor!...

Şi atunci eu ce mai pot face pentru dumneavoastră, tovarăşe profesor? O spune aproape cu obidă: Ţin foarte mult să... Păi, băi, Maneo, aş mai avea încă un memoriu pentru tovarăşul secretar general Nicolae Ceauşescu! Pentru Fiara!... Altul? Da! Care este

problema? Ce supărare aveți? Păi, mult iubite și stimate tovarășe Manea, aș dori o audiență personală la conducerea de sex masculin a partidului și a statului nostru multilateral dezvoltat!... Vreau să stau de vorbă numai câteva minute cu tovarășul, am de raportat câteva chestiuni extrem de importante pentru planeta noastră... Pentru viitorul nostru socialist!

Ah, din păcate, tovarășe profesor, eu răspund numai de scrisori și memorii... Audiențele personale sunt aprobate numai personal de tovarășa... O să încerc totuși, dînsa este foarte deschisă la nou, la oameni tineri și capabili... Deschisă a zis?... Da, încerc tot ce pot... Imediat după congres o să fie mai liber... Nuuu! Nuuuu! N-o să mai fie liber deloc! Totul e să mă vadă și să mă audă înainte de congres! Înainte de a-și ține interminabila cuvîntare care îl va terminărescu!... E un om mort după congres! Trebuie ceva vital să afle măcar cu cinci minute înainte de intrarea în emisie!...

Mă credeți că pentru dumneavoastră vreau să fac tot ce pot? Și ceva în plus, vă rog! Că doar nu e pentru mine! E pentru... Tovarășe Manea! Auto-depășiți-vă, ca un veritabil activist de partid! Ca un comunist adevărat!

Dar chiar și după congres nu-mi va fi ușor!... Iar mai înainte, exclus! Total exclus! Vă rog să mă credeți!...

Insist cu disperare, e o șansă nesperată, negândită, singura și ultima, e clar mâna Destinului, trebuie să insist și eu, nimeni nu-ți bagă în traistă, musai înainte, tovarășe Manea, Manea slutu și urîtu, fiți drăguț și înțelegeți căci după – degeaba, va fi prea târziu, o să regretăm cu toții, tot neamul românesc, toată planeta, dacă nu mă văd cu maiestatea sa, fără să mai trec pe la milady...

Trec dincolo de toate limitele cu insistențele mele disperate, bietul om este derutat, nu știe ce să creadă, îi trece prin cap că poate că are de-a face cu un nebun, așa se explică și nota mică pe care i-am dat-o fiică-sii, era de înțeles asta de la bun început, numai un profesor nebun dă nota cea mai mică fiicei

secretariatului central al PCR, proastă idee a mai avut cu telefonul ăsta!, dimpotrivă!, tovărăşele Manea, telefonul acesta este cel mai inspirat telefon pe care l-aţi dat vreodată, cu condiţia sine qua non: înainte, before the congres!... Al câtelea o fi! Al 13-lea? Nu, al paişpelea!... Eh, ca să iasă bine acest al paişpelea congres e nevoie să se vadă cu mine înainte de a lua cuvîntul... Numai cinci minute... Patru!... Trei... Un minut! Un minuţel! O secundă, de-aia astrală va fi!... Vă promit! Vă jur!...

...A doua zi, ca un masochist autentic, perfect şi exemplar, mă duc pe străduţa cu Magazinul Istoric şi depun icre triste, nefecundate, sterpe, la servicul de Informaţii şi Sesizări al CC al PCR... Blonda din colivie îmi cere o explicaţie, ca s-o treacă în hârtiile ei: care este obiectul memoriului dumneavoastră? Citiţi şi dumneavoastră... Sictirit!... Plec, lăsând-o cufundată până la urechi în pagina anexată la declaraţia mea de dragoste către mult prea etc., etc...

Ies în Calea Victoriei şi traversez spre anticariat.. Nu intru şi rămân cu ochii beliţi la Sala Palatului... Sala congreselor PCR... Să fie chiar aşa de importantă cartea care se va juca aici peste câteva zile?... Întâmplarea cu Manea ăsta mă pune pe gânduri... Era cât pe ce să... N-a fost să fie! Ce? Una de-aia, mirabondolantă! Cea mai! O coincidenţă imposibil de explicat fără intervenţia... A cui? ...A unui mare maestru... E clar că a intervenit! Dar de ce s-a răzgândit?!... Din pricina mea?... Sunt un ins, un personaj ...dificil? Insuficient conturat? Inconsistent? Fără substanţă psihologică? Nici de-aia epică măcar?!... O iau razna din te miri ce?... N-am reacţionat cum se aştepta Dînsul?... Autonomia operei de artă, a personajului literar?... Ia să-l caut eu pe Ce-Me-Ilă! Dacă se ştie ceva despre asta numai el poate să ştie... Dar aşa se pare, mai nou, în literatura asta nouă, nici personajele nu mai sunt ce-au fost odată!...

În direcţia în care privesc este şi garsoneria tovarăşului Ţuţea... La ora asta e sigur acasă! Trec oblu prin faţa sălii... Urc

și cobor cât pot mai solemn treptele de la intrare... Peste câteva zile circulația pe aici nu va mai fi posibilă, decât cu legitimație de participant la congres... Ce-or să-l mai aplaude când o să spună de Basarabia!... Ce frenezie pe toți aplaudacii!... Ușile sunt larg deschise, bag o privire, se face mare curățenie generală... Un gând: să intru acum în clădirea de care nici să mă apropiu la un kilometru n-o să se mai poată peste câteva zile... Și să mă ascund pe undeva, eventual sub masa prezidiului și de acolo să-i șoptesc, nenică, stai în banca mătăluță și nu le zice nimic de Basarabia și de tezaur! Arde-l pe Gorby numai la perestroică!...

Pe mine însă nici pe vizavi n-or să mă lase să trec, eu care sunt singurul care-l mai poate salva!...

Și sentimentul ciudat că mi se face o mare nedreptate!...

Nu încerc să înțelegadică cum și din ce îmi vine așa ceva în tărtăcuță!

Las în urmă viitorul și mă îndrept nehotărît spre trecutul istoric... Merge liftul! Despre ce o să mai fie vorba la domn profesor?! Ce să-i spun din câte i-aș spune?... Eu nu prea știu despre ce o să fie vorba. Chiar sunt curios ce-o să mai inventez ca să-i țin curajul!... În schimb domn profesor le știe pe toate, ca de obicei. Știe de ce trebuie să stăm neapărat de vorbă! Plănuia să mă sune să mă cheme la discuții! Despre ce? Despre câte se întâmplă în jurul nostru! Ce? Chiar să fie pe ducă?! Cine? Eh, cine?!

Nu mă bucur deloc!... M-a vizitat ieri Aurel împreună cu o ziaristă... Adică Aurel Dragoș Munteanu!... Adevăratul Aurel amplasează rachete sol-aer pe malul Mării Negre...

Zicea că a venit să vadă cum pică Ceaușescu! Cine? Ceaușescu! Nu, cine zicea asta? Aurel cu ziarista lui! Care ziaristă? Americanca! O femeie superbă! Și foc de deșteaptă! Am luat masa toți trei la Scriitori, să-i fi văzut pe armăsarii din grădină cum nechezau pe la celelalte mese, doar-doar să-i bage și pe ei în seamă!... De mult n-am mai văzut o femeie așa de frumoasă!...

Încerc să mă minunez şi nu reuşesc!... Întotdeauna mi-a fost antipatic individul!... Cum a ajuns s-o cunoască pe Sve?! Nu mai cer niciun detaliu, n-am nevoie să fiu sigur că chiar ea a fost!... N-am chef să mai întreb nimic... Despre ce aţi vorbit? Cumva despre taică-su?

Domnule profesor Şeitan, femeie tînără, americancă, şi ştia despre noi o mulţime de lucruri!... Să te crucească, nu alta! De Iorga ştia!... De Căpitan... Mi-am schimbat părerea despre americani! Dacă au asemenea ziarişti!...

Care noi? Despre cine ştie o sumedenie de lucruri americanca aceea?

Despre legionari!... Unele nici eu nu le ştiam! Am rămas... Ne uitam unul la altul, eu cu Aurică Dragoş, de unde ai adus-o, domnule?

Şi de unde o adusese? O întâlnise la conferinţa de presă, cu ziariştii veniţi din toată lumea pentru congresul de adio al lui Nicalai al nostru! Zicea Dragoş că a pus nişte întrebări!... Şi cum îi el de priceput la dame, a invitat-o să-i arate Bucureştiul... By night? Poftim?

...Congresul de adio? Aşa zicea Dragoş, că toţi ziariştii străini numai de asta vorbesc între ei!

Vrabia Mihai Viteazu!... Vorbesc aşa de douăzeci de ani! Şi la dumneavoastră de ce a venit?

Eh, de-ale lui Dragoş! Nu ştiţi că mă arată la toţi scriitorii străini pe care îi cunoaşte?! Zice că-s obiectiv turistic, că fac parte din patrimoniul cultural! ...Îmi vine să-l omor când îl aud!

Şi americanca? Ce-i cu ea? Păi ce... ce v-a întrebat? Mi-a zis că ar vrea să-l cunoască pe cel mai important legionar! Am trimis-o la Madrid, la Horia Sima. Şi-mi zice: eu am aflat că dumneavoastră sunteţi! Eu, adică! De la cine a aflat? De la Dragoş? Nu! S-a mirat şi Dragoş... Ştia ea de mine de la măicuţa ei de acasă!... N-am insistat s-o întreb de unde şi de când!... Şi ce aţi vrea de la şeful legionarilor?, am întrebat-o.

Aș vrea să-l învăț cum să-și vîndă marfa!... Exact așa mi-a spus... Adică? Adică?, am întrebat-o și eu.

Prea îi lăsați pe toți să vă înjure și să mintă despre dumneavoastră și nu le răspundeți nimic!

...De unde știa, domnule?! Dar știți cu ce ne-a dat gata? V-a dat gata?... A fost nemaipomenită! N-am putut dormi toată noaptea! E chiar așa de frumoasă? V-am spus, o splendoare de femeie, sveltă, și niște ochi...

Svelta deci! Cu ce v-a dat gata? Cu Predica de pe munte a Căpitanului!...

Încerc să par cât mai mirat: Ce-i asta? Predica de pe munte? A Căpitanului?...

Abia aștept să vină Simion! Ne-a făcut de rușine pe toți! Toată Mișcarea!... O fătucă! Ba chiar de peste mări și țări!

De ce spuneți așa?... Cum era să vă facă de rîs?! Ce a zis așa de...

Știți cum a fost? Ca și cum ai sta de vobă cu Călinescu și descoperi că în viața lui n-a citit ***Luceafărul***! În rest, l-a citit și răscitit pe Eminescu, dar i-a scăpat ***Luceafărul***! Una dintre poezii... Că nici n-a auzit de ea! Tu cunoști, bădie, Predica de pe munte a Căpitanului? ...Căci între timp a venit și bădia Simion Ghinea...

Îmi face cu ochiu: Am impresia că nea Petrache s-a îndrăgostit de americancă!

M-am supra-îndrăgostit, recunoaște moșul! Ce bine îl înțeleg!... Predica de pe munte?, se miră și apostolul Simion... Simion și Petru? Dar se potrivește la fix! Ca versul și reversul aceleiași monede... Păcat că-mi dau seama abia acum!... Ar fi meritat să comentez cu ei această coin...

Dumneata ai citit circulările Căpitanului! Firește! De câte ori? Eh, doar nu era să număr!... Le știi pe dinafară? Nici chiar așa! Îți spune ceva Predica de pe munte?! Desigur, o știu pe dinafară, cred!

A Căpitanului, bădie!

Nu există așa ceva! De unde-o scoți, nea Petrache?!

Mâna pe carte, Simioane, că ne lasă repetenți americanii!...

Începea să mă amuze strategia domnului profesor, iar pe Simion Ghinea să-l uşor enerveze. Dar eram şi eu de faţă, aşa că accepta jocul tovarăşului Ţuţea. Le spun cum a fost cu tovarăşul Ţuţea, dar nu reuşesc să amuz pe nimeni. Nu am niciun haz, sau poate că amândoi sunt prea prinşi cu Predica.

Care munte, domnule? E o singură circulară, când am inaugurat cabana de la Predeal!

Aia, aia!!

...Şi Căpitanul a anunţat că se va mânca la cabana legionară şi pe gratis. Iar când noi ne-am mirat, a zis aşa: Nimeni nu vine la cerşit mâncare în vîrful muntelui!... Dar când eşti tînăr şi hălăduieşti prin munţi, deseori nu-ţi vine să cobori şi stai sau ai sta mai mult decât te ţine punga! Trebuie învăţat tineretul să-i placă să lupte cu înălţimile muntelui! Nimic nu te pregăteşte mai mult decât muntele pentru o viaţă curată!... Erau lucruri pe care nu le spunea prima oară!...

Cu ce satisfacţie clatină din cap nea Petrache, in-firmativ, şi proclamând verdictul definitiv şi irevocabil: Nţ!

Ştii ce ştia la belle americaine? Chiar aşa frumoasă era? Este! Şi o mai cheamă şi Svetlana!... Ah! fac eu dezamăgit. N-o cheamă Natasa pe americancă?! Ăsta ce nume de americancă mai e?! se miră şi bădia. Svetlana?

Nu dă doi bani nea Petrache pe mirările noastre. Nu se prinde că e luat puţintel la mijloc:

Şi nu ne-am despărţit până nu i-am promis să ne mai vedem o dată!... Bădia Simion îşi face discret, dar vizibil, o cruce. ...Dacă reuşeşte să intre la nen-tu: Nicalai să-l ia la întrebări, a zis că vine la mine să-i spun eu cam cu ce întrebări l-aş înghesui pe repetentul clasei!...

De ce vă faceţi cruce?!

Păi nu vedeţi, domnule profesor, că nea Petrache s-a îndrăgostit?!

Aşa e, domnule profesor?

Sunt foarte aproape, e adevărat! Dar cu tronc, e sigur că mi-a căzut! ...Rîdeți voi că n-ați văzut-o ce mândrețe de femeie! Măritată? Vârsta? Exact cât îi trebuie unei zeițe: treizeci și cinci!... Vârsta la care zeii se opresc și intră în nemurire cu această vârstă!... Ți-aduci aminte, Simioane, cum eram de nemuritori la 35 de ani?...

Și-n ce limbă v-ați înțeles? Franceză, dar ce franceză?!... Și pe românește puțin! Rupe binișor!

A zis că Ceaușescu seamănă cu noi! Legionarii!... Era să mă supăr, dar i-am dat dreptate: cică în general dumneavoastră, românii, dar mai ales legionarii, nu știți să vă apărați de minciuni și calomnii!... Nu le dați importanță, iar minciunile fac istoria! Sunt factor al istoriei!... Ce zici, Simioane?

Dacă-i chiar așa cum povestești dumneata, e de mirare! Să te tot minunezi!

Să te minunezi! Ăsta-i cuvîntul! M-am minunat!... Dar stați că n-am terminat!... Lucrul cel mai teribil pe care l-a spus Căpitanul, iar noi n-am fost vrednici să-l ținem minte, să ne... zgu-du-i-tor!... Ce mai?! Cum de ne-a scăpat, Simioane?

Ce ne-a scăpat, domnule?!

Spusa Căpitanului cea mai înaltă în ordinea metafizică a lumii, a ideilor! Pledoaria lui sublimă pentru omul care trebuie să fie primul judecător al faptelor sale!... Nu ultimul!, cum zice dreptul roman!...

...Cum vine asta, Simioane, să vină o americancă cu Circulările Căpitanului în poșetă?! Citite și răscitite, adnotate pe margine, și să mă prindă pe mine că n-am habar de pagina cea mai glorioasă din gândirea politică românească! Europeană chiar!

Puse mâna pe carte – mi-a împrumutat-o câteva zile!, veche cunoștință de-a băiatului, și ne citi tot discursul. Cu altă voce parcă, nu a lui!... Deloc chiar!...

Iubiți camarazi,

Un principiu al Justiției spune:

„Nimeni nu poate fi judecător în propria sa cauză".

Răspund:

Şi domn profesor se opri, ne ţintui cu privirea pe deasupra ochelarilor, să vedeţi ce urmează... Maaamă, mamă...

Răspund: Principiul înjoseşte omenirea, pentru că îl consideră pe om laş sau hrăpăreţ. Aşa e omul. Dar eu nu vorbesc de cum este omul, ci de cum poate şi trebuie să fie. Cum poate şi trebuie să fie!...

Într'o omenire înălţată, omul nu numai că poate, dar trebuie să fie propriul său judecător.

E fantastic: Omul să-şi fie propriul judecător! Ce zici, Simioane?! Şi iar pe altă voce, de unde Dumnezeu o scotea? ...Omul trebuie să se judece singur, să aibă curajul şi loialitatea de a da fiecărui ceea ce este al său, adică de a fi drept. Omul judecător în propria sa cauză, drept şi sever cu sine însuşi.

Ghinea începu să respire adânc, părea că nu mai avea aer. Deodată palid, livid, ţinea ochii închişi... Un colţ de lacrimă cumva?... Ce se întâmplă?...

Mut privirea la nea Petrache, citeşte cu unele poticneli, dar se vede că deja cam ştie pe dinafară textul!...

La temelia unei ţări trebuie să fie omul drept şi e bine să începem să facem şcoală în această direcţie. Cu acestea zise, Restaurantul de la Predeal este deschis şi toţi câţi sunteţi aici, săraci sau bogaţi, sunteţi invitaţii noştri la masă.

La ceea ce avem şi cât avem."

Eeeh?

Apoi tăcere. Aşteaptă să zicem noi ceva!... Eu am mai jucat în piesa asta, la Versailles, aşa că-l las pe bădia să zică ceva... Într-un târziu:

Ce să zic?! Nici nu ştiu ce m-a impresionat mai mult, textul sau... Sau vocea dumitale! N-a mai fost a dumitale!...

Şi mie: domnule Ion, vocea a avut inflexiuni de voce care mi-au amintit de vocea Căpitanului... Sunt... Sunt... Nici bădia nu mai e în voce!... Alta! A cui?...

Vocea Căpitanului?!... Nu cred... Fără voia mea doar... N-am vrut să...

Ai imitat-o fără voia dumitale!... Așa de bine!... Fii... fii binecuvîntat! Uite, îmi vin lacrimi...

Vorbiți serios?

Și ditamai omul, trage o rafală de bocit! Scurtă, concentrată, cu icnete! Apoi respiră adânc, Doamne, ce mi-ai făcut, nea Petrache!...

Domn profesor nu sesizează sau nu înțelege emoția camaradului de Aiud și alte temnițe, e fascinat doar de idei, să le comenteze socratic, așa că continuă nestingheirt de accidentele existenței trecătoare: Omul nu așa cum e, ci cum trebuie să fie... Justiția perfectă nu se poate întemeia decât pe respectul de sine al ființei umane!... Omul, aspru judecător în propria cauză, pe care o cunoaște ca nimeni altul de perfect, în toate detaliile faptelor și ale intenției!...

Dar, domnule profesor, dar omul acela care este în stare să fie așa de corect cu sine însuși, nu cumva este incapabil să greșească, să calce alături?!... Și, deci, nu are ocazia să arate cât este de... Am spus cumva o prostie?

Nu, întrebarea este bună... Ce zici bădie?

Acum, dacă tot ai vorbit cu vocea Căpitanului... Vorbiți serios?!... M-am cutremurat ascultându-te! Sau mi s-o fi părut!...

Ați fost de față atunci, la inaugurarea cabanei? Fost, fost...

Are nevoie de câteva clipe, ca să-și revină. I le acord!... Nea Petrache, zi tot mata mai departe, ce crezi că ar fi răspuns Căpitanul la observația domnului Ion?

...Vă dau răspunsul meu! Nu știu ce ar fi zis Căpitanul!... Omul este supus greșelii!... De la cel mai netrebnic dintre noi, până la cel mai... Căci greșeala și păcatul, de cele mai multe ori vin din impulsuri iraționale...

Rațiunea intervine post factum!...

Și rațiunea îl face pe om să se ascundă de fapta sa, dacă a greșit și lumea încă nu știe cine este făptuitorul!... Aproape toți, aș zice instinctiv, procedează la fel...

Instinctul este instinctual, iar învățul, educația este cu totul altceva! Pe ea mizează Căpitanul, care a fost, am spus-o mereu, chiar şi anchetatorilor, este pedagogul Neamului! Mare pedagog!...

...Aşadar ne naştem supuşi greşelii, păcatului, şi e nevoie de educație, de cei şapte ani de acasă şi de tot ce mai trebuie ca din omul dihor să faci un om om!... E bun răspunsul ăsta? Îl mulțumeşte pe domnul profesor?

Îl!...

Da' să vă arăt ce mi-a mai adus americanca!... Ce? Ce poate să-ți aducă cineva care vine din America?!... Ciungam! Chewing gum!... Dolari, frățioare! Dar nici nu ghiciți de la cine?...

De la taică-su? Cine-i tatăl doamnei?... Soțul maică-sii!, fac eu, deştept foc!

De la Emil, domnii mei!...

Poate vă mai cotrobăie securitatea prin casă şi mai dați şi de alt bucluc! ...Numai cu valută nu v-au găsit până acum!

Şi două cărți! Una a lui Montherlant, cu dedicație pentru Emil... Şi alta a lui Emil, cu dedicație pentru mine!... Cică să le vând, să mai scot un ban!... Mi-a zis că le cumpără ea, dacă le vând! Eu am vrut să i le fac cadou, dar nu a primit! Strașnică femeie!... Aşa americancă!... Să tot vină americanii! Ies la barieră cu flori!...

Capitolul 5

În bârlogul Fiarei

S-a văzut cu Aurel Dragoș Munteanu așadar!...

Ar fi fost jenant și umilitor să-l sun și să-i cer unuia ca acest ADM telefonul Sveltei. Amărîtul, ar fi fost totuși o posibilitate de a-i afla telefonul... Telefonul Dînsei... Dînsa dînselor i-am spus parcă undeva... Cândva... I se prea potrivește... Genitivul superlativ... Îl aveau și latinii...

Mi-am dat seama a doua zi, dis de dimineață, când m-am trezit morocănos și fără nicio poftă de ziua îngălată care urma. Iar n-o să se întâmple nimic? Nimic care să însemne un pas măcar din pașii pe care îi am de făcut?!... Atât de mulți, iar eu nu l-am făcut nici măcar pe primul!...

Orice drum, oricât de lung, începe cu primul pas!...

Eu când îl voi face vreodată?!...

Nu mai plec nicăieri și rămân acasă să-mi calculez încă o dată, lucid și trist, la lumina cenușie a zilei, șansele și pașii... Mâna iar pe agendă-mea... S-a lungit și lista, lista cu prieteni și colegi care m-ar putea ajuta. Pe care pot conta în re-scrierea și re-direcționarea istoriei naționale și universale... Listă-mea... Patru pagini! Nebunie curată!...

Te cred şi eu, sună mai bine să zici nebunie decât prostie... Sunt mai mult de o sută, cu Pavel încheietor de pluton!... Şi până acum nu am reuşit să vorbesc cu niciunul!... Nebunie se cheamă, fratele meu! O iei razna?...

Sau lingoare... Nu ştiu ce boală-i asta, dar cred că mă paşte lingoarea... După cum sună. Lingoare?...

Nu, vere! Boala ta se cheamă altfel şi nu e trecută în niciun tratat de medicina mă-sii...

Mda, încep să cred şi eu că boala mea se cheamă cum ziseşi dumneata!... Cum zisăşi? Svetlana? Frumos nume! Ăsta-i nume de maladie?! Să te tot îmbolnăveşti aşa! De cancer? Nu de cancer, domnule, nici de gripă ori dalac, ci de Sveltinezza Sa! Svetlana e numele tău, lingoare dulce!... Dulce lingoare!... Dulce amăruie!...

Pe unde paştele mamii ei umblă teleleică prin Bucureşti fără să-i pese de ce simt eu aici, în coşul pieptului, în dosul sternului! Umblă cu malahistul ăla după coada ei?!... Sper să n-o ridice chiar la amărîtul ăla! Auzi şi la domn profesor, că-i plac libidinosului muierile... Damele... Aşa a zis nea Petrache: damele. Cică se pricepe la dame... Cu buzele alea răsfrânte a desfrâu sodomic... vetero-testamentar! O fi evreu, nenorocitul, cum zic unii?...

Îmi bate-n tâmpla dreaptă gândul să dau totuşi de neisprăvit, dar să nu-i cer niciun număr de telefon, ci să încerc, aducând vorba de americanca despre care mi-a povestit domnul Ţuţea, să-mi dau seama după cum reacţionează dacă nu cumva între ei chiar s-a fost petrecut sau s-a legat ceva!... Al dracului gând! Mă bântuie de-acum!... Gata! Îmi rîde în nas, rânjitor... Şi nu de acum, ci de aseară, n-am vrut să recunosc că am dormit cu el sub pernă!... Aaaşa somn!...

M-am făcut că nu mă gândesc la el, la ea... Am zis că mă ţin tare şi ţin totul sub control... Ca şi când m-aş face că nu mă doare măseaua... Nu e cu putinţă!

Mă cunosc prea bine ca să mai rămân acasă!... De gândul ăsta nu-i chip să scap decât... decât înfiinţându-mă la redacţia

„Luceafărului", să mă milogesc de individ, stimate coleg, dragul meu, spune-mi sincer, pe americancă, o ai lucrat cumva?! Vreau să zic te-ai couché avec?

...Este o întrebare vitală pentru mine, chiar dacă răspunsul tău ar putea fi mortal... Ucigător, devastator pentru mine! Letal...

Ce mă fac dacă cumva ăla o a? Sau măcar dacă așa o să zică?! Că o a... Ce? Îl doare gura?!

Și eu cum o să reacționez dacă individul, de față și cu alții din redacție, un Iulian Neacșu sau Suciu ori Velea, începe să se laude cum o a el pe ea?!... Și ea pe el... O să-l cred? Aș putea verifica întrebându-l dacă... dacă i-a văzut semnul de pe fesa stângă, unde eu aș fi putut-o mușca, dacă eram mai precaut, și să-i fi lăsat un semn adânc, ca de fier înroșit în focul inimii mele blege, de cârpă, mă țineam eu tare, și când colo...

Așa ar fi trebuit să fac! S-o însemn! S-o ...sigilez! S-o... Măcar cu prima ocazie, dacă va mai fi una, la anul și la mulți ani!... Asta am să-i fac! O mușcătură adâncă, poate chiar două...

Dacă nu am făcut-o când trebuia și când puteam s-o fac, stai acum mofluz și fă-ți planuri, care ar fi locul cel mai potrivit, cred că tot ca la vaci e mai bine, pe crupă, care? Amândouă, să nu se supere cealaltă!... Să mușc și să însemn locul, teritoriu exclusiv al Băiatului!

Iubito! Vreau să mușc, să fiu pervers! ...Dă-mi dantura de pe masă!

...Iar dacă nenorocitul o să fie convingător, iar eu o să-l cred și o să-l ce? Arunc pe fereastră?...

En garde, nenorocitule! Unde mi-ești, mincinosule?! Libidinosule!

Nimeni în toată redacția... În afară de Cezar, la secretariat. Unde-s ceilalți? La ședință, la secția de presă! A ieșit bâlci mare cu dumneata! Cu mine? Cu ce-ai scris despre Picasso!...

Uitasem... Adică? Păi, Mihai a vrut să-ți publice articolul, l-a dat la tipar și după ce s-a tras tot tirajul a venit pricazul de

la Comitetul Central, cu mare tărăboi, să se oprească difuzarea și toată redacția să se prezinte la secție... Bătrâne, dar ce ai scris acolo?!...

Și pe mine de ce nu m-a avertizat nimeni?! Nu m-au chemat nici să corectez spaltul... Așa face Ungheanu când nu vrea să se afle dinainte de apariția unui text cu probleme!... N-a știut nimeni din redacție. Numai el și Fruntelată!...

Dar ce are Picasso cu congresul PCR?! Congresul PCR? Păi aici e scandalul, că tot numărul este închinat congresului, iar textul despre Picasso cică nu se potrivește nicicum! Sper că nu l-ai lăudat pe marele Picasso!... Rezolvă chiar el problema: dacă-l lăudai, nu se mai supăra nimeni!...

Băiat deștept Cezărică! Cum de nu este și el la ședința de prelucrare? Aha, este în concediu! A venit doar când a aflat de scandal!... O să meargă în tipografie să facă rost de câteva exemplare din tirajul interzis la difuzare!... Până nu se dă totul la topit... Bine, o să caute și pentru mine un exemplar!... Vreo trei! Plătesc!

Rând pe rând încep să se întoarcă de la ședință tovarășii redactori... Fețe plouate, îngândurate! Când mă văd, se miră toți, pe rând, fiecare. Ce mai caut pe aici?!... Pricep apoi: o să li se impute costul numărului, a fost tras alt tiraj, fără Picasso!... Fără marele Chicasso?!... Fără mine, în definitiv! Nu știu ce să fac... Să merg în birou la Mihai Ungheanu?... O fi și el supărat? Pe mine?... Și cât costă tirajul, domnule Neacșu?

Da, mă gândesc să-l plătesc eu! De-aia întreb! Am câteva sute de dolari la bancă!... Bietul Hagiu, îi vine inima la loc. Ce să fac, bătrâne, vine Crăciunul și n-am de cârnați!

Mai aștept eu ce mai aștept, dar ADM tot nu apare... Mă prind și că sunt unii stânjeniți de prezența mea. Probabil că nu pot de mine să mă înjure cu tot năduful. Cine știe ce le-au mai spus ăia la CC... Secția de propagandă!... Te joci?!...

Te-a făcut idiot! Poftim? Așa a zis: și idiotul ăsta de Șeitan cine mai e?! Cine m-a...? Tovarășul Leonte Răutu, el ne-a chemat

la judecata partidului!... Ah, a pronunțat tovarășul Răutu numele meu?!... Păi nu-s chiar un nimenea înseamnă! Tovarășul Răutu?! Sunteți siguri?...

Apare și Mihai Ungheanu! Îmi zâmbește amuzat. Cum ai aflat?

Domnule, dar de ce nu m-ați chemat și pe mine la întâlnirea cu nenorocitul ăla?!

N-aveai ce să cauți! Nu ești din redacție! N-ai nicio vină! Vina este a noastră, a mea!

Cum, domnule, tovarășul Răutu, fac eu pe prostul, i-a luat Răutu apărarea pictorului decadent Pablo Chicasso?!... Păi atunci cum rămâne cu Brâncuși?!

Ce-are Brâncuși cu Leonte Răutu?!, se miră ingenuu, cum îi este boiul, Gheorghiță Suciu.

Măi, fraților! Voi chiar nu știți ce a zis și făcut și dres nenorocitul ăsta când s-a discutat la București testamentul lui Brâncuși?! În 1953 sau când a fost?! De-acolo vin, din Impasse Ronsin, unde zac sute de sculpturi grămadă, zeci de Brâncuși pe metru pătrat, nu ne-ar fi ajuns tot muzeul național de artă ca să le expunem pe toate... Mai duceam și la Antipa câteva păsări și alte cataroaie zoomorfe măcar! Norocul nostru cu tovarășul care v-a mustruluit azi dimineață și-a zis că nu mai pupați voi prima de șorici, o trece la sancțiuni disciplinare, ca să vă răscumpărați pentru îndrăzneala de a-l fi pus la îndoială pe marele Chicassău că n-ar fi nici măcar cel mai mare!... Păi Chicassou ăsta e mare artist, a revoluționat pictura, dar Brâncuși nu! Nici vorbă! Așa a decis cine? Nu, nu Răutu! El a fost doar avocat, avocatul apărării, a apărat Pantheonul, să nu pătrundă prin efracție cine? Un juvete?! Ce să caute un juvete în Pantheon?!...

Mai toarnă gaz pe foc și Ungheanu, cu autoritatea funcției, anunțând solemn decernarea titlului de nepot al Răutului pentru frații Oișteanu!... Adică nepot de frate chiar? Ta-su-i frate cu... Frate cu dracu-n persoană!... Se crucește toată asistența-n păr...

Dar de ce ascund, fratele meu, că-s fraţi, mă?! Chiar!... Eu înţeleg când te cheamă Orănştangovics să nu-ţi placă şi să profiţi de neatenţia publicului spectator ca să-ţi schimbi numele!... Nici mie nu mi-a plăcut cum îl chema pe tata, Hagi, de nu ştia nimeni din familie şi nici la şcoală dacă-i într-o silabă sau două, şi atunci am mai pus eu un ***u*** şi acum am trei silabe! Sunt trohaic: Hagiule! Hagiule... Că iambi găseşti pe toate ulicele!... Dar de ce nu şi-au pus acelaşi nume fraţii Răutu şi Oişteanu!...

Oiştea-n cur să le bag la amândoi!, interveni Velea concluziv.

Când se mai potolesc le povestesc şi eu discuţia cu Poghirc de la Paris! Da, pe Mircea Mircan îl ştiu toţi! A avut şi-o fată frumoasă aflu. I-a făcut curte bietul Grigore, Silviu Grigore, spre disperarea părinţilor... Grigore... Bietul Grigore... E clar, cu ăştia nu se poate discuta nimic cap-coadă! Sar de la una la alta ca puricii în mişcare browniană!... Iar la urmă ajung iar la prima de cârnaţi!...

Hagiu pare cel mai hămesit! Mata, domnule Şeitan, câţi porci tai până la Paşte?!... De ce până la Paşte? Aha!... Eu, niciunul, taie văr-miu şi pentru mine! Aha, doctorul de la Mangalia?!...

Sar toţi să se laude că au băut şi ei vreodată cu Aurică şi nu mai pot uita asta în vecii vecilor!... Şi ce frumoasă nevastă! Cu aşa nevastă nu-ţi mai trebuie să tai niciun porc!...

Hait! Ne uităm unii la alţii, iar apoi toţi la Gheorghiţă Suciu. Ce-a vrut să spună? Ce-am spus? Păi ce ai spus!... Adică, cred eu, că unele neveste ţin şi de foame, domnilor!

Iar cu altele, că altceva nu-ţi vine să le faci, bagi toată ziua la ghiozdan!...

Da, e clar ce a vrut să spună, dar cum se traduce asta?... Oricum, mare vorbă!

...Lălăială luciferică, nu mai ştiu cine a zis cândva. Bine a zis! Mi-aduc aminte şi mă ridic să plec. Întreb totuşi într-o doară şi cu dinţii strepeziţi, întreb de Aurel Dragoş Munteanu...

Și ce aflu? Ia te uită!... A fost reținut de însuși tovarășul Răutu, să mai discute ei, de-ale lor, după plecarea fraierilor!... Care ei?!... Și ce-or fi având de vorbit?

...Spre seară primesc un telefon, ăla, mult așteptatul, să mă prezint urgent în Piața Romană, la coloane, la locul știut, dacă vreau să aflu ce a vorbit Aurel Dragoș Munteanu la secția de propagandă a CC al PCR cu marele ideolog... A vorbit, a cerut și a obținut ca o tovarășă ziaristă din America să-i ia un interviu tovarășului înainte de congresul mult așteptatul și ăla...

Până mâine la prânz trebuie să depună prin tovarășul ADM întrebările și un CV... CV-ul îl are... Are și acreditarea, mai rămân întrebările. Eu să mă ocup de întrebări!... Pentru asta am fost convocat atât de urgentisim!

Îmi povestește și de Petre Țuțea că l-a cunoscut, tot prin „Dragoș"... Dragoș în sus, Dragoș în jos, nu, nu-l cunosc!, dar cum așa?!, este un domn foarte cunoscut și foarte eficient! Expeditiv! Unul din cei mai importanți ziariști! Cum de nu-l cunoști?!...

M-a simțit gagica! Mă ia de braț, de stângul, iar eu o iau pe Magheru în jos... Este încântată că i-a ieșit mutarea cu interviul!... Probabil că ar fi avut de dat socoteală la ziar dacă nu ajungea să-și facă și o poză cu Fiara! Ce facem? Ce întrebări îi punem?...

Păi, zic eu, ar trebui să facem noapte albă și să le gândim de șapte ori și să scriem o dată, precum croitorii!... Ne-ar trebui o mașină de scris...

Cu aceste argumente reușesc ce nici nu visam: un viraj de 180 de grade și după 549 de pași, numărați, suntem în fața liftului de pe Ana Ipătescu nr.11 A...

Mă uit la ea. Nu-și dă seama cât sunt de emoționat... Numai să nu apară cineva cunoscut... Nu apare. Intrăm în lift. La ce etaj? La ...ultimul! Hai că-i prea de tot!... Evit să mă uit în oglindă, să nu se vadă că mă cunosc cu individul din lift... Ieșim din lift și o luăm, ca-n urmă cu vreo zece ani, la stânga! De mii de ori am luat-o la stânga ieșind din liftul ăsta! Aproape că-mi vine să vomit!... Face

câţiva paşi şi se opreşte să-şi caute cheile. Cheile de la uşa din stânga sau de la cea din faţă?... Mă apropii şi încerc să citesc, pe uşa din faţă, dacă scrie tot Viorica Moisil... Slavă Domnului, nu! E alt nume, iar pe uşa din stânga nu scrie nimic... Decât numărul de pe uşă... Liniştiţi-vă, oameni buni, cheile nu se potrivesc decât la uşa din faţă... Sunt salvat!

Nu mai recunosc nimic din sufrageria în care am băut cândva câteva cafele... Cu caimac adevărat... De câteva ori am râşnit eu cafeaua... Înseamnă că doamna Moisil... Dumnezeu s-o hodinească...

Încropim nişte întrebări, mai întâi pe franţuzeşte, apoi eu le traduc în româneşte, iar ea se tot bagă să audă cum sună pe româneşte.

După ce facem juma de treabă, adică vreo şapte-opt întrebări, gagica... Băi, gagico, dar legi bine cuvintele... o dă pe româneşte, îmi cere să facem întrebările direct în româneşte şi chiar noi doi să uităm de limba lui Voltaire de-aici înainte. Voltaire sau Victor Hugo?...

Mda, e de o lună la Bucureşti... N-ar trebui să mă mir aşa de tare... Acelaşi manual? Acelaşi, de bază. Mi-arată ***Piteştiul***, îl frunzăresc, plin de semne discrete, cu mină 0,5, o mulţime de exclamaţii... Plus o gramatică, două dicţionare, mi le arată, bucuroasă că pe o copertă este şi numele meu!... Un mic colţ dedicat limbii române... Le-am luat cu mine şi când am fost în Rusia! Iar gramatica asta, alta, o aduce din dormitor, carte de căpătâi, am cumpărat-o la Moscova! E cea mai bună!... Îi vine ei mai uşor să înveţe prin intermediul limbii ruse, limbă slavă... Engleza mai mult o încurcă cu falşii ei prieteni!...

Câteva ziare româneşti prin casă... Îmi place uşoara dezordine din cele trei camere! Dormitorul rămâne însă undeva departe, terra incognita, nu mă invită să-l văd, nici baia, în care se intră direct din dormitor, ci doar wc-ul de la intrare... Îl onorez cu năduf: Adică n-o să se întâmple nimic?! Cucoană!... Nu te juca cu focul!...

...ADM a avertizat-o care sunt obiceiurile strămoșești: de pe lista de întrebări vor fi selectate câteva și va primi răspuns numai la acele vaprosuri... Prea puțin probabil să dea ochii cu Fiara... Sau să dea numai mâna, să-și zică bună ziua, ea să primească hârtia cu răspunsul la întrebări și după ce și-a băut cafeaua și au schimbat câteva banalități, Tovarășul să se ridice, este așteptat pretutindeni în Țară și pe toată planeta, nu are timp mai mult de pierdut cu ea, oricât ar fi ea de sovieto-americancă!...

Ce putem face?... Tac și mă mai ...exprim câteva întrebări. Îi plac. Îs destule? Davolno? Pricepe și-mi răspunde și pe românește: Destule, destule!...

Îmi face semn și ieșim pe balcon, balconul larg, alături, în stânga perechea, cele mai frumoase balcoane din București... Mă cercetează mirată: Nu-ți place vederea panoramată?!

Ce să fac?... Simt că dacă-i voi spune că alături, la ușa cealaltă, în balconul alăturat, am copilărit eu anii mei cei mai frumoși de burlac întârziat, aș face-o să se răzgândească, să uite de aiureala aia cu... O iau de mână și nu se opune. Și tu ce faci toată ziua în București fără mine?!... Numai la tine mă gândesc!... Te gândești la mine și cu cine faci ce faci? Ce lume vezi?! Ai fost și pe la Țuțea, mi-ai stricat plăcerea, vroiam eu să te duc!...

Dragúl meu... Cu accent pe a doua silabă... E mai bine că a fost așa!... Singură, mă mișc mai bine, mai ușor!... Nu te superi! Nu mă supăr! Maladeț!...

Ar trebui să găsim un loc unde să putem sta de vorbă neascultați de nimeni... Aici, și arată în spate, spre cele trei camere din spatele draperiilor ce flutură în ușa balconului, am găsit deja două microfoane... Știu la ce te gândești!...

N-am încotro! Libertatea gândurilor... Gânduri nebune lăsate în libertate, nesupravegheate...

Eu nu m-am răzgândit, dar oricum nu aici e locul cel mai bun... Să caut eu un loc unde să putem sta de vorbă ca lumea? Avem de vorbit niște lucruri extrem de importante! Hai la hotel

Nord, unde directorul mi-e prieten!... Stăm de vorbă şi atât!... Bine, vom merge acolo mâine sau poimâine!... Mă iei tot de aici, din piaţa Romană...

Până atunci înapoi la Fiara!... Eu am să-i fac un bilet, o scrisoare, pe care i-o dai dacă te vezi cu el. Ei nu ştiu că tu ştii suficient de bine românește ca să-i spui așa: Domnule Președinte... Zi după mine!

Domnule Preşedinte!

...Domnule preşedinte! Am un mesaj foarte important pentru Dumneavoastră...

Am un mesaj pentru Dumne...vastră...

Dumnea... Dumnea-voas-tră! Dumneavoastră... Şi-i întinzi plicul. Are să fie de faţă un translator de engleză... Nu te va putea opri, împiedica, empecher! Fac eu textul până mâine la prânz.

Şi ce-i scrii acolo?!

Cât de mult îl iubeşte tovarăşul Gorbaciov şi adversarii acestuia!... Ce să-i scriu?! Povestea cu Gorbaciov şi Basarabia, pe care mi-ai spus-o! Nu mai mult de cinci-şase rânduri!...

Dacă deschide foaia şi citeşte, cu tine de faţă, s-ar putea să te întrebe din partea cui ai venit la el... Se pare că ştie binişor rusește. Cu ce română mai ştii şi tu de-acum, şi ce-o să te mai învăţ eu până la... Chiar, ar trebui să exersezi singură cum să-i vorbeşti, ia încearcă!

Acum, aici?

De ce nu? Why not? Be cause mi-e foarte frig! Te ţin eu în braţe! E o idee foarte bună!... Tu ai multe idei bune! De unde ai atâtea idei bune? ...Ana are mere. Un coş cu mere este pe masă!... Ale cui sunt merele?... Hai! Eu eram Ceauşescu! Scaji!

...Domnule preşedinte! Vin din partea de legionari din tute ţările!... De la America! Ei te iubesc şi ajută la dumnevastă!... Numai ei...

Bravo! Meriţi... Ce merit? Ceva ce numai eu îţi pot da! Ce? Vrei să vezi? Să pipăi?! Vrea, domne, dar numai atât!...

Gagicovule, zău că tu nu ești zdravănă!...

Cu greu se îndură să se depărteze de mine și să lase din mână vrabia... Vrăbetele, pentru aia de pe gard!... Nu cumva îi este ei mult mai greu decât mie?! Nu m-am gândit până acum decât la mine și prea greu nu mi-a și nici nu mi-e... Dau și eu cu gura!... Pentru impresie artistică... Dar pentru ea nu se poate să nu fie al dracului de greu fără băiatu'... Eu mă văd cu dînsul zi de zi... Mi-e mult mai ușor!... Ce noroc am!

Hai să ne plimbăm... Adică să plecăm de aici ca să stăm de vorbă neauziți și neascultați din celelalte capitale ale lumii!... Două microfoane?!... Înseamnă că este un apartament închiriat numai la turiști străini! Am auzit eu ceva... Iar în apartamentul de alături?! Didina, săraca, nu mai stă de multișor... Cine locuiește?... Numai de la doamna Haiduli o să pot afla... Sau de la nenea Ioșka!

Ieșim din bloc nereperați de nimeni... O luăm spre Piața Victoriei! Mă ia de braț și intră direct în subiect: ți-aduci aminte de administratorul cimitirului? Care?, mă fac eu că l-am scos din minte încă de-atunci. Cimitirul la care am fost amândoi! Filantropia?... Groparul?

Nu e gropar! E administrator, adică ce face acolo?! Nu e de fapt nici administrator! Sau este mult mai mult! Ai avut mare dreptate!

Păi ce dreptate am avut dacă nu este gropar, cum am zis eu?!

Ai zis că nu are priviri de administrator de cimitir! Ţi-aduci aminte? Dar de care? Ce este? Ce fel de priviri...

Este tot un fel de administrator, dar pe un... Pe un cimitir mai vast?, încerc eu s-o ajut. E fericită: nici nu știi ce multă dreptate ai! Ba știu iubito, știu poate mai bine decât tine, dar n-am voie de la Matei citire să-ţi arăt, trebuie să fac pe fraierul: Fă-mă și tu să înțeleg!

Își caută cuvintele. În ce limbă?

Ai mai fost la cimitir?

Nu! L-am întâlnit însă în altă parte!... Unde, bre? La sinagogă?!

De unde ştii? Am zis aşa şi eu, la întâmplare... Mai bine jucam la Loto!... Puteam să pun pariu că n-ai să calci pe la sinagogă! Ce-ai căutat?! M-a dus Dragoş!... Dragoş?! Iar Dragoş?!

...A vrut să-mi arate Bucureştiul! Şi mi-a lăudat sinagoga, cică-i una dintre cele mai... Dar ce-i cu tine?!

Îi mărturisesc cât îl cunosc de bine pe individ, care? Dragoş!, şi că mă deranjează ideea că-i face curte! Am luat-o la sigur. Ba mai bag şi o măgărie, de care nu mi se face ruşine decât târziu, acasă, când rămân singur... Şi zic: s-a lăudat la toţi colegii din redacţie că aşa şi pe dincolo, cu americanca!... Poftim? ...Încerc s-o dreg: că e foarte sigur de ce o să urmeze! Că n-o să-i rezişti!...

Ivanuşka, prostiile astea le puteam discuta şi în casă!... Eu am altele de vorbit cu tine aici! Dacă mai aduci vorba de... Gata, tac!

Vorbeşte, nu tăcea!, chiar mi-era dor să te aud, dar nu vorbi aiurea...

Ziceai de domnul administrator că nu e chiar... Dar ce e?

Este un personaj ciudat!... Rabinul i-a dat multă atenţie!... Specială! Iar Dragoş,se cunoaşte bine cu rabinul, rabinul ne-a oprit la masă, era timorat de-a dreptul de prezenţa administratorului! Parcă-l vedea pe papa de la Roma!...

Încerc să fac pe miratul: Şi pe cine vedeau?!

Încă nu-mi dau seama. M-a invitat să mai trec pe la el!... Şi te duci? Nu ştiu... Tu hotărăşti. Eu?! Mi-a zis că pot veni cu tine, s-a scuzat că nu a fost prea politicos rândul trecut... Dar cică avea o criză de bilă!...

Mă stăpânesc cu greu să nu-i spun că avea la criza de bilă şi câţiva musafiri... Ar însemna să-l dau de gol pe nenea Mateievicescovici!... E prea devreme!

Ştii ce e ciudat? Ce, daragaia maia?

Mi-a zis că pot veni şi cu „domnul profesor"!... Tu, adică!... Eu, cine altul?

Iar eu, țin bine minte, când te-am prezentat, nu i-am spus că ești decât un prieten de familie... Nu am pronunțat cuvîntul de ocară, profesor! Îți dai seama?!

...Adică mă cunoștea dinainte?

Altă explicație care ar putea fi?

Păi, daragaia mea, au mai fost și niște musafiri de taină, care s-or fi uitat pe fereastră după fraierii din cimitir, care cred poveștile cu mormintele de la Marea Seacă... Dar mă dau în altă vorbă:

Ați vorbit de mine la sinagogă?! Da, dar fără să-ți spună pe nume și în rusește, am înțeles numai noi doi!... S-a vorbit la masă în vreo cinci limbi!... Chiar, ia să le număr: rusește, englezește și puțin franțuzește, în idiș de câteva ori, românește, iar la cererea mea au vorbit puțin și-n ivrit, am vrut să aud cum sună!...

Au vorbit rabinul și ...omul nostru, intervin eu, văzând că ezită cum să-i spună domnului administrator. Omul nostru, da, i-ai zis bine... Am rămas mirată de Dragoș, știe ceva ivrit și el. Nu, a zis că nu-i evreu!... Mai aveți timp!, a completat omul nostru și am rîs toți!

...Omul nostru!

...Adică vrei să spui că omul nostru mă cunoștea deja? De unde știa cine sunt? Din vedere?! Din piața Matache?!

Numai tu poți să știi! ...De la televiziune?

Rabinul știu bine că mă știe!... Sunt pe lista lui neagră, jigodia!

...Vrea să știe de ce, ce listă?, e vorba, poveste lungă, complicată, daragaia, nu am timp să-ți explic acum!

Despre Ceaușescu ce au vorbit? A vorbit mai mult prietenul tău... Prieten?!

Dar spune-mi, cum ai ajuns la... la mormîntul de la cimitir?! Cine ți-a dat informația? Atât de exactă?! Rabinul?

Ți-am spus că am fost la Leningrad, nu?! Și la Moscova! Doar nu era să mă duc pentru Ceaușescu! M-am dus pentru tata!... Să-i iau urma! Să aflu tot ce se știa la comunitate!...

Le-ai spus că eşti fata lui? Ştiau foarte bine asta... Nu poţi pleca din Rusia, ca şi din România, fără acordul şi ştiinţa comunităţii, a rabinului, sau cum vrei să-i spui! Am cerut dosarul – însă n-a zis dosar, pe româneşte, ci un cuvînt rusesc, dar l-am uitat! Totuşi am înţeles că este vorba de dosarul tatii... Al nostru, al familiei! Am avut norocul că am dat la comunitate de un unchi, văr al maică-mii! Mi-a vorbit de biata mama ca un îndrăgostit, lucruri frumoase, aşa de nostime!... Complet necunoscute... Au copilărit împreună... Au vrut să se căsătorească... Dar a apărut Saşa!

Norocul meu!

Eu nu prea am apucat să stau de vorbă cu mama, aşa, ca-ntre femei!... E handicapul meu cel mai grav... În schimb, despre tata, mi-a vorbit puţin şi fără nicio plăcere! Am simţit că l-a detestat... Nu mi-a dat explicaţii, deşi i-am cerut! Mi-a dat doar informaţia cea mai scurtă: numele tatii, dinainte de a veni în Rusia... El m-a învăţat să merg la Bucureşti, la comunitate, să spun că sunt fiica unui văr de-al tatii şi că vreau să pun o floare la mormîntul său!...

Îţi dai seama ce mutră am făcut cînd am auzit de mormînt?!...

Şi ce mai scria în dosar? În dosar nu scria nimic de mormînt, atâta doar că a venit din România şi s-a înregistrat la comunitate în martie 1941, cu nume schimbat, Alexander Nicolaevici Roller...

Şi unchiul tău de unde ştia de România, de mormînt? N-am întrebat!... Doar de mama am întrebat, dacă a ştiut de tata, de mormîntul lui Papaşa... Imaginează-ţi: a ştiut de mormînt... Mă depăşeşte povestea asta!... Trebuie să mai merg o dată la Leningrad, am adunat un sac de întrebări!... Nu vii cu mine? Cînd? După ce rezolvi ce ai de rezolvat cu Ceauşescu al vostru! Cum merge operaţiunea de salvare?

Prost! Mi-am pierdut elanul!...

La sinagogă ce ziceau de Ceauşescu?

Numai de el s-a vorbit!... Ştiai că a vrut să demoleze sinagoga?! Asta ce prostie mai e?!... Aşa zicea prietenul tău Dragoş, dacă am înţeles bine! La plecare, mi-a arătat unde a demolat cea

mai veche biserică din București... La doi pași de sinagogă! Nu a convins pe nimeni!

Cine?

Dragoș, când a spus de sinagogă, zicea că are el informații sigure!... Poate n-am înțeles nici eu bine!... Am refuzat să mi se traducă mereu în rusește sau englezește... Era deranjant pentru toată lumea!... Dar am înregistrat dacă vrei să asculți!... Și să-mi traduci și mie ce nu înțeleg! Ce zici?

Văd că te descurci destul de bine pe românește! Sunt gelos că nu te-am învățat eu!... Am tot uitat! Când iau de la tine cărțile și catastiful acela? Ți le puteam da și-n seara asta, sunt acasă!... Ne întoarcem? Lăsăm pe altădată!...

Abia apoi înțeleg și reacționez normal: Zici că ai înregistrat discuția de la sinagogă?... Am și eu un hoby... Înregistrezi și acum? Putem verifica, cine știe, poate, fără voia mea... Din obișnuință!

Descalecă traista de pe umăr și o deschide sub ochii mei holbați. Numai să nu-mi scape pe jos! ...Oh, ce păcat! Am lăsat acasă jucăria!...

Și ochii ei, jucăuși și ei, se bunghesc la mine de sub ciuful blond căzut pe frunte, batjocoritori.

Cred că m-ar interesa să aud ce au vorbit...

Am impresia că lucrurile cele mai interesante le-au vorbit când monsieur Dragoș a trecut în altă cameră să dea niște telefoane și m-a invitat și pe mine să-mi arate sinagoga... Mi-a dat toate explicațiile, cunoaște bine religia... Mi-a spus că la fel de bine cunoaște și alte religii, Coranul, budismul... Cred că a făcut-o înadins, ca să-i lase pe cei doi, pe cei doi tartori?!, să vorbească fără martori... Au mai dat-o și pe idiș, dar mai mult pe românește au vorbit!... Dar n-am înțeles multe!... Dar am înregistrat totul!

...Am mai făcut și alte înregistrări, inclusiv la domnul Țuțea am înregistrat, trebuie să ne facem timp să le asculți pe toate. Unde? În parc?!... Dar nici la hotelul unde mă tot inviți nu e sigur!... Cât mi-am dat eu seama, unele înregistrări sunt foarte

importante şi tot pe atât de periculoase!... Cred că e bine să le asculţi cu hârtie şi creion în mână! O să ai multe de notat! Iar apoi şterg totul!...

Eu, ca Bulă, altceva nu reuşeam să am în cap: Măi, fato! Lucrurile s-ar simplifica dacă te-ai hotărî să te porţi ca o femeie normală!... Nu crezi că devenim caraghioşi?!... A trecut aproape o lună de când faci pe castelana castă! Ai demonstrat destul ce ai vrut să demonstrezi!

Ce? Ce am vrut să demonstrez?

Ce întrebare mai e şi asta?!... Pe mine mă întrebi?!...

Te întreb pentru că n-ai înţeles, am impresia! Ce mama dracului să înţeleg?!

...Auzi la ea, să nu se mai culce cu mine ca să fie sigură că nu din pricina asta, nu, nu pentru serviciile sex-erotice ce i le aduce băiatul, nu pentru calitatea acestor servicii îi toarnă la mine pe rabinii de pretutindeni, cu tot ce au sub chipă, sau cum naiba se cheamă tichia mamii lor!...

Adică îşi trădează oarecum stirpea ei cea evreiască!... Dar de ce o face?! Pentru că, domnilor, chiar înainte să mă cunoască pe mine, ca vrednic reprezenant al virtuţilor neaoşe, carpato-pontice, ea s-a simţit profund îndatorată, ca evreică, faţă de urmaşii lui Burebista!... Ai lui Dromichete, mai bine zis!... Singurii din Europa nazistă care au avut grijă de evrei să nu dispară prea devreme de pe pământ! Ci să mai rămâie să sufere cot la cot cu noi! E prea devreme să se retragă la timp din istorie! Ar însemna sabotaj curat!...

Numai că urmaşii lui David şi Saul stau prost cu recunoştinţa şi au cam speriat-o pe cucoană cu nişte planuri de-ale lor care ne privesc foarte îndeaproape cică! Doar că pe invers!... Cam vor să ne belească!... Iar recunoştinţa incomodează!... Nu-i bună la nimic!

...Iar ea, care a aflat mult mai multe decât mi-a spus, vrea să fie sigură că atunci când îmi va spune tot ce ştie, ea nu se va afla

în ceața și confuzia de după un moment ceva mai lung de extaz erotic, amoros... Post coitum! Vestitul!...

Ci din rațiuni strict raționale! La rece gândite, departe de ardoarea conjugării noastre... A trecut... A fost cândva!... Abia o amintire nesigură... Chiar?! Chiar s-au întâmplat toate amintirile care nu mă lasă să adorm în pace?!

Nu pari normală, prea liubimaia!... Fii atentă, nu întinde coarda prea mult! Mă abțin eu cât mă abțin, dar să nu fii prin apropiere când am să.. explozie!... Neant, străpuns până-n... până-n bigă!

Parcă mai degrabă m-aș cruci de ce-a putut să-i fete și băieți mintea!... Dar parcă ar merita să o iau puțin și-n serios!... Psihologia asta feminină... Cică-i mare mister!... Mai e și evreică... Fostă rusoaică!... Actualmente americancă, cu șanse frumoase de a se români, atât cât mai încape!... Nu-i de mirare că nu poți s-o pricepi!... Dar eu tot aș zice că n-am ce pricepe!... E prea complicat pentru săracul Bulă din căpățâna mé! Cum vine aia, după tot ce a fost, să nu mai urmeze nimic?!... Măcar încă o dată sau de enșpe mii de ori!

Mă scoate din buimăceala mea cu o vorbă neașteptată: s-ar putea să facă ea rost de o ascunzătoare pentru cei doi amanți! Ce vorbești?! De Ceaușescu vorbești? Soțul și soția? Dar de cine alții?!...

Ah, Ioane Șeitane, cum mi-ai complicat tu mie viața?!... Ah, Sveltuțo, cum m-ai umplut tu de tine ca de-o boală cronică și nevindecabilă, congenitală!...

Uite că a priceput! Ce boală?! M-ai umplut tu de viață!... Viața ca o boală?!... Evident, doar viața ce altceva este decât o boală care se transmite pe cale sexuală! Numai pe cale sexuală!... Ea, Sve, dixit asta!...

Eu știam că moartea... Post coitum, omne animalis... Dar mă opresc și mă las păgubaș! S-o lăsăm să mai învețe românește, că eu m-am săturat de atâta francofoniseală! Dacă nu-i umbla aiureala

asta prin cap, cu abstinența de la serviciile firmei, și am fi stat de vorbă ca lumea, între perini și cu cotonoagele pe pereți, și cu altă stare de spirit față de limba maternă a tătâne-su, acum ar fi știut bine românește, pe cât e de silitoare și de dotată! Și mai ales devotată!...

Dar, stai puțin!... Cum a zis adineauri, că ce-i viața? Îi cer să repete și a doua oară nu-i mai vine! N-a băgat de seamă!... Noroc cu memoria mea selectivă, care uită de stinge, dar nu uită nimic din ce merită înnemurit: viața este o boală care se transmite pe cale sexuală?... Merge! Merge chiar prea bine! Cu precizarea: sex normal! Țărănește! Ciobănește! Românește!...

Ce e? La ce te gândirești?... Mă umflă rîsul. Ești... ești adorabilă!... Își dă seama și se corectează: La ce te gândești? ...Așa-i corect? ...La Ceaușescu. Unde vrei să-l ascunzi?! Mai bine ascunde-mă pe mine!... Sau noi amândoi! Să nu mai știm de nimeni!... Așa, vreo săptămână! Ca la Paris! Micul Paris...

Alo! Domnule Șeitan! Nu te așteaptă acasă copchiii?... Nu cumva nu se culcă niciunul până nu vine papá să le spună noapte bună, domnilor, noapte bună! Și blânda lună să vă șoptească la ureche noapte bună, domnilor, noapte bună! Și blânda lună să vă...

Rămân mut, trăznit, cu ochii beliți etc... De unde știi tu ce le cântam eu copiilor când erau mici?! Tu mi-ai montat microfoane în casă! Tu sau...

Apoi mă prind! Manualul de limba română fără profesor!, la care coautorul de față a imaginat o povestioară naivă, de abecedar... Cu copii și cu basme și povești de adormit Măriuca și Ionuț!... Cum de și-a dat seama că este de mine și despre puradeii mei scrisă? Domne, numai dacă chiar că mă iubește-și putea da seama. I-o zic în față: Măi, haziaika, dar tu chiar mă iubirești, mă!...

Te miri? Nu mă mir, dar mă doare că nu mă lași să te liublesc și eu! De ce ești egoistă și numai tu, eu nu?!...

Ne mai jucăm puțin cu vorbele, în acest subdialect nou al limbilor indo-europene cunoscute și bine malaxate, apoi trecem la ordinea de zi: Nicolae Ceaușescu!... Mă privește adânc, oprindu-

se să dea importanță cuvintelor, nu mai e de joacă: Ceaușescu al vostru chiar trebuie salvat!...

Mă uit în jur: a ales bine locul. La doi pași de bătătura rămasă în locul unde se înălța cândva statuia victorioasă și cinică a victoriei sovietice asupra armatei române trădate și abandonate de un rege pârît! Un...

Chiar simt un suflu rece că bate pe aici, printre copacii din parc. Vârtejul istoriei?... Ne-a prins și pe noi, noi doi, în cuprinsul său neiertător? Nu mai putem face pasul înapoi sau alături?... Am intrat în hora timpului?... De ce spui așa? Ce ai mai aflat?

Multe! Inclusiv cum vor să-l omoare!... Să-l omoare? Nu le e destul că-l dau jos?! Când?... Mai avem timp să... Să ce, neputincios jalnic?!... Mă ia de braț, amândoi înfrigurați: nu cred că există în momentul de față persoană mai... mai periculoasă... vreau să zic într-un pericol mai mare decât sărmanul Ceaușescu!

Încremenesc. Ce-a putut să afle despre... despre omu', ca să-i spună cu atâta jale în glas, chiar com-pătimire, sărmanul?!... Sărmanul Ceaușescu!... Cu o voce pe care nu i-am mai auzit-o! Sărmanul Ceaușescu,așa a zis,adică pe românește! Din greșeală?... Chiar știe ce a zis? Îi cer detalii, ce-o face să vorbească așa?! Ce-au mai zis ăia trei la sinagogă?

La ambasadă, adică a Americii, acolo am aflat o mulțime de... Părerile sunt împărțite!... Numai că cei care sunt de partea lui Ceaușescu se cam feresc s-o spună în gura mare, așa cum fac ceilalți!...

Ai auzit de Paccpa, nu? Cine n-a auzit?! Ce-ai auzit? Spion american! Toată lumea știe că... Tace. Apoi, fără să mă privească, își continuă drumul lăsându-mă în urma ei cu câțiva pași și cu gura căscată: Niet! ...Niet a zis? Adică? A fost omul rușilor!... Omul rușilor? L-au păcălit strașnic pe Ceaușescu... Cea mai mare păcăleală din palmaresul său! Rușii i-au făcut-o!...

Apoi îmi explică, dacă înțeleg eu bine!, căci se ambiționează să se poticnească la tot pasul vorbind românește, Ceaușescu s-a

supărat pe americani că n-au jucat cinstit cu el!... Că i-au băgat în casă un spion american!... Şi de aici, odată cu supărarea şi neîncrederea, suspendarea unor proiecte comune, româno-americane, care le pica seră prost de tot la tot lagărul socialist, cu Moscova în frunte!... Erau înnebuniţi toţi la Moscova, la Varşovia, nu cumva să se facă cele stabilite între Carter şi Ceauşescu!... Ştiai?

Carter? Molâul ăla?

Unii, de la ambasadă, spun că a fost cel mai capabil dintre preşedinţii americani!... Niciunui alt şef de stat nu i s-au acordat la Washington, la Casa Albă, onoruri la fel de mari cum i s-au acordat lui Ceauşescu de către Carter!... Nici chiar reginei Angliei! Măcar pentru asta ar trebui să...

Pacepa omul ruşilor?...

Nu ştiu a cui a fost ideea cu Pacepa ăsta, să se dea spion american. Mă rog, să-l facă pe Ceauşescu să creadă că! Dar au reuşit în felul ăsta să-l rupă de americani! Deştept lucrat!

Bine, bine, l-au păcălit, dar până la urmă nu şi-a dat seama?

Când şi-a dat seama, după un an sau doi, a fost prea târziu... La Washington era alt preşedinte, altă echipă, altă politică faţă de Europa de Est... Nu mai era nevoie de Ceauşescu! A pierdut trenul! Trecuse momentul... Sau cum ziceţi voi, românii, n-a fost să fie! A câta oară?!

Vorba asta de unde o ştie? De la Ţuţea, probabil. Telepatizăm, aşa că mă întreabă de Ţuţea, când îi facem o vizită?... Mai zi de Ceauşescu şi de ambasadă! Da, am cunoscut la ambasadă un american care vă iubeşte foarte mult. Mă mir că de mine nu s-a ferit!... Iar tot ce mi-a spus se potriveşte cu ce au vorbit la sinagogă, omul nostru cu rabi Moses!

Ce ţi-a spus?

Şi-a luat notiţe într-un carnet aflat în tolba cu minuni. Nu cumva mai are şi chistoletul?... Îl scoate, de carneţel e vorba, şi caută din ochi o bancă mai la lumină, eu mă uit după una mai la umbra întunericului, lasă-l naibii de carnet! I-l smulg şi-l bag în buzunarul

meu. Și trag de ea spre întunecimea dinlăuntrul parcului, nu prea știu exact ce este în capul meu! Boje moi! Iubito, fă-te că nu vrei, dar lasă-te în voia voii mele! Suntem urmăriți! Vrei să rămâi fără carnet?!... E cineva care... S-a ascuns acum după copacul ăla...

De mult nu m-am mai felicitat de deștept ce sunt! Dar chiar că merit! La fix mi-a venit ideea cu urmăritorul, drăguțul de el! l-aș da o bere, chiar două, dar de unde să-l scot?!... Nu ne urmărește nimeni. Dar asta rămâne între noi! Pentru Svet, mai departe, alarmă de gradul trei! Suntem filați!...

Iubito! Trebuie să ne prefacem că ne... Nu, nu facem nimic, nu ne, ci doar ne facem că, iar de la distanță și pe întunericul ăsta n-o să-și dea seamă că noi nu!... Nu, nu ne. Vino pe genunchii mei, mai... mai în poală... Numai așa, pentru poză!

Daragoi moi, dar chiar ar putea să ne facă vreo poză!... Aha, de-alea în infraroșu, nenorociții?! Aoleu! Și or să vadă din poze că ne-am prefăcut numai?!... Ar însemna să-și dea seama că noi trucăm, că ne vedem de fapt pentru cu totul altceva!... Nu pentru ce am eu în cap de vreo câteva săptămâni încheiate și nu-mi iese, domnule, nici cu poliția!

...Crezi că vor analiza fotografiile și-și vor da seama că între noi n-a fost nimic, adică au fost între noi un pardesiu al tău, altul al meu, și fustă, și pantalonii mei, și... Că nu am dat nimic la o parte din calea fericirii noastre!... Ne dăm de gol dacă mimăm numai!... Tace... Și tace iar! Și tace întruna! Vorba lu-ăla: restul a fost tăcere!...

Ce era să zică?! Idiotule?!... Tace ea, tac și eu și ne vedem de treabă. Tace și după. Post... Până târziu, la ieșirea din parc, când îmi cere cu glas ușor răgușit carnetul. Lasă-l la mine... Tot nu înțeleg eu ce ai scris! Și-l aduc când mergem undeva să ascult și înregistrările!

Nu mă întreabă unde o să mergem... Deci... Deci s-a vindecat-o-am de... Intrăm în normalitate?... Nici nu se putea altfel până la urma urmelor!...

Şi aşa, din nimica, mă trezesc cu gândul şi mai ciudat decât al ei că de acum înainte, eu, ar fi frumos din partea mea să nu mai povestesc nimic, nimănui, din ce va mai fi de ne-povestit despre ce a vrut ea să nu mai facă, dar n-a fost destul să vrea, căci n-a vrut şi mai sus-semnatul... N-a avut consimţământul meu, şi treaba asta nu se poate fără împreună simţământ!...

Dar am să mă abţin măcar de la asta, de la povestit! Ca un fel de compensaţie? Ca o declaraţie mută de... de respect, parcă. Stranie idee! Dar de ce mi se pare totuşi atât de potrivită?!... Pentru că ea n-a mai comentat nicicum?!... Nici în timp ce! Ce să mai fi spus?!...

Nu, nici vorbă să mai spună vorba aia nenorocită! Sau altă vorbă! Măcar ca să-mi dau seama că e sau nu iar supărată!... Iar dacă nu e supărată înseamnă că e... Că e cum, mă, caraghiosule?! Satisfăkută?!...

N-are de ce!... Chiar dacă nu cunoaşte proverbul arab pe care nu ştiam că nu-l mai pot uita, ăla cu contactul sexual făcut în pripă, hoţeşte, fugitiv, din goana trenului sau eventual pe o bancă într-un parc la o oră când pot să mai apară trecători zgribuliţi... Decât un sex contact de-ăsta, aşa, în grabă şi pe furiş, cu fereală şi auto-cenzură, mult mai mare e plăcerea unui strănut sănătos, din toţi rărunchii!... Zău aşa!... Hap... Hap-tschu! ...Zdarova!

...Prea mare lucru n-am înţeles, dacă stau şi mă gândesc bine! Cinstit cu mine însumi şi cu toată lumea! Ne-am bătut joc de tot ce a fost până acum!... E clar, nu se poate ca asta să fie ultima volta, cea care contează pentru amintirile depănate la gura sobei peste ani şi ani, în singurătatea crepusculară a unui asfinţit new-yorkez!...

Dar de aici mai departe, ce-o mai fi să fie, mucles! Nu jur, ci doar o să încerc. Cu toată ardoarea ratată a acestei clipe, numai să n-o pierd! Cel puţin în momentul acesta mi se pare singurul gest de cavaler sans reproche care-mi stă în putinţă! Şi în cuviinţă!... Promiţi? Promit! Ce? Că e numai treaba mea, afacerea

și povestea mea, i-re-latabilă pentru urechi străine! Dacă, cum, cât, când, unde și de câte ori ne vom mai iubi vreodată, asta nu mai are legătură cu subiectul! Nu vreau să manipulez pe nimeni! Ar însemna să vă distrag atenția! Altul este subiectul! Nicolae Iorga la început, iar acum, în ultima vreme, Nicolae cestălalt! Nu vă place subiectul? Nici mie! Dar e lucrul dracului ce a urmat!...

...Am condus-o deci până în fața blocului! Cel mai frumos bloc de pe cea mai frumoasă stradă din orașul cel mai frumos din cea mai frumoasă țară de pe planeta și ea, cea mai frumoasă!... Din galaxia cea mai... Ana Ipătescu 11 A... Mergeți și vă convingeți!... În cel mai frumos apartament ocup patul din camera cea mai frumoasă!... Pat dublu, nupțial!... Treci tu la perete! Îmi place să stai în dreapta mea!... Mi-e indiferent! N-o să-ți mai fie de-aici înainte!...

La ce te gândești, milâi moi, de zâmbești așa de... așa de... Așa de cum? Nu știu să spun pe românește! ...Șăgalnic, strengar, șiret, șui?... Șui? Nu, nu prea merge... Hai sus! ...Am să-ți spun sus la ce mă gândeam... Dar sus o întreb eu, din priviri, de ce? La ce bun am mai urcat?!...

Și poc, cu întrebarea răspuns, în moalele capului: nu vrei să vezi bârlogul Fiarei?... Hai încoa!...

Unde, femeie?...

Tișe, tișe!...

Mă bagă în bucătărie, din bucătărie în balconașul de la intrarea de serviciu, o deschide, știam de scările astea înguste, acum urc prima oară pe ele, unde, la mansardă, la etajul șase...

Tișe, tișe... Ajungem la o ușă, singura pe palier... Liftul ăsta prăpădit merge? Și încă cum?! Știi de unde vine? Nț! Din subsol, din garaj direct aici! Ce zici? Adică?... Deschide ușa, îmi face loc să intru eu primul... Poți vorbi tare, aici nu mai sunt microfoane! Dar ce-i aici?... Apartamentul prezidențial! Nu-ți place? Nu-i destul de mare?...

O mică inspecţie de recepţie... Două camere, bucătărie, baie cu duş... Încerc patul, relaxa... Încerc să nu mă minunez. Ce de întrebări pe capul meu!... Parcă nu mai am aer să gândesc ca lumea! Se poate deschide o fereastră? O deschid chiar eu, nu dă spre Ana Ipătescu, dă spre Nicolae Iorga... Iar Iorga?!... Iar Nicolae... Strănut din nou şi profit de lipsa microfoanelor. Altminteri le-aş fi spart pe toate!

Sve mă priveşte amuzată, aproape admirativă! Din toţi borjocii am strănutat, ca o... Da, ca o ejaculare a plămânilor a fost!... A fiinţei în întregul ei... Din cap până-n picere... Aşa a fost! Îi spun proverbul arab, cu strănutul. Pare interesată de paradox. Paradox este?... Apoi comentariul de specialitate: Cum aş face să strănut şi eu?! Că nu-mi vine deloc să strănut!... Tu măcar ai strănutat, şi încă ce strănut!...

Ci, continui eu, în gând, gând la gând cu bucurie, dacă nu poţi să strănuţi, atunci măcar să te... Ssst! Am promis că... Am zis că de lucrurile astea nu mai suflu o vorbă! Poate că m-am grăbit, dar deocamdată atât! Tac şi fac! Ea la fel!...

Apoi, ca-ntr-o dezmeticeală, las pentru acasă să pun ordine în vălmăşagul de gânduri şi îngândurări, iar în prezenţa ei, când se întoarce din baie şi putem sta de vorbă omeneşte, cu duligele pe pereţi dacă aş vrea, mă rezum la o întrebare: şi cum vezi lucrurile? Cum bagi în cuşcă fiara?

Al dracului de simplu: ambasada, ditamai ambasada USA, are închiriate trei locuri în garajul de la subsol... Exact lângă liftul de serviciu... Klarry, cine-i Klarry?, băiatul de la ambasadă care-l iubeşte pe Ceauşescu, poate să ascundă uşor două persoane în furgoneta cu care vine şi iese de la garaj oricând... La orice oră! Aha!... Înţeleg... Liftul de serviciu care coboară până-n garaj...

Eşti băiat deştept! Aşa te ştie toată lumea!... Care lume? Cu care am vorbit despre tine!... Eu credeam că eşti un lăudăros, dar mi-ai spus foarte puţine despre tine, daragoi, maladeţ, darling, Ich liebe dich, caro mio, moncherule!

Pari dezamăgită!

Nu. A fost foarte bine! Mulțumesc! Cu accent pe silaba a doua... Draga mea, în limba română, 99% din cuvintele care se termină în consoană sau semivocală se accentuează pe silaba ultimă!... Mulțumésc! Zi și tu.

Mulțam!

...Ah, dar asta de unde o știi? Treaba mea!... Păi să n-o mai mulțumești încă o dată?!...

În concluzie: patul corespunde oricăror solicitări specifice! Cam meschină baia... Iar cele două camere, atât de puține în comparație cu cele 2056 din Casa Poporului, și care păreau că nu-i sunt de-ajuns, vor fi totuși destule pentru doi bătrânei urmăriți de și pe toată planeta! Și ce emoție, mondială, va cuprinde planeta! I-au prins? Unde s-or fi ascuns? Se pare că au fost semnalați undeva prin Nepal, în preajma lui K3...

A cui e locuința asta?... A ta! Pardon?... Va trebui să-ncepi să vii pe aici cât mai des, să te vadă lumea din bloc, să știe că aici locuiește cineva... Iar când vor fi aduși cei doi, să nu se mire nimeni că se mișcă lume în acest apartament!...

Ce-i asta? Altă mirabundă mirabolandissimă?.... Dacă nu-i spun acum că eu am locuit, bre, în blocul ăsta anii mei cei mai... atunci când am să-i spun?! E apartamentul aceluiași domn Klarry... Ți-l închiriază ție! Nouă! Aventurii noastre!... N-o să te întrebe nimeni ce cauți aici. Totul e să fii văzut cât mai mult! O să mergi la administratorul blocului cu Klarry, așa cum m-a prezentat și pe mine, și totul va fi OK! Vom fi vecini!... Ce vrei mai mult?...

Iarăși domnul Klarry? Mă faci al dracului de curios!... Există și astfel de americani?!... Ce-are el cu Ceaușescu?

Cu românii are!... Când și când, o dată la câteva mii de ani, se naște câte un individ fără niciun rost pe lumea asta, care face pasiune pentru români, crede că descoperă el ce alții nu s-au priceput să vadă!...

Am impresia că ați stat de vorbă pe acest subiect!... Confirmă din pletele-i bogate, valuri, valuri aurii... Apoi dispare din raza ochiului căscat ca la dentist! Ce mă fac?!...

Simt nevoia să-mi iau capul între mâini, ca-n filme, să trag obloanele și să încerc să-mi adun gândurile, răvășite printre noutățile cu care doamna gagică asta a mea m-a... m-a... Mda, am reluat noi ce-am reluat, dar uite că nici nu mă pot bucura ca lumea!... Măcar că a fost chiar ca lumea, nu ca în nenorocitul ăla de parc! Dar și doamna, doamna gagică, ce fain m-a luat ea, dînsa, dumneaei, cu strănutul, că nu-i vine, dar ar vrea și ea să se strănute, dar singură nu poate, și ce se face atunci, dacă nu-i vine să se strănute, n-are încotro, va trebui să... să se...

Ce subtil... Dar și eu, m-am cam prins la fix, moncherul de mine!... Și, iată, ca prostul, nu-mi arde să mă bucur cât am fost de...

I-am găsit Fiarei hogeac, și tot nu mă pot bucura! Am rezolvat și problema cu transportul coletelor de rang zero, și tot așa, nu mă pot bucura!... Ce-i cu mine?!... Ce-i cu...

Vere, vere... Am impresia că ție îți cam convenea să constați că nu se poate, că nu poți, că n-ai condiții... Gagica ți-a stricat toate planurile, de care nu prea erai tu conștient, dar acum le pricepi... Pricepi că jucai la două capete și mai ales la celălalt... Îți tihnea că nu aveai cum să-i aranjezi un interviu cu Fiara, că nu-i găseai coteț, și nici cum naiba să-l transporți prin orașul cu milițieni la toate intersecțiile?!... Cum să-i poți plimba pe amândoi sau măcar pe rând, într-un prăpădit de Oltcit, de la adresa de pe buletin la cea nouă, de flotanți... Doar dacă-i făceai pachețele de câte două kilograme pe fiecare!... Nimic nu ți-a ieșit! Nu-ți ieșea!

Și, deodată, ca la circ, hocus-pocus, îți ies toate!... Și nu te bucuri?! Păi e clar de ce nu te bucuri, jigodie nenorocită!... Javră ordinară! Jagardea! Janghină! Japiță! Jap-jap!, două palme și un șut în cur, asta meriți... Unde-i doamna fac-totum?

În bucătărie... Când se repliază, are pe ea un capot lung, transparent cu măsură, și cu o tavă pe care aburesc ce-s astea,

ah, nu-i cafea, e ceai! Voiai cafea? Mă gândeam să dau un telefon acasă să avertizez că s-ar putea să vin mai târziu... Și să rămânem aici peste noapte, să profit că te-am prins și putem sta de vorbă cap-coadă...

Cap-coadă? Ce înseamnă? Ce crezi că poate să însemne? Adică tot ce avem să ne spunem? Mai ales tu, tu ai multe să-mi spui și n-ai apucat!... Ce fac? Rămânem aici toată noaptea?... Unde-i telefonul? La intrare, în hol... Poți să-l muți aici!... Priza-i acolo. E cam târziu, așa că răspunde repondeurul, așa cum și speram, las vorbă și închid repede telefonul... Nu-mi venea bine să dau explicații la telefon... Văd eu mâine, iar până mâine ce va fi?...

Apar și cafelele... N-ar strica și ceva de ronțăit!... Donc? Cu ce începem?

O luăm de la Adam tatăl, Antigonă neîmblânzită? Sau cum să-ți spun ca să se potrivească?! Orestia?... Despre al tău mândru tată, ce-ai mai aflat? Ia-le pe rând!

Cum a murit, bietul tata!... I-am văzut și poza! Așa mi s-a spus, că-i el!... Poză?!

Cred că o știi și tu! E o poză celebră!... Îi atârnă de gât o plăcuță, pe care scrie ***carne cusher***... Cunoști, nu?

Abatorul!...

Da, abatorul! Acolo l-au asasinat mi... mișeleș... O ajut să reconstituie întocmai episodul cel mai tragic din istoria familiei: mișelește! Vot tak! L-au asasinat mișelește pe tata la abator!

Ai grijă, se scrie și se rostește cu majusculă, A-ba-to-rul! Este un cuvînt sacru, sacralizat prin jertfa și suferințele celor care...

Ar fi trebuit să mă previi! Tu ai știut tot timpul!... Am bănuit doar! Sigur n-am fost!...

Ba ai știut! Trebuia să-mi spui la ce să mă aștept!... Era să mă dau de gol!...

Și acum, în momentul de față, ce știi? Știu ce mi-a spus Klary!

Iar Klary? De unde știe el atâtea? De la tine, de la alții... De la mine?... Ţi-a citit nu știu ce carte!... Nepublicată, dar circulă în foi dactilografiate! Samizdat!... Maladeț!

Poza aia, daragaico, cu carne cusher, pentru mine este o poză istorică, de la ea a început totul!... Adică de la ea am început să-mi dau seama de făcătură, că-i falsă, contra-făcută toată povestea de la abator!...

Cum așa?!

Eu am mulți prieteni evrei!... Înscrisul acela i-a trădat! I-a dat de gol! Nu există crimă perfectă! Face domnul asasin o mică greșeală și cine este dibaci o dibăcește!

Și care este greșeala?

Umorul! Plăcuța cu carne cusher este de un umor mie-n sută evreiesc!... Nu-i umor legionar, căci nu se există așa ceva! Aici m-am prins că ceva nu e cusher! Legionarii nu ar fi gustat asemenea glumă! Legionarii au ucis, slavă Domnului cât au ucis, nu s-au jucat! Dar au făcut-o cu încrâncenare, cu gravitate, cu încordare sufletească, cu maximă sobrietate, cu multă economie de mijloace, iar nu din sau cu ușurătate! Nu ar fi luat la mișto viața unui om, i-ar fi luat-o, dacă era cazul, dar nu i-ar fi luat-o în bătaie de joc!... Cum au făcut NKVDiștii ăia cu Nicolae Iorga, în pădure! Și nici în pădure nu l-ar mai fi târît...

Astea sunt argumentele tale?

Nu, argumentele sunt altele! Argumentele sunt în cartea lui Klarry a mea! De aici, de la poza cu carnea de porc cusher a pornit numai imboldul lăuntric, intuiția, Big Bang-ul care m-a făcut atent că nu prea rimează legionar cu carne de-aia, și am demarat cercetările, m-am concentrat asupra subiectului! Atât mi-a trebuit!... Deh! Ce să le fac?! Dacă le arde de glume cu mortul pe masă!... Deh! Dacă nu-i mortul lor, nu le păsa! Îi durea în... Doamne, iartă-mă!... Pricepi?

Întrebare, la care n-a știut să răspundă nici Klary. Nici chiar Klary al tău?! Ce întrebare? Dintre cei 120 de evrei de atunci, din

ianuarie 1941, declarați morți și îngropați cu tot dichisul, câți or fi fost la fel de morți ca tata?... Cumva toți?! Numai jumătate? Numai tata?...

Cei de la Abator se pare că au fost cam toți fezandați bine împreună! Morți din vreme pe la spitale din toată țara, adunați din timp și lansați pe piață la data și ora stabilită la Moscova!... Or fi fost și unii de import? Nu-i exclus! Războiul încă nu începuse și în România oamenii o duceau bine! Mortalitate mică... Trebuie să fi fost o problemă să faci rost de atâtea cadavre!...

Se zice că pe unii i-au păstrat de la cutremur, a fost un cutremur în toamna aceea! Dar e posibil să nu fi găsit destule cadavre dispuse să facă pe mortul în păpușoi, și atunci au apelat și la câțiva evrei, autentic evrei și autentic vii! Evrei aflați în viață și dispuși să și-o dea pentru stigmatizarea legionarilor!

Moscova?!... Klary zicea că-i opera englezilor!...

Au pus toți iumărul, drăguții! Nimeni nu i-a iubit pe legionari! Nici măcar nemții, dacă mai ții minte ce vorbeam la Paris!

Tișe! Să nu te-apuci cumva să vorbești de Stalin!... Stalin?! Nu mă prind imediat... Chiar mai vrea o dată?! Măi, femeie!

Tișe!... Mă fac că nu mă prind și trecem mai departe. E dorită, săraca! Eu am pus-o?!...

Cine știe de taică-tu, că-i îngropat acolo, la cimitir? Nimeni! Toți știu de unchiul meu, vărul mamii!... Vărul tatii... Nici eu nu mai știu cum i-am zis, la unii într-un fel, la alții altfel... Dar nu prea am dat detalii...

Și Klary al tău ce știe? Că unii, mulți-puțini, dintre cei morți atunci, au fost inventați, confecționați de... Nici măcar evrei nu erau!

Nu chiar toți, doar cei de la Abator au fost toți inventați!... Sigur inventați! De cine inventați? ...Care-i părerea ta?

De servicii...

Care?

Toate! Ți-am mai spus: toți le-au vrut capul legionarilor!

Şi tu de ce-i mai iubeşti?! Păi, toată lumea îi iubeşte!... Rîzi de mine!... Nu rîd, mă mai joc şi eu cu vorbele... Toţi, adică toate partidele, toţi politicienii?...

Toată lumea, adică oamenii normali, alde mine, alde tine, alde Klary ăla... Oamenii ca lumea!

Ce înseamnă alde? Alde mine?... Adică oamenii ca tine de faini!... Eu sunt fainã? Fainã rău! Asta cum mai vine?...

Daragaia, istoria României se poate învăţa în câteva ore... Să rămânem la istorie! Pentru limba română nu-ţi ajunge câţi ani mai ai de trăit... De trăit cu mine! Numai eu te pot învăţa ce fainã rău e limba asta!...

N-am înţeles nimic!... Ţi se pare ţie! Acum ne întoarcem la morţii noştri!... Deci, la comunitate, la micuţul şi drăguţul muzeu pe care-l au acolo, spui că ţi-au arătat poze... Pozele din ianuarie 1941?... Din pădurea Jilava, din... Cum erau?...

Hai zi-mi tu, de ce crezi că erau false şi alea!...

Eu vreau să afli singură, văd că te descurci singură foarte bine!... Putem schimba subiectul!

Am văzut în pozele acelea cadavre aruncate în pădurile din jurul Bucureştiului!... Cadavre! Clar cadavre! Ce ai de obiectat?

Ştii când au fost făcute acele poze? După câte zile de la asasinat?

Cred că nu multe!...

Vreo trei-patru numai! Ore!... Ore! Nu zile!

Şi?

Şi cum erau cadavrele? Iarna, în pădure, să zaci mort în zăpadă, mort şi... şi mai cum erau? Brrr!

Dezbrăcate?

Cam!

Adică?

Adică tu nu te întrebi când au avut timp ţiganii să-i despoaie până la piele? Hai, îi iei mortului paltonul, căciula, ghetele sau cizmele, dar să-i iei chiar şi chiloţii, chiar şi ciorapii!... Or fi ţiganii

țigani, dar până la izmene!... Izmene pline de vorba aia magică, fiind vorba de niște jidani căcăcioși! Îți dai seama, luați de acasă, aburcați în camioane, loviți, insultați, amenințați și apoi executați în aer liber, reavăn, ce să mai faci cu izmenele lor că făcuseră bieții evrei pe ei tot?! Unde? În pădure și în izmene! Nu, iubito, totul merge uns până la izmene! Aici se vădește falsul! Detaliul omis! Nu există, domnilor, crimă perfectă! Asasinul a uitat că țiganii nu dezbracă și de izmene, mai ales dacă-s căcate rău! Și proaspăt!

Deci?

Deci?

Skaji tâ!

Într-un singur loc ținuta regulamentară a unui evreu sau creștin mort este să nu aibă pe el nimic de îmbrăcat! Gol pușcă! Fără palton îmblănit, fără căciulă, fără izmene și ciorapi, exact așa ca morții din pădurea Băneasa!...

Unde?

Unde ce?

Unde este normal să vezi astfel de cadavre în stare pură? Cum l-a făcut coana mă-sa când l-a fost fătat! Gol pușcă!

De ce vorbești așa dur?!

Iartă-mă, am uitat! Sunt totuși colegii defunctului de la cimitirul Filantropia!... Cum să-i zic? Tată sau unchi?... Nu cumva întind coarda prea tare?...

Mă privește lung înainte de a-mi spune ce? Probabil adio, nebune!... Da, am cam exagerat!...

Gol pușcă?... Dar asta ce vorbă mai e?! Pușcă? De ce pușcă? Cum vine să fii gol pușcă? Adică cum te-a născut mamițica ta! Gol pu... Dar la origine, la originea expresiei, acum îmi dau seama și eu, pușca avea altă silabă la sfârșit! A doua! Silaba -lă... Dar suna prea... prea lălăit, și au schimbat-o, de la jumătatea drumului... Deraiere lexicală... Românii e pudici rău! Ei zic du-te-n sufletul meu, tot așa, ca să nu folosească silaba a doua, -lă sau -la. Evită des lălăiala asta! Zic prima silabă, su-, apoi o dau pe suflet! Ce

sufletul meu vrei de la mine?!... Şi crede ei românii că e tare deştepţi aşa!... Că e politicoşi!...

Gafa nu este atunci când o faci, băi, neamule, când spui pe şleau şi pe numele său mădularului cu pricina, ci atunci când te scuzi, dând-o pe puşcă sau pe suflet!...

Asta am aflat-o la Paris, e drept! Ce? Cu gafa...

Sau de Paşte!... De ce înjură românul de Paştele mă-sii, dar nu şi de Crăciunul mă-sii?! Ca să nu zică cuvîntul originar şi de ocară întreg, care începe cu aceeaşi literă primordială P... Ai p... p.... priceput?!...

Se ruşinează românul, ocoleşte cuvîntul abrupt, răspicat!... Mă doare-n pix, zice mai nou cei mai suavi dintre români! Nu mai zice că-i doare-n... bigă!

Băi, ţigane,-ţi arde satul! Pixul meu, mă mut în altul!... Pixul? De unde să aibă pix ţiganul?! Pixa, dacă vrei...

Tu rîzi de mine! N-am înţeles nimic!... Ba ai înţeles foarte bine! Cadavre ca-n pădurea Băneasa sau Jilava nu mai găseşti nici măcar în pădurea de la Katyn! Numai la morgă! Acolo este obligatorie dezbrăcarea la piele!... Aşa vor ei să te aibă, la pielea goală!

Deci demonstraţia ta se bazează pe izmenele cadavrelor, ale evreilor, că au dispărut!... Da! Nu că au dispărut, ci că cică nu le-au avut! Ceea ce este absurd! În ce să se cace pe ei de frică bieţii evrei?!...

Deci?

Deci nu aveau izmene pe ei încă de când i-au urcat în camioane, la morga sau la alt antrepozit frigorific!... Încă de când i-au aruncat din camioanele morţii!... Poate au avut paltoane, să aibă şi ţiganii ce fura, dar izmene nu au avut!... Au ieşit pe poarta instituţiei fără izmene pe ei! Goi puflet!

Puflet? Ce este...

Este substantiv, substantiv feminin de genul masculin... Era şi-n latină la fel! Tot feminin! Menta, mentula diminutivat! Dar

aici, când spui goi pușcă, este adverb! Are valoare adverbială! Nu se acordă, ca și pu...! Spui el e gol pu... pușcă, ei sunt goi pulșcă! Rămâne la singular... Nimeni nu are mai multe!... Ehe! Cum ar fi?!

Boje moi, boje moi... Ce caut eu aici?!

Izmene de evrei morți!... Nu există evreu mort fără izmene pe el iarna!... Și-n pădure mai ales! Nu-i cosher!... Paradește la rinichi și la prostată! Cine moare și n-are izmene pe el sigur nu e evreu! O fi ei morți sadea, dar nu-i evreu niciunul!... Se vedea și din poze!

Rezistă eroic: Pe foile acelea pe care mi le-a arătat și explicat Klary, veneai cu alte argumente... Nu ziceai nimic de izmenele alea!

Eh, de atunci am mai făcut și noi cercetări, am adâncit subiectul! Știința avansează mereu!... Să-ți mai fac și ție un avans, două?!... Nu, mulțumesc! Spasiba!

Dar, liuba maia, cu acent pe ultimul a, nu trebuie să mă crezi! Nu-i cu supărare dacă nu bagi la bibilică nimic din ce ți-am spus...

Iubitule drag, după povestea cu mormîntul lui Alexander Roller, tu și oricare român puteți veni cu orice invenție, eu nu am niciun drept de a mă îndoi sau de a mă supăra!...

Nu sunt invenții, precrasivaio!

...Din păcate!

Dalșe?... Ce-ar fi să-mi exersez și eu puțin rusa?!... Da, când o să mergi cu mine la Petersburg vorbim numai rusește!...

N-ar fi rău să avem un capitol cu Petrogradul!...

Acum suntem printre români și am nevoie să mă înțeleg cât mai bine în limba română!... Mai departe?

Mai departe, Mai încet, tot mai încet, Îndulcind cu dor de moarte Sufletu-mi nemângâiet... Îndulcind cu dor de moarte ...

Pricepe, domnule!

Nichita Stănescu?...

Ar vrea el!... Dar a recunoscut că-i poezie!... Muză, domnule!... Daragaia, ți-au scris băieții poezii? Stă puțin pe gânduri: În

America nu mi-a scris nimeni, dar în Rusia... Dacă le strângeam, puteam să fac un volum!...

Câți ani aveai când ai ajuns în America? Cincisprezece!... Iar eu aveam 27... Nu, nu ți-aș fi scris, eram prea bătrân! De Ceaușescu ce-ai mai aflat? ...O mulțime! Ia-le pe rând: hai mai întâi la sinagogă! Ce zicea personajul secundar cel mai important din Hamlet?

A fost o discuție între ei doi, omul nostru și rabi Rozen, aproape că s-au certat. N-am prea înțeles de ce, dar m-am retras, și eu și domnul Dragoș, ca să se certe fără martori... Alți martori decât jucăria mea... Pe care am lăsat-o să asiste mută, dar nu și surdă la cearta lor...

Jucăria? Mi-o arată. Pare un radio-receptor. Sony... Da, poți să prinzi orice post de radio mai important... Dar are și microfoane cu care înregistrează tot ce se vorbește în cameră!... Pot asculta și eu înregistrările? Of course!... Numai că atunci când au rămas singuri au vorbit în idiș!... Și cum ai făcut ca să...

Pot să am și eu un secret față de tine?... Ai tu mai multe! Nu, altul nu!

În fine, lăsăm pe altădată povestea asta. De ce s-au certat?...

Foarte interesant motivul... La primăvară va fi la București o mare solemnitate, cu toți liderii noștri mondiali. Care ai noștri?, mi-a venit s-o întreb. Apoi am priceput, ai evreimii mondiale? Da!

Eu uit mereu că gagica asta e evreicuță, săraca. Sadea!... Ce soartă crudă și nedreaptă!

Eu, mai ales noaptea mă gândesc la ea când americancă, când rusoaică mai ales... Un pic și românca în ultima vreme... Iar ea, sută la sută evreică!... Jidă! Jidaneză! Jidăniță! Jidănușcă!... Da, cum ar spune nu mai știu cine, evreică evreica, dar uite că și-a depășit condiția!... Așadar, ce spuneai de ai noștri? Vin toți la Dunăre să bea apă tulbure?! La ce le folosește? Care-i gheșeftul?

A insistat Ceaușescu, de ani de zile cică insistă, să se recunoască public că România n-a participat la Holocaust și că toată evreimea îi mulțumește! Cui? Lui Ceaușescu? Nu mai rîde! Văd că nu-ți dai seama cât e de grav!

Nu-i deloc grav! E foarte bine că se întâmplă măcar acum! Cu o întârziere de aproape 50 de ani! Mai bine mai târziu decât niciodată!

Tocmai despre asta-i vorba! Se pare că va fi niciodată!... Adică? Adică, ziceau cei doi, că până la primăvară Ceaușescu... Iar fără Ceaușescu...

Da, domnule, eu am uitat care-i subiectul frazei... Și?

De aici se certau, adică se contraziceau... Unul că e bine că nu se mai ține solemnitatea din primăvară, celălalt că bine ar fi să se țină mai departe!... Cu sau fără Ceaușescu al vostru! Ce zici?

Căchiar trebuie salvat Ceaușescu... Abiaacum o spun cu toată... N-aș fi crezut! Dar dacă asta au discutat gealații ăia... Înseamnă că... că-i are la mână Ceaușescu cu ceva! Altfel nu se explică!...

Ce prostii spui! Cum să-i ai la mână cu ceva pe cei din Congresul Mondial?!... Altfel cum de au acceptat să vină la București cu căciula în mână?

Ai auzit de cuvîntul normalizare? Dar de cuvîntul adevăr?... Șantajul poate explica minciuna, dar spunerea adevărului are, de regulă, altă explicație! Care? Aș zice Dumnezeu, dar mi se pare prea simplu!... Lumea o ia razna în toate direcțiile posibile, dar tendința, în timp, este normalizarea... Impunerea adevărului!... Cu timpul, adică odată cu ieșirea din joc a fiecărei generații se reduc beneficiile minciunii, beneficiarii acesteia se împuținează...

Adică evreii or fi fost ei fiii minciunii, dar între timp s-au născut generații noi, de nepoți și strănepoți care descoperă cât de trecătoare și înșelătoare sunt câștigurile de pe urma minciunii? Asta vrei să spui?...

Nu mai spun nimic, ai spus tu exact ce am vrut eu să spun și nu prea nimeream! Dalșe?

O clipă! Ce, am terminache?! Care dintre cei doi zici că zicea că să se dea la București declarația de la Canossa chiar și în lipsa lui Ceaușescu? Rabinul roz nu cred că e în stare!... Înseamnă că omul nostru... Ceea ce mă surprinde și mai și! Nu se poate!

Da, omul tău era foarte categoric! Zicea că se va duce și la New York pentru ca nu cumva să se răzgândească după căderea lui Ceaușescu. Cine să se răzgândească?

Aici a pronunțat un cuvînt... un cuvînt pe care nici Klarry nu l-a înțeles? De ce Klarry? Pentru că el mi-a tradus din idiș înregistrarea! Așa intimi ați ajuns?... Pariez că acest domn Klarry este un fel de Dragoș Munteanu american!...

Faci pe gelosul sau chiar...

Bună întrebare! Mă dezmeticește pe loc! Alo, domnu'! Te cam alinți!... Zi-mi, Zveițo, când mergem la cimitir? Vreau neapărat să mă văd cu 'mnealui! Să-i duc o floare! O jerbă măcar! Și o lumînare! Sau la voi nu-i cu lumînare și colac?!

De ce?

Și să-i zic cam așa: Bătrâne, nu e prea clară înregistrarea de la geamie. N-ai vrea să repeți? Ai probleme cu pronunția... La cine vrei tu să insiști pentru ca primăvara de la București să se țină și-n absența marelui absent?! Și mai ales de ce?... Tu, care ești cine ești, ai tu la suflet povestea cu românii acuzați pe gratis că v-au abatorizat?! Dar ce gheșeft ai tu dacă spui adevărul?! Ai mai făcut tu așa ceva la viața ta? Ai mai tu spus vreodată adevărul?!... Aha, acum e prima oară!... Ce-ți veni?!... Mă rog, dacă-i prima oară, te iertăm! Dar să nu se mai repete!... Te iertăm, dar nu uităm!...

Iubito, m-ai pus pe gânduri!...

Am reușit?

Da, se vede că este un subiect la care te-ai gândit mult înainte de clipa asta, când ai spus, absolut memorabil, că, deci, cu fiecare generație scade numărul beneficiarilor și al beneficiilor de pe urma minciunilor scremute de părinți!... Așadar, tu ești o

jidă care crezi că adevărul e un băiat de viitor!... Și se mai face încă!... Păi e grozav!

Dacă mă gândesc bine, caștoaco, tu ești dovada cea mai bună!... Mai știi și alți evrei tineri și furioși pe minciunile înaintașilor! Îs din ce în ce mai mulți? La ei e speranța!... Ei știu? Vorbește-mi mai mult despre ei, acești jidăiandri fragezi și din ce în ce mai severi cu păcatele bătrâneții! Își ceartă părinții? Ce le reproșează haitelor bătrâne?...

Se miră și ei cum de au fost duși șase milioane de evrei la cuptoarele alea nenorocite și nu s-a produs nici măcar un act de rezistență, de revoltă, de refuz al destinului!...

Și ce răspund vechiturile vetero-testamentare?

Au... au instituit un premiu, de un milion, un milion?!, da, un fel de premiu Nobel pentru istorie și pentru cine descoperă măcar un act de nesupunere a(al) evreilor din lagărele de concentrare!... Vreun evreu care a făcut greva foamei măcar!... Cunoști vreun caz? Te umpli de bani!...

Vorbești serios? Un milion?...

Un milion!

Numai un milion, nu șase?!... Ești cam negaționistă!... Să nu te audă rabi Rozencourt!...

Ce faci? Vorbești singur?...

Chiar că mă faci să vorbesc singur!... Chestia asta, cu adunătura de la primăvară, și să zică ei merci în auzul întregii planete... Merci Gheorghe, spasiba Ioane... În idiș cum se zice? În ivrit? Danke, așa, Toda Costică, Raba schön, nene Mitică...

Băi, nu cumva vor să-l termănreanu pe bietul Ceaușescu taman pentru asta: ca să nu se mai țină nimic la primăvară, nici măcar acolo, un progrom-două, la matineu... Te-ai gândit?

Ești cam obsedat de chestia asta! Care? Nimic nu este ce se zice, ce se declară, ce se știe! Ci altceva!... Febra conspiraționistă? Asta adică? Biiine!... Mai vorbim noi! Știi cu cine? Cu beizadeaua de la cimitir! Fiul preferat al Minciunii Mame!

De ce-i spui aşa?

Dacă nimeni nu-mi spune cum îl cheamă?! Tu ştii cum îl cheamă? Tu nu ştii nici pe taică-tu cum îl cheamă dacă e să ne luăm după tine, că este adevărat ce se zice, ce se declară... ...Te-ai supărat?

Nu! Ţi-am spus: în legătură cu tata nu am voie să mă supăr orice ar spune cineva, tu sau oricine altul!

De ce?

Pentru că ştiu ce a urmat după ce tata a fost asasinat la Abator şi îngropat la cimitir atât de frumos!

Ce a urmat?

Crezi că dacă tu nu-mi spui, nu-mi reproşezi nimic, eu nu am de unde să aflu ce a urmat?!

Şi ce a urmat?

A urmat procesul celor care l-au omorît şi batjocorit pe alde tata (corect spus alde!) şi tovarăşii săi de suferinţă de la Abator! Pentru vina de a fi evrei! Altă vină n-au avut! Abia după aceea au comis fals în acte căci nu erau deloc morţi când au fost îngropaţi în locul lor alţii!... Numai că condamnările care s-au dat n-au mai fost deloc false!... Când mi-ai spus tu, iartă-mă, nu te-am prea crezut! Şi tot mi se pare de necrezut!...

Vezi, de-aia nu-ţi spun eu prea multe, ca să nu te pun în situaţia de a nu mă crede!... Îmi pare bine că ai găsit pe cineva care să-ţi spună în locul meu toate lucrurile astea de necrezut... Bănuiesc eu cine!...

Mai contează?!

Pentru mine contează să văd că suferi!...

Ai fi vrut să ridic capul semeaţă că tata v-a tras o păcăleală!... Mai ales ălora care am auzit că au fost şi unii condamnaţi la moarte şi executaţi! Ce i-a mai păcălit Alexander Nicolaevici!... Strașnic v-a păcălit, daragoi Ivanuşca!... Şi-mi cade lin la piept, izbucnind violent într-un plâns de-ăla adevărat, cu sughiţuri şi noduri!... A început să-i placă?

O las să plângă până la capăt, pe îndelete, noaptea e abia la început, apoi îmi cer scuze. Eu sunt de vină!... Tace. Nu mi-am dat seama că în sufletul tău așa și pe dincolo... Trebuia să intervin mai demult și să nu te las să te chinui singură!...

Tace, dar ridică ochi nedumeriți către vorbitor. Da, e frumos din partea ta că nu te împaci cu gândul la ce-a făcut tata socru, ștrengarul, auzi la el ce să-i treacă prin freză! ...Dar să știi că moartea dînsului, chiar așa cumplită cum a fost în toată presa postbelică, n-a contat nici două parale la proces!

Cuuuum?

Da, la procesul făcut legionarilor pentru crimele din ianuarie 1941, vestitele, de la Abator și cele două păduri, Băneasa și Jilava, bașca cele de la fața locului, din Calea Văcărești & Dudești Cioplea, nu s-a rostit nicio condamnare, nici măcar n-a fost vreun legionar acuzat, pentru vreunul dintre cele 120 de cadavre, de evrei asasinați! Y compris papașa!

A za cem?

Patamu șto mî pilotî...

Ești incurabil!...

Te grăbești acum?! De ce nu m-ai întrebat până acum? Pe mine, nu pe alde... Klary-Mlary al tău! Ce ți-a băgat în cap?! Că din cauza evreilor asasinați de legionari din doi în doi, legionarii au suferit ca nimeni alții în istorie!... Și ce?! Nu-i adevărat?

Citesc în privirile tale un licăr de speranță... Speră, liublimaia, speră! Că ai de ce!

De ce nu te-ai făcut actor?

Sunt... Atâta doar că-mi sunt și regizor, iar mai presus de toate îmi scriu singur rolul, replicile!... Acum suntem în pauza dintre acte!... N-ai vrea să... să... Nu găsesc cuvîntul, iubito! Am un lapsus!... Deși este un cuvînt la care nimeni nu a făcut vreodată lapsus memoriae, iată, eu, pentru prima oară în istoria limbii române, nu nimeresc cuvîntul ăla! Aș vrea să... împreună să... să cuvîntul ăla cu bucluc!

Să ...strănutăm împreună, durak ce eşti?

Grozavă replică, păcat, mare păcat că nu-i a mea, că nu mi-a trecut mie prin... prin pana mea... Ce pana mea de dramaturg?!... Nu faci nici două parale, pană bleagă... Hai să ne... ne strănutăm...

Dar cum ar fi să strănuți în timp ce... Să strănuți tu, partea feminină, nu eu!... Tu să te zbuciumi din toți rărunchii, iar eu numai să simt cutremurul, cum mă soarbe la început ca apoi să mă arunce până la tavan, dar eu să-l domin, ff'tu-i mama lui de cutremur!... Şi de strănut!... Te-ai gândit vreodată?!

Îmi dai idei!... Am să caut nişte praf de strănutat pentru data viitoare! Trebuie încercat!... Chiar există asemenea prafuri?

Îți bați joc de mine?! Acum chiar ar trebui să mă supăr rău de tot!...

Îngheț! Daragaia...

Bați de-o oră câmpii, după ce ai spus ceva foarte important pentru mine, dar de necrezut!... De la tine însă mă pot aştepta la orice! Nu m-aş mira să ai dreptate!

Fii sigură că am dreptate! Despre ce-i vorba? Care vorbă? Ce-am spus? Am uitat ce am spus! Nu retrag nimic în fața istoriei şi a judecății supreme!...

Ai spus – şi continuă cu o voce ezitantă, nu-i vocea ei, parcă rugându-se de mine, ai spus că nimeni nu a fost acuzat pentru asasinarea tatălui meu... Că nimeni nu a plătit pentru ce a făcut tata la cimitirul Filantropia... De ce nu a fost nimeni acuzat?...

...E treabă serioasă, trebuia să-mi dau seama. Dincolo de ochii ăştia care se roagă de mine, în spatele lor, e o baniță de gânduri, de reproşuri, şi multă, multă ruşine pentru faptele genitorelui... I s-au strepezit, bietele gânduri... Trebuia să-mi dau seama! Cum mi-ar veni mie să fi aflat de tata că... Aşa cum a aflat biata femeie pe care o țin în brațe, dar la oarecare distanță, ca să mă pot scălda ca lumea în lumina apelor limpezi din priviri... Aşa cum se scaldă şi ocii ceornâie aştia albaştri în lacrimi...

Scaji, Ivanuşca...

Mai întâi oftez, trag o înjurătură intraductibilă, apoi devin apărătorul neplătit al evreimii bucureștene: Păi, da, la proces, procurorul, acuzarea, nu a pomenit nimic de taică-tu & comp., câți vor fi fost, numai el sau toți o sută și, și cum au sucombat de urît!

De ce?

Păi dacă pomenea procurorul ceva despre evreii morți la Abator, să zicem, trebuia să o facă în legătură cu un legionar sau altul, nu impersonal, ca-n presă: Mișcarea Legionară i-a belit pe nu știu câți evrei! Ci să zică tu, legionar Stan Păpușă sau Stan... Șeitan, tu l-ai omorît pe concetățeanul nostru Ionescu sau Popescu, ba i-ai pus pe piept și un înscris infamant, de un umor macabru...

Iar tu, tu ce erai la proces? Dacă eu sunt acuzatul, tu, prea iubita mea, sări să mă aperi! Nu poți să taci nepăsătoare, mai ales că ai studii de drept, așa te lăudai! Te faci avocata mea, pe un onorariu confidențial, nimeni nu trebuie să știe cum te și cât te plătesc eu, așa că te încontrezi cu procurorul și ce-i spui?

Vă refut, domnule procurar!, îi zici de la obraz, magnifico. Vă refuck io toate probele, mai ales că nu aveți niciuna! În schimb clientul meu are probe că la ora și la ziua respectivă, când Sașa Roller era căsăpit și ridicat în cinghele, la Abator...

Cinghele?

Cârligele de la abator, de care l-a fost atârnat pe bietul jid, dar nu știm cine, pentru că inculpatul Șeitan nu era în București, ci în pădure la Jilava!... Există martori, inclusiv evrei, evreii pe care Stan Șeitan i-a tot împușcat în pădure, dar nu i-a nimerit pe toți!...

Și procurorul: dar, mă rog frumos, ce făcea acolo în pădure domnul Șeitan al dumneavoastră?

Iar tu: Treaba lui ce făcea! Putea să omoare la jidani și o mie! Important este că dovedim prin asta că nu era la Abator, cum scrie în rechizitoriul dumneavoastră! Vă rog să vă retrageți acuzația!... Și să vă cereți și scuze!... Că altfel îi vai de fiul mă-tii!...

Nu înţeleg nimic, dar zău că-mi place, Ivanuşca! Nu-mi mai spune mereu Ivanuşca, Ivanuşca!... Dar cum să-ţi spun? Stan! Stan Păţitul!... Ce n-ai înţeles?

Continuă tu!... Joacă-ţi rolul, vreau să zic, până la capăt! Nu joci rău!

Mie-mi spui?!... Spasiba, oricum!

Deci?

Deci m-au arestat, m-au băgat la beci şi după câteva zile începe ancheta procuraturii!... Şi când îmi vine rândul, procurorul mă ia tare, credea el: Măi, viteazule! Câţi evrei ai omorît? Vreo două sute! Minţi, mă, nenorocitule, că n-au fost cu toţii decât 120!... Înseamnă că nu i-am numărat bine!... Am făcut şi cu ca Pristanda cu steagurile, nu vă fie cu supărare! Ştiţi, ordinul a fost să omorîm vreo cinşpe mii!... Două sute de căciulă, pusă pe-o sprânceană,olteneşte! ...Numai o sută şi? Ne-am cam făcut de rîs! Cred că se răsuceşte Căpitanul în mormînt!... Acum nu mai avem ce face!... Mortul de la groapă... Rămâne acum pe data viitoare!

Domnule judecător, intervine iubita mea avocăţoriţă... În legătură cu acuzaţiile aduse de domnul procuror în mandatul de arestare şi în trimiterea la judecată, vă rog să aprobaţi o expertiză anatomo-balistică asupra cadavrelor retribuite onor clientului meu! Pentru a stabili tot ce se poate revela la o de-asta, cum naiba îi zice?! La disecţie!.. Disecţie, dar îi spune altfel! La o...

Autopsie?

Bravo! Vezi ce înseamnă meseria?!... Jos pălăria!... Deci, domnule judecător, vă rugăm să ne daţi voie să consultăm mai întâi raportul de autopsie!

Nu există niciun raport de autopsie! Se vede clar că sunt morţi, la ce bun o autopsie?! E redundantă!

Dar nu e clar dacă morţii sunt evrei! Şi nu e clar nici cărui evreu îi aparţine fiecare cadavru! Şi fiecare evreu dat dispărut cărui asasin legionar îi apărţine! Câţi au murit cu aceleaşi caracteristici balistice? Câţi au murit cu mai multe cărăcteristice

de-alea bălistice rău?! Câți au murit fără, de frică sau de alte electro-șocuri? Hidrocutați sau ignifugați?...

Boje moi...

Se zice Doamne, Doamne, ce nebun!

Tu ai zis-o!

Mi-am zis-o!

Zi mai departe!

Deci lui papașa Sașa nu i s-a făcut autopsia, nici expertiza balistică... Dacă i se făcea se vedea că-i viu! Sau că nu-i el!

Și asta ce înseamnă?

Pe mine mă întrebi?! Tu ești jurista lui pește!

Dacă ne mai ții mult așa, plecăm din sală! Nu lungi prea mult suspansul că rămâi fără...

Fără el! Deșteaptă mai ești! Nu lungi suspansul că rămâi fără el!... Asta trebuie trecut în manualul dramaturgului începător!

Nu-i cazul în cazul de față!

Dar tot nu-ți dai seama că un cadavru fără autopsie este un cadavru care nu poate să acuze pe nimeni?! Degeaba a murit tap-tu ca un prost! S-a crezut deștept și niciun legionar nu a fost acuzat de moartea lui! Ba a mai și trucat-o! Îți dai seama cu ce cheltuieli!... Mă, fato, taică-tu n-o fi fost evreu!...

Nici ceilalți evrei, asasinați și ei în aceleași condiții, adică fără autopsie balistică, nu au avut mai mult noroc! Nimeni nu a fost băgat la bulău pentru uciderea lor! Bietul papașa a murit asasinat degeaba!... Ba după aia a trebuit să mai și plece de aici... Să te nască pe tine la dracu-n praznic, prin străini, pe malul Nevei, că Dâmbovița nu era bună!

Dar știi ceva?! Nu cumva tataia-socru juca la ruletă, la poker? O fi avut datorii la cărți! Datoriile la joc sunt datorii de onoare!... Nu scapi de ele decât dacă ai norocul să dea peste tine pogromul!... Dacă nu dă el, îl faci tu! Îl provoci pe pogrom! ...Păcat că nu avem un diminutiv de la pogroamele astea! Toate au fost hiperbolizate, augmentativizate!...

Deci?

În concluzie, la proces nu s-a spus o vorbă despre cei 120 de samurai care şi-au făcut harakiri!... Astfel că nici unul dintre avocaţii apărării legionare nu a avut motiv să ceară autopsie sau expertiză balistică sau altă cercetare care putea să dezvăluie motivul pentru care cei morţi au fost înmormîntaţi fără toate expertizele îndătinate, nu mai zic de disecţia pe viu la cei mai asasinaţi!...

...Aşa o s-o ţii toată noaptea?

Biiine!... Tac atunci!

Fă-mă să înţeleg, dacă moartea lui Saşa Isacovici Roller şi a celorlalţi o sută şi, nu a avut niciun efect juridic, la ce a folosit toată mascarada asta? Za cem?

Pentru impresie artistică! Pentru pagina emoţionantă din istorie!... Pentru prostime, pe scurt! Începuse prostimea să-i iubească pe legionari!... Dar acesta este alt subiect, vezi Klary-Mlary al tău ce zice!... Tu reţine ce te interesează: nimeni nu a făcut nici măcar o zi de închisoare pentru asasinarea celui care va fi apoi tatăl tău, numitul Saşa Roller!... Dar nu se poate spune că a murit degeaba! Pe gratis!... Nu cunoaştem toate datele din biografia incompletă a împricinatului!

Împricinat?... Adică acuzatul, inculpatul... Am obosit, devocika!

Te cred! Am obosit eu, care numai te-am ascultat!... Dormim?

Să nu uit! Când o să te duc prima oară la Athenee Pallace în hol, unde legionărimea supravieţuitoare îşi bea cafeul matinal, să nu uit să-ţi fac cunoştinţă cu singurul legionar care a fost pedepsit pentru crimele din ianuarie 1941... Pedepsit exemplar, ce-i drept! ...Vrei să dormi?

Un adevărat Şeitan nu adoarme cu gagica în dreapta lui!...

Ca să pot dormi, trebuie să treci în partea ceastălaltă, văd că ai uitat tot ce a fost între noi la Paris!... Când vrei să te culci cu mine, couché avec băiatul, stai în dreapta! Dormitul se face

prima pe stânga... Dar mai stai! Nu dăm încă stingerea!... Nu vrei puțină muzică klezmer, parcă așa îi zice!

Muzică?

Concertul pe două voci fonfăite de la marea sinagogă... Aș vrea să ascult duetul celor doi, în limba originală... N-am auzit niciodată versiunea modernă a limbii primordiale, biblice! Dar nu în ivrit, ci în idiș au vorbit!... Aha, de-aia n-ai înțeles! Noroc cu Klary-Mlary...

Nu-i prea convine! Cred și eu! Va trebui să schimbe adresa. Să meargă la apartamentul de la etajul ultim inferior!... Da, am zis bine! Etajul ultim inferior!... V-ați bucurat prea devreme că mi-ați găsit voi nodul din papură! Ce... papura mea vă beliți atâta și nu vă place nimic?!... Duceți-vă să vedeți configurația locului! Ana Ipătescu 11 A!... Casa de alături este number 15!... Au evitat 13, după nu știu ce modă americană!

....Nu e prea încântată că o pun să coboare pe treptelele înguste ale scării de serviciu... Am să mai aduc ceva!... Și înțeleg că doar așa se îndură să plece de la căldurică... O însoțesc până la scară și rămân în capul scării, protector, așteptând-o. Se pare că nu există lumină pe scară sau e stricată ori n-o nimerește... Bună și cea puțină care iese pe ușa bucătăriei... Va trebui să aduc câteva lanterne pentru înalții oaspeți...

Poate și câteva lumînări, numai să nu se sperie de lumînări ca de funie în casa spânzuratului!

Chiar, zicea parcă că a aflat și cum vor să-l spânzure!... E una din variante... Alta e să-l... Îs nebuni?! Cine?... Cine ar putea să fie creierul abject care să clocească asemenea ...variantă?!

...Revine cu mai multe casete, mă uit la ele, mă uit la jucărie... Nu văd cum ar putea să intre, nu are niciun lăcaș pentru casete!

Zâmbește amuzată! Păi, cum era să las în poșetă casetofonul? Am lăsat numai radioul, cu un microfon minuscul, nici eu nu știu care este! Iar la douăzeci de metri distanță, distanța maximă este de cinzeci de metri, plimbându-mă prin sinagogă cu prietenul

tău, el îmi vorbea doct despre superioritatea religioasă a evreilor, iar eu aveam în buzunar altă jucărie, asta!... Care ea înregistra totul! Dar nu ce-mi spunea amicul nostru comun, ci ceilalţi doi, de după vreo patru uşi distanţă!...

Scula diavolului!

Dacă vrei să te învăţ cum se folosesc, pot să-ţi dau şi ţie un set!... Un set?!... N-am ce să fac cu setul tău! ...Nu vrei să-ţi asculţi copiii cum te vorbesc în lipsă?!... E o idee!... Da, n-ar strica! Aş vrea să-mi ascult nevasta când vine soacră-mea, cum mă mai bârfesc!... Mamă, mamă... Ia să-l înveţi şi pe nenea!... Păcat că nu poate fi probă la divorţ!... Aş divorţa şi mâine...

De soacră aş!

Mă pune să-i explic cuvîntul soacră. Vrei să-ţi desenez una?... Şi încerc să-i povestesc întâmplarea cu soacră-mea şi revista „Urzica”.... Mai bine mă abţineam!... Mă încăpăţânez s-o fac să înţeleagă, n-a fost chip fără să apelez iar la jargonul parizian, dar până la urmă se face treaba. După aproape o oră!... Pricepe şi este încântată! Îmi pune câteva întrebări isteţe, ca să fie sigură că a înţeles, apoi mi-o trânteşte:

Aşa ceva numai aici se poate întâmpla! Unde aici? La voi, la Bucureşti, în România!...

Mă dau puţin înapoi, fără s-o las din mână, aşa vrăbioară... Pare că a spus ceva foarte profund, dar nu înţeleg eu ce... Nu mă grăbesc să-i cer să repete!... Am înregistrat bine, fără setul ei! A vorbit de parcă ştie tot, câte mirabunde s-au tot adunat!... Nu! Nu e cazul să-i povestesc eu chiar totul, adică şi partea părţilor, despre marele... marele anonim, nesemnat pe copertă... Ne-ar prinde amiaza de mâine!

Care mâine că deja e ora trei, vericule!... Hai, dă-i drumul!... Ce bine se aude, domnule!... Încerc să înţeleg. Ce? Ce-aş putea înţelege?... A cui e vocea! Vocea lui Rozenkrantz cred că-i asta, mai piţigăiată, obraznică... Turuie într-una, ca o moară stricată care macină în gol... Aşa cred că face şi biata moară! Ca o gură

spartă, ciobită, de rabin nesuferit nici măcar de ai lui! Cred că și stropește bale în jur cu vocea asta!...

Cealaltă voce, mai rară, apăsată, chiar flegmatică... Și îngălată, numai din fălci articulează ăsta sunetele!... Ce duet! Nu-mi tragi și mi-e o casetă, s-o ascult în mașină?!

Te-ai lămurit?

Mda... Nu-mi vine să cred că cu vocea aia putea să spună un lucru așa de important, de frumos, de înălțător, de nobil!

Care?

Că se duce el la New York să se certe cu tot sanhedrinul pentru niște pârliți de daco-vlahi! Păcat, daragaia, că nu știi idiș! În gurița asta a ta idișul ar răsuna ca-ntr-o pădure triluri primăvăratece!! Ăștia au cântat la butoaie, la bidoane turtite!...

Știu o poezie, am învățat-o în copilărie de la bunica! Da' o reciți frumos? Cu plecăciune la public și ținându-te de poala rochiței!... Ia dă-te jos din pat! Respiră adânc, ridică-ți pieptarul, nu-l mai camufla că tot degeaba!... Un, doi, trei! Și!

Îi place și ei să se prostească. Îi șade bine! Nu știu de ce rămân cu ochii pironiți la sînii ei, cum tresaltă slobozind sunetele atât de ciudat împreunate. Am sentimentul că din pricina lor n-am înțeles nimic! Mai zi o dată! N-am putut să fiu atent!...

De fapt e un cântec... Ți-l cânt?

De data asta piepții femeii se mișcă mai amplu și mai potolit, iar cuvintele se lipesc mai fest în urechile mele. Prin minte îmi trece că un autor de ipoteze a lansat-o și pe asta: cum că la început oamenii au cântat cuvintele... Pe pagina din stânga, pe la mijloc... Știu și cartea!...

Ai voce, haziaika! N-aș fi zis!... Mai cântă-mi ceva... Îți cânt, dar nu așa, în picioare. Vin lângă tine!... Am înghețat!

Chiar, dacă mai stătea câteva minute sloi se făcea! Gata, cânți mai târziu, după ce te încălzești!...

La ce te gândeai când ți-am cântat?

Te vedeam dansând pe cântecul ăsta!... Dans, nu balet!...

Care-i diferența? Balerinele n-au țîțe! Pe dansatoare sînii nu le încurcă!... Dimpotrivă! Nu merge să dansezi fără... fără! ...Data viitore, când or să dea nenorociții aștia drumul la căldură, ai să-mi dansezi, tot așa, aproape goală!...

Dar multe planuri își mai face domnul Șeitan!

Tu nu vezi că nu se alege nimic de planurile mele dacă nu te implici tu?! Dacă nu te bagi în viața mea!... Ai rezolvat cam tot ce era de rezolvat până la această dată! Și adăpost pentru fiara hăituită la nivel național, și mijloace de transport camuflat, și interviul... Dacă nu erai tu... Îmi dai voie să te răsplătesc?

Da! Cum?

Încălzindu-mi picioruşele!...

Știi cum se încălzesc picioruşele? Începând de acolo de unde încep dînsele, dumnealor, să se prelingă... Cât sunt de lungi, cine știe când o să le dau de capăt... Ia să vedem care-i începutul?... Începutul, darling, se face cu primul pas... Dreptul sau stângul? Îmi dai voie să aleg și să ezit bâjbâind indecis între cele două variante?... Între două nu te plouă... Aici, este cel mai bine, cel mai cald, mai fierbinte...

Se repede să mă sărute, lung, lung, până pricep că altfel nu mă putea face să mai tac dracului odată și să nu mai trăncănesc aiurea, cu comentariile mele neobosit de dișteptе foc!... Mă întind peste umărul ei și sting și eu veioza. Măcar atât să fac și eu ca lumea... Că-n rest... Cum am vorbit: nu vorbim!

Ce? Ați sperat că n-o să-mi țin cuvîntul?!... Nu mă cunoașteți înseamnă! Nu mă meritați, mai exact!

CAPITOLUL 6

Invitație la vals

Mă sună cine? Chiar însuși amantul feroce! Nu m-a mai sunat niciodată! Nici eu pe el!... Cam prea dis de dimineață! Se scuză: ca să mă prindă acasă, să fie sigur etc. Insistă să ne vedem, vrea să-mi facă o surpriză! Ce fel de? Plăcută, profesore! Cum nu se poate mai plăcută! Are sex surpriza? Ce gen e? Cel mai fain cu putință!... Cineva care vrea să te cunoască cu orice preț!... Trec să te iau de acasă cu-o mașină? N-are cum! La 10 am școală, ne putem vedea la 12 în hol, la facultate, după curs. E dezamăgit, insistă, eu mă țin tare și rămâne ca mine. În hol, la facultate, la 12 fix!

Iuliana se miră: cine a sunat așa devreme?! ADM-ul, zic. ADM-ul? Asta ce cooperativă mai e?! Cooperativa Aurel Dragoș Munteanu!... De la „Luceafărul"?! Ce vor? Să le mai dai o dată textul despre Picasso?...

Au supărat-o rău pe consoartă tovarășii de la cenzură cu vigilența lor revoluționară! Norocul lor că n-au fost de față!... Mă ia scurt individul: găsim vreo sală de clasă liberă, să stăm puțin de vorbă?... La ora asta exclus!... Hai la Capșa!... Exclus! Exclus!... Vorbeai de-o persoană care... Nu mai e liberă la ora asta!... Dar te pun în temă despre ce persoană este vorba!

Ion Iliescu? Îți spune ceva acest nume? Nuu!, fac eu pe nou născutul.

Tu nu asculți Europa Liberă?! De când m-a înjurat Geluțu... I-am mai prins mințind și cu Costică Dobre!... Niște nenorociți! I-am băgat de mult în...

Dar ce, tu nu știai că Dobre trăiește?! De la cine să știu?! Dacă vrei să-l cunoști, vă fac legătura!...

Al nu știu câtelea simț – la mine sunt mult mai mult de șase, mă oprește și declin oferta. Îl găsesc eu pe acest tovarăș și fără ajutorul otrăvit al ipochimenului din fața mea. Ce facem? Stăm de vorbă aici?

De fapt n-ar trebui să-mi fie teamă de microfoane!... Situația e sub control! Dar puterea obișnuinței! Bref! Am sarcină să te prezint domnului Ion Iliescu, viitorul secretar general al PCR!...

Măi să fiu al... Ce zici?! Ce-ai auzit!

Am auzit eu că la congres ar urma nen-tu Nicu să se retragă cu torțe... Îl lasă în locul lui pe Iliescu ăsta?!...

Nu, nu pleacă omul decât cu picioarele înainte!... Zău?! ...Eh, unde-ar fi norocul să plece de bunăvoie, să nu mai fie nevoie de noi! Care noi? Noi, cei care ne gândim să acționăm ca să-l ajutăm pe tovarășul să plece mai repede decât ar vrea dumnealui... Vii cu noi?! Vrei să faci parte din... din colectiv?

A fost ideea ta? Nț! A cui a fost? A unui general... Dar sunt mulți care te cunosc și te vor printre noi! În ce scop? Păi nu-ți zisei, domnule profesor?! Ai priceput foarte bine, nu mai face teatru cu mine!... Și să știi că dacă am apucat să-ți fac această propunere, cam nu mai e loc de întors!... Există niște reguli ale conspirației, căci de conspirație este vorba! N-ai cum să refuzi, mai ales că nici nu-ți cerem să faci ceva! Dar ce-mi cereți? Să zici da și să stai acasă liniștit!...

Să stau acasă liniștit?... Care-i subtextul?

Iar după, după rocadă, așa se cheamă operațiunea, rocada! După rocadă, când se produce schimbarea la cel mai înalt nivel,

contăm pe tine și tu contezi pe noi că vei primi o funcție care să ți se potrivească! Este nevoie de imagine, recunosc, imaginea ta publică ne folosește, ne legitimează!...

Hm...

Cum stai cu italiana? Italiana?!... Unii te văd ambasador la Vatican!... Ți s-a dus buhul cu vizita la Papă!... Am tot vrut să te întreb cum a fost...

...Trebuia să mă aștept! Era exact ce lipsea și trebuia deci să se întâmple!... Ce bine se potrivește! Așadar nu e destul că bat pasul pe loc, că tot ce am promis se cam... N-am făcut nimic concret până acum și iacătă-mă-s invitat să nu fac nimic, dar în echipa adversă!... Și răsplătit boierește! Vatican?...

E o castană mare! A doua oară în viață nu-ți mai pică așa pleașcă! Mai ales că vii la de-a gata! Când nu mai e niciun risc! Niciun risc?! Omul este ca și mort!... Nimic nu-l mai poate salva! Nici nu merită, dă-l în...

...Să te fi văzut în urmă cu vreo doi ani, când m-au racolat pe mine! Ne dârdâiau pantalonii când ne zăream unul pe altul din întâmplare... Ce nevroză am făcut!...

Văd că eziți!... Domnule profesor?! Noi doi nu murim unul de dragul celuilalt!... Dacă era după mine, nu te convocam! Pe mine mă poți refuza, dar nu de mine e vorba! Cei care m-au trimis la dumneata nu sunt oameni pe care să-i refuzi!... Te avertizez! M-au trimis la sigur la tine! Vor fi foarte mirați și foarte derutați dacă Ioan Șeitan pregetă! Nu te juca cu lucruri de-astea!

Sună a amenințare!...

Avem copii, domnule profesor! Pentru ei o facem, iar dacă iese rău, pentru ei va fi...

În ce fel ar putea ieși rău?

Pentru dumneata și copiii dumitale într-un sigur fel poate ieși rău: dacă refuzi să mergi cu noi!... Am apucat să-ți spun prea multe, nu mai poți da înapoi!

Dar n-am promis nimic!

Nici nu era nevoie!... Chiar nu înțelegi?!

Mi-e teamă că nu înțeleg! Chiar mă amenințI?!

Astea-s regulile, de mii de ani, de când se fac și se desfac comploturi și conspirații! Nu e nimic personal! De vreme ce ai aflat de noi, vii cu noi sau...

Sau?

Sau devii periculos pentru noi, pentru cauză! Te faci că nu pricepi?! Vezi să nu rămâi așa! Știi bancul!...

Mai zi-mi câteva nume! Mai cunoscute! Să nu-mi spui că-i și Vadim sau...

Toate la timpul lor!...

Domnule Dragoș, dar mi-e greu să mă arunc în necunoscut! Să nu cunosc pe nimeni în afară de dumneata!... Și singur ai spus-o pe a dreapta adineauri: între noi doi nu-i vreo prietenie mare, ca să contez pe ea! Încrederea este foarte importantă în situații de-astea, cred!

Toți te știu anti-ceaușist pe bune, nu de sub plapumă! Nimeni nu l-a contrat pe individ și sistemul mai dur și mai răspicat ca dumneata! Cu sala plină, nu la o cafea, cum facem cu toții! Toți știm cât ai riscat! Eh, acum e momentul să culegi ce ai semănat!

Hai, domnule, că n-am riscat nimic! Am calculat bine și... Dovadă că n-am pățit nimic!...

Asta se cheamă falsă modestie!... Devii penibil!... Sau poate vrei mai mult?! Nici mie nu mi se pare că e vreo sfârâială la ambasade... Aici va fi bătaia peștelui, în Țară! Vrei la învățământ? La cultură?... Direcția teatrelor? La televiziune? La...

M-a ametit cu ofertele! Deci aș fi bun la toate astea ca șef?!... Eh, s-o mai aud eu pe Iuliana că nu mă pricep la nimic! Voilà, ma chère, că mă pricep cam la toate, soro!...

Ce le spun la tovarășii domni?...

Mmmm...

Eu zic să stai de vorbă mai întâi cu patronul, să-l vezi ce om este, o să-ți placă! O bogăție de om! Să discutați între patru

ochi tot ce ai de întrebat... Duc acest răspuns, că te interesează o discuție la nivelul superior!... Că ai de discutat lucruri pe care mie nu vrei să mi le spui!...

De unde scornește asemenea... Dar are dreptate pezevenghiul!... Nu prea am chef să merg numai pe mâna lui! Motivu-i bun de amânare!... Să vedem ce... ce să vedem? Ăștia chiar controlează situația? Așa cum eu nici pe departe?!... Eu... eu și Sve... ce încercăm să facem? Să-l kidnapăm pe bătrânul luptător de clasă... Luptător de clasă?!...

Și dacă reușim să-l băgăm la cutie și să-l punem la păstrare, în rest ce se va întâmpla? Cine va mai conduce balul?... Noi, noi doi în niciun caz... Ăștia? Ăștia nu par prea... Nu puteau trimite la mine alt emisar?... Nu știau cât mi-e de... cu palmele lui umede și reci... Să am grijă să nu-i mai întind neprihănita mea labă la despărțire...

Chiar! Dacă ăștia câștigă și mă iau apoi la întrebări de ce nu am mers cu ei, eu le pot spune că n-am avut nicio încredere în emisar, ăsta-i cuvîntul? Om de legătură?... Ei au greșit, puteau și chiar ar fi trebuit să mă contacteze și în alt fel! Prin altcineva!...

Și iar ideea salvatoare! Bonjourică, scumpo! Ia spune-i tu ADM-ului care este condiția pe care noi o punem: Cu domn profesor ai vorbit?... Cu nea Petrache?!... Hai să vorbim și cu el! Dacă merge domnul Ţuțea, merg și eu! Mă bag și eu! Cu capul înainte! Ce-o fi o fi!...

I-a căzut fața! Iar de înțeles pe deplin de ce, am înţeles mai târziu, după câteva zile, când domnul Ţuțea, zgândărit de mine, mi-a povestit cum îl ușuise pe ADM cu propunerea lui rușinoasă! Ideea era cea veche și cunoscută: mai lăsați-l să se învechească un pic!... Nu ne cresc nici americanii! Cu atât mai puțin rușii, al căror om este Iliescu al vostru!...

Ceaușescu nu poate fi dat jos decât cu sprijin din afară! Asta înseamnă că numai prin vânzarea Ţării! Că cine te ajută, musai îi dai în schimb ceva! Ce? Că doar n-o să te ajute pe gratis,

pe veresie, de dragul principiilor umanitariste și al ochilor tăi frumoși!...

Și l-a luat la măturat pe jos cu ADM-ul: străinul nu te crește! Fixact vorba maică-mii! Un slogan al generației?...

Și: Nouă de ce ne pune Occidentul sula-n coastă să ne plătim datoriile, iar după ce ni le plătim din greu fac ironii ieftine pe seama noastră, că nu trebuia să le plătim, așa cum nu le plătește nici Polonia, nici Ungaria!... Că am fost fraieri că le-am plătit!... Jap! Jap!...

Și cu scrisorile dumitale la Europa liberă ce mama mă-sii ai vrut?!... Știai că trăiește Constantin Dobre?... De ce nu le scrii să-i întrebi cum p... mamii lor și-au permis să ne mintă, să ascundă gestul de boier al lui nen-tu Nicu!

Care gest?, s-a mirat, neinspirat, ADM-ul. Și ce excurs i-a tras domn profesor prin toată istoria lumii! Ca să-i arate cât de rară este pasărea numită respectul față de adversar!...

Asta cică dovedise Ceaușescu atunci când l-a ridicat pe Costică Dobre din Valea Jiului, dar nu ca să-l înfunde în vreo temniță întunecoasă, ci ca să-l dea la facultate pe rebel, să se pună la punct cu teoria construcției socialismului multilateral dezvoltat, căci nu se mai descurca nea Nicu singur printre dușmanii din Cepex și avea nevoie de forțe tinere, de oameni oameni, cum se dovedise și acest ortac în discuțiile și negocierile cu conducerea de partid și de stat!...

Mi-e așa de ușor să-mi imaginez cum l-a făcut KO pe ADM din numai câteva fraze!...

Dar amărîtul nu mi-a spus nimic despre refuzul cu care l-a tratat mitropolitul de Aiud! Și de cum i-am spus numele diafanului Petrache l-am potolit!... M-am prins și am insistat, inspirat încă o dată: ar fi grozav să-l amestecăm și pe domn profesor! Poate vorbim și cu Marcel!... Ar da legitimitate istorică conspirației *noastre*! Nu?!...

La derută și la mișto l-am băgat pe *noastre* ăsta! Mi-era atât de clar că a doua oară ADM-ul nu va mai veni la mine cu năframa-n

vârf de băţ. Rămânem cum am fost: silă sinceră unul de altul! Fiecare de celălalt! Nicio punte peste hăul care ne desparte!

Mai apoi, spre seară, una câte una, zeci de întrebări. Şi o singură certitudine, iţindu-se tot mai limpede din ceaţa îngrijorărilor: altă mirabundă!... Fusesem iar în atenţia... Şi trebuie să recunosc, să recunoaştem, iubiţii mei spectatori şi telespectatori, că lucrurile se complică pe cât de neaşteptat, pe tot atâta de spectaculos: deci eu, contrar la idealurile tinereţii noastre avântate, idealuri cu care plecasem în vară să amuşinez prin Occidentul sălbatic, m-am pomenit că mă întorc acasă total reciclat, chitit şi prelucrat bine să-l salvez pe tovarăşul Nicolae Ceauşescu de la contra-revoluţia tovărăşească care i se pregăteşte.

Întors în Ţară mă dedic total subiectului, aflu o mulţime de chestii, unele venite trufanda chiar de la Moscova, mă înşurubez bine pe direcţia asta şi, poftim!, la loc comanda! Mă invită revoluţionarii să merg cu ei alături!... Să fac altă voltă de 180 de grade şi să dăm cu bietul Ceauşică de pământ!... După care voi fi şef pe la ce-mi poftеşte pipota: Vatican, Versailles, Manhattan, reviste, teatre...

Şef pe toată plaja Mamaia mi-ar plăcea cel mai mult să fiu!... Sau primar pe zona veche, tomitană, a urbei natale... Guvernator de Dobrogea?... Sigur că da, tovarăşi! Tuşesc puţin, ca să-mi fac curaj şi ca să se simtă în sală că ce va urma vă fi...

...Stimaţi tovarăşi colegi şi colege, trebuie să ştiţi că tovarăşul Iusuf Neuzat, aici de faţă, autorul cererii de intrare în Partidul Comunist Român pe care avem onoarea s-o discutăm deschis, tovărăşeşte, cu spirit revoluţionar, Iusuf al nostru deci, se bucură de o mare simpatie şi dragoste nu numai printre bucureştenii lingavi ce sunteţi, ci şi printre constănţeni.

Noi, constănţenii, ne întâlnim săptămânal, şi punem ţara la cale! Un subiect deseori discutat de noi este Basarabia şi refacerea României Mari! O să vă miraţi, dar acest subiect are

legătură cu subiectul nostru, hic et nunc! Pentru că în viziunea noastră și în momentul când România va avea și a doua ieșire la Marea Neagră, prin Basarabia, noi, dobrogenii, ne vom desprinde de restul Țării și ne vom declara stat independent!...

Și ce liniște s-a lăsat în Hasdeu, amfiteatrul, premergătoare hohotelor de rîs de care știau toți că vor avea parte dacă am luat cu cuvîntul! Ssst!

...Ei, bine! În strategia noastră politică, fără ca dînsul să știe – și-l arătai cu degetul acuzator, dar acum e momentul cel mai potrivit să afle, îl includem și pe domnul Iusuf Neuzat care, după declararea suveranității dobrogene, domnul Iusuf Neuzat va primi o însărcinare de mare răspundere: va fi numit prin decret prezidențial muftiu general pe toată Dobrogea Mare!

Atâta de mare – și am deschis brațele largi, este încrederea noastră în cardașîm Iusuf!... Sunt deci de acord cu intrarea domnului Iusuf în PCR. Este conformă cu statutul partidului nostru și cu Charta Dobrogeană!...

Drăguțul de Iusuf! Ce s-a înroșit la față, rușinat, dar și bușindu-l rîsul... Chiar! Când vom mai avea ședință?... Mi-e dor să le povestesc nămeților de colegi cum a fost, cât de schimbat m-am întors!...

Până atunci însă, ce mă fac?... Ce e cu ultima această mirabundă?!... Cumva nu m-am descurcat bine în ultima vreme?... Sau iar am... Doamne, Doamne... Dacă poți, dar numai dacă se poate, Doamne, fii, domnule, mai deslușit!

....Da, chestia cu ambiguitatea, o știu, dar între noi doi am putea fi mai... mai univoci!

Mă pui la încercare?!... Îmi faci atâta onoare, atâta încredere?... Te pomenești că ai prins drag de mine și Mata!... Nu-s băiat rău... Dar chiar nu știu încotro s-o apuc ca să-Ți fiu pe plac și să... să apuc și eu volumul următor! Îs tare curios! Nu mă gândisem deloc la întorsura asta a Buzăului!...

Întoarce, întors, întorsură, trage, tras, trăsură... Hop-ţop însă şi întorsătură sau trăsătură... E ceva aici, dar nu e sigur că-i de bine... Vreo ispravă! Nici Homer nu-i clipă de clipă... Mai sforăie din când în când... Tu, Doamne, cum o duci? Mai aţipeşti din... din veac în veac?, probabil... Om eşti şi Tu, Doamne!... După chipul şi asemănarea... Facă-se voia Ta! Eu n-am nicio vină! Vreun merit?... Nu ţin neapărat!

Semnat: robul Tău, Doamne, Ioane Şeitan!

...Mda! Am de ales aşadar... Dar dacă... Dacă ce? Dacă aş juca la două capete?!... Intru şi în conspiraţia lui Uriah Heep ăsta, şi îmi văd şi de planul iniţial!...

Dacă, dacă, dacă...

Dacă îl salt pe inamicul public numărul 1 şi 2 înainte de a-l găbji nenorociţii lui Iliescu ăsta, îi pun pe amândoi însurăţei la păstrare undeva, în bârlogul Fiarei, pentru o lună de miere ceva mai lungă, iar eu în timpul liber acţionez ca mădular al conspiraţiei... Particip la întruniri publice, dar şi de-alea secrete, la care cel mai mult se va discuta despre ce? Despre nen-tu Nicu, unde paştele mamii lui se ascund amândoi?!

Iar eu, din interiorul colectivului de tovarăşi criminali, le aflu toate mişcările, toate intenţiile, şi pot deci să-mi fac mai bine treaba!... Joc eu la două capete, dar nu de jigodie, ci de eficienţă e vorba! Pentru eficienţă! Asta mă interesează, să fiu mai eficient, mai aplicat situaţiei reale!... Să...

Sigur că asta mi-ar pica cel mai bine la lingurică, să ajut două fiare hăituite de jde mii de vânători, copoi, gor aci, o armată întreagă se va da de ceasul morţii să-i dibuiască şi să le ia gâtul... De partea cui să fiu?...

N-au decât să-mi dea orice funcţie, eu n-am să refuz! Abia aşa, ca unul de-al lor pot să le dejoc criminala făcătură... Făcut, făcătură... Fapt, făptură... A doua pereche este mai veche... Nu, domnilor, asta nu e duplicitate!... Ci risc maxim pe care mi-l asum! Mă veţi beli dacă vă veţi prinde şi mă veţi ...prinde!

Capitolul 7

Scrisoare de dragoste fierbinte

I-am arătat Iulianei la ce lucrez. O scrisoare pentru Ceaușescu? Alta?! Ai mai scris tu vreo zece!... Ai grijă să păstrezi o copie pentru nepoți!... Scrisorile lui bunicu către nenea Nicu... Și niciodată citite de nenea!

Asta i se va înmâna personal. Vrei s-o citești? De ce s-o citesc? Ca să vezi pe unde umblu eu noaptea prin târg!... Încercăm, câțiva, să-l convingem să se retragă din viața politică la Congres!

Nu te cred!

Ce... ce nu crezi?!... Nu mă crezi tu pe mine că...

...că ai mai găsit pe cineva care să-ți vină alături, să te susțină, să nu fii singur cuc, cum ai mai fost de atâtea ori!... Mai sunt și alți nebuni ca tine?! Mă îndoiesc! Ești unic!...

...Nu insist! Scap astfel de alte întrebări și numai asta urmăream!... Sigur că-s unic! Altfel nici nu mă lua să-i fiu pereche!, vrut-am eu să i-o întorc. Tac însă. Am scăpat atât de ușor! Să nu întindem coarda... Deci și așadar:

Stimate domnule președinte... Domnule sau tovarășe?... Mai vedem noi. Stimate sau mult stimate?...

Suntem un grup de... de patrioți. Patrioți năuci... Suntem siguri că serviciile secrete și-au făcut datoria față de Dumneavoastră și implicit față de poporul român... Merge? Șterg *implicit* ăsta, sunt convins că în viața lui nu a folosit acest cuvînt și nici nu este nevoie de el, nici măcar de un sinonim. Îl șterg și gata!...

Dalșe?

...și ați fost avertizat asupra aranjamentelor criminale pe care le vor încerca ne-prietenii noștri... șterg noștri și pun dumneavoastră, neprietenii dumneavoastră din străinătate, cu sprijinul unor minți rătăcite din Țară...

Din păcate ați primit de la aceste servicii și sfaturi greșite, care, intenționate sau nu, vor avea ca rezultat consecințe dintre cele mai nefericite!....

Recitesc, fraza asta trebuie simplificată... Fac un F, semn că trebuie formulată puțin altfel, și merg mai departe: Din informațiile noastre, dușmanul numărul 1 este tovarășul Mihail Gorbaciov!... Aha! Șterg tovarășul Mihail și las numai Gorbaciov! Dacă am spus că este dușmanul nostru, cum să-i mai zic tovarăș?!... Completez: dușmanul al cui? Dușmanul nostru, al poporului român și al dumneavoastră... Nu? Doar trebuie păstrată unitatea dintre popor și conducător!...

Ceea ce serviciile românești de specialitate nu v-au informat este că Gorbaciov are și el mulți dușmani acolo la el, în partid, în guvern, în armata sovietică, în KGB!... O parte dintre acești adversari ai Perestroicii pot fi atrași de partea dumneavoastră, a noastră, a celor ce nu acceptăm poziția aventurieră a lui Gorbaciov, poziție vecină cu trădarea și întinarea idealurilor socialismului și comunismului!... Ne-am dat dracului! Dac-ar citi nea Mitică... Sau văru Aurică!...

Mă cam lungesc?... Dacă am timp, o fac mai scurtă!...

Trebuie să vă informăm că în ședințe restrânse, neoficiale, ale Biroului politic al CC al PCUS, mulți dintre adversarii lui Gorbaciov au luat poziție în favoarea dumneavoastră de față

chiar cu Gorbaciov şi sunt gata să vă sprijine dacă veţi avea o iniţiativă care să demaşte politica gorbaciovistă! Gorbaciov însă ştie aceasta şi aşteaptă ca dumneavoastră să faceţi o greşeală prin care să-i descurajaţi sau să-i compromiteţi pe susţinătorii dumneavoastră din interiorul conducerii PCUS, KGB, GRU etc. După părerea noastră aveţi în preajmă oameni care încearcă să-i facă jocul lui Gorbaciov... Adaug: dându-vă sfaturi aparent bine intenţionate, dar ale căror urmări vor fi catastrofale!...

Pe scurt, tovarăşe secretar general, aţi fost sfătuit ca la Congres să-l atacaţi pe Gorbaciov pe tema Basarabiei şi a Tezaurului rămas la Moscova!... Este exact ce-şi doreşte Gorbaciov, ca să le demonstreze admiratorilor – mda, păstrez acest cuvînt?, admiratorilor şi susţinătorilor dvs din conducerea de partid şi de stat a URSS, să le demonstreze că scopul urmărit de dvs nu are nimic cu internaţionalismul proletar, ci dimpotrivă, apelaţi la istorie ca să loviţi în Uniunea Sovietică!... Că sunteţi un naţionalist şovin, cu vederi înguste etc, etc. Dacă nu reuşim să vă vedeţi cu careva dintre noi, vă rugăm să reţineţi acest sfat minimal: **nu mai pomeniţi de Basarabia şi de Tezaur!** Oricât de tare vă doare sufletul pentru amândouă! Aşteptaţi momentul când chiar le vom putea lua înapoi!...

Dimpotrivă, la Congres este bine să ridicaţi în slăvi măreţia Rusiei şi a URSS şi arătaţi-vă temerea pentru drumul riscant şi lipsit de orizont comunist al lui Gorbaciov! Atacaţi-l pe Gorbaciov şi atât! Nu vă legaţi de crimele ori interesele URSS sau ale Rusiei ori PCUS!...

Vă sfătuim să folosiţi expresia „orizont comunist", este deseori invocată de adversarii lui Gorbaciov pe care uşor de toţi puteţi transforma în susţinători ai dumneavoastră. Aceştia nu vor întârzia să-şi arate satisfacţia şi susţinerea faţă de poziţia dumneavoastră şi în felul acesta îl vor obliga pe Gorbaciov să abandoneze planurile sale criminale faţă de dumneavoastră personal şi poporul român!... Literalmente criminale!... Neînchipuit de criminale!...

Nu e rău!... Dar de ce nu sunt și mai clar, mai tranșant: Vă este în pericol integritatea fizică, viața chiar, tovarășe Președinte! Vă vor capul toți și mai ales Gorbaciov!

...Ar trebui să adaug niște date de contact... Dar cum să nu ajungă astea la secure?... La securea trădătoare de Neam și Țară! Aia KGBistă rău de tot! De tot kaghebistă! E greu de crezut că va citi numai el scrisoarea... Dacă vă ajunge la el... Măcar de-ar ajunge oricum...

Mi-aduc aminte de nenea Mitică, săracul... Nu m-am mai gândit la el cam de... Am pe undeva parola de încredere, așa că adaug:

Pentru mai multe detalii, vă stă la dispoziție doamna care vă va înmâna această scrisoare.

Apoi:

Noi acționăm în numele și sub comanda celor care în primăvara lui 1944, luna martie, v-au oferit găzduire și îngrijire medicală. Persoanele respective v-au mai sprijinit, cum bine știți, chiar și atunci când ați refuzat ajutorul lor.. Și nu v-a mers rău din pricina lor!... Acești mari români au informații foarte exacte privitoare la intențiile neprietenilor dumneavoastră și ai poporului român! Sunt intenții absolut criminale, diabolice! Vrem să vă ferim să le faceți jocul, fără voia dumneavoastră. Dar fiți atent, sunteți înconjurat de oameni vânduți dușmanilor noștri...

Aici ar trebui să adaug câteva nume, de oameni de încredere din anturajul lui... Mi-au dat lista la Paris... Pe câțiva îi cunoșteam și eu, chiar bine de tot, și m-am bucurat să dau de ei... Pacoste, Mihnea Gheorghiu, Balaci...

Și-mi vine, domnule ideea salvatoare, și completez:

Până la primirea acestei scrisori, îl vom contacta pe unul dintre copiii dumneavoastră și-i vom înmâna o listă cu oameni din anturajul dumneavoastră în care puteți avea încredere. Lista, continui eu în gînd, nu e prea lungă, se poate învăța pe dinafară...

Dar cum o să ajungă biata listă la Zoe sau la Nicușor?... Valentin? Nu-l cunosc pe niciunul...

Vedem noi, dar este oricum mai ușor de ajuns la ei decât la ăl bătrân și păzit din toate părțile... Mac, Mac mă poate aici ajuta! O să fie simplu ca bună ziua! ...Așa că mai fac și eu câte ceva, cucoană Rollerina! Nu vei lua mata și Mlarry al tău tot caimacul!... Mlarry? Mrrrr! Mllll....

....O fi adevărat ce-mi spunea az-noapte, de ADM, cum se lăudase la cina cea de taină că este el la curent cu tot viitorul apropiat?!...

Și cică au de gând să-l linșeze!... Mi s-a părut de necrezut, o aiureală!... Dar mă ajunge din urmă nemernicul de gând și văd că nu e chiar o...

Să-l dea pe mâna unor haidamaci care să-i calce în picioare pe amândoi, un bătrân și o bătrână, linșați ținându-se de mână, să-i facă terci cine? Vreo câteva zeci de reprezentanți ai furiei poporului român, situație în care justiția nu mai poate decide exact cine a dat lovitura cauzatoare de moarte! Și scapă toți, căci fiecare a dat cel mult un șut, un picior mai apăsat pe rinichi sau beregată ori pe jugulară, dar nu se poate spune fiecare lovitură ce consecințe a avut asupra bietului moșulică căzut la pământ încă de la prima lovitură... Cine i-a dat-o? Poporul român!...

Nu mi-a venit să cred!... Nu cred nici acum... Dar socoteala făcută de nemernici mi se pare de la o clipă la alta tot mai corectă! S-ar putea să știe el ceva, acest ADM, atât de șomâlcul individ! Da, mi-aduc aminte...

...Șatra aceea de țigani pe care un sat de machedoni din Dobrogea, prin anii 50, i-au bătut de i-au omorît pe toți cu ciomegele și furcile, pentru o tâlhărie cu omor făcută de o țigancă în sat... I-au omorît pe toți, cu puradei și purisani, unul nu a scăpat... Pe cine să bagi la pușcărie? Tot satul? Nu se poate! Justiția se face ad personam! Or persoanele, fiecare în parte, nu

dăduse nici unul lovitura cauzatoare de moarte... I-a dat, colea, un brânci!... Azi un brânci, mâine altul, și s-au adunat!... Letal!

S-a vorbit mult de acel proces, de impasul în care ajunsese... Dar nu mai știu cum s-a terminatu!... Eram copil...

...Să mai citim o dată:

...Mult sti... Și-mi vine iar una de-aia salvatoare rău, de-a mea! Ce scrisoare este asta în care nu-i dau nicio soluție?! Nu i-am dat-o că n-o știam, așa cum o știu acuma, de câteva secunde...

O scrisoare, tovarăși! Una tovărășească! Asta ne trebuie! Una tovărășească și cu larg ecou în mișcarea muncitorească internațională!

Une lettre d'amour.. Prin care să-l atace nen-tu Nicu pe tovarășul Gorbaciov exact cu ce-i doare pe tovarășii sovietici care nu-l mai vor pe innovatorul ăsta suspect, pe-al cărui chip de om cumsecade Dumnezeu n-o fi pus din întâmplare un semn, l-au însemnatu, deci, ca să ne ferim de el!

Este trimisul diavolului pe Pământ, brătucilor!... Nu vă lăsați amăgiți, tovarăși sovietici!...

Ce-ar fi să-i scriu eu scrisoarea? Să i-o pun în plic, odată cu astălalta!...

Easy, boy... Easy... Ideea este foarte mișto acă! Facem o scrisoare care să ajungă la toate comitetele centrale comuniste! Atacul este cea mai bună apărare! Se pregătesc ei să-l debarce? Dar și lui Gorbaciov îi vor unii capul acolo, la Moscova! Așa e și dialectic, la urma urmelor! Cine sapă groapa... Nu este deloc de mirare!...

Deci, tovarășe tovarăș! Fiți intransigent cu dușmanul de clasă strecurat printre noi! Demascați-l cu avânt revoluționar! Și-i preluați și funcția de lider mondial al comunismului!... Aici vă puteți baza și pe sprijinul tovarășilor chinezi și coreeni, pe tovarășul Fidel, cu accent pe ultima silabă!...

Cum de nu m-am gândit până acum?!...

Da, tovarășe Președinte! Și mutăm sediul Intenaționalei proletare la București, la Casa Poporului, că tot nu știați ce să

faceţi cu ditamai hardughia! O faceţi Kremlin, noul Kremlin, tricolor de data asta şi pluri-tridimensional!...

Or să fie de acord şi tovarăşii sovietici, ca un fel de autocritică pentru lipsa de vigilenţă care i-a permis unui astfel de deviaţionist de dreapta să ajungă în fruntea mişcării comuniste şi muncitoreşti din întreaga lume!... Ce ruşine?!...

Ia să-şi mai facă băiatul o cafea!... O cam merit!...

Oare m-am ţăcănit? Poftim, mi se pare foarte posibil şi plauzibil ca cu nişte eforturi minime, dar bine gândite, să prăbuşeşti colosul numit Gorbaciov, cu toate ismele şi iştii săi!... O simplă scrisorică, eventual citită în plin Congres al PCR al nu ştiu câtelea, adresată PCUS, va avea răsunetul mai sus menţionat, şi ar putea să dea peste cap tot complotul ăsta tot mai mondial?!...

Deci sanhedrinul de la New York ar fi şi el interesat să dispară obsedatul ăsta, cu Antonescu al lui, că nu i-a belit nimeni pe evrei! Dar ce le-a făcut?! Le-a făcut tot ce scrie aici, tovarăşi, în documente, documentele nu minte!... Documentele vorbeşte! Nimic nu lipseşte!

M-a cuprins un neastâmpăr nemaiavut până acum... Îmi place mult turnura pe care ar putea-o lua lucrurile... Cu cine naiba s-o discut?! E prea simplă soluţia ca să fie valabilă, şi totuşi nu văd de ce n-ar merge...

Detaliul esenţial: Gorby are adversari puternici în Rusia, nu în afara Rusiei, tovarăşi! Foştii duşmani din afara Rusiei îl susţin acum cu frenezie!...

Logic: Dacă Gorby îi vrea capul lui Nea Nicu, adus pe tipsie până la sfârşitul anului, atunci nea Nicu trebuie să se adreseze la aceşti tovarăşi duşmani ai lui Gorbăcilă... Să le facă jocul, să le facă pe plac până trece puntea în anul viitor... Măcar până la primăvară, Primăvara de la Bucureşti, aia, de mult plănuita... Cheia e în Basarabia... S-o mai facă puţin uitată, mai ales că acolo lucrurile merg oricum peste aşteptări de bine... Nu e nevoie să se mai amestece, cel puţin deocamdată!...

Unde să mă duc să discut cu cine toate astea, dar nu doar așa ca să ne aflăm în treabă, ci ca să ajungem dracului la omu', omule abține-te cu Basarabia și tezaurul, așa cum ai putut să te abții până acum! Fii mai internaționalist, ca să-l poți băga-l-ai ca lumea în perestroika mă-sii de Gorbaciov!...

Tot așa! Măcar până-n primăvară! După ce-i vei aduce pe marii evrei din America să-ți ciugulească din palmă, poți atunci să vrei ce-ți poftește pipota să le spui și rușilor! Ia-i pe rând! Vei fi pe caii cei mai mari, tolomace! Cum de nu te-ai gândit singur?!...

A trebuit să mă las eu de-ale mele, de diftongi și triftongi, ca să-ți fac ție temele?! Iar acum, cu ele făcute, cum pizda mă-tii ajung eu la tine, mult stimate tovarășe, ca să-ți suflu ce să spui când or să te scoată la tablă, în fața întregii suflări muncitorești și proletare?! Iar ai să te bâlbâi în fața tutulor!... Nea Bâlbă!... Îți fac eu o fițuică să te pomenească toată presa mondială pe prima pagină!

Ies din casă!... Nu mai am aer!... Îs eu nebun sau chiar am anvergură de-aia planetară?!... Sigur e că e o șansă! Printre niciunele de până acum!... Dar cu cine să mă înțeleg?!...

Peripatetizez un sfert de ceas până în Piața Palatului, în față la CC... Acasă la tovarășul tovarăș! Dar poți să-l strigi să iasă la poartă?!... Că nu te lasă nici să te apropii de uluci!... Mă, nenorociților, eu vreau să-l salvez și nu numai!...

Uite, alea sunt feresetrele în dosul cărora... Și balconul, ditamai... Ieși, mă,-n balconul mă-tii să te fluier și tu să mă vezi și să-mi faci semn cu mâna, cum e? Pe mine mă fluieri? Da, pe Dumneavoastră! A za cem? Ca să te fac number adin de pe planetă! Ce? Nu vrei? The first! Poate așa pricepi mai bine!...

Păi cum adică să mă faci? Nu sunt deja cel mai tare din parcare?!...

...E nebun! Nu poate ajunge nimeni la el... Iar dacă ajungi, iată, degeaba-i totul! Ai să piei, Satano, retro!, pe mâna ta! Uite, am venit doi kilometri pe jos ca să-ți întind mâna de care ai

nevoie să te tragă din mlaştina în care te lasă ai tăi să te scufunzi lent şi inexorabil...

Nu! Înlocuim cuvîntul ăsta, nu l-a folosit niciodată, te pomeneşti că n-o să-l înţeleagă şi o să zică că sunt sectar, că fac opinie separată... Că m-am rupt de popor... Cosmopolit!...

De-o oră pendulez pe trotuarul de peste drum... Nici eu nu ştiu ce mama dracului aştept... Trag cu ochiul spre vânzoleala de la intrarea din stânga, pe unde ies şi intră nămeţii de second hand... Aştept pe cineva? Nu. Dar atunci ce faceţi aici? Nimic! Mă gândesc! Şi alt loc n-aţi găsit? Dar ăsta ce cusur are? Nu ştiţi că e vorba de o clădire supravegheată?! De-o oră vă urmărim cum faceţi du-te-vino prin faţa Comitetului Central... Vă rog să vă legitimaţi!

Nu cred că am cu ce!...

Cine sunteţi?

Un cetăţean care ar vrea să schimbe câteva cuvinte cu cetăţeanul Nicolae Ceauşescu. Am auzit că locuieşte prin apropiere. Probabil că sunteţi tovarăşul miliţian sectorist. Nu cumva mă puteţi ajuta să iau legătura cu tovarăşul mai sus numit?

Sunteţi spiritual cu mine?! Aveţi noroc că suntem în preajma Congresului şi nu răspundem la provocări! Că altfel...

Tovarăşe poliţai, mereu uit: al câtelea congres va fi ăsta? E adevărat că va fi ultimul? Aşa mi-a spus un spion sovietic, dar nu KGB, unul GRU, ăştia-s daţi în mă-sa! Îs cei mai tari!...

Hai, tovarăşul, circulaţi şi ziceţi mersi!

Mersi!

...Ce-a fost în capul meu? Că mă arestează şi mă bagă în clădirea CC, să mă interogheze... Că mai fac astfel un pas spre omu'. Inconştient, în capul meu, chiar asta a fost socoteala, frăţioare, frăţioare... Zăpăceală totală... Ce se întâmplă în creieraşii mei?!...

O iau uşor spre Cina, trec printre mesele scoase la soare, niciun cunoscut mai de Doamne, ajută! Trec mai departe, caut pe

cineva căruia să-i pot spune că am, domnule, tovarăși dragi, am soluția! Atât trebuie să facă, să nu mai zică nimic de Basarabia! Ce-a fost în vară la Chișinău este destul, pour l'instant, va mai fi timp destul pentru...

Și mai ales să atace el! Cum a făcut și Mircea cel Bătrân, când s-a amestecat în lupta dintre osmanlâi!... Că n-a mizat pe câștigător, asta e altceva! Dar n-a stat deoparte!... Poate aici, în hol la Athenee Pallace? Pe cine sper să văd, să întâlnesc?! Nici măcar asta nu știu...

Nu-l văd eu, mă strigă el, bădia Simion. E singur la o măsuță joasă, de cafea. Stă de vorbă cu nea Nae, chelnerul care îl servește pe nea Petrache cu o cafea mare și tare, turcească, în fiecare zi de când a ieșit din pușcărie, din temniță, cum zice bătrânul prof... Și nu vrea, domnule, să-mi ia niciun sfanț, se miră nea Petrache din când în când... De un sfert de secol!

Așa ceva lui Cioran nu i se poate întâmpla la Paris! Sau la Tokio, unde se sinucid pe capete cei care-l citesc! Sau lui Mircea Eliade! În tot Occidentul niciun chelner nu le-ar plăti cafeaua, zi de zi, de două zeci și de ani! Și cinci!... Un sfert de veac! ...Ce fericit l-am făcut pe Nea Petrache cu comentariul ăsta, ani buni în urmă!... Om, domn Nae ăsta!...

Ce puneți la cale, domnilor?, îi iau eu din scurt. Spuneți-i și domnului profesor, îl îndeamnă Ghinea pe nea Nae...

Dar nu e chip, cineva îl strigă de la altă masă, așa că nea Nae pleacă făcându-mi semn că mă lasă pe mâna bădiei. Ce-i bădie? Cică a aflat de la securistul lor de aici că toate hotelurile din București și marile orașe sunt burdușite cu turiști ruși... Cam toți sub 40 de ani și atletici!... Femei foarte puține!

Nu mă mir...

Dumneavoastră ce-ați mai făcut?... Tac. Ar fi trebuit să-i mai dau raportul... Nu sunteți prea încântat... Ba da, am avansat binișor, chiar mai mult decât speram... Dar s-au ivit date noi! Domnule, dacă nu se lasă păcălit de consilierii

trădători care roiesc în jurul său, ar putea juca o carte mare... Mare de tot...

După obiceiul lui, nenea Simion tace, nu pune întrebări, taman atunci când altul ți-ar sări în cap cu ele. Să-i zic oare așa, că am informații că la Moscova adversarii lui Gorbaciov ar fi tare dispuși să treacă sub comanda bâlbâitului... că nea Nicu dacă ar zice și ar face, l-ar putea da jos pe marele țar etc., etc., ba chiar îi poate lua locul... Aș părea caraghios?...

Da, domnule Ghinea, și eu am aflat niște lucruri interesante... Le dau dreptate celor de la biserică... Pricepe care biserică... Le dau tot mai multă dreptate!...

E o vreme frumoasă, domnule profesor!... Plus semnul cu capul... Adică nu facem câțiva pași pe Calea Victoriei ca să putem vorbi în liniște?... Îmi vine să-i povestesc de ADM, de oferta lui... Domnule, eu cu cine mă pot sfătui ca lumea?!... Și nu aici, unde-s microfoane și micro de toate pentru toți!... Dar nici chef nu am să plec iar de nebun sur les grands boulevards... Ce naiba îmi lipsește?!... Nu sunt în apele mele, domnule Ghinea!... Dă din cap, adică văd!... Vede! Deși nu am a mă plânge!...

Știe să tacă mai departe domnul Ghinea... Probabil că aceasta este temelia prieteniei cu Țuțea!... Cât vorbește Țuțea și cât tace Ghinea, totul împărțit la doi, iese un om normal de locvaceu... El mi-a vorbit primul despre ședințele lor care începeau cu o jumătate de oră de tăcere!... Ai dracului legionari! Cum făceau?! ...Ia să tac și eu să vedem cine vorbește primul!

Și tac!... Domnul Ghinea măcar are pipa în gură și are ce morfoli... Nu-i rea nici limba din gura mea!... O las să-și facă inspecția și cercetez și eu ce mai e pe la alte mese... Vine și cafeaua... Nea Nae rămâne în picioare, se uită la noi și începe și el să tacă... Nimeni de la celelalte mese nu strigă după el, așa că mai tace o vreme, privind din tot înaltul măsuțele joase la care, bag și eu de seamă, se tace cam la toate!... Ce-i asta? Parcă și timpul a încremenit! Stop cadru general! În tot Bucureștiul? Nu m-aș mira!...

Regie! Trebuia să-mi dau seama că de regie este vorba, anunțând intrarea în scenă a primadonei! Păcat că nu-i și Pucă de față!... Nea Petrache deci! Este ora lui obișnuită de conectare cu cetatea. De data asta ține în mână pălăria-i șuie, dezvelindu-și pleșuvia cu oarece sfială, pe care numai io i-o înțeleg...

Așa se intra în interbelic într-un restaurant, dacă însoțeai o damă! Cu doi pași înaintea ei și descoperindu-ți scăfârlia, după principiul jos pălăria dinaintea unei doamne!...

Cu parpalacul lui lung până la glezne și plin de pete soioase, toată lista de bucate de la autoservire a lăsat o amintire cât de mică pe prapurul ambulant... Cravata de la gât, mai bine o lăsa acasă!... Ce-i veni să-și pună cravată?!, se va fi întrebând nea Nae cercetându-l cu drag. Numai eu știu de ce!...

Numai eu știu că doamna din spatele lui, care pășește sub vasta cupolă ca la muzeu, nu este din alt film, ci este însoțită de sau ea îl însoțește pe, pe nenea Petrache! Numai eu mă prind din prima cât de stingher se simte bătrânul singuratic, probabil că acum își simte, ca pe o povară, halul de jerpeleală în care umblă și în care l-a mai adus și vârsta!... Știind bine ce splendoare de muiere pășește în urma sa! Nesimțita! Nu putea să se îmbrace mai... Strălucește toată, păgâna!... Îi vine alături și abia acum pricepe toată asistența că nea Petrache nu a venit singur!... Cum așa?! Cu cine-i?

Tăcerea începe să fremete în căutarea unei explicații! Așa ceva nu se putea închipui! Nu l-a mai văzut nimeni cu o cucoană dinainte de război, iar cucoana să arate chiar ca o frumusețe din la belle époque!...

Se uită vulturește bătrânul șoim al patriei după o masă liberă, eu plec ochii să nu fiu recunoscut, noroc că oricum nu bate până aici, găsește ceva la celălalt capăt al sălii, nea Nae se uită la domnul Ghinea după o explicație, i-o dau eu: este fata lui nea Petrache!

Cum fata lui nea Petreche?!, se miră masa de alături. Fata lui nea Petrache!... S-a născut după a doua arestare a lui domn

profesor şi mă-sa, care era paşaportară, a plecat din ţară să nască în America!

E americancă?

Păi nu se vede?!...

Vestea face ocolul Atheneului – de cafenea e vorba, înainte ca domn Nae să se prezinte ceremonios să ia comanda de la proaspăta pereche. Aşadar asta-i la belle americaine!, glosează domnul Ghinea încântat. A ghicit-o. Dar povestea cu fata lui Petrache nu mi-ar fi trecut prin cap, domnule profesor, nici într-o sută de ani!... Cum v-a venit ideea?

Păi aşa arată! Exact ca o femeie plecată în lume după un bărbat care să-i fie tată!...

...Care să-i fie tată?... Cum vine asta, domnule profesor?!

Nu mă grăbesc să dau răspunsul pe care nu-l am, noroc cu nenea Nae, vine să ne cheme la masa ayatolahului autohton. Nu prea sunt pregătit pentru comedia care o să urmeze, ar fi trebuit să-l fac atent pe chelner să nu-i spună că suntem aici! Dar, până la urmă, e mai bine aşa! Odată şi odată tot trebuia să... să ne cunoaştem! Să facem cunoştinţă! Eu şi dînsa dînselor! Bucureştiu-i mic!...

Să vi-i prezint...

...Dumnealor sunt cei mai buni prieteni ai mei, ne prezintă nenea. Iar domnişoara este doamna de care v-am vorbit!... Ne-a vorbit, bag eu, domnul profesor despre o doamnă foarte frumoasă, dar sunteţi mult peste descrierea domnului profesor! Peste aşteptările noastre!...

Vous avez compris? O cercetează aproape patern, chiar!, nea Petrache.

Am înţeles foarte bine! Am profesori foarte buni de limba română!... Românii fac tot timpul complimente femeilor! Pentru o americancă este ceva foarte ne... neobişnuit!...

Şi tot aşa, o lălăială la care, spre mirarea mea, pune umărul şi neica Simion. Galant şi în vervă, n-aş fi crezut!... Nea Petrache

îl văd acum prima oară nesigur pe el. Dar la fel de impetuos! Cu momente de retragere sfiită! ...Sunt greu bătrânii de urnit, dar de-i pornești... la să vedem unde se opresc? Cât o să-i țină?

Noi ceilalți, noi doi, ne jucăm bine rolurile, cu ochiade amuzate tur-retur, eu încerc s-o contrazic, ceea ce le convine perechii de popi ca să sară în apărarea ei cavalerește! Eu nu prea înțeleg și se grăbesc să-mi explice ce și cum a vrut să spună distinsa doamnă. Mă iertați, n-am reținut numele dumneavoastră!...

Svetlana, în cor, fericiți să-i spună pe nume!... Svetlana! Ca și când nimic nu era mai logic și de la sine înțeles! Cum altfel s-o cheme?!... Se poate, domnule Șeitan să fiți așa de...

Svetlana? Nu-i un nume prea americănesc, mă mir eu, ușor mitocan!...

E nume rusesc! Poate cel mai frumos nume rusesc!... E cel mai...

Domnul profesor cunoaște bine Rusia, este singurul dintre noi care a fost la Moscova!... În ce an, domnule Țuțea? Ați trecut și prin Leningrad puțin?

În 1940, în delegația ministrului Gafencu!... Ați auzit de Nicolae Titulescu, distinsă doamnă? Cine n-a auzit de marele Titulescu?! Ei, bine, când Gafencu l-a înlocuit pe Titulescu la Geneva, la Societatea Națiunilor, toți au rămas cu gura căscată că România trimetea un diplomat încă mai rafinat, mai distins, mai ceva decât inegalabilul Titulescu!...

Scârba de Titulescu?!...

Ce înseamnă scârba?...

După sonoritate, cred că este cuvînt slav... S-ar putea să fie și în rusă!... Adică un mizerabil! Un... un estropiat! Nu era normal din point de vue sexual! Din pricina asta stătea prost și cu caracterul... l-a hăituit pe legionari ca pe Iisus Hristos!... Pe legionari?

Cred că domnul Țuțea v-a vorbit de legionari!... Ați auzit de legionari?

Legionari?... Moment de suspans, apoi bomba: Chiar cunosc câţiva în America, la New York! Şi la Paris!... Pe cine la Paris?

Pe Sioran, pe Bacou... Un domn armean... Mal... Mal... Am uitat numele la domnul armean...

Malcasian?, încearcă timid bietul Ghinea. Malcasian, oui, Malcasian!... Îl cunoaşteţi?

Sunteţi teribilă, doamnă!

Doamnă sau domnişoară?, mă vîr şi eu cu o întrebare mai impersonală şi mai tolomacă. Nu o înţelege, moşii mei sunt deranjaţi de indiscreţia mea, nu se pune asemenea întrebare, domnule profesor!, ea insistă să înţeleagă, îi explic eu şi mă pune la punct: Doamnă sau domnişoară?... Contează aşa de puţin pentru discuţia noastră!...

Jubilează veteranii! S-a făcut de rîs juniorul... Tot noi, brazii cei bătrâni şi verzi ca prazul!...

În America pe cine cunoaşteţi?...

Pe monsieur Sheitan! ...Cum aţi spus?! Ne uităm toţi trei unul la altul! Făcuţi praf! Toţi trei! Adică şi eu, cât pot! ...Femeia asta este chiar nemaipomenită. Sunteţi dracul gol! S-o vedeţi goală pe drăcoaica! Iar drăcoaica e foarte mirată de mirarea noastră: Ce e? Am spus ceva nepotrivit?

Eu mă retrag în fotoliu, cât mai departe de masă şi de toată discuţia, să nu se vadă cât sunt de perplex, rămas fără cuvinte, replică etc. Mă ajută ceilalţi: Doamnă Svetlana, coincidenţa este extraordinară, inimaginabilă...

Ah, în România am parte numai de coincidenţe inimaginabile! Acum ce mai e?

Păi domnul Şeitan de la New York este unchiul domnului Şeitan de la masa noastră, şi arată spre mine, incapabil, aşadar, să mai articulez o vorbă... Ce coincidenţă, nu?!

N-am fost atentă, mă iertaţi, vă numiţi tot Şeitan?!... Cumva Ioan Şeitan? Eu mi-s, cucoană!...

Oh, dar ce surpriză! Oh, dar vă știu de la domnul Coulianou, suntem prieteni buni! Oh, dar numai de dumneavoastră vorbește!... Oh, la toată lumea vă laudă! Spune că profesor ca dumneavoastră... Oh, dar... Oh, păi... Oh hâț, oh pârț...

...Și tot așa am ținut-o, minunându-ne toți patru de raritatea coincidenței. Rarisimă!, decretează cei doi și cad de acord, ei nu mai cunosc una la fel de... Eu mai știu vreo-o sută! Și tot așa, deloc întâmplătoare! Dar trebuie să te pricepi la texte ca să recunoști autorul, nu stilul autorului, ci existența lui!... Există! Iată-l! Stă la masă cu voi, însoțit de asistentă-sa!...

Jocul începea să mă totușsi plictisească... Noroc că... că altă coincidență, de data asta eu nu am niciun amestec, nici măcar nu l-am văzut, ditamai prăjina cu două catalige, el m-a bunghit și a jubilat în auzul tuturor: Profesore!... Numai de 'Iiti Enache duceam lipsă!...

Dar mă repliez, bine că a apărut! Mă ridic și-i ies înainte. Cu Titi Enache când te întâlnești, totdeauna te caută de multă vreme să-ți spună ceva foarte important.

Bătrâne... Lasă, mai întâi scoate-mă de aici!...

Mă întorc la masa de care va trebui să mă despart, sper să ne mai vedem, distinsă ...domnișoară! Avem multe de vorbit, domnule Șeitan! E minunat că v-am cunoscut! Nici nu visam!... Miau, miau! Negreșit ne vom mai vedea, ham! Ham! Poate la domnul profesor... Oricând sunteți toți bineveniți!...

Aș vrea, domnule Petre, să-i cunosc și eu pe studenții dumneavoastră! La Paris toată lumea vorbea de ei!

La Paris?... Care studenți? Cum care, domnule profesor?! Numai eu v-am adus vreo zece!... Ah, mânjii mei!...

Eu, mă iertați, vă las! Regrete eterne etc!

Dar cine-i cucoana? O cunosc?!

Ea sigur a auzit măcar de tine! 'Iiti Enache!... La fix ai picat! Scoate-mă în Calea Victoriei și ești liber!

Tu n-auzi că te caut de câteva zile?!... Chiar mă căuta? Aha! Dăduse de Costică Dobre! Deci trăiește! Cine ar fi zis?! M-am certat la Paris pentru el, știam de la Europa liberă că l-au eutanasiat pe trecerea de pietoni... La Craiova!

Așa știam și eu, nu ții minte că nu te-am crezut?!

Și unde-i omul?

M-am despărțit de el acum o juma de ceas. Nu se poate!... Te-am căutat amândoi la facultate. Am văzut că ai mâine curs, are să vină să te aștepte în hol. A zis că te cunoaște de la TV...

Băi, panaramă, tu nu știi să dai un telefon?

18 29 36?... Dar omul nu m-a lăsat să te sun!... E puțin cam zbanghiu... M-a rugat să nu-l mai înjur pe Ceaușescu în prezența lui... Tu ce treabă ai cu omul?... Vrei să vin și eu mâine în hol? În ce calitate?! Cum ce calitate?! Ca decan, ce... pisicii mă-sii?!

Vreau un singur lucru să știi, că ai făcut o treabă grozavă! Mai ales dacă nu mai povestești la nimeni! ...Nu, nu veni! Ai salutări de la Gigi Tesici! Chioru? Ce mai face? Ce să facă? Se lasă îmbătat de văru Bilă și-l înjură pe Ceaușescu!... Mai ceva ca tine!

Cred că Dobre al tău e singurul care nu-l înjură!

Plus băiatu'!

Zău? Dar de când nu-l mai înjuri, vere? De la Paris!... Chiar, pe cine ai mai văzut pe acolo! Ai salutări și de la Cioran! Nebunule, l-ai văzut? Te-a primit?

Mi-a dat și-o gagică!... Ți-a plăcut? Ce să-mi placă? Gagica! Care? Aia de la masă, pe care am lăsat-o cu cei doi flăcăi! Ce-i cu ea? Cioran mi-a plasat-o! N-am scăpat de ea, a trebuit s-o aduc la București!...

Te scap eu!

Băi, cumnate!...

Mă întorc la Athenee, s-o cercetez mai atent! Deci pot să mă dau la ea?! Nu-i cu supărare?

Nu, Titi, tu?! Cum să mă supăr! Nici nu știi ce servici mi-ai făcut cu Costică Dobre al tău!...

Ai vreun telefon de-al cucoanei?

Acum vrei și telefonul ei!... Nu-i destul că-ți dau gagica, să-ți mai dau și telefonul ei!... Muieți îs posmagii?!... Descurcă-te singur! Nu mai fi așa comod, vere Titi Enache! Încă puțin și-o să-mi ceri s-o ff... eu și pentru tine! Așa, ca să bifezi în contul tău și să mai fim o dată cumnați! La muncă!

Munca pătează, profesore!

Munca pătează? Bine zis! De unde ai scos-o?... Folclor...

Folclor țigănesc, poate! Exact, profesore! Pe toate le știi!

...Titi Enache! Habar nu are ce servici a făcut Țării! Și generațiilor viitoare!... Poate chiar istoriei universale, dacă-mi iese pasența cu Gorby, să-l dăm jos din corcoduș...

Și cu Ceașcă cum rămâne? Adică?! Păi de ce nu-l mai înjuri? Pentru că aveam o mie și una de motive, dar primul știi care era?

Îi put picioarele?...

Am terminat! Cu tine nu se...

Hai, zi-mi, zi care era primul motiv și plec! Păi ăl de-l spuseși chiar tu adineauri, care?, că l-au terminator pe liderul de la Lupeni al minierilor, pe văru' Costică, cu care mă văd mâine, așadar!

Păi nu l-a călcat nicio mașină!

Nicio mașină ordonată de Ceașcă al tău!... Precizează! ...De-aia nu-l mai înjur!...

Îmi pare rău, eu am alte o mie și unu de motive, fără nicio legătură cu Gil Dobrică...

Și care-i primul motiv?

Primul motiv este că nici un teatru din România socialistă și multilateral dezvoltată nu-l joacă pe prietenul meu, Ioan Șeitan Gură de Aur!

Eh, ăsta da, motiv!... Jos pălăria! ...Du-te, hahaleră ce ești!

Și s-a tot dus pe cataligele-i nesfârșite înotând voinicește, cu un cap deasupra mulțimii de trecători de pe Calea Victoriei și a vieții... Ce-o să iasă mâine din întâlnirea cu al doilea minier al Țării? O să iasă ceva? Ce?...

Capitolul 8

Zi zbanghie

Aveam curs de la 10. Am venit ceva mai devreme. Piază rea ăsta de Titi Enache n-a ştiut să-mi spună clar ce înseamnă că mă va aştepta în hol? Înainte sau după curs?... Putea să însemne şi înainte! Sau în pauză! Sau măcar eu să fii întrebat ca lumea!... Aşa că am adăstat câteva minute în holul facultăţii, cercetând atent fiecare figură necunoscută. Va fi oare o întâlnire de care să-mi aduc aminte că mi-a cârmit viaţa în altă direcţie?... Parcă-parcă aş presimţi eu ceva... Nu aştept mult şi destinul îşi face intrarea în incinta înfrigurării mele. Nu l-am recunoscut decât atunci când s-a apropiat de mine şi mi-a zâmbit... Tu eşti Nikita?... Cine te-a tuns în halul ăsta?!...

Eh, am câştigat un pariu şi a trebuit să mă rad în cap!...

Ai câştigat pariul şi a trebuit să... Cum adică?! ...O poveste mai lungă, v-o spun pe îndelete mai încolo! Pe mine mă cauţi? Cum v-am promis... Mi-ai promis? Vreau să mă mut la filologie! M-am săturat de ingineria mea!...

Ce n-ai venit mai devreme, acum e cam târziu să... Vreau numai să mă interesez dacă se poate! Pentru la anul!...

Trebuie mers la secretara şefă... Vino în pauza de la 11 fără zece şi te duc la ea, să vedem ce zice!...

Nu prea am ce face până la 11... Nu mă primiți la curs, să văd și eu cam cum e?...

Nu-i cine știe ce!... Ce subiect aveți astăzi? ...Ce subiect?... Încă nu știu! Glumiți?

Nu insist. Ce puteam să fac?! Hai!

La pauză am mers la secretariat, secretara era plecată la rectorat, se întorcea la 12... Am mai trăncănit în hol, eu cu ochii după fiecare necunoscut, dar numai puștime prin hol... Nici urmă de miner, în jur de 40 de ani ar trebui să aibă...

Nici măcar la 12! Am așteptat un sfert de ceas, am mers la secretară, i-am spus că Nikita-i nepotul meu și are o problemă, să-l lămurească ea ce se poate face, eu m-am întors de santinelă în hol, poate o fi întârziat omul și... Și n-a venit nici măcar până la al treilea sfert academic... Sunt tot mai nervos, bietul Nikita nu știe cum să-mi intre în voie. Simplu: să-și ia la revedere și-un praz verde! Ce mai vrea?

A mai vrut ceva. Să-l duc la domn profesor. Care profesor? La domnul Țuțea!... Ar vrea să țuțărească și el un pic pe lângă... Aha, i-oi fi povestit la Paris de... Am uitat! Îi povestesc pe scurt episodul cu tovarășa Secure... Nu-l sperie. Nu se teme! Vrea cu tot dinadinsul! Fie, băiete! Hai!

Pe drum are chef de vorbă, să mă întrebe de cele auzite la curs, nu-i vine să creadă că a auzit și a asistat la ce s-a întâmplat! Dumneavoastră nu vă e frică de nimeni?!...

Las și întrebarea asta fără răspuns, am o stare foarte proastă, din senin, aș zice, dar cred că tot Titi Enache e de vină! Ce fraier am putut să fiu să-l cred!... Unde ți-e omul, haha ce ești?!

Din politețe, îl întreb totuși de pletele-i în vânt, ce s-a întâmplat cu ele!... Fainâ povestea pe care mi-o spune, fainâ de tot, ce e cu mine de nu reușesc să mă amuz, să mă bucur de așa poveste!...

În mod normal, aș fi zis că ce rău îmi pare că n-am pățit-o eu... Știu asta, dar nu reușesc să fiu eu însumi și să-l privesc cu tot

dragul pe pişicher... Nici măcar să-i spun în vreun fel, pişicher sau altfel, nu-mi vine!... Chiar! Ce se întâmplă?!... Se întâmplă ceva!

Urcăm la domn profesor, nimeni de gardă la intrarea în bloc, îl găsim acasă. Scurtez cât pot discuţia şi i-l las plocon pe junele chilug. Cu aceeaşi prezentare sau recomandare: este nepotul meu, al nevesti-mii! Şi o întind, nu am niciun astâmpăr, parcă mă mână ceva de la spate să scap mai repede de ins... Mă, tu nu cumva deochi?

Nu ştiu, nu mă simt bine, brusc... Hai, te las cu domn profesor, când începe să vă plictisească, arătaţi-i uşa, domnule profesor!... Şi ies pe dînsa precipitat, dacă mai stăteam puţin leşinam!... Sau boram!... Ce naiba să fie?!...

O iau prin Cişmigiu şi mă grăbesc să mă prăbuşesc pe prima bancă... Deochiat? Aşa mă simt! Ca-n copilărie, când mi se făcea brusc rău, ameţeli şi leşin, iar bunica stingea cărbuni, mă dădea pe faţă cu apa aceea, mă trăgea pe la tâmple şi bolborosea ceva, din care pricepeam numai Tatăl nostru, carele eşti în ceruri... De unde cărbuni, de unde bunica?!...

Încerc singur... Sfinţească-se numele Tău... Precum... nouă astăzi... ispită... Ajung cu greu să îngân un Amin anemic... Mă pregăteam să trag şi o cruce... Dar parcă nu mai aveam vlagă destulă...

Permiteţi, vă rog? Nu deranjez?... Domnul profesor Şeitan?... Numele meu este Dobre, Constantin Dobre!... Nu vă simţiţi bine?...

...Acum, când povestesc, este atât de simplu! Chiar dacă abia acum sau mult mai târziu am priceput scenariul acelei zile zbanghii... Să-i găsesc vreo vină, ar fi prostie din partea mea, oricât de greu îmi este chiar şi acum sau vreodată, nici peste douăzeci de ani, să mă împac cu ce-a ieşit din faptul că omul ăsta a vrut să fie prudent, excesiv de prudent mi-am zis atunci, şi de la acest acel exces, ca-n tragediile antice, ni s-a tras reacţia pedepsitoare a zeilor!... Numai că ponoasele le-am tras numai eu!... Alo, domnii

responsabili cu destinul! Nu cumva ați încurcat borcanele?... Care este vina mea?... Nu văd legătura!

Și când m-a văzut în hol că stau cu cineva de vorbă – aici au fost cârmite anapoda toate: s-a tras deoparte, în loc să vină la mine! Îl lăsam pe junele Nikita cu ale lui, nu-l mai duceam la domnul Țuțea și cine știe când îl mai vedeam! La anul!...

Ci domnul ăsta de pe bancă s-a tras deoparte, m-a urmărit și a așteptat să mă eliberez de intrușii în biografia vieții mele! Intrusul Nikita... Nikita, Nikita...

Se temea domnul Dobre să nu fie urmărit de cumătra Securitate... N-am înțeles de ce să-l urmărească Securea, n-am înțeles atunci, imediat, când mi-a spus prima oară... Apoi, când mi-a spus cam totul, i-am dat dreptate!...

Dar gândul că dacă nu i-ar fi fost teamă și și-ar fi făcut vizibilă prezența, eu nu mai ajungeam cu Nikita la domnul Țuțea, n-am cum să mai scap de pezevenchiul ăsta de gând... Acum-acum, când scriu și am în cap toate câte și cum s-au petrecut... Vai, vai, vai! Ce-a ieșit!...

...Așadar, pricep: complotul! Din nou complotul, probabil că este același, că tot de Iliescu ăla este vorba, au intrat cu complotul în repetiții de vreo trei ani!... Cel puțin de vreo trei ani, când acest domn Dobre a fost contactat prima oară și pipăit mai de la distanță, se bagă și el sau nu? Ar pica bine să fie de partea lor și minierul minierilor!

S-a făcut el că nu pricepe, dar după o vreme au revenit, mai în clar despre ce e vorba: să-l dea jos pe omu', să scape Țara și Lumea de nebun!... Iar și mai de curând lucrurile s-au făcut și mai clare: jos de tot, cât se poate de jos să-l dea! Vor să-l omoare, domnule profesor!...

Să-l omoare chiar?!...

Asta mă îngrijorează și pe mine!...

Constat că mi-e și mai rău!... Respir adânc și-l invit s-o luăm puțin mai metodic. Mai am putere să fac pe deșteptul și

concluzionez: înțeleg că securiștii nu v-au mai călcat cu mașina, pe o trecere de pietoni din Craiova... Ce marcă avea mașina? Vă mai aduceți aminte? Ați apucat să vă dați seama?!...

Se prinde și zâmbește oarecum trist. Ca unul care a pățit multe la viața lui!... Și de ce să nu fi pățit?! Ce? Mie mi-e mai bine acum?!...

E straniu ce susține omul ăsta: ultima și prima oară când a stat de vorbă o singură dată cu Nicu Pelticu a fost atunci, în 1977... Prin vară... După câteva săptămâni a fost chemat la București!... Îi plăcuse lui nen-su Năică că tovarășul Costică este un tovarăș minier combativ, un tovarăș tînăr, și se mai face!, cu priză la mase, devotat clasei minierești din lumea întreagă, drept care era acum din oficiu înscris, fără examen de admitere, la tovarășul Ștefan Gheorghiu...

La Ștefan Gheorghiu?

La!...

...Domnule Șeitan, am primit informația că pot avea încredere în dumneavoastră... Mai știam și eu câte ceva, s-au comentat la facultate intervențiile dumneavoastră la Uniunea Scriitorilor... I-ați derutat pe mulți!... Nu știu dacă sunteți la curent, dar de o vreme securitatea este în căutare de disidenți, iar dacă nu găsesc, îi inventează ei!... Sunt sigur că v-au contactat și pe dumneavoastră!... Nu! Nu e nevoie să-mi răspundeți!

Am primit o invitație la bal prin Aurel Dragoș Munteanu!...

Aurel Dragoș Munteanu?... Scriitor? Eh, mai mult sau mai puțin... Din partea unuia Ilie Ionescu... Poate Ion Iliescu! Da, așa! Iliescu!... El e șeful?

Cum să fie el?!... El e pus în vitrină numai! Pe post de momâie!

Noi doi, ce am putea face, domnule Dobre?

Eu, unul, încerc să ajung la dînsul, care dînsul?, la tovarășul, ca să-i spun de complotul ăsta!... Încerc de doi ani!... Dar știți care-i culmea? Că dînsul mereu întreabă de mine ce mai fac, le-a spus securiștilor care îl păzesc că ar vrea să mă vadă, să afle cum

am evoluat, ce mai am în cap!... Și ei îl tot poartă cu vorba!... Au scornit fel și fel de pretexte ca să nu dea ochii cu mine!...

Este destul de periculos că ne-am întâlnit... Sper să nu fim urmăriţi! Au aflat că încerc să-l avertizez!... Dar nu numai atât, mă gândesc cum ar putea fi salvat! Dar nu de ai lui, sunt toţi cumpăraţi!

Aveţi vreo idee?

Mai multe... Dar în principiu una: să se ascundă, să-l ascundă cineva, undeva...

Adică așa, să dispară și să nu mai știe nimeni unde este? Exact!

Important este și momentul! Că dacă dispare mâine să zicem... Ar fi ca o dezertare!...

Oricând, numai să dispară! Nu v-au explicat la Paris?

Poate n-ar strica să-mi spuneţi și dumneavoastră ce credeţi!

Domnule, tolomacii ăștia care se înghesuie să-l dea jos pe Ceaușescu își imaginează că îi vor lua locul și funcţiile din stat, din partid... Iliescu, îl cunosc, crede că va ajunge el secretar general al PCR! Visul lui de copil, de utecist!... Să ajungă șeful partidului comunist! ...Când mi-oi vedea eu ceafa!

Păi dacă nu el, atunci cine va veni în locul lui Ceaușescu?

Iliescu va veni, numai că nu va mai fi partidul! Ei asta nu pricep!... Va fi el șef, poate că chiar în biroul lui Ceaușescu, unde se visează și ziua, și noaptea, dar nu va mai avea autoritatea și puterea lui Ceaușescu!... Cade comunismul, domnule Șeitan! Despre asta este vorba!...

Și ce e rău dacă cade?!

Păi nu cade chiar comunismul, ăla, criminalul, ci comunismul ăsta, făcut de Ceaușescu... Care nu-i comunism! Nu-i ce au vrut ei, să fie bun numai pentru ei!

Care ei?!

Care ei? Chiar nu știţi care-s ăia?!

Omul ăsta e zdravăn sau... Îmi vâjâie creierii, dar...

Aţi înţeles ce am spus?... Nu prea!

Domnule profesor, ştiaţi că în România sunt cei mai mulţi proprietari ai locuinţei în care trăiesc? Din toată Europa!...

Cei mai mulţi ce?

În majoritatea ţărilor, oamenii locuiesc majoritatea cu chirie, nu sunt proprietari!... Iar chiria nu este o nimica toată, ca la noi!... Floare la ureche!

Şi ce vreţi să spuneţi cu asta?

Mai întâi vreau să vă spun că această informaţie, şi alte date statistice, trebuiau să se publice de mai multe ori, şi cineva le-a blocat!... Cine? Cineva care avea protecţia funcţiei, a Securităţii, a Moscovei!

Eu şi o colegă de la serviciul de documentare am făcut un inventar cu realizările regimului, dar nu prostiile date în presă, ci lucruri simple, pe înţelesul tuturor!...

Cum ar fi!

Cum ar fi... Sunt atât de multe! Poftim, problema locuinţelor... Suntem singura ţară comunistă, singura din Europa comunistă şi necomunistă, în care nu există oameni de aia, fără adăpost!

Homeless? Aşa ceva!... Sau fără servici!

Păi ştiţi cât se aşteaptă în alte ţări socialiste până primeşti un apartament?!... Ani de zile, cu banii jos!... Iar la noi se roagă de tine să iei o garsonieră sau un apartament!... Încă din prima lună de serviciu!...

Contează şi comparaţia cu Occidentul! Aia e...

Am făcut-o! Câte salarii medii pentru un apartament la noi, şi câte la ei!... Nu vă vine să credeţi ce diferenţe mari!

Tac.. Abia mai respir... Ce vrea omul ăsta de la mine?!... Eu ce naiba a fost în capul meu că trebuie neapărat să mă văd cu... Cu destinul! Cu majusculă: Destinul... Destinul mamii dumnealui!... De ce mi-e greu să-l privesc în ochi? De ce mi-e aşa de nesuferit, insuportabil?! Ce am cu bietul om?!... De ce mi-e aşa de rău din senin!

A fost teza mea de licenţă! Am trimis capitolul final, de concluzii, la Europa liberă... Şi ei o ţin întruna că am fost omorît

de securitate!... Acum chiar mi-e frică să n-o pățesc, dar exact pe invers, pentru că sunt singurul care știu cât mult bine a făcut Ceaușescu! Și ale cui sunt de fapt greșelile!... Sabotajele care se fac în toată țara ca să fie lumea nemulțumită!... Iar acum vor să-l și omoare!... Și eu nu am cui să spun!...

Am dovezi, domnule profesor, că tot cultul personalității care i se face tovarășului este cu dus-întors, este o manipulare, bine gândită ca să provoace efectul invers, să se sature lumea, să ni se aplece numai când auzim de numele tovarășului!... Toți știu asta la Ștefan Gheorghiu!... În frunte cu Leonte Răutu! El îi capul răutăților! El și Brucan!... Numai tovarășul nu știe!...

Cu teza mea... Nu reușesc să ajung la niciun ziar cu demonstrațiile mele! Cu revelațiile mele!... Are grijă tovarășul Răutu să meargă la presă numai lozincile lor stupide și enervante pentru toată lumea!... Nimic nu se publică fără controlul acestui nenorocit!

Da, aici sigur are dreptate insul din fața mea!... Păcat că nu mă simt în stare să-i povestesc și eu ceva, ce am pățit cu Chicassoul meu... Cu galinaceea...

Demolarea balcoanelor e tot opera lor! Ca să-i facă pe oameni să-l înjure toată ziulica lor!

Ezit... Să-i spun ce am aflat eu despre Moscova de la ambasadoarea mea itinerantă? E singura mea șansă de a spune și eu ceva interesant! Și i-o zic. Mă privește lung... Domnule profesor, ideea este ex-ce-len-tă... Să-și facă aliați la Moscova printre adversarii lui Gorbaciov?!... Ar fi grozav!

Numai să mai aibă timp!

Domnule profesor, mă apucă nebunia!... Să nu putem ajunge la tovarășul Ceaușescu nici eu, nici dumneavoastră! Noi, care știm numai noi ce trebuie făcut ca să se salveze nu numai pe el, ci și pe noi!...

Care noi?

Poporul ăsta ne...

Îi spun bancul, banc pare, cu cirezile de vaci aduse din Olanda şi dosite bine... Nu se miră deloc! Toate se leagă şi au acelaşi rezultat: sabotaj şi minciună! Minciună şi iar minciună!... Le-am scris la Europa liberă că sunt bine mersi la Bucureşti, cu ce mă ocup... Şi au dat ceva pe post?...

Dar ai noştri, de ce nu dezmint ei, măcar la Păunescu, în *Flacăra*... Sau la *Săptămâna*! Dar de ce nu chiar la *Scânteia*?! Chiar! De ce? Am întrebat şi eu, m-am dus la rectorul nostru, cine-i rector la dumneavoastră? Cine? Acelaşi Leonte Răutu ... Şi? Cică nu trebuie să ne coborîm la nivelul Europei libere, atât de jos!...

Tovarăşe rector, toată ţara ascultă Europa liberă!... Toată Valea Jiului i-a crezut când au dat pe post că Dobre Constantin a fost omorît de securitatea din Craiova!... Au vrut ortacii mei să meargă la Craiova să le ia gâtul la... Noroc că i-a potolit mama!...

Îl întorc la povestea cu locuinţele, de unde ştie datele astea? Aflu că la Ştefan Gheorghiu nu-i chiar o adunătură de politruci imbecili şi retardaţi mintal... Zău?! De când?

E o cloacă anticomunistă, cea mai anticomunistă din toată ţara! Mă refer la profesori, asistenţi... Unii studenţi... Mai ales când termină, pleacă lămuriţi pe invers de cum au intrat!

O clipă! Anti-comunişti sau anti-ceauşişti?

Bună întrebare!... Tace. Îl întrerup: cum e cu căderea comunismului?! Aud prima oară!...

V-am spus că Ştefan Gheorghiu e o treabă serioasă!... Are cea mai bună bază de date, informaţii la zi, toate comentariile din lume, ba chiar alese pe sprânceană, alea cele mai anti!... Başca datele exacte din ţările surori şi partidele frăţeşti!... În Rusia este nenorocire!... În Ungaria la fel!... Îs la pământ toţi!...

La noi?

Părerea mea, dar mă feresc s-o spun oricui, este că la noi lipseşte puţin ca să fie bine!... Daţi-mi o jumătate de ceas să vorbesc la televiziune şi le explic tuturor cât sunt de minţiţi şi de manipulaţi!... Pur şi simplu suntem împiedicaţi să vedem, să

pricepem adevărul! Care-i adevărul! Ăla care se scrie pe toate lozincile, dar nu-l crede nimeni!... Sunt diabolici!

Lipsește puțin ca să fie bine?... Parcă cunosc formula asta!... Cred că am folosit-o chiar eu!... Când naiba însă? ...Cu alte argumente însă! Mda, vorba asta am spus-o la Paris sau la New York... Cui?

Domnule profesor, să știți că s-a discutat la seminar și discursul dumneavoastră de la Cluj, de la Uniunea Scriitorilor!...

Ați discutat dumneavoastră la Ștefan Gheorghiu...

Ați fost teribil!... Dar să știți că statistica de care v-ați folosit era falsă...

Care statistică, domnule?!

Statistica cu numărul de cărți tipărite în România!... Ați comparat cu celelalte țări socialiste... Uitasem!... Și de ce este falsă? Am luat-o din autori serioși! Editura Enciclopedică, parcă.

Este falsă în ceea ce-i privește pe ceilalți... Ca să le iasă lor cifre mai mari, la unguri, la albanezi, au considerat carte și cel mai amărît pliant de reclamă, dacă este îndoit și are măcar patru pagini!... Gata, e publicație! Au pus la socoteală și manualele școlare... Cartea de telefon din fiecare localitate... Așa au ajuns la cifrele acelea astronomice care v-au speriat atâta!... Adevărul este exact pe invers!

Adică?

Păi se publică în România carte pe săturatelea, domnule profesor... Știți că cele mai multe traduceri din literatura occidentală apar în România? Literatura occidentală contemporană vreau să zic!...

L-am lăsat să vorbească... Trăiam clipe stranii!... Omul ăsta spunea exact lucrurile de care aveam nevoie ca să merg mai departe, iar eu mă simțeam șovăitor și tot mai sleit de puteri... Ce rău nevăzut îmi făcea omul ăsta, că nu mă mai puteam uita nici în ochii lui?!... Așa ceva nu mai pățisem! Ce-i cu dumneavoastră, domnule profesor?...

Îmi trece, îmi trece... Continuă, te rog!

L-aud, parcă vorbind în tren, în alt compartiment, de alături, şi nu pot prinde fiecare vorbă... Banca mondială... Iran şi Libia... Sau Liban?... N-am înţeles bine!... Dobândă ca la CEC... Or să-i ia gâtul! Ca şi vestita bombă atomică!... A făcut şi mari greşeli, săracul!

Bine, şi dacă îl ascundem ce se întâmplă? Nimic! Nu se mai întâmplă nimic sau prea puţin din ce au de gând nenorociţii ăştia să facă dacă rămân de capul lor!... Mă fac că nu prea pricep şi insist: tot nu înţeleg!

Dacă Ceauşescu dispare şi nu se mai ştie nimic despre el, decât că este în viaţă şi poate oricând să apară, atunci vor fi obligaţi să mai aştepte, să mai amâne proiectele lor nenorocite!...

De unde le cunoaşteţi proiectele?...

Primul punct din proiect este ca tovarăşul să aibă parte de o moarte care să bage spaima în cine ar mai vrea să-i calce pe urme şi să facă la fel! La fel o va păţi ca Ceauşescu...

Dar ce-a făcut Ceauşescu, domnule? Nişte apartamente nenorocite, ieftine pentru că sunt...

A făcut şi altceva: suveranitate naţională, neamestec în treburile interne, pace şi prietenie şi colaborare reciproc avantajoasă, de pe poziţii de egalitate cu toate statele lumii... Bunăstarea întregului popor... Proprietatea întregului popor asupra bogăţiilor ţării... Asupra solului şi subsolului Ţării... Tot bla-blaul cunoscut! Arhicunoscut!... Este punct cu punct adevărat! Nu-i propagandă!

Lozincile astea, domnule profesor, sunt ele lozinci, le-a repetat la nesfârşit, până ni s-a acrit nouă de ele, dar nu sunt vorbe goale!... Numeri pe degete statele în care alde Rothschildt sau Soros ori Rockefeller nu pot să cumpere nici măcar o garsonieră, cu toţi banii lor!... Nici un metru pătrat de pământ nu pot să cumpere... Asta nu pot ei să-i ierte! Şi vor să-l termine în mod exemplar pentru toată planeta!... Cum adică, o ţară frumoasă şi bogată ca România vrea autarhie? Nu mai vrea să importe

nimic?! Și cu stocurile noastre ce facem?!... Dar unde se trezesc românii ăștia!... Căci nu doar Ceaușescu o va păți, au program și pentru noi, cum să ne belească!

Domnule inginer, mi-e rău și nu știu de la ce! Partea proastă e că nu vă pot urmări ca lumea! Spuneți lucruri atât de interesante!

Ce mi-ați spus dumneavoastră, domnule profesor, mai ales ideea cu scrisoarea către mișcarea comunistă internațională, este exact ce ar trebui să facă!...

Ce propuneți pentru noi, noi ce să facem?

Vă propun să facem amândoi o scrisoare, aia, către partidele comuniste, către clasa muncitoare din întreaga lume!... Facem fiecare câte una, să vedem cum iese, apoi ne întâlnim și din două facem una!... Una și bună!

O putem face și până diseară... O fac acum! Dar ce facem cu ea? Cum ajunge la nefericitul de...

Precum se vede, nu-i spuneam nimic de Sve, de interviu... E mai bine să avem mai multe cartușe în tolba-ne de vânători de pârțuri prezidențiale...

De ce mi-a venit să spun așa? Credeți că nu se potrivește?!... Ia mai gândiți-vă!

Da, ne mai gândim și la asta, încearcă un băiat de al nostru, din garda personală, să mă ajute... Să ne ajute!

Știe de mine?

Știe că suntem mai mulți care vrem să-l ajutăm pe tovarășu...

Și chiar mai sunt și alții? Cine?

Se caută în buzunarul de la spate și scoate o listă. Citiți-o din trei în trei, începând cu al doilea, cu Cornel Pacoste... Mda, pe câțiva i-am cunoscut și eu, dar niciunul căruia să-i știu măcar numărul de telefon... Dinăștia câți sunt cei care îl pot căuta direct, să se ducă la el și să-i spună că au ceva de spus?

Niciunul!... Toți trebuie să treacă mai întâi pe la șefa de cabinet a tovarășei, pe la tovarășa, și abia apoi... E unul, Manea,

are vreo putere? Are, dar nu destulă!... Iar tovarăşa, este mai accesibilă? Pentru mine, nu! Mă urăşte, amărîta!... Să încerc eu! Când? Că mai sunt patru zile până la discursul de la Congres... Încercăm, totuşi! Să fim pregătiţi cu scrisoarea!

Ne vedem mâine? Da, tot aici, la ora... zece? Mda... Pentru orice eventualitate, dacă celălalt întârzie din cine ştie ce cauză, aşteptăm două ore!...

...Trei ceasuri! De trei ceasuri îl aştept pe tovarăşul domn Dobre... E unu şi!... Am gătat cartea luată cu mine, başca agenda, şi am citit şi scris vreo trei ore!

Trei ore şi mai bine de... de toamnă magnifică, imperială!

Timpul părea că s-a oprit în loc, era în tot împrejurul o lumină egală, parcă izvora din tot locul şi curgea în sus, spre soare, care o sorbea molcom... Câteva momente de picoteală dulce... Ce minunată-i lumea!...

Mintea mea se ferea să caute spre gândurile alea, nici măcar nu mă întrebam ce se întâmplă cu omul nostru de nu mai vine?!... O să vină el! Iar dacă nu vine, înseamnă că la Congresul Congreselor, al mai istoric din toate istoriile, se va citi scrisoarea mea!...

E împăturită în agendă. N-o să împart cu nimeni gloria... S-ar putea să nu-i placă, e numai trei pagini!... O mai citesc o dată, iar vocea mea îmi răsună în creieri exact ca vocea Fiarei, împiedicată şi binecunoscută.

E anunţat, coboară spre microfon, aplauze nemaisfârşite, în sfârşit face semn să se potolească dracului odată, linişte! Nenorociţilor!... Se liniştesc nămeţii! Tuşesc puţin, abia auzit, apoi:

Stimaţi şi iubiţi tovarăşi comunişti din lumea întreagă... Stimaţi şi iubiţi tovarăşi comunişti din Uniunea Sovietică, către care mă adresez în mod special... Vă adresez un salut cald, tovărăşesc, din partea comuniştilor români, participanţi la cel de al Câtelea Congres al Partidului Comunist Român?, tot n-am aflat, adică uit mereu, treisprezece sau paişpe?!, din partea întregului şi eroicului popor român, făuritor neabătut al comunismului, al

socialismului multilateral dezvol... Ia să cronometrez, cu aplauze prelungite cu tot cât o să dureze? O iau de la capăt: Stimaţi şi iubiţi... Aşa... Vă revine datoria istorică să continuaţi opera începută în octombrie roşu, pe care un trădător de interese proletare vrea s-o curme, să se lepede de noi, de voi, de ideile pentru care ne-am dedicat tinereţea noastră revoluţionară şi a altora... Sper că se înţelege cine este trădătorul!...

Ca să nu mai fie niciun dubiu îi spun pe numele lui de Iudă: Gorbaciov, Mihail Gorbaciov, domiciliat la Moscova, în inima Kremlinului ale cărui porţi le-a lăsat deschise vraişte pentru toţi duşmanii Uniunii Sovietice!... Să nu spuneţi vreodată că n-aţi ştiut!... Că nu v-am spus! Mai clar de atâta nici că se poate! Amin...

Capitolul 9

Ahoe! Din vechea Troie!

Din Cișmigiu m-am dus la Arhitectură, după Mac. Mac Popescu, desigur. Nu-i la facultate. Îi las un bilet să mă sune urgentisim. E plecat din București, îmi spune secretara... Unde? La Sibiu. Cum la Sibiu?! Când a plecat? De două ceasuri!... Alea pierdute în Cișmigiu... Ce s-o fi întâmplat cu Dobre?... Măcar să fi venit... Rateuri peste rateuri...

Mor! Mor de oftică!... Mac sigur se va vedea la Sibiu cu Nicușor, feciorul lui Nicolae... Cum care Nicolae?! Faceți mișto de mine?!...

Era atât de simplu să-l învăț pe Mac ce să-i spună! Idiotule! Numai soluțiile cele mai simple nu le vezi!...

Era atât de simplu prin Mac... Am trecut de atâtea ori pe la Arhitectură și mereu am amânat, am zis ce dracului am zis?! Că rezolv eu altfel, mult mai complicat, cu la femme venită special din Petrograd, via New York...

Simplu poate oricine! Dar așa cum am gândit-o eu, cu interviul și cu scrisoarea pe care să i-o dea femeia fatală, doar este bine cunoscut rolul lor în istorie, ieșea complicat rău!

Cum adică, vere?! Să fi vorbit cu Mac și să se rezolve totul fără să apelăm la femeile care fac și desfac nu numai... mă rog!, picioarele alea, ci și țele momentelor astrale?! Aș fi fost penibil!

Fără femei se ducea în pizda mă-sii toată literaritatea, literaritatea situației, a soluției!... Nu mai era nevoie nici de bârlog, să-i caut, nu era nevoie nici să i-l găsesc, așa cum nu i l-am găsit eu, ba chiar să-l mai și încerc, dacă are arcuri bune la pat!...

Vezi, Doamne, nu m-ar fi crezut nimeni dacă rezolvam atât de simplu!... Nici ăia la Paris nu m-ar fi crezut!... Nimeni nu a rostit numele fiului, numai al tatălui... Nici măcar eu, adineaori, când mi-am descântat singur, și m-am grăbit să ajung la Amin, mi-aduc bine aminte, am sărit peste Fiu și Sfîntul Duh, așa de rău mi se făcuse... Și mi se face iar... Altul! Mult mai al dracului, îmi vine să mă iau la palme!... La șuturi în gură! La...

Și doar m-am și văzut cu Mac, i-am dat sticla de iuiski de la Tauru... I-am povestit o după amiază întreagă ce și cum a fost de treci gârla cea mare, dar nu m-am gândit nicio clipă că el e soluția... M-am gândit abia acum câteva zile, și în loc să dau buzna peste el am tot amânat... Până nu se mai poate face nimic... Nimic, nimic!

Pe seară mă sună ziarista lui pește, să ne vedem... Cum a mers? Mai deloc. N-am chef de nimic... E urgent? Putem să lasăm pe mâine dimineață?

Da, putem!... Cu o voce învinsă, e clar, n-a făcut vreo brânză nici ea cu interviul! I-au luat întrebările și au chemat-o să revină pe seară pentru răspunsuri! Nici vorbă să-l vadă, să-l pozeze și să-i plaseze scrisorica. Nici n-a mai luat-o cu ea când s-a dus după răspunsuri! Nu trebuia să te mai duci!... Așa zic și eu acum!... Dar mă așteaptă nenorociții ăia de la ziar cu corespondența. Vrei să citești la ce întrebări a răspuns? E semnificativ!...

E și ea, sărăcuța, tristă și mâhnită și abătută și parcă cu zece ani mai bătrână. Eu cu douăzeci! Nu ne arde de nimic! Pentru prima oară... Nu. E a doua oară. Prima a fost când am început să citesc la cartea Căpitanului... Atunci a fost o exaltare cum nu mai trăisem, acum e... e o disperare la fel, cum n-am mai trăit! O jale, să mă jelesc îmi vine, nesfârșită, ca la căpătâiul unui mort tînăr, nenuntit, mereu mă gândesc la ce mi-a spus tovarășul

minier! Mă rog la Dumnezeu să nu fie adevărate minunatele veşti şi informaţii sigure, dar cum să primească Domnul nostru aşa rugăciune netrebnică?!

Şi încep să simt totul ca pe o imensă nedreptate care ni se face!... Păi dacă-i adevărat ce-a spus bietul Constantin Dobre, venit cum e de pe lumea cealaltă şi ştiindu-le pe toate, iar noi nu putem face chiar nimic... Nimic! Nimic! Păi chiar că suntem ultimii! Un popor de...

Cine? Care noi, care popor, neisprăvitule! Că puţină lume ştie ce ştii tu că nu-i adevărat! Ce vină au bieţii oameni care ştiu şi ei numai ce cucută le toarnă-n urechi Europa Liberă! Dar mneata, vericule, eşti om informat, eşti elită, eşti umblat pe două continente, te-au prelucrat şi la Versailles, şi-n rue de Beauvais, rue Mouftard, avenue... Tu, nenorocitule, chiar nimic nu faci şi chiar un nimica eşti!

Daragoi moi! Suferi prea tare!...

Daragaia maia, ştii ce mi-a spus ieri omul cel mai informat din România? Mi-a spus că lipseşte puţin ca să fie bine!... Adică? Ce lipseşte?

Lipseşte cine să citească scrisorica asta!... Nu, e altă epistolă!... I-o citesc, îi explic scena, cum ar fi arătat sala congreselor brusc transformată în tribună planetară... Mă pune s-o mai citesc o dată, cu intonaţii preşedinţiale, mă execut şi mă dau jos din pat, declam ca la 1848, Lamartine, Bălcescu, Cârlova, svăpăiata se prinde în joc şi mă aplaudă până şi cu picioarele pornite morişcă sub pledul călduros de sub care am plecat ca un fraier...

La loc comanda, soldat!... Cred că am reuşit puţin să imit şi vocea needucată, bolovănoasă, a barosanului, pentru câteva aceste clipe lider mondial al comunismului a tot biruitor!...

Davai, maladeţ!...

Mă iubito, mai este o şansă, la DeRePe-ul! Ultima... Îi explic cine-i DeRePe-ul, Uniunea Scriitorilor că este la doi paşi, că

putem fi acolo în cinci minute de aici. Hai! Pe cai! Şi după aia ne întoarcem tot aici!...

Ivanuşka!... Hai!... Măi, gagico, hai! Hai eu, la DRP-ul, hai ea la ea în... Nu zic ba! Dar să vezi că din pricina haiului tău o să-l pierdem! O să aflăm că taman acum cinci minute a plecat şi el, la vreun instructaj pentru Congres!... Hai, Ivanuşka!... Nu te pot lăsa atât de nefericit!... Viens! Davai!

...Nu-mi pare rău că am cedat iniţiativa! M-am săturat de ideile şi iniţiativele mele!... Ajungem abia după vreun ceas la Uniune! Decis să aflu că domnul preşedinte tocmai a plecat acum două minute şi un sfert! Iar eu să mă iau la palme în public!

Dar ba! DRP-ul era acolo! Mă aştepta, înseamnă... De parcă. Ca şi cum!

Mă primeşte imediat, abia am timp s-o priponesc pe gagică la o masă, în restaurant, şi eu urc la preşedintele mult stimat şi iubit al tagmei de lătrăi şi ţipălăi pe banii publici. Chiar pare că mă aştepta!

M-a întrebat generalul de dumneata!... Ce mai faci?

Intru în subiect fără nicio pregătire a terenului. E oltean deştept şi mă pricepe îndată! Face ochii mici, abia mijiţi: Ce-i de făcut? Poate că ar trebui vorbit cu generalul nostru, mai ales că te simpatizează!... După calculele mele el este gaşcă cu ăi care l-au sfătuit pe Ceauşescu să facă pasul sinucigaş!... Eraţi de faţă când se lăuda...

Poate că nu şi-a dat seama care este reversul!... Mata de unde ai informaţiile de la Moscova? De jos, din restaurant, mi-a venit să zic, m-am oprit, iar apoi chiar aşa am zis! De jos!...

Cum de jos?!

A fost cineva în Rusia şi a mirosit treaba asta!... E jos, în restaurant.

Vrei să spui că un coleg de-al nostru, un scriitor? Cine?... De fapt, nu contează!... Are sens însă ce susţii dumneata!... Dar nu văd cum să ajung eu la tovarăşul în următoarele 48 de ore!

Dacă nici chiar dumneavoastră nu...

Nu cunoşti sistemul! Kafka n-a imaginat nimic faţă de băieţii noştri!... Mă gândesc... mă gândesc cum... cum naiba să fac?!

Îmi dau seama, domnule preşedinte, e riscant!

Caii de la bicicletă!...

Numai să apuce să afle... Măcar să...

Dragă Şeitane, nici nu ştii cât de mult şi cât de pozitiv mă impresionează gestul dumitale!... Hai să recapitulăm, că trebuie să plec, sunt deja în întârziere!... Parcă a fost un făcut să mai zăbovesc pe aici, nici eu nu ştiam de ce n-o luam din loc şi tot trăgeam de timp parcă...

Puteţi fi sigur că este un făcut! Cineva a făcut asta!...

Eh, eu nu-l văd pe Dumnezeu chiar şi în lucruri mărunte!...

Mă cam dezamăgeşte cu vorba asta, dar tac şi înghit! E mult mai mult decât mă aşteptam să nici nu-l mai găsesc... Nemulţumitului i se cam ia darul, nu?!

Deci, sunt două: mai întâi să i se spună animalului că are susţinători la Moscova, în imediata apropiere a Gorbaciovului! Corect? Corect! Şi că îi pierde dacă zice ceva la Congres de Basarabia-Bucovina, pământ românesc, şi de Tezaur!

Perfect!

Iar doi, să-l atace pe Gorbaciov şi să laude Uniunea Sovietică, PCUS-ul... Exact!

Iar scrisoarea asta...

Cu modificări pe care le va crede de cuviinţă...

...s-o citească la Congres, ca pe un mesaj către mişcarea comunistă internaţională, pe care camaradul Mişa Gorby o cam trădează!

...Sunt şi eu convins că este cumpărat sau spion cu acte în regulă, al „anglo-americanilor", cum se zicea odinioară!... L-a însemnat Dumnezeu! Crezi că din întâmplare s-a născut cu semn în frunte?!... Nu-i stea, e stigmat!

Aşa cred şi eu! Şi cred mulţi din CC-ul lor, al PCUS!

Nu mai am timp să citesc scrisoarea acum, o citesc în mașină...

Cui vă gândiți să i-o dați?

Poate lui Ghiță Florea, colegul dumitale. El este creierul grupului care îi scrie cuvîntările!...

Măgarule! Măgar și toate animalele ce ești!... De când trebuia, mă, să-l cauți pe Ghiță Florea, mă, nenorocitule?! Ai dat și la Versailles de el, dar tu la București n-ai mai avut altceva în cap decât... Mai ceva ca un Bulă nenorocit ce ești! Jigodie neisprăvită!... Amantadorul lui...

Ce este, domnule profesor?

Nimic!... Doar c-o să-l caut și eu pe tovarășul Ghiță Florea!...

Baftă!

Succes!

Cobor val-vârtej în cârciumă, s-o iau pe cucoană...

Nu mai e demult singură la masă. Tavi Stoica și Grigore Pop, care m-au văzut când am plantat-o la masă, cavaleri grijulii și prieteni de nădejde, sunt de-o viață de-a stânga și de-a dreapta să-i țină de urît! Până la revenirea băiatului. Nu mai mult!... Iată-mă-s! Cei cu voi aicia, hahalerelor?! Hai, cărelul! Sunteți de-acum în plus!

Nu mi se dă nicio atenție, iar Grigore continuă să povestească de-a'e lui! Pare interesată și doamna din fața mea, ba chiar că se simte bine flancată de cei doi huidamaci. Așteaptă să termine bancul – de un banc era vorba, rîde cum numai ea știe să rîdă când vrea, și chiar vrea de data asta, de la ce o fi așa de bine dispusă și-mi explică: se vede că ți-a mers bine! Ai predat și scrisoarea, cine mai e ca tine?!... Ți-e mai bine?

Doamna Candrea! O sticlă de vin, de-aia de un litru, cu corăbioară, la fiecare masă, vă rog! Din partea... din partea feței nevăzute a lunii pline...

...Din partea feței nevăzute a lunii... Nici eu nu știu ce am vrut să spun cu asta! Am vrut să spun ceva mai dihai, dar nu mi-a ieșit decât prostioara asta! Ce contează! Nimeni nu se prinde ce

platitudine pretenţioasă am scos din mine, vinul îşi face efectul chiar dinainte de a fi golit din pahare!... E suficient zvonul!

Numai atât, Şeitane?!, se aude vocea de la peluza B a lui Ahoe. Crezi că scapi numai cu o sticlă de vin?!... Cu aşa femeie după tine, fiecare pas te costă o avere!

Dau, dacă dă şi madam Candrea pe datorie... A dat, săraca. De data asta mai mult ca de obicei! Pe rând, cam toţi s-au perindat pe la masa noastră, să ciocnească un pahar şi să mulţumească naşului pentru vin şi pentru arătarea de la masă!... A trebuit să-i avertizez: femeia mai ştie şi câte ceva pe râmleneşte! Vedeţi ce gavariţi!

Moment de uşoară dezamăgire: o americancă care ştie româneşte îşi cam pierde din americăneală... Nu mai ţin minte cine a zis. Ahoe însă a fost cel mai fericit: ne practică graiul, doamna?... Ia să vedem câtă limbă de-aia românească a învăţat-o domnul profesor?... Să vedem dacă panimaeşi ceva din poezia românească interbelică...

Un mic examen? Ce bilet ai tras, madam?! ...Cine are noroc la iubit, nu are noroc la examen... Tu as compris?... Deci: Căţeluş cu părul creţ... Ai înţeles? Bravo! ...Fură raţa din coteţ. ...Coteţ? Ce e coteţul?... Hogeacul câinelui! Garsoniera... Komnata! The house of... A priceput, domnilor, tovarăşa e boieroaică mare! Continuăm? ...Şi se jură că nu fură... Ahoe, unde mama mă-sii vrei să ajungi?

Vreau să-mi dau seama cât ştie româneşte suficient de bine ca să-i fac o puzderie de sonete imposibil de tradus!...

Îl înjură toţi, gălăgioşi şi încălecându-se unul pe altul să apuce să-i spună complimente peste complimente impresarului şi direct divei, cei mai îndrăzneţi cu ochiul! Iar diva, deschide gura să zică şi ea ceva, rămâne câteva sclipiri de dantură cu mărgăritarele înşirate la vedere, să le tot numeri, nenumărate, aşteaptă puţin până tac toţi fremătând de nerăbdare, iar ea, visătoare, cu ochi ceornâie de albaştri şi şăgalnici, către nimănui: sonete imposibil de tradus?...

Apoi fixându-l pe Ahoe, cu un uşor freamăt al pleoapelor, abia stăpânit, vă ascult, maestro! O. Cu o: Maestro!...

S-a prins gagica şi a intrat în horă! Ahoe! E rândul tău, haită bătrână!

Cine îmi dă un la?

Un la?...

Un la major!...

Un...

Un cuvînt, analfabetule, cu care să înceapă şi să se termine sonetul!

A za cem?

Distinsă hazaika, invidia poetarum e mai a dracului decât a medicorum!... Mai ales a dumnealor, cei de faţă, poeţi pârîţi, de versuri decolorate, livide, descărnate, devitaminizate!... Iar eu sunt cel mai... Nu zic ce! O să vedeţi imediat!

Spune-mi dumneata un cuvînt, seniorita, un cuvînt românesc, pe care-l ştiţi cel mai bine, distinctă doamnă... Şi am să vă fac un sonet, închinat frumuseţii fără seamăn, fără geamăn, frumuseţii dumneavoastră care ne-a adunat în jurul tău, prekrasivaio, ca pe nişte dulăi amuşinând la chienne cea mai... Catella transoceanică!... Sabaka diafană!...

Iar nămeţii aici de faţă ciorchine, când or să-mi audă sonetul nemaiauzit, or să scornicească ei că nu este acum imahinat, pe loc şi ad hoc, la comanda socială, ci că am venit cu el în buzunar, de-acasă!... Prefabricate... Sonete semipreparate! Aşa au să zică, îi cunosc bine, roade invidia la ficăţeii lor de trei decenii!

Dar maestro le va închide gura cu un singur cuvînt, venit din public, în jurul căruia se va învârti cosmogonic întreg sonetul fascinat de polisemii şi eufonii unice! Un cuvînt cu care voi începe primul vers, va fi prezent şi în următoarele două strofe, la final de vers, ca să-mi pretindă rima!, şi, finis coronat opus, aşa se va termina şi sonetul, într-un acord final pecetluit de acelaşi cuvînt miraculos, rostit în final de vers şi de sonet aplaudat cu ovaţii!...

Să mai zică careva că am venit cu el învăţat pe dinafară!...

Se poate aşa ceva?... Se uită speriată la mine. Am înţeles bine?... Dau din cap mulţumit de mintea ageră a muzei! Ştie ce-i ăla sonet?!... Ia te uită!

Hai! Curaj!... Vă declar muza mea pentru seara asta sau măcar pentru următoarele zece minute! Cel mult!... Atât durează geneza unui sonet! Hai! Skajite cuvîntul românesc care vă place cel mai mult... Sau pe care l-aţi învăţat sau auzit primul! Vă mai amintiţi? Cu ce cuvînt aţi început să vorbiţi limba română! Cea mai fainã limbă pentru poezie!... Cuvîntul primar! Originar ca păcatul! Îl mai ţineţi minte?!...

Ce n-aş da să ştiu şi eu cu ce cuvînt am început să vorbesc româneşte?!... Primul cuvînt pe care domnul dumneavoastră profesor de limba română... Sunt sigur că nu l-aţi uitat!

Cum să nu-şi amintească?!... Te pomeneşti că...

Care-i, minunato, minunatul cuvînt? Şi minunata, scurt şi cuprinzător, ca o şcolăriţă la tablă, sigură pe ea, rar şi răspicat, că-cat!

Că...

Că...

...Şi ce linişte, ce explozie de tăcere se lasă!... Tac toţi parcă vrăjiţi, repetând în gând, ca un refren, cuvîntul din nou magic... Apoi încep să se dumirească fericiţi: Hai, că i s-a înfundat lui Ahoe! Şi hărmălaia veselă creşte exponenţial în tot restaurantul, până în grădină!... Ahoe! Acum să te vedem pe unde scoţi... sonetul! Cu sau fără majusculă?!... E toată lumea ca-ntr-un extaz! Genială cucoana! Cine a adus-o? Etc.

Eh, Ahoe! Te-a cam... Nu-i aşa?...

E rândul lui Ahoe! Ridică spre noi faţa-i hâtră şi nerasă. Curat hirsută!... E cel mai încântat!... Către întreaga asistenţă:

Asta, da, muză! Profesore... Chiar îi faci faţă?!... Nu ai nevoie de ajutorul tovărăşesc şi dezinteresat al unei vechi haimanale?!...

Sve?... E uluită de reacție. Privește în jur, nu-i vine să creadă că tot restaurantul este ciotcă adunat la masă, în jurul ei... E puțin speriată...

Se ridică de la masa lui și Jebil Jerbeleanu. I se face loc! Ahoe, te rog să reciți tare și citeț! Să te aud și eu! ...Și-și reia locul pe orbită, lângă trabucul din scrumieră... Poftim, Ahoe!

Superb cuvînt! Nu se putea unul mai potrivit cu care să închid gura invidioților ciufuți și merdiocri!...

Merdiocri a zis?... Invidioți?!... Al dracului Ahoe... Poeți merdiocri...

Profesore, îmi dai voie s-o proclam pe... pe...

Colega mea...

.....pe colega ta și muza mea! Muză-mea!...

Ahoe, tragi de timp!

Eu, cu paharul gol nu fac sonete!

Se rezolvă și asta! Fără!... Fără apă! Apa strică la rime!... Le diluează, le face asonanțe școlărești...

Ahoe, cam fugi de răspundere!...

Ai încurcat-o!

Recunoști?

Nu începi?!

Ia, liniște, să se audă până la nea Jebi! Probă de microfon: Ahoe!... Din vechea Troie!... Da, se aude bine, Jebeleule?

Tușește, își lasă puțin capul pe spate... Am să bag vocea lui Calboreanu... Se potrivește? Nu prea! Tot George Vraca rămâne cel mai bun la sonete!... Și-și dă drumul, cavernos și elegant, ca-n cel mai lugubru monolog hamletian:

Căcat în ploaie vrei să fii ori strălucind în soare?...

...Nu mai țin minte mai departe nimic. Efectul băutei care s-a încins?... Cu excepția finalului, a ultimului acord, suitorul iamb căcat...

Apoi ce liniște!... O tăcere mai profesionistă acum... Îngândurată! Era adevărat?...

Le-a cam rupt gura Ahoe la toată suflarea scriitoricească prezentă şi viitoare... Un fior al nefirii traversă înghesuiala din jur. Martori cu toţii la o minune, la un moment fără pereche de la Homer încoace? Aşa se pare! Oare-şi dădeau seama chiar?! Toţi, nu! Dar cei mai mulţi... Poate chiar toţi, căci toţi tăcură lungi clipite de...

Sve bănuia numai şi ardea de nerăbdare să comentăm numai noi doi, să fie sigură pe ce e de înţeles... Eram şi eu emoţionat! Mai asistasem eu la alte spectacole ale circului de sonete sau cum să-i spun ca să nu spun prostii? Cu Ahoe improvizând sonete pe te miri ce subiect!...

Ahoe!, i-a cerut Damian odată, vin de la primărie, de la starea civilă, trebuia să mă însor cu Simona, să depunem actele. Şi amândoi am fost de acord că mai bine nu, să mai copilărim puţin... Fă un sonet!

Şi Ahoe a tras două fumuri de ţigară şi ce i-a ieşit nu a fost deloc rău şi se potrivea ciudatului subiect... Turniruri de sonete la care se prezenta numai Ahoe, ultimul şi cel mai mare menestrel!...

De data asta fusese impecabil textul scornicit ca din pălărie un iepure cu urechi nesfârşit de lungi!

M-am uitat spre Jebeleanu! Pricepuse prea bine chiar... Părea în transă... Ca şi ceilalţi! Cum? Ahoe chiar este... Este un fenomen literar, mai exact spus poetic, domnilor!... Unic, probabil, de la facerea lumii! Cine? Ahoe ăsta al nostru?... Nespălat şi neras şi ne... Abia acum ne dădeam seama!

Am vaga bănuială că mai vreţi. Nu v-aţi săturat... Mai vrei şi mata, nea Jebi?... Grăbiţi-vă că prostata lucrează ceas de ceas, clipă de clipă, mai ceva ca lupta de clasă!... Şi nu se ştie dacă o să mai aveţi norocul din seara asta!... Era seară deja... Tavi Stoica: prostata? Fă şi un sonet închinat prostatei!...

Şi a făcut, domnilor! Un sonet închinat prostatei!!! ...De care avea apoi să moară! Ce viziune... tragică? Nu, nu-i ăsta cuvîntul! ...Să ridici prostata în ...în metafizic?

Dar a fost mai mult! Altceva! Se simțea o intimitate, o veche complicitate, te-a servit o viață, mai la bine, mai la rău... Ca o femeie de care ți-e teamă că te va... te va nenoroci, dar nu-i poți reproșa nimic, o... o înțelegi, nu o poți tu schimba!, nu știe ce face, o gagică fatală, dar nu de personificare este vorba... Ceva care nu mai există în tot ce am citit, vorbind ca formulă sau strategie literară, figură poetică ori cum naiba să-i spun?!...

Știți ce gând tembel mi-a trecut vâjâind printre urechi? Chiar atunci? Că după acest sonet cumplit, ca să fie totul perfect ar trebui să se împlinească subtilul subtext, mesajul subliminal îmi vine să-i zic, care ne făcuse să înghețăm ascultându-l pe Ahoe, iar Ahoe să chiar moară, săracul, la datorie, de cancerul prostatei!... Consecvent cu presimțirea care îl încerca rostind sonetul prostatei...

Ce putea să fie mai derizoriu și mai... sublim, da, sublim, în același timp?!

Și perfecțiunea a fost atinsă de Ahoe în clipa cea obștească! Sonetul!, mi-am zis când am aflat, cu oarece mulțumire că s-a împlinit! Bașca jalea că mai putea să mai aștepte, în pizda mamii ei de prostată... N-a îmbunat-o sonetul!... Și de prostata mamii ei a mierlit-o Ahoe! Din vechea Troie!

Ah, să nu uit! Grozăvenia lumii ce a mai făcut atunci Ahoe!... A încheiat sonetul prostatei, făcut după aceeași regulă: primul cuvînt a fost prostată, a mai apărut prostata de două ori în strofele 2 și 3, la rimă, dar sonetul s-a terminat în cuvîntul ***monedă***! Articulat: ***moneda***. Era așa de potrivit acolo, încât nimeni n-a băgat de seamă abaterea, dacă se poate numi așa! Nimeni în afară de Tavi Stoica, cel mai băut dintre toți, dar și printre cei mai limpezi la bibilică. Și-l face atent pe maestru, chiar așa i-a zis, Maestro!, vezi că Ahoe a fușărit finalul!... A băgat alt cuvînt în locul prostatei...

Recunosc, e impecabil sonetul, a continuat huiduma, dar vreau să știe Ahoe că eu sunt un cititor foarte atent și avizat

în materie de poezie orală!... Cred că de la această masă eu am ascultat cele mai multe sonete aeriene rostite, nu scrise, rostite de Ahoe Tudor George!... Deci fac o observaţie, o băgare de seamă asupra întocmirii minunatului sonet, iar nu o critică!... Eşti cel mai mare, Ahoe, din această incintă sacră! Unul mai mare ca tine nu a trecut pragul acestei încăperi!... Sunt mândru că suntem contemporani! Başca pietenia!... Hai noroc! Aşa! Până la fundul mamii ei de stacană!... Dar ai uitat că la final nu ţi-a mai ieşit prostata, ci moneda, parcă...

Fii bun, dacă mi-eşti prieten, şi mai citeşte o dată!... Ce să citesc?! Măcar ultimul cuvînt! Moneda? Da! Citeşte-l mai atent, prietene...

Mda, am reţinut, îţi trebuia moneda ca să rimeze cu pobeda!

Niet! Taman invers! Pobeda mi-a trebuit ca să rimeze cu moneda! Îmi dai tu altă rimă la moneda?!

Cum adică?

Încă nu rostisem nici un cuvînt din sonet, abia îl dibuiam în gând, pe pipăite, şi eu am ştiut că trebuie să se termine în cuvîntul ***moneda***!... Ăsta să fie ultimul! *Finisco-ronat opus*!

Nu prostata?... A za cem?

Patamu şto începea poemul sonet cu my lady prostata. Şi l-am terminat cum? Citeşte mai atent! Moneda!... Ia-l şi de la coadă la cap... Ce se aude? Mo-ne-da... Ia-l şi pe la spate: Ad-en-om!... Ai? Prostata afli de ea că o ţii la purtător abia când se face adenom, futu-i mama ei!...

Am încremenit în sinea mea!... Eram perfect conştient că asist la un moment în totului tot fără pereche... Auzi la el, la ce să-i meargă lui mintea?!... Hirsut şi binişor beat, să nu dai pe el nici două ...monezi! De uimire şi emoţie nici nu am mai putut să fiu atent la ce a urmat! Eram copleşit după primele două sonete aeriene... Se volatilizaseră în eter, de pe urma lor rămânând numai stupoare şi extaz... Şi-o adiere de paradis terestru!

A mai făcut vreo zece!... Şi mereu se întorcea spre femeia noastră cerşindu-i parcă un zâmbet, o vorbă de încurajare. De ce tace gospodina?!

Ah, nu tac. Mă gândesc la... la talentul dumneavoastră... Sunteţi nu intraductibil! Sunteţi imposibil de imaginat!...

Şi întorcându-se spre mine, cred că numai aici la Bucureşti puteam să dau peste aşa ceva... Peste domnul Ţuţea mai întâi, acum peste domnul poet... Tudor George este numele meu!... Încântată! Păcat că nu a notat nimeni sonetele!... S-au pierdut în veşnicia uitării?! Le mai ţineţi minte, domnule Tudor?

Nici vorbă să se piardă, precrasivo! Aşa ceva se poate întâmpla oriunde, dar nu la Bucureşti... Şi pune Grigore al meu mâna pe scrumiera verde de pe masă... Răstoarnă scrumul în frapieră şi o întoarce cu curu-n sus pe leliţa scrumieriţa.

Vedeţi această boabă de chipăruş? Habar nu aveţi voi ce mari servicii a adus această instalaţie literaturii române!... Peste ani şi ani de zile toată şezătoarea noastră o veţi găsi la fonoteca de aur a Securităţii! S-a înregistrat tot!... Mai puţin mutrele noastre! Nici măcar a doamnei. Sunteţi tot timpul aşa de frumoasă, doamnă?!...

O idee minunată, Grigore Troianovici! Şi minunata scoate din săculeţ minunea de instalaţie pentru priponit vorbele zburatăcite în eter! Puteam să vă înregistrez de la început dacă eram mai deşteaptă... Dar mai bine mai târziu decât niciodată! Permiteţi, maestro, să vă înregistrez, măcar primul sonet?!

Şi Ahoe, fără voia sa, a mai fost o dată minunat... Dar minunat rău de tot! ...În faţa scârbei de microfon Ahoe s-a năruit mai ceva ca zidurile din străvechea Troie... N-a mai putut să scoată pe nări niciun viers!... Nici altele noi, nici măcar pe cele deja rostite să şi le amintească! Ahoe!

Rahat în ploaie sau... vrei să fii sau strălucind sub soare... la lună, domnule, la lună, aşa se încheia primul vers! Rahat în ploaie vrei să fii sau să nu fii?...

Degeaba am încercat noi, martorii, să refacem textul!... Nici bietul Ahoe nu pricepea de ce nu se mai pricepe! Îşi ascundea ruşinea în paharele pe care le dădea peste cap năucit de neputinţă!

Abia după vreun ceas şi-a revenit, cu alt sonet, mai dihai ca primul, cu acelaşi cuvînt miraculos de patru ori rostit, de data asta în varianta literară şi nepoetică ***rahat***!... Metric, identică! Dar tot poezie!

Pasă-mi-te, cucoana închisese drăcăria şi-o băgase la zdup, în ţoşcă... Ahoe era din nou liber la poezie! Ce minune s-a petrecut, oameni buni?...

Ce să însemne cum s-a blocat Ahoe dinaintea... Dinaintea cui?... Ce regulă minunată a lumii ăsteia a respectat Ahoe?...

Aşa simt, că Ahoe a fost cum nu se poate mai al firii! Şi că asta a fost minunea cea mai mare din seara asta! Nu s-a putut trece peste... peste ceva, ceva subtil şi delicat, care fusese încălcat grosolan de jucăria dracului scoasă din tolba Sveiţei, ispititoare levă, deloc inspirată, dar Ahoe n-a muşcat... A vrut, dar ceva nu l-a lăsat! Nu l-a lăsat să ce? Şi ce, cine, la ce nu l-a lăsat?...

Ahoe!... Ce mândru sunt de tine, bătrâne pilier!... Auzi la el, să-i sece al viersului izvor dinaintea uneltei diavoleşti!...

Ce instinct de poet adevărat, poeta, vates... Încep să înţeleg, îs mai multe raţiunile superioare pentru care Ahoe a rămas fără grai! N-a vrut sau n-a putut să se prostitueze e puţin spus! A fost mult mai mult! A fost în joc esenţa poeziei, a lumii înseşi şi Ahoe s-ar fi dezis de Dumnezeu dacă... Dacă... Şi a rezistat.

Reacţie de respingere a corpului străin? Dar nu cu mintea, ci cu natura sa Îi aparţine Domnului, căci, precum s-a văzut, bietul Ahoe a vrut să se conformeze drăciei de microfon, să colaboreze cu ocupantul, dar fiinţa sa, care nu-i aparţine, a refuzat!... Nu a deliberat, ci s-a pomenit că nu poate!... Partea dumnezeiască din Ahoe s-a scârbit de invitaţia primită: să genereze poezie dinaintea cui?...

Da, a putut să facă poezie dinaintea unui ...căcat!, dar nu şi dinaintea acelei unelte diavoleşti de ultimă generaţie, aşa cred că au simţit-o celulele sale. În toată ...diavolitatea ei! La acel nivel molecular s-a produs refuzul, sub forma neputinţei!

Ţi-a plăcut de Ahoe?, o întreb eu a doua zi de dimineaţă. Cum să nu-i placă?! Dar nu-l cheamă aşa! Aşa-i spune toată lumea! Poreclă? Renume! Înseamnă ceva Ahoe? E o interjecţie, strigătul de luptă al troienilor!... Şi strigătul lui, pe terenul de rugby, când împingea la grămadă!...

Interesant personaj! Tudor George?... Pot cumpăra undeva vreo carte de-a lui?

Ce ţi-a plăcut cel mai mult?, insist eu. Suntem în bârlogul ursului carpatin, pe punctul de a ne despărţi, fiecare la ale lui. Eu deocamdată îmi leg şireturile fundă la pantoful din stânga, cum mă uit înainte, spre Ana Ipătescu... Şi cu spatele spre uşa întredeschisă de la camera de baie, din care mai ies ceva aburi după duşul prelung făcut împreună!... Nu-i rău năravul ăsta!... Mai învăţ şi eu câte ceva!... Deci, ce ţi-a plăcut mai mult?, am întrebat-o.

Se gândeşte, probabil acum prima oară concentrându-se la ce s-a fost ieri întâmplat, şi nimereşte la fix răspunsul. A câta oară?!

Nu înţeleg de ce n-a mai putut improviza când am vrut să-l înregistrez...

Da, iubito, n-a mai putut să lege două cuvinte şi a fost genial! Strica totul dacă i-ar fi turuit gura versuri cu nemiluita să le înregistrezi tu, să le eternizezi pe jucărica ta! E genial cum s-a bâlbâit şi nu a putut zice nimica nimicuţa!...

Tăcerea, îi pot spune aşa, tăcerea lui Ahoe e cel mai autentic moment de literatură la care am asistat vreodată! Ţi-aduci aminte? Tăcea încruntat şi apoi ni se mărturisea consternat: Nu-mi iese!... Şi iar tăcea un pahar-două... Nu-mi iese, profesore!... Încerca să se ...exprime şi nu ieşea! ...Alo, exprime am zis!... Pricepi?

Nu înţeleg nimic, dar te cred! Când ne mai vedem? Unde mergi acum?

Eu mă duc să-l caut pe domnul tovarăş Ghiţă Florea... Tu mai treci cu o floare pe la cimitir! L-ai cam neglijat! Şi pe defunctul mort, şi pe paznicul mormîntului! Prea multe lucruri le-am neglijat! Eu din cauza ta, tu din cauza mea!...

Din cauza sau datorită?

That is the question!...

Care?

Să străluceşti în ploaie sau sub lună?

În soare!...

...O iau în sus, pe cea mai frumoasă stradă din cel mai frumos... E vorba, desigur, de irepetabilitate... Aşa a făcut Dumnezeu lumea! Să nu fie nimic reprodus întocmai, clonat, copiat etc. Să ne bucurăm de unicitatea clipei ca şi de unicitatea vieţii!... Inclusiv unicitatea vieţii pe pămînt!... Extratereştrii lui peşte!... Pariez pe orice că nu există!

Şi Ahoe aici a fost sublim! De adevărat ce este, de autentic, ca om şi ca poet, el a reacţionat ca un primitiv: s-a blocat! Nu! Nu a refuzat! Derbedeul de gând s-a luat după prostime şi a vrut să eternizeze clipa unică, trecătoare, s-o încremenească pe o bandă de casetofon minuscul, s-a vrut colaboraţionist cu Şeitanul cel adevărat şi urît mirositor a pucioasă!

Fără să-şi dea seama ce păcat săvârşeşte!

Şi tot fără să-şi dea seama a bătut în retragere şi s-a salvat. Pe el şi poezia şi momentul sublim de ieri!... Fără seamăn moment în istoria universală a literaturii adevărate, aia nescrisă în niciun tom prăfuit!... Şi pierdută în neagra veşnicie a bibliotecilor... Ci vie şi efemeră ca tot ce-i viu! Ce luminoasă trebuie să fie! Burduşită cu... Aia bibliotecă! Risipită printre fire de iarbă, stropi de ploaie şi pahare abuzate prea...

Ajung acasă şi mă strecor în bloc, în lift, apoi în apartament, deşi toţi sunt plecaţi la şcoală!... N-o să-mi fie uşor să dau ochii cu

ei... Copiii încep să fie măricei, Doamne, ajută!, nu prea e cusher ce fac în ultima vreme. Două nopţi dormite prin vecini într-o singură săptămână... Pe cine umblu eu să prostesc? Pe mine doar!...

Pun mâna pe telefon şi sun la facultate, să iau telefonul domnului Ghiţă! Florea este numele de botez!... Ocupat! Ocupat în continuare! Ocupat mai departe! S-a pus Monica cu curul pe telefon şi o oră cel puţin va vorbi!... Parcă o văd! Ditamai...

Şi eu ce mă fac? Fac ce trebuie! Mai e pe lumea asta şi tovarăşul Marinescu Eugeniu. Trei silabe: eu-ge-niu! Uite-l că răspunde! Evghenie! Am nevoie de telefonul de acasă sau de la birou al lui Ghiţă Florea!

Nu-i nici acasă, nici la birou! Dar unde-i? E la spital... Spital?... Ba chiar la Predeal! Adică? Ce a păţit? Surmenaj intelectual, aşa e diagnosticul!... A avut mult de lucru pentru congres!...

Te cred! Dacă-i ultimul, trebuie să iasă ţais! Ioane, nu mai vorbi prostii! Eu nu fac decât să le spun mai departe! L-am citat pe Tabarcea, prietenul tău!...

Ehe, Cezărică al nostru... Vorbim când ne vedem ce e cu Cezărică al nostru! Telefonul este ca să câştigăm timp, Ioane, nu ca să-l pierdem!... Şi-ţi mai dau un sfat: nu mai vorbi cu nimeni ce ai vorbit cu mine!... Adică? Vorba aia, cu ultimul!...

...Să mă duc la Predeal, să vorbesc cu domnul Florea?... Nu mă simt în stare să caut şi să scotocesc după sănătoriul cel vestit, iar chiar dacă reuşesc, ce poate face bietul om? Bine că l-am băgat şi pe DRP-ul în... în echipă! Se descurcă el. Repet: este oltean de fapt, nu clujean cum îl crede toată lumea! Prin naştere oltean, prin educaţie ardelean! Combinaţie perfectă!... Ca să nu se supere nimeni.

Deci ce fac? Am făcut destul? Am făcut chiar tot ce se putea?... Nimic în plus?

În definitiv, angajamentul meu, luat în faţa tovarăşului Şeitan şi a tovarăşilor legionari de la Paris a fost să-l ascund, să-l

răpesc sau să-l conving pe individ să se refugieze el singur unde o știi mai bine, până se deșteaptă lumea și vede despre ce este vorba cu noii conducători de partid și de stat! Și mai ales pricepe ce a fost.

Păi, cum a fost pe vremea lui Ceaușescu?...

Păi, a fost unul care, vorbind în numele minierilor din România, adică în numele clasei muncitoare, spunea că lipsea puțin ca să fie bine!... Și s-a mai găsit unul care, vorbind în numele celor care au vrut cândva să-i ia gâtul tovarășului, dar s-a răzgândit sub imperiul evidenței că nu se rezolvă așa mai nimic, a început să fie mai atent la reversul medaliei prezidențiale și să constate și el că lipsește puțin ca să fie bine!

Și ce lipsește?

Lipsește însuși tovarășul, se simte tot mai acut lipsa sa din rândurile pensionarilor, cu ea, cu tovarășa, la braț. Ținându-se de mână... Două jucării stricate... Asta ar trebui! Cineva să-l convingă să se retragă în plină glorie! Chiar mâine-poimâine, la congresul ultim! ...Umblă prin târg și vorba asta! Ar fi grozav!... M-ar scuti de...

Dar ce s-o fi întâmplat cu Costică Dobre?... Nu mi-a cerut numărul de telefon!... Nici pe-al lui nu mi l-a dat..

...Ciudată situație! Omul ăsta, despre care țipălăii de la Europa Liberă au mințit cum că l-au lichefiat securiștii pentru că era impotriva sistemului, a politicii de partid și de stat, dimpotrivă este viu și nevătămat, s-a integrat perfect în sistem, îl susține ca puțini alții, și se teme de securitate tocmai pentru asta, pentru că este, de o vreme, fidel sistemului! El fidel, nu secureaua! Căci securița, draga de ea, se cam pregătește să trădeze sistemul, cu cârmaci cu tot! Curvă curvulița!...

Încurcată poveste, dacă am înțeles-o eu bine!... Auzi ce spunea! Că Ceaușescu întreabă de el, ar vrea să-l vadă, să stea de vorbă cu clasa muncitoare, și securoaia nu vrea ea! Nu vrea și pace! Inventează fel și fel de pretexte și nu permite conducerii superioare de partid și de stat să-și facă mendrele!...

...Simt că aici și acum, ajuns acasă după atâta zbucium, se încheie ceva... Nu văd ce aș mai putea face, încerca... Misiune neîndeplinită! Dar dusă până la capăt... Ăsta să fie motivul pentru care mă simt așa de bine, de liniștit?... Dacă nu mă strofocam atât de... Ridicul, caraghios, penibil et caetera... Nu mi s-ar fi nici întâmplat câte au fost... Cel mai mult îmi tihnește revenirea în Ana Ipăteascaya!... Lupul se întoarce unde a mâncat miala, mi-a zis nea Joșka, bozgorul din bloc, când m-a revăzut după atâția ani...

Iar bâlciul cu Ahoe, ce straniu sentiment că eu l-am provocat, că iar i-am făcut loc mai în față unuia pe care Dumnezeu l-a hărăzit cu daruri dumnezeiești, iar eu m-am priceput să le scot la vederea și a altora!... Cu câtă bucurie! Chiar că sunt un băiat fain!... S-o văd și eu pe cucoana care...

Până și cucoana soață, după ce-i povestesc faza cu Ahoe, cu moneda, uită să mai întrebe ce trebuia și ce ar fi vrut să mă întrebe, ușor încruntată, pe unde-mi umblași toată noaptea, bărbate...

Inspirat, insist – și am dinaintea cui, că ieri, la scriitori, s-a petrecut un mare moment de literatură universală, materia ei preferată! Chiar ea conchide încântată: neputința de a scrie, de a spune, de a rosti, ca expresie supremă a creativității autentice!... A inspirației!

O fi! Magister dixit! Doamna dirigintă adică... E comentariul dumneaei! Deștept? Foarte! Nu-i de mirare! Mi-e soață! Auzi la ea: neputința creatoare!...

Capitolul 10

Reconstituire

N-am fost martor. N-am fost de față. Reconstitui totul din ce mi-a povestit Sventa! Mai pe românește, mai pe franțuzește, atunci când trebuia să fie mai exactă!... Ca să fiu sigur că nu am deformat prea tare, i-am citit apoi cele de mai jos. A rămas foarte mirată. Za cem? Pentru ce am scris, de ce am transcris toate astea? Za cem?

Nu se poate stăpâni să întrebe și ea altfel, pe franțuzește sau măcar pe americănească ei. Ori chiar pe românește de acum!... O dă însă mereu pe rusește în anumite momente. Mi-e din ce în ce mai clar în care!...

...De ce? Pentru că tot ce mi-ai spus tu este foarte important și vreau să mă asigur că nu uit sau încurc lucrurile. Bănuiesc că vreodată o să-mi scriu memoriile și măcar atât, ce aflu de la alții, să relatez corect!

...Nu i-am spus nimic de noi, de mine că am să scriu, am să public, și de dumneavoastră că o să citiți.

...E mai bine așa, nu că mi-ar fi rușine cu dumneavoastră sau că nu merită nimeni să știe ce și cum, cum e cu mine, cu ea, cu dumneavoastră... Dar mi-am dat seama că nu pot conta pe reacțiile ei, că nu le pot eu prevedea pe toate! Ba chiar, în

momente de-alea mai dificile, mai complexe, e complet aiurea ce mă aștept eu din partea ei!... Rareori când o nimeresc! De un singur lucru sunt sigur: că o domin eroticește sau sexualmente vorbind... Îmi ciugulește din palmă, ca o panteriță născută în captivitate. Și mi-e destul! Mai ales că mă simt și eu oarecum captiv și nu e rău deloc!

Deci, i-a dat telefon, așa, de curtoazie, pentru că o îndemnasem eu, pentru că o invitase insul, nici ea nu știe de ce, za cem! Za cem am îndemnat-o eu să-l caute pe James Bond? E clar, nu știe că este James Bond! Că face cât șapte 07 la un loc!... Cu ce se ocupă? Liftier sau așa ceva la un cimitir...

Și când colo este ditamai adminis...tartorul!, dacă mi se îngăduie să... Și el a invitat-o iar la cimitir... Din nou s-a dus cu flori, are umor gagica, un umor cu care îmi ia maul!, din nou comedia cu mormîntul, apoi s-au pus la soare, soare de noiembrie, la taclale și la o cafea. O adusese el într-un termos. Ceștile, cam slinoase... Și ai băut?!

În meseria mea am trecut și prin momente mai... Bine că nu ești nevastă-mea!

Ce vă leagă așa de mult de România? Direct a întrebat-o, fără ocolișuri, și cu un subînțeles clar: să nu-mi spui că acest mormînt, făcut de sanchi!... La mișto căreală!...

Nesimțitul, știa tot despre ea! Cam totul... De unde naiba?...

Să revenim la întrebarea gazdei... Ce te leagă de...

E o poveste mai lungă! Am mai fost o dată în România, în urmă cu doi ani!... Știu, n-ați trecut atunci pe aici!...

Nu s-a lăsat nici ea mai prejos: N-am trecut, nu știam că am aici un tată îngropat de tînăr!...

Acuma știți?

Știu prea puțin!... Mă ajutați?

De-asta v-am invitat!... Ce vreți să știți?

Dacă au fost oameni nevinovați care au fost pedepsiți pentru asasinarea tatălui meu? Unde a fost asasinat? La Abator?

În pădurea Jilava!

Aș fi preferat la Abator!... Așa știam!... Nu se poate face schimb cu cineva?...

S-a uitat lung la mine, adică la Sventa, și mi-a zâmbit. Ce fel de om a fost tatăl dumneavoastră?

Știu că ținea mult la România!... Deși nu mi-a vorbit prea mult. Prima oară în 1977, la cutremur! A trimis o sumă mare de bani în ajutorul sinistraților! N-am prea înțeles de ce. Era o sumă prea mare pentru bugetul nostru. Abia acum înțeleg. Se simțea vinovat, ca și mine!... Erați în România în ianuarie 1941?

Dumneavoastră de ce să fiți vinovată?! ...Și marea ziaristă i-a povestit cum n-a putut să publice nimic din ce a scris despre români și România. I-a pârît și pe directorii ziarelor care au refuzat-o. Prima dată când i-au fost refuzate textele! Trei a scris! Și toate trei...

A za cem? Sunt sigur că așa a întrebat, căci discuția a fost mai mult în rusește. A za cem nu mi-au publicat acele texte?!

Ceaușescu nu mai este iubit de nimeni în Occident!

Nici măcar nu i-am pomenit numele!... Era vorba de anii războiului, de holocaust... De copiii de azi bolnavi de sida! Povestea lor este tare neverosimilă!... N-au vrut nimic să publice!... Nici acum nu mi-a trecut supărarea!...

Vă stă bine și supărată!...

Ia uite-l!... Ți-a făcut și complimente!... Nu s-a dat la tine?... A rezistat ispitei?! Puternică potaia!... Dalșe!

Vorbiți foarte bine rusește! Când ați venit în România?

În '39... Când au început persecuțiile din Polonia!... Am plecat spre Palestina, dar mi s-a spus să rămân la București. Restul familiei mele au mers mai departe, în Palestina.

Aveți familie și în România?

Nu, în România nu mai am nicio rudă. Nevasta s-a prăpădit... Am rămas singur și bătrân...

Pe cine mai aveți în Israel?

Am avut doi fraţi, au murit în... în 1954... N-au apucat să aibă copii... Au murit tineri...

Vreau să vă pun o întrebare pe care i-am pus-o şi lui Emil Cioran!...

Te ascult. Emil Cioran?... Ce fel de om este?

Interesant, dar nu m-a impresionat prea mult! M-a impresionat cu adevărat domnul Dumitru Bacu!

Dumitru Bacu?

Care a scris cartea ***Piteşti***...

L-ai cunoscut? ...Prin domnul profesor, probabil.

Da...

Ai cartea?... I-a cerut-o...

Întrebarea mea, zise dînsa: de ce nu se vorbeşte deloc în Occident despre felul cum s-au purtat românii cu evreii în timpul Holocaustului?...

Cum s-au purtat?

Exact cum s-au purtat şi cu tata!...

Cred că tatăl dumitale era foarte mândru de dumneata!

Mă adora!... Şi eu l-am adorat, cuvîntul este foarte potrivit, până zilele astea, când am aflat cum a murit în ianuarie 1941... În floarea vârstei, la 25 de ani!... Nenuntit! Complet nevinovat! Doar pentru că era evreu!... Bietul tata!... Cu ce se ocupase până atunci?!

Nu cunosc detalii! Mă pot interesa... Dar la întrebarea dumitale nu mi-e greu să-ţi răspund!... Au mulţi duşmani românii!... Teribil de mulţi!... La multă lume nu le convine să spui ceva de bine despre români!...

Am băgat de seamă... De ce?...

I-a răspuns talmudic, primitiv, în pilde: Firea omului e tare păcătoasă!... Dă-i cuiva nişte bani împrumut... Fără dobândă, fără hârtie la mână, ca-ntre prieteni!... Ţi-l faci duşman! Să vezi cum răsare-n mintea lui gândul că dacă te calcă tramvaiul sau faci un stop cardiac scapă şi el de datorie... Şi din şase miliarde de

oameni de pe planetă, singurul pe care existența ta îl încurcă și îl deranjează este cel pe care l-ai ajutat!...

Și a continuat folcloric:

Românii au o vorbă despre facerea de bine!... Și borîtul l-a spus-o Svetlanei, nu s-a sfiit! S-a crucit, sărăcuța de ea! Nu-i credeam pe români în stare de asemenea grozăvenie!... Cumplită vorbă!... Facerea de bine... Chiar se spune așa?!

Uită-te mai bine la ea! Care ea? Vorba! Cum s-a putut ajunge la asemenea spusă, lăsată din bătrâni? Ce scop urmărește?!

????

Să descurajeze, să stăvilească elanul facerii de bine, care le-a adus românilor numai necazuri și decepții!...

Elanul facerii de bine?!... Oricum, urîtă vorbă!...

O vorbă ca asta nu o găsești la alte popoare!... Este teribil de vulgară, șocant de violentă, pentru că vine, cred eu, din exasperarea, mereu trăită, de a constata că facerea de bine, atât de naturală în firea lor, a românului, îl înrăiește pe beneficiar! Îl transformă în dușman, în voitor de rău pentru cel care l-a omenit și l-a ...binefăcătorit! Recunoștința pentru binele primit este o povară prea grea pentru cei mai mulți oameni... Vrei să-ți păstrezi prietenii? Nu ţi-i face datori în niciun fel!... Nu le face niciun bine!

Păcat că nu este de față domnul profesor Șeitan!... Îi place și face și el deseori asemenea comentarii! E pasionat de...

Aud lucruri contradictorii despre domnul tău profesor! Tău a zis?! Tău!... Toată lumea îl știe de anti! Anti Ceaușescu pe față! Public! Iar acum umblă cu dumneata împreună să-l salvați pe Ceaușescu! Cum vine asta?...

Eh, mi-a mai trecut!... Am fost la Mecca și m-am înțelepțit și eu... Ce-a mai zis de mine?! Că te lauzi peste tot că ești discipolul lui Alexandru Graur și Petre Ţuțea!... Paradoxul paradoxurilor!

Cine-i domnul Graur?, am întrebat eu.

A fost un mare profesor! Mare filolog!... Lui Graur îi datorează domnul Ion cariera universitară...

Așa mi-a zis? Domnul Ion?... Nota bene!...

La un moment dat a venit și momentul adevărului:

Și mata de fapt ce cauți la București?

Urmele tatălui meu!... Vreun camarad din tinerețea sa bucureșteană...

Camarad ai spus?!... Ce ți-e cu umorul involuntar... Nu s-a prins nici găzdoiul:

Un camarad de acum 50 de ani?!...

Poate am noroc... Rabi Moses am impresia că nu vrea să mă ajute! Se face că nu știe cum a fost... Deci de data asta e vorba mai întâi de toate de mine, de tata!... Dar încerc să-l ajut și pe Ceaușescu să supraviețuiască! Nu în funcție, ci în viață! Sper să merite...

Ești însărcinată de cineva anume să faci asta?

Mmmda!... Și James Bond a ciulit urechile cât pâlnia:

M-a însărcinat tata!... Recunoștința nu este o povară grea pentru toată lumea! M-am bucurat când mi-am dat seama cât de mare trebuie să fie recunoștința noastră față de români!

A noastră?

A familiei mele. A familiei mele de evrei!

A familiei mele de evrei... a repetat, ca un ecou, vocea urduroasă a cimitirgiului!...

Cimitirgiu?! Nu cumva am mai folosit o dată acest cuvînt?... Dar ce fain sună?!

Vă întreb și eu ceva, a replicat Sventana: ce caută un om atât de deosebit ca dumneavoastră la cimitir, ca administrator!... Numai dacă vă compar cu Eminența Sa Marele Rabin Moses Rozen și e...

Mă simt tare bine aici... Eu am ales locul! Comunitatea a decis că locul meu este la București și n-am mai ajuns la Palestina, cu toți ai mei, frați și părinți... Dar unde anume în București, eu am ales... Cele mai frumoase flori răsar în cimitire...

Deci un evreu care iubește florile?!... la te uită! Ne-am dat dracului!... Zi!

Încerc să aflu mai multe despre tata... Mă puteți ajuta?

Cred că ai multe întrebări!...

A doua, în ordinea importanței: tata a avut un motiv personal să dispară din evidențele populației? A făcut vreo faptă de ale cărei urmări nu putea să scape decât declarându-se mort? Este un truc cunoscut în lumea...

În lumea interlopă? Asta ai vrut să spui?

Mda...

E atât de important acest aspect?

Cum să nu fie?!

Îți dai seama că, teoretic, n-ar putea fi vorba decât despre ceva făcut cuiva din afara comunității?!

Binențeles!

Și tot mai are importanță?

De ce vă mirați?!

Ehehe, se schimbă lumea... Nu prea mergi pe la sinagogă!

Am mers, când eram copilă și nu pricepeam mare lucru...

Da, n-ai priceput mare lucru...

Pot recupera, dacă nu-i prea târziu!

E prea târziu! Și... și ar fi păcat!

Ar fi păcat a zis?! Mare vorbă! A zis-o? A zis-o! Și tu?

Mă rog, dar nu despre mine e vorba, ci de tata. Dacă tata nu fugea în Rusia, păția ceva aici, în România?

Nu, tatăl tău era un ovrei cumsecade, jovial, cum îl știi și mata, cu o mulțime de prieteni români, chiar câțiva legionari... N-avea, culmea, niciun prieten evreu!...

Legionari?

Legionari!

Cumva cei care au intrat în pușcărie din cauza lui, că l-au asasinat?

Nici un legionar nu a fost condamnat în 1941 pentru asasinarea celor 120 de evrei!

Și atunci? Cui a folosit toată nebunia de atunci! Tot circul...

La multă lume a folosit!... Printre altele, ceea ce deștepții ăștia de români nu prea pricep, toată mascarada a fost ticluită ca legionarii să nu mai participe la război ca parte componentă a Armatei române!... Elanul, elanul legionarilor, în tot ce făceau și mai ales pe front, împotriva bolșevismului, asta trebuia evitat! Eliminat din joc!... Ar fi fost fără pereche! Contribuția pe front a armatei române ar fi fost înzecită... Cu legionarii în armata română la Stalingrad, era exact ce le-a lipsit nemților!... Deh, i-a convenit lui Hitler să facă războiul fără legionari!...

...Au mai fost și alte motive!

Pe scurt, cum îi vedeți pe legionari?

Ca pe niște sioniști perfecți!... A repetat: Perfecți! Cum n-am fost noi! ...Firește, nu chiar toți legionarii!

L-am cunoscut pe Petre Țuțea... Și pe Simion Ghinea!

Țuțea?!... Mata ești grozavă, doamnă Svetlana!... Abia ai picat la București și cunoști tot ce are mai de soi orașul, țara asta!... Petre Țuțea?!... Mi l-a prezentat domnul Dragoș Munteanu!...

Și?

Oameni ca dînșii în mod evident nu au fost niște criminali! Aveți altă părere?

Draga mea, legionarii nu au omorît niciun evreu!... Se știe bine la comunitate...

Mi-a spus și dl Țuțea, adică mi-a demonstrat chiar!... Nu și-au omorît adversarii, ci numai pe românii trădători!

Naționalismul românesc!...

Mi se pare...

Da... Legionarul, dacă are de ales pe cine să-l împuște, pe un evreu care lasă fără buget guvernul sau pe un român care și-a trădat prietenul, îl împușcă pe trădător cică!...

Este impresionant!... Nu?

O aiureală! Asta îi va pierde pe români!... Această principialitate oarbă! Oarbă și comodă! Viața este simplă când ești principial și atât!

De ce oarbă?!

Pentru că nu bate decât până mâine!... Nu vede că în timp, timpul ăla istoric, să faci mereu dreptate şi să pedepseşti în stânga şi în dreapta nedreptatea diminuează forţele neamului!... Fiat justitia, zic ei, goimii, pereat mundus!... Un vax! Nişte caraghioşi!...

Ce se alegea de evrei dacă Iosif ar fi gândit ca un legionar, atunci când s-a revăzut cu fraţii săi?!... Fraţii care l-au ucis propriu zis!... L-au trădat pe fratele lor!... Ce poate fi mai urît decât să repeţi crima lui Cain?!... Şi fraţii lui Josef al nostru au repetat-o! Iar Iosif ce le face?...

Dacă era român ştii ce le făcea? leşeau cu toţii în câmp, trăgeau cu arcul în sus, fiecare o săgeată, apelând la Dumnezeu să facă dreptate şi săgeata să se întoarcă din înaltul cerului trăznindu-l pe vinovat!... Mureau aşa toţi fraţii lui Iosif, dacă te lei după mintea românului! Aşa procedează Făt Frumos cu fraţii săi de cruce care l-au trădat!...

Cine este Făt Frumos?

Un... un fel de Ioan Şeitan!...

Aşa a zis?!... Măi, drăguţul de Quasimodo!...

Cine-i, deci?

Făt Frumos este bărbatul ideal!... Frumos şi viteaz, milos şi generos, drept şi de cuvînt, şi ce calităţi mai vezi ori ştii bine că le am! Le cam am, nu?!... Uită-te atentă la mine! Inclusiv alea intime de tot!...

Le pui pe toate la un loc, amesteci bine, laşi câteva zile la foc mic, şi ce iese se numeşte Făt Frumos!... Băiatul, adică!... Bentea carcaliul!... Iată-mă-s!

Deşi în câteva basme, beleaua de Cosânzeana este furată de Zmeul cel rău, iar când, după câteva zile, ajunge băiatul la palatul Zmeului s-o iau înapoi acasă pe domniţă, Leana nu mă mai vrea! Nu vrea să mai plece de la Balaur... Notă cam proastă pentru domnişorul Făt Frumos... Cântat: Pentru tine, Leano, Am trecut Carpaţii! Iară tu, măi, Leano, Te iubeai cu alţii!...

Ce-i asta? Parcă am mai auzit...

Un cântec ostășesc! Al lui Făt Frumos!... Cel rămas cu buza umflată...

N-am înțeles nimic!

Hai, nazad na cimitiru! Pașol!... Ce ai mai zis? Zice zic:

Așadar, aveți o jumătate de secol de când trăiți în România!... Pentru ce v-a cerut comunitatea să rămâneți în România?

Pentru un lucru tare plăcut: să-i studiez pe români!... Îndeosebi fenomenul legionar!

Cred și eu că a fost plăcut...

Nu m-am plictisit!...

O viață întreagă să...

O viață, da! ...Firește, nu știam că va dura atât!... Credeam că după doi-trei ani voi putea să mă duc după ai mei la Palestina!...

Ați călătorit în lume?

Nici măcar în Israel nu am fost!...

Și cică s-a tulburat tare mult când a rostit vorba asta, aproape ca un reproș! Și tu nu i-ai spus a za cem, ciudatule? Ciufutule!

Sigur că i-am spus... A durat ceva timp până mi-a răspuns. Răgușit, probabil emoționat:

Am tot amânat, iar după moartea fraților mei, nu s-a mai putut! Mama a murit puțin după aceea, de inimă rea, cum zic românii dumitale... Iar tata mi-a trimis vorbă că eu sunt vinovat de toate!... De moartea fraților mei mai întâi, și de a mamei... Iar tata, tot eu sunt de vină că se chinuie și nu mai moare o dată!...

Mai trăiește?!... Are 99 de ani și este mânios pe Dumnezeu că n-a murit până acum... Frații mei au fost niște bărbați strașnici! Chiar Făt Frumoși! Nu ca mine... Îl înțeleg pe tata! Are și dreptate! Eu sunt de vină!...

Pot să vă întreb de frații dumneavoastră cum au murit?...

Poți să mă întrebi... Pauză lungă. S-a adunat de prin toate coclaurile cimitirului și a continuat, cu altă voce: Participau la un

miting aviatic... Ca spectatori... Un avion care s-a prăbușit asupra tribunei i-a pulverizat complet!... În fața părinților mei, care erau în altă tribună, la câțiva metri!... A za cem îți povestesc eu toate astea dumitale?... Nu știu... Îmi face bine să-ți povestesc...

...Pentru că nu le-am mai povestit de mult, își singur răspunde. ...Iar de când mi-a murit soția, nimeni nu mai știe povestea asta, aici, în România... Se vede că ai dumneata ceva aparte... Cred că dacă nu erai evreică, tot ți-aș fi povestit... Dar cât ești de frumoasă, nu puteai să fii decât evreică... E un om tare norocos domnul Ion... Ion sau Ioan?

Ivanușka!...

Vă stă bine împreună... Păcat că n-o să poată dura...

Măi al dracului!... Ce se bagă el unde... Mai zi! Ce-a mai zis? N-am înțeles cum putea să fie el de vină, de aici, din București, de prăbușirea avionului la Tel Aviv sau unde o fi fost?! Nu mi-a răspuns la întrebarea asta. S-a uitat lung la mine, nehotărît parcă: să-mi spună... să nu-mi spună...

La fel stau și eu și mă uit la Sve nehotărît: să-i spun... să nu-i spun?... Ce? Cu cine a stat de vorbă!... Cu celebrul 07!, îmi vine să-i zic, dar nimic mai mult!... Nu ar fi bine! Or îi spun tot, or nimic! Așa, să mă opresc la mijlocul drumului... De Ceaușescu a mai zis ceva?

Da, a zis că merită salvat, dar este un om dificil!... Nu se va lăsa ușor salvat! Nu se va lăsa salvat?... Exact așa a zis! Ce a vrut să zică?... N-am întrebat.

Un lucru e sigur: n-are mutră de înțelept al Sionului, dar este! L-a mirosit bine domn Mateevici!... Am și uitat de el în ultimele zile! Dar de cine n-am uitat?!

Și nu l-ai întrebat a za cem să ne studieze el pe noi? Pe români! Care-i gheșeftul?

Nu l-am întrebat, iar el s-a mirat, de ce nu-i întreb? Pentru că știu!, i-am răspuns. Și am trecut la alt subiect.

Ai făcut greșeala asta?!...

?!...

A vrut omul să-ți spună cu gurița proprie ce mitocoșește el pe aici, și tu nu l-ai lăsat ca să te dai tu atoștiutoare?! Te-ai dat mare în fața... Parcă ai fi fost eu, așa te-ai purtat!...

Mai știu și eu câte ceva!...

Tot ce știi sunt bănuieli! Era interesant să vedem ce spune el singur, el însuși, cu gurița lui aia boccie!... Ca să compari cu ce știi, adică bănuiești!... Și stai puțin! Ce știi? De unde? Nu de la mine!

Tu uiți că mai cunosc și alți oameni în București, nu la fel de a toate știutori ca moi Ivanuşka al meu, dar mai știu și ei câte ceva!

Cine? Larry Mlarry de la ambasadă al tău?!

Și el, și Petre Țuțea, și Dragoș...

Ai mai fost pe la domn profesor? Am!

Și de el am uitat!...

Cum ai uitat?!, de vreme ce i l-ai dus pe Nikita să-l îmbrace, să-l scoată la plimbare și să-i țină de urît?!

Am uitat și de Nikita...

Eh, eu am povestit destul. Acum e rândul tău!

Rândul meu?

Da, vreau să-mi povestești și mie cum a fost la cursul la care a asistat și Nikita al tău! Ne-a povestit, era de față și Dragoș, și domnul Simion, la domnul Țuțea în garsonieră... Au fost toți bulversați și încântați la culme de ce ne-a povestit Nikita. Mai puțin eu, care nu prea am înțeles, dar n-am cerut explicații suplimentare, am zis că mi le dai tu, am acest privilegiu că te pot pune eu pe tine să-mi povestești tu ca lumea, mai bine decât a făcut-o puștulache de Nikita...

Fain băiat Nikita al nostru... Ți-a povestit de ce s-a tuns zero?... Bănuiesc că nu! Nu l-am întrebat. Să-l întrebi dacă-l mai vezi...

Lasă tu frizura lui Nikita și spune-mi cum a fost la curs, ce-ai putut tu să le spui studenților despre Ceaușescu?! Dragoș, pe care tu nu-l poți suferi pentru că îmi face curte, a zis că ești

genial pentru ce ai făcut la curs!... Genial! Așa a zis Dragoș de mai multe ori!

M-a căutat la facultate zilele trecute!... Cine? Dragoș al... al tău, era să zic, dar m-am oprit!... Ghici ce a vrut de la mine?!...

Ți-a cerut voie să-mi facă curte!

Hm!... Nu l-aș fi refuzat...

Deci l-ai refuzat să...

...să intru în gașca lor, să pun umărul la căderea Ceaușescului! Și să fiu după aia ambasador sau ministru!...

Nu se miră!... Nu ți-ar plăcea?

Nu-ți dai seama în ce situație mă aflu?!... Vin de la Paris unde cu chiu, cu vai am acceptat misiunea istorică de a-l salva pe Ceaușescu, mai mult ca să-i fac voia unchiului Sam... Apoi am început să... să și cred, să fiu sincer decis să-l salvez, mai ales după veștile pe care mi le-ai adus și tu de la Maica Rasie...

Iar acum mă trezesc invitat să-i pun lui nenea Nicu ștreangul de gât! Și amenințat, că, dacă știu de-acum de complot și nu mă atașez lor, n-o să-mi fie prea bine!... În caz contrar, dacă accept, sunt un om aranjat pe următoarele trei-patru generații, copii, nepoți, strănepoți...

Ce ți-au cerut să faci?

Deocamdată, nimic!

Deocamdată...

Cică fac ei totul, eu... numai să știe ei că sunt de partea lor!... Ce zici?

Interesant... Și ciudat! Nu cumva au aflat cu ce te ocupi?

Cu ce vreau să mă ocup, că n-am făcut încă nimic!... Lâncezesc! Bat pasul pe loc!...

Deci ai refuzat! Am!

Dar tu deja ai aflat?! De la cine, domnule?!

Asta mă întrebi mereu: de la cine, de la cine am aflat? Important este că am aflat și că ce am aflat te interesează sau nu!...

Și ce ai aflat?

Că ți se va face această ofertă! ...Te-ai grăbit să refuzi! Nu puteai să amâni răspunsul?!

Adică ai fi vrut să joc la două capete?! La două... Nu înțelege! Îi explic cum vine aia să joci la două capete!...

Se uită lung la mine... Apoi profetizează: încep să înțeleg tot mai bine ce zicea domnul ...cimitirgiu!... Numai în România puteau să apară legionarii!... Mai întâi onoarea și principiile, abia apoi eficiența!...

Măi, sibilinico!, îmi vine să-i zic. Ce naiba vrei să spui?!... Tace. Mă concentrez asupra vorbelor ei. Chiar! Exact, exact, de ce am refuzat? De ce l-am? L-am refuzat! Pe el! Nu propunerea, ci pe mesager, pe individ l-am refuzatelea! Cum să mă prind lui tovarăș?!... Un... un Uriah Heep! Ai văzut ce mâini...

Dar ce contează așa de mult faptul că mă place, că-mi face curte?!

Uite că a contat!

Durak!... Apoi pufnește, cu un fel de obidă: Îmi face mie curte!... Ce să zic?!...

Și tu îl poți suferi, văd! Îți place chiar!

Prietena mea cea mai bună, daragoi moi, aia femeie frumoasă!, mai prin vară, a fost acostată pe Broadway de un bărbat, mult mai tînăr decât ea, și s-a ținut Făt Frumos după ea vreo oră întreagă, până a ajuns acasă. Tot timpul ea nu a scos o vorbă, doar i-a zâmbit din când în când junelui. Când a dat să intre în bloc, s-a întors spre băiat și i-a zis cam așa: Young man, nu știu cum să-ți mulțumesc! Sunt luni de zile de când nu m-a mai acostat nimeni, încercând să mă agațe... Eram disperată că am îmbătrânit și nu se mai uită nimeni la mine! Și uite ce mândrețe de bărbat s-a uitat la mine și a vrut să mă... Dă-mi voie să te sărut! L-a sărutat pe amândoi obrajii. Păcat că nu-i soțul meu acasă, să te fi invitat sus... Și a dispărut în bloc!...

Ah, fainâ poveste! Nu cumva ești tu prietena ta cea mai bună?!...

Nicio femeie nu-şi descurajează curtezanii... De la ei ne vine elanul!... Elanul, Ivanuşka! Ştii mai bine decât mine cât e de important... Ce bine m-am simţit şi la Scriitori... Toată lumea îmi face curte în România! Ce ţară... Ce oameni... Hai, zi şi tu acum cum a fost!

Ce?

Ce le-ai spus studenţilor de Ceauşescu! La curs!

Mai avem timp?

Aici, pe Ana Ipătescu 11 bis, în cel mai frumos bloc de pe cea mai frumoasă stradă din... pam-pam-pam!, timpul s-a oprit şi ne aşteaptă!

Încerc să trag de el şi să-i spun, mai pe ocolite, că aici, un etaj mai jos, am copilărit vreo şapte ani, ultimii din viaţa mea dură de burlac... Încerc să mut vorba pe Galaxia burlacilor, Puşi, marele meu... Dar mă opreşte!

Ştiu că ai locuit aici, de la domnul administrator Iosif... Nu-i aşa că vorbeşte stricat româneşte? Te-ai prins?!... M-am! Oho, păi înseamnă că ai limba romînă în genă, nici n-o vorbeşti tu bine, dar deja îţi dai seama când altul o zbârceşte, nu prea des şi nici strident, dar totuşi... Ca nea Ioşka al tău... Eu îl ştiu de domnul Iosif! Te descurci, te descurci văd...

Ceac-pac!

De unde mai ştii şi vorba asta?! Băi, tu chiar că eşti suspect de minunată!... Dar ştii de ce nu ţi-am spus până acum că am locuit aici?

Mă interesează ce ai spus la curs! Studenţilor!... Nu mai schimba tu vorba că nu ţine cu mine! Dacă nu-mi spui imediat, merg direct la Securitate şi le povestesc eu ce spune la curs tovarăşul profesor Şeitan despre nea Nicu!...

Ştim!, or să-ţi răspundă tovarăşii!

Dar nu ştiu eu!...

Mă, a dracului muiere te mai faci tu, aici, pe meleaguri moldo-vlahe!... Hai, fă şi tu o cafea şi mai vorbim după aia!...

Făcut. Adus. Gust. Bună! Neagră ca noaptea care se face afară, fierbinte ca iadul și amară... amară ca ce, iubito?

Ca gelozia! Ai fost vreodată gelos? Eu? Pe cine?!... Hm!

...Neagră ca, fierbinte ca... Ține minte toate prostiile pe care i le spun! Ce înseamnă asta, doamnelor și domnilor? Altceva decât love?! Love story!... Corect răspunsul! Nota 10! Dați carnetul să vă trec nota!...

Zi mai întâi cum vine aia că mergi la curs și nu știi care o să fie subiectul lecției!

Păi, mi s-a întâmplat de multe ori să plec de acasă cu un plan de lecție, să intru cu el în clasă și din te miri ce să încep să vorbesc despre altceva!... I se întâmplă oricui!

Așa povestea și Nikita! Te adoră!...

Mă... ce povestea?, că eu am uitat!

Că ai început cursul și după câteva minute a venit o studentă, întârziată, a cerut voie să intre la curs, și ai întrebat-o nu știu ce și de la răspunsul ei ai pornit pe alt subiect și ai ținut alt curs!... Nu lecția începută!...

Aoleu, aoleu!... Așa a povestit nătărăul?!

...Atunci povestește tu cum a fost! Nu-i lăsa pe nătărăi să-ți facă treaba!...

Nu-i lăsa pe nătărăi să-ți facă treaba!... Cuvinte profetice, dar cine să le priceapă atunci?! Le pricep acum și... și-mi vine să mă urc pe pereți!

Hai!

Hai ce?! Să mă urc? Să vorbești! Skaji cum a fost! Dacă se poate, cu poze!

Stai să-mi aduc aminte una... Chiar te interesează?!

A bătut la ușă fătuca și... Aha, aha... Da! Eu le vorbeam despre... Nu mai știu despre ce... A bătut la ușa amfiteatrului Odobescu... Cioc, poc! Abia s-a auzit... Intră!, am zis, în hazul general, și a intrat, sfiită și foc de frumoasă! Cum era să n-o bag în seamă?!

Şi? Ai băgat-o?

Şi, zic, domnişoară, să ştiţi că se bate la uşă numai atunci când bănuiţi că dincolo de uşă se pot petrece lucruri intime şi jenante, de interes strict particular şi aţi deranja intrând neanunţată... Ce v-aţi gândit că se-ntâmplă aici?! Ah, dacă mergi la decan, atunci da, e bine să baţi înainte de a deschide uşa!... Căci nu se ştie în ce postură se află decanul!... Au fost câteva cazuri... În incinte publice însă, nu se bate la uşă!... Să ţii minte, drăguţo! Că drăguţă mai era!

...I-am mai zis eu ceva, dar m-a pus naiba să-i întreb dacă ştiu ei, colegii ei, de ce la Roma antică era obiceiul să baţi la uşă când ieşeai, nu când intrai!... Cred că de aici a început!...

Când ieşeai? Cum adică?!

Nici eu nu ştiu cum de mi-am adus aminte, de la un seminar cu Graur, când s-a comentat o satiră a lui Horaţiu... Ai auzit de Horaţiu? Am auzit şi de Graur!

Şi le-am povestit că în locuinţele romane poarta dinspre stradă se deschidea în afară, de ce? Pentru caz de incendiu, să se deschidă fără să provoace panică şi buluceală...

Şi Horaţiu îşi avertizează cititorii, să nu cumva să uite să bată în poartă când vor să iasă din casă, pentru că s-ar putea când vor deschide uşa să-l lovească pe vreun pierde vară care stă la gargară pe Via Apia cu alţi macaronari! Stau cei mai mulţi dintre ei sprijinind murii, intra muros, adică pereţii, zidurile caselor, cum îi vezi şi azi în filmele neorealiste din sudul Italiei... Şi numai dacă l-ai atins puţin, zice Horaţiu, aşa tărăboi îţi face măscălţuonele, că mai bine te lipseşti să mai ieşi în oraş!... Roma începuse să fie suprapopulată, iată!, încă de pe vremea lui Horaţiu... Străzile erau pline de italicieni nervoşi!... Ai fi crezut?!

Şi de aici la Ceauşescu cum ai ajuns?!

Stai să mă... Da! Mi-a venit să insist pe suprapopulaţia din Roma şi din sudul Italiei! Unde nu se mai făcea agricultură, Roma era acum bogată, aducea de peste mări şi ţări tot ce avea de trebuinţă!

Așa că pe latifundiile din sudul Italiei au abandonat agricultura, au fost lăsate pârloagă, să se puiască prepelițele și dropiile în voie... Iepurii, mistreții, căprioarele, ursii și alte pantere... Adică terenurile agricole s-au transformat în terenuri de vânătoare...

Italienii, sunt și azi bolnavi după vânătoare!...

Iar bieții rusticani antici au rămas fără obiectul muncii, muritori de foame!... Dar pentru că erau cives romani, nu puteau muri de foame, statul numit Roma le asigura panem et circenses!... Era stat social!... Așa că paysanii ăia au devenit cu timpul o mare povară pentru vistieria Romei, tot mai goală!... După un secol și jumătate, Traian a găsit soluția! Dacia Felix!... Nu te-ai plictisit? Niet!

I-a adus în Dacia pe țăranii din sudul Italiei, unde nu se mai putea face agricultură... Din cauza nebuniei cu vânatul! Nici azi nu s-au vindecat italioții!... Pe scurt, ajungem la colonizarea Daciei, și la întrebarea întrebărilor: cine au fost colonizatorii?... Am eu marota mea cu latina adusă în Dacia, că a fost de prima calitate! Erste Klasse! A fost limbă maternă a latinoforilor!...

A latinofonilor!.. Nu, nu cu ***n***, ci cu ***r***, latinofori!... Purtători ai latinei, ca și cristoforii... Lampadoforii... Iar ăștia, latinoforii din Dacia, au fost mai ales din sudul Italiei... De aici mai era un pas, și l-am făcut, până la problema cheie a lingvisticii istorice: pa cemu se schimbă pronunția cuvintelor? De-a lungul anilor, a generațiilor... A, ***a*** am zis, a generațiilor, de ce nu al?... Al generațiilor?!... De ce nu merge așa cum pare corect?!... De-a lungul anilor, al generațiilor... Al? Nu prea merge!...

Nu înțeleg!

Nici eu!...

?

Adică am ajuns la subiectul cel mai discutat de toți colegii mei: cauza schimbărilor lingvistice!... Îl aveam planificat pe domnul subiect mai spre sfârșitul semestrului... Să se mai deștepte copiii... Dar acum venea în ordinea firească a ideilor din acea dimineață. N-am părăsit-o!

Eh, discutai eu ce discutai acest subiect, cauzele, şi am ajuns să pomenesc şi de modă: există modă şi în materie de vorbe şi cuvinte, mai ales la fraieri! Şi fraierii nu sunt puţini printre cei care ciripesc zi de zi, graiul fiind instituţia cea mai democratică!... Ajuns aici le-am dat un exemplu, pe care l-am mai dat în fiecare an, exemplu clasic, dat şi de Saussure: Alcibiade! Ai auzit de el? Vagamente!...

Bine că n-ai zis vaginamente!... Ce bărbat frumos a fost!... Îl cunoşteau vaginamente trei sferturi dintre ateniene... Adică?... Stop! Iar o iau razna! Mă întorc la subiect: aşa că le zic studenţilor despre modă şi le povestesc cine era Alcibiade, mare conducător atenian, bărbat frumos, deştept, iubit de toată lumea bună a Atenei în epoca ei cea mai strălucitoare... Dar Alcibiade ăsta, zic, avea un mic defect de vorbire, nu putea pronunţa ***r***, zicea ***l***, ca mulţi copii, cale, cu timpul, se colectează... Alcibiade, nu s-a colectat însă...

Ei, bine, atenienii, mai ales ateniencele, au început să-l imite pe Alcibiade, şi la un moment dat, toată lumea bună a Atenei, plonunţa ***l*** în loc de ***r***!...

Şi-mi vine, atunci îmi vine, inspiraţia să insist: În loc de *tuturor*, de exemplu, pronunţau *tutulor*... O modificare de pronunţie care a fost posibilă, zic eu, şi de aici înainte trebuie să fii atentă!, a fost posibilă, zic, pentru că Alcibiade era un om politic deosebit de important...

Şi am continuat cam aşa: Dar nu e destul să fii om politic important pentru ca defectele tale de vorbire să devină modă, să fie imitate de con-cetăţeni, de supuşi!... Mai trebuie ce? Mai trebuie să fii şi iubit de acei supuşi! ...Păi ce credeaţi voi?!

Şi mă dau tare la bieţii studenţi: Sunt mulţi oamenii politici cu defecte de vorbire, de pronunţare! E plină istoria de ei! Dar ei nu creează o modă printre oamenii de rând de ce? De ce nu se grăbeşte nimeni să-i imite?! Pentru că nu sunt iubiţi de popor!... Cunoaşteţi vreun astfel de caz?...

Începeam să fiu eu cel mai curios să văd unde o să ajung! Ce o să iasă!... Nikita deja holba ochi mari, neajutoraţi!

Ei, studenții, încremeniți. Dar începuseră să se foiască... Eu insist: Cunoașteți vreun conducător de țară, de popor, popor român, șef de stat cu oarecari defecte de vorbire, pe care însă nu se apucă să-l imite nimeni, pentru că nimeni nu-l iubește, nu-l simpatizează măcar?

Nu vă gândiți tot la antichitate!... Gândiți-vă mai încoace, chiar la epoca noastră! La un om politic român care vorbește defectuos limba română, dar nimeni nu-l imită, ci dimpotrivă, rîd de el! Și nu-l imită, nu fac să apară o modă, pentru că, spre deosebire de Alcibiade, omul nostru nu este iubit!...

Pauză. Șușoteli în sală... Eh, care-i acel om politic? Iarăși pauză! Hai, cine știe ia de pe acum examenul!... Îi dau zece de pe acum și nu mai vine la examen! ...Nu se poate să nu-l știți! Este în viață! Român! Șef de stat!...

Văleu ce mutre au făcut bieții copii!... Majoritatea, studente! Se cruceau de ce auzeau și se uitau la mine încremenite!... Spre Nikita n-am mai privit. Mă, fetelor! Dar voi habar nu aveți pe ce lume trăiți! Nu pot să cred că nu știți care este șeful de stat român cu defecte de vorbire congenitale! Dar pe care nimeni nu-l imită, pentru că nu este iubit de popor! Cel mult îl imită în bătaie de joc!... Ca să rîdă de el!... Este un șef de stat român în viață! Trăiește, fir-ar el al dracului, că mult rău ne-a mai făcut! Cum de nu știți de el, cine e?!

Și abia acum, în liniștea și tăcerea totală care s-a așternut ca o ninsoare bogată, am venit cu bomba: Trăiește, mi se pare, în Elveția!... Pauză... Regele... cum îl cheamă? Mihai!... Ați uitat de maiestatea sa?! Are probleme anatomice, fiziologice, cu vorbitul!... E mai gângav...

Vaer lung de nemulțumire, de dezamăgire, dar și de ușurare: regele Mihai?!... Deci nu...

Dar cine altul?! Voi la cine v-ați gândit, mă, copii?... Regele Mihai s-a născut cu un defect al aparatului fonator. Ceva pe la

cerul gurii, mi se pare... O anomalie! ...Mergem mai departe! Aceste schimbări fonetice etc., etc.

Ai priceput ceva?... Ca să pricepi este nevoie să ştii că toată lumea în România rîde de dicţia bietului Ceauşescu!... Şi toţi studenţii s-au gândit la Ceauşescu când le-am spus de un şef de stat român care are probleme de pronunţie, dar pentru că nimeni nu-l iubeşte, nimeni nu-l imită decât aşa, la mişto, în batjocură!... Te-ai prins? Când am mai zis şi că ne-a făcut şi mult rău!...

M-am prins!...

De unde ai ştiut tu de Ceauşescu că rîde lumea de... Încă de rândul trecut, când am mai fost în România!... Uiţi mereu!

Dacă ai fost în România şi nu m-ai cunoscut pe mine, nu se pune, darling! Ce-ai cunoscut tu atunci nu e România! În carne şi oase!... Ia pipăie puţin osul! Eh? Simţi diferenţa?!

Boje moi, boje moi!... Tu es crazy!... Not... zdravăn! Am zis bine?

Sunt foarte nemulţumit că te descurci tot mai bine pe româneşte, iar eu nu am niciun merit!... Daragoi moi, tu ai fost primul meu profesor!...

Primul a fost taică-tu!... Oricum, mă bucur că ai înţeles... Dacă nu era Nikita de faţă, poate că nici nu vorbeam aşa...

Eh, tu ai povestit mult mai frumos!...

Dar povestea cu tunsoarea lui Nikita e mult mai frumoasă!... Când mi-a spus-o, l-am invidiat din toţi borjocii!... Lucru rar la mine, să am de ce să invidiez pe cineva!... Să mă doresc în pielea altuia!

Ce poveste? Ce Nikita?!

Cum şi-a tuns pletele, la zero! Nu l-ai întrebat de ce e tuns chilug?

M-am mirat, dar nu mi-am permis să... Ce poveste?

Auzi, măgarul, ce băiat fain este!... Îl întreb de plete, unde-s? Ce-a păţit? Le-a vândut la coafor?... Şi-mi răspunde: un pariu!... Le-am pierdut la un pariu!... Ai pierdut un pariu? Frumos din partea

ta că ți-ai respectat cuvîntul!... Mda, zice el, numai că pariul l-am câștigat, dar a trebuit să mă declar perdant, învins...

A za cem? Exact așa l-am întrebat și eu! Tot pe rusește, n-a priceput, i-am tradus, și ce poveste minunată îmi spune?!... Cică era cu un coleg, la cantina studenţească, și au văzut la coadă o studentă foc de frumoasă... Au vorbit despre ea, au glumit, s-au dat cocoși amândoi, în final Nikita al nostru – al nostru am zis, cobind fără, fără să știu cobind!, dobitoc ce sunt!, trebuia să-mi dau seama ce intenţii avea ll Maestro!, Nikita al nostru zic, a aruncat o vorbă, că se va da la gagică, încercând s-o agaţe și s-o lucreze ca lumea, până la capăt! Prea e mișto!

...De aici pariul, că n-ai să poţi, ba am să pot, pe ce? Pe ce punem pariu? Eu dau o masă la Cina, a zis celălalt, iar tu te razi în cap dacă pierzi!... După o săptămână, când se pregătea Nikita să-și caute colegul și să-l scoată la Cina să se achite de promisiune, se vede cu acesta și, înainte de a-și proclama izbânda, în joacă, se dă învins, se plânge că nu a reușit mare lucru, iar din reacţia colegului său și ce mai spune acesta, pricepe, cu gura căscată, că fata aceea era iubita colegului său!... Chiar logodnică oficială!... Ce mai putea să zică?!... Așa că adio plete!... dar parcă-i șade mai bine tuns așa!

N-a înţeles din prima, i-am mai spus-o o dată, rar și cu parafraze, și a căzut în extaz: ce poveste frumoasă!... Ce poveste... Ce poveste...

Eh, dacă ţi-o povestește Nickita însuși... Adică povestea o să fie și mai frumoasă. Dar m-am oprit! Un resort neștiut. Dar cred că era prea târziu însă... Fi-mi-ar gura să-mi fie...

Capitolul 11

Niculăiță al tatii!

A fost prima oară în viața vieților mele când am stat ca o momâie la televizor să ascult o cuvîntare a netovarășului. Toată! Cap coadă! Numai așa puteam să aflu care a fost soarta misivelor mele disperate și penibile, jalnice, vere!... Au ajuns la Dumnealui? Le-a citit Tovarășul? Le-a priceput, Nepriceputul?... Nu! Nu le-a priceput! Au priceput cei care i-au făcut discursul și n-au scris nici măcar o iotă despre Basarabia, dar el, oltean căpos, o fi priceput, poate, dar până la urmă s-a răzgândit și tot pe-a lui a ținut-o! Să-i fie de cap! Și-a făcut-o singur! Eu nu mă mai...

Cinstit să fiu, am fost și eu de rîsul curcilor... În cel mai mare secret și complet conspirat, eu am tot sperat, fără să vreau și fără să vreau să recunosc nici măcar față de mine însumi, am crezut că la un moment dat va da citire discursului pe care i-l trimisesem eu... Atât am fost de închipuit!...

De... Declarația către întreaga mișcare comunistă mondialoidă! Interplanetară și intercosmogonică! ...Daraghie tavarișci, nu e prima oară, dar e pentru prima oară când suntem trădați de la nivelul cel mai înalt, din vârful Kremlinului patern! Mereu am fost trădați, dar niciodată chiar de... și nu atât de... și în halul ăsta fără de hal de... Chior să fii, idiot sadea, și tot îți dai seama cu cine avem de-a

face! Cu un trădător e puțin spus! Trădător este cel care își schimbă credința, opțiunea ideologică fără să recunoască, și ne lasă să credem mai departe că e de al nostru! Dar nu! Gorbacioveanul ăsta este un agent, tovarăși proletari din toate țările, uniți-vă și dați de pământ cu dihania! Este un omul lor de când se știe, numai că a ascuns ce avea în căpușă cu nedisimulată dibăcie!... Trebuie mutată capitala mișcării noastre comuniste atotbiruitoare!... Ori că că, ori că...

...Măcar o frază din discursul meu atât de minunat să fi rostit nerodul și discursul devenea istoric, iar el liderul planetei... Măcar o propoziție! Un cuvințel... Cel mai mic! ...Adică nu i-a parvenit faimosul discurs?! Oare? Asta e singura concluzie logicalmente posibilă! Nimeni nu ar fi rezistat la argumentele mele. Chiar că de-alea irefu... puncte, puncte!

Să fi făcut măcar o copie!... Pentru istorie, desigur! ...Nici nu mai știu ce am scris acolo!... Mi-aduc aminte exact-exact doar de ce n-am făcut o copie! Am eu stilul meu de a fi superstițios, de a comunica adică cu Marele, că dacă făceam o copie cobeam, îl provocam astfel să se amestece și să nu mai iasă nimic!... După regula așteptării frustrate!... Și așa, ia uite ce mare rahat a mai ieșit din toată zbaterea și zbuciumul meu atât de penibil!... Penibil, penibil, penibil!...

Nici măcar ăștia nu sunt mai penibili ca mine!... Campion absolut! Mondial!... Săracii, uite la ei, cu ce satisfacție comentează toată reacționărimea anti-comunistă și anti-bolșevică discursul gângav și împiedicat! Le-a zis-o rușilor nea Nicu! Nicalai al nostru l-a înfundat pe Gorbacilă!... L-a terminat!... Cine pe cine l-a terminat, măi, copilași palizi de grași?!...

Țuțea n-are televizor! Nici radio! Nici telefon! Așa că în holul mare al Athenee Pallace-ului se strâng toți în jurul său, ca pe vremuri la Aiud, care mai de care să-i povestească ce și cum a fost! Să-i răspundă la nedumeriri! Să repete încă și încă o dată că chiar a spus așa de clar despre Basarabia?! Da, domnule profesor! Mai clar nici că se putea! Și de Tezaur? Și!

Constat că toți dușmanii de moarte ai socialismului multilateral revărsat pe capul nostru au fost ieri numai ochi și urechi în fața televizoarelor! Ce inspirați au fost! În presa de azi, iată, este reprodusă cuvîntarea tovarășului, dar fără momentul de grație plenus pe care acum se întrec să-l povestească de o sută de ori! Să-l reconstituie cu poze cu tot: s-a oprit Niculăiță, a lăsat foaia din mână, și i-a spus-o de la obraz muscalului: Davai Basarabia înapoi! Davai tezaur!...

Norocul lor cu domn Țuțea, că au cui povesti! Iar nea Petrache, gurmand cum îi, nu se satură să mai audă o dată și încă o dată!!... A zis de Basarabia?!... Îl bag în aia mă-sii cine îl mai înjură pe Niculăiță al tatii!

...Mă retrag la o masă singuratecă cuc. Sentimentul dureros că ești singur, singurul care știe, singurul care pricepe, singurul pe care îl doare, singurul sănătos la cap într-o adunătură de... Uite la ei cum se felicită!... De parcă s-ar fi jucat returul de la Cotul Donului și de data asta i-am bătut noi măr! Și pe ruși, și pe nemți!...

Uite-așa cum ne vedeți
Îi băturăm noi pe nemți!
Uite-acuș, acuș, acuș,
O să-i batem și pe ruși...

Nea Nae vine să mă consoleze cu încă o cafea, mare și turcească. Fierbinte nu prea, amară în toate felurile... Cum e, domnule profesor? Ce-o să iasă din povestea asta?... Văd că nu prea vă bucurați... Nu apucă răspunsul meu și se duce la altă masă, să facă nota de plată... Nea Nae... Ciudat, individului, lui Nikalai pervâi, i s-a spus în toate felurile, dar nu i s-a zis Nae niciodată!... E ceva în această sonoritate care nu se potrivește cu...

Îmi vine să-i zic în toate felurile!... Idiotul! Ori spui totul, iar dacă ai zis de Basarabia, atunci zi, domnule, și de Gorbăilă că trădează! Că-i spion, că-i dușman care și-a ascuns ideile și intențiile... Sau nu spui nimic! Mai bine tăcea... Deci, am văzut clar, în textul discursului, nu era nimic cu Basarabia!... Textul scris

de cei la care înseamnă că a ajuns semnalul meu de disperare și alarmă! Don't touch Bassarabia!...

A lăsat jos mâna în care ținea foile discursului și a vorbit liber și împiedicat. Probabil că se răzgândise! Deci avertismentul meu a ajuns la cine trebuia!... Iar cine trebuia nu a pomenit în textul discursului avizat și para avizat de șapte comisii, nu a pomenit nimic, aiurea-n tramvai, de Basarabia...

Însă animalul preistoric n-a ascultat de niciun sfat! N-a înțeles cât pierde... Cât pierdem... Și s-a lăcomit la aplauze! Să-i vadă cum sar din scaune, ejectați de reacțiile primare ale solidarității de trib, și urlă din toți rărunchii... Cea-u-șes-cu Ro-mâ-ni-a, Sti-ma noas-tră și mândria... Baaa-sa-ra-bi-ia! Baaa-sa-ra-bi-ia...

Mi-am făcut datoria?... Puteam să fac mai mult?... Oricum, misia mea fusese alta... Nu avea nicio legătură cu Congresul lor, de năuci, ci cu momentul când va fi să-l ajut să dispară pentru o vreme... Iar nu de tot și pentru totdeauna, cum ar vrea unii... Ci doar un bob zăbavă! Și când va fi momentul ăsta? Eu de unde o să știu din timp?...

Poate că ar trebui să am o discuție mai tehnică cu Sve, undeva pe peronul Gării de Nord sau în altă incintă în care să nu ne mai treacă prin cap felurite prostii, care se abat și pe la păsări de vreo două ori pe an, dar nu de șapte, pe zi, chiar și mai des, când plouă... Ci să-l folosim pe tovarășul timp cu eficiență, în mod constructiv, doar ca să vedem, cu creion și hârtie în mână, ce avem de făcut, care este stadiul... Un hogeac i-am găsit cuplului de îndrăgostiți... Să mai caut și unul de rezervă?... Și să-i facem și ăluia proba arcurilor de la somieră?...

Trage la masa mea bădia Simion... Nu-i chip să te apropii de domn profesor!

Domnule Ghinea! Și dau din cap dojenitor câteva clipe. Domnule, ar trebui să schimbăm termenii! Ăștia, camarazii dumneavoastră, nu merită să le mai spui deținuți polititici, domnule! N-au nicio legătură cu politica! Pic de fler politic!... Eu

zău dacă pricep de ce i-au mai arestat comuniştii!... Adică ştiu eu, dar ce folos?!

Ce vă supără, domn profesor? Păi când îi văd cum se bucură ca nişte copii retardaţi! Ah, l-a înjurat Ceauşilă de mamă pe Gărbăcilă! Ah, ce bine i-a zis-o! Mama lui de rusnac... Dar cât o să-l coste înjurătura asta habar nu au!...

Eh, s-a răcorit bietul om!... Cine ştie de când o ţine în căpuşă şi povestea cu Basarabia, şi Tezaurul... Ce mai nou? N-am mai vorbit de mult!...

Îi fac un scurt raport, optimist. Avem deja o „locaţie", cum se zice acum. Acum când... Mă rog!

Da, bădie Simion! Mai caut una, nu o locaţie, ci o adresă, aşa am zis atunci, de rezervă. Cred că şi cu transportul am o variantă... Problema este momentul şi contactul! Cum să ajungă la el cineva care să le explice, ce şi cum! M-am gândit la băiatul lui, la Nicuşor, aş avea prin cine să-l abordez... Trebuia s-o fac mai demult, dar parcă mi-a luat Dumnezeu minţile... Cu el cred că voi aranja totul...

E cam dezamăgit domnul Ghinea. S-a aşteptat să mă sfătuiesc cu el mai des, să-l implic mai mult... Să facem şi să dregem mai... Şi vestea de care uitasem că ar urma s-o primesc: locul acela, de care v-a vorbit Şeitanul de la New York, a fost amenajat şi poate găzdui chiar mai multe persoane!... Care loc? ...Unde a zăcut tovarăşul bolnav de friguri sau de ce naiba o fi fost bolnav în toamna lui 1940... Aha!... Şi acolo cum îl cărăm? Om vedea! Poate să meargă şi singur! Ştie locul!...

Asta-i o veste bună, tovarăşi!... Deci facem paşi, avansăm!

Dumneavoastră?

Îi povestesc cu ce am fost ocupat! Cât m-am strofocat să-l împiedic să zică vreo vorbă, vreo virgulă chiar, despre Basarabia... Isteţ, bădia cade mintenaş pe gânduri!... Nu-i zic nimic de Sve, nici măcar atunci când mă blagosloveşte: Domnule Şeitan, păi aveţi un cap politic cum eu n-am mai pomenit!...

Ce rost are să-i precizez că nu-i al meu! Bine că există și e de partea noastră... Dar nici capul meu nu-i de lepădat... Chiar dacă tac acum cu el și-l clatin competent! Nu-i spun că am două!...

Cu care din ele am aflat ce se întâmplă la Moscova?... Nici eu nu aș putea preciza! Oricum, este al meu! Capul meu! Vai de... capetele, capii sau capurile astea, că degeaba le mai am! Mai bine nu aveam nici unul în plus și acum mă bucuram și eu ca tot poporul ăsta de năuci! Pe und' te duci, numai de Basarabia vorbesc toți și se bucură, iar eu trebuie să tac și să mă fac că mă bucur și eu... Dar se vede de la o poștă că...

Ce nu vă convine, domnule profesor?!, mă iau de sus câteva sugative de la Scriitori, văzând că nu vreau să le dau de băut într-un moment atât de istoric!... Da, îmi vine și mie să mă îmbăt și să le țin discursul acela, cosmic! Galactic!... Cum naiba fac să-l recuperez, este textul meu cel mai important, cum dracului de nu i-am făcut o copie, daraghie tavarișcii?!... Unde mi-a fost instinctul proprietății intelectuale?!...

Noroc că mă sună mereu uitatul domn Mateievici. Vrea să-mi înapoieze cartea dată pentru nepotul său!... Care nepot? Care carte? Ești nebun, domn Mateiule?... Ezit, ezită și el, și abia într-un târziu mi-aduc aminte că așa ne-a fost înțelegerea, să vorbim încifrat la telefon! Carte, adică întâlnire urgentă. Arde! Ce-i? Ce s-a întâmplat?

De la Matei citire: James Bond cică a primit o vizită ciudată. L-a vizitat rabinul roșu... Și ce dacă?! Păi e prima oară când vine la cimitir singur, fără să fie vreo înmormîntare! Adică doar cu șoferul, care a rămas în stradă, iar 07 l-a așteptat înăuntrul hogeacului, dar nu au intrat, deși cădea o ploicică de toamnă, măruntă și rece, ci fiecare cu umbrela lui au pornit pe cărările cimitirului certându-se aprig, cu largi mișcări ale mâinii în care țineau umbrela, părea că vor să dueleze cu ele, așa desfăcute și înfoiate cum erau, ori să-și dea în cap unul altuia cu ea... Spectacol de zile mari! Ce să crezi din asta?!... Mata ce crezi? Păi, de-aia am venit să stăm de vorbă, pentru că nu știu ce să cred!...

Atunci hai să facem pe priceputul... Deci nu au vorbit în casă?... Nu! ...Înseamnă că se temeau de microfoane!... Cimitirul n-are microfoane! E plin de urechi, dar nici una nu mai funcţionează, încerc eu să fiu macabru!...

Ziceţi că s-au certat? Rău de tot! De la început sau pe parcursul discuţiei s-a pornit cearta? Nu, păreau certaţi gata şi nu au făcut decât să continue!...

Mda, zic eu îngândurat rău... Şi-mi vine întrebarea isteaţă: cine părea că ceartă pe celălalt? Sau erau egali în drepturi?

Nu! Nici vorbă! Omul nostru era mai vehement, îi făcea mereu cu degetul, ca unui ţânc! Iar la un moment dat cu pumnul chiar!... Cu pumnul?! Da, dar, dacă revăd bine scena, a fost aşa, mai mult către cer parcă! De câteva ori!...

Da, cel supărat era marele înţelept!... Supărat rău pe marele rabin! O lua înainte vorbind parcă singur, iar Moşe venea cuminte şi spăsit după el, cu coada între picioare, ca un cotei jigărit... Apoi ăl mare şi tare se oprea, îl aştepta să vină să facă sluj în faţa lui şi continuau cearta privindu-se unul pe altul, omul nostru cu gesturi largi, ca şi când era la tribună şi acuza!... Celălat încercând să se facă mai covrig, mai mic, mai încovoiat sub povara celor cinci milenii de istorie... Cam aşa vedeam scena povestită de nea Gheorghiţă ăsta... Fainã scenă! Dar ce naiba şi-au spus?... Când asta?

Ieri! Ieri la prânz!... Aha!

La ce vă gândiţi?

Ieri a fost a doua zi după discursul lui Ceauşescu, nu?

Are vreo legătură?

N-are nicio legătură, dar eu vreau să aduc mingea pe terenul meu şi să-l pun pe gânduri pe bătrân când i-oi spune ce prostie a făcut nen-su Nicu! ...A fost epocal! Îi iert toate păcatele!...

Aici aveţi mare dreptate! Curând o să-i ierte şi Dumnezeu toate păcatele!... Serios? E chiar aşa de rău bolnav cum zice unii?... Niet, nene, niet! Îi sănătos ca un taur, dar şi-a pus singur capul pe tăietor!... Şi-i explic: cu bucăţica aia de discurs cu care i-a făcut

fericiți pe toți românii nefericiți, el și-a semnat condamnarea la moarte! Iar nouă cine știe ce belele pe cap ne va aduce!

Să fiu mai explicit?... Și-i explic despre Gârbaciov ăsta câți dușmani are la Moscova și mai ales la Leninsburg! Dușmanii Gârbovitului sperau să iasă scântei când o lua Ceaușescu cuvîntul la congres și-o să-l demaște pe scârba de Gârba că-i dușmanul comunismului a tot mapamondul biruitor!... Gorbaciov a fost avertizat de greii PCUS că poziția tovarășului ăla mic și încruntat de la București este corectă! E pe linia clasicilor în viață! Că poziția sa este pe poziția marxism-leninismului, se potrivesc fest cele două poziții!... Să nu cumva să-i facă vreo nasoală, cum le-a făcut la Budapesta și Berlin celorlalți tovarăși de drum!

Începe să priceapă această vulpe a cimitirelor. E isteț moșul!... Punctez decisiv:

Așa, cu Basarabia lui, că-i a noastră, și să ne-o dea rușii înapoi, ce? Ne-o dau așa, că a zis nea Nicu? Nici vorbă! În schimb, adică pe gratis, i-a dat el apă la moară Zgârbaciovitului! Care acum le-o poate reteza la prima plenară a CC al PCUS: mai țineți cu Nicolai Andruțăvici al vostru?!... Vrea înapoi Basarabia și Tezaurul? Îl vedeți cât este de naționalist, de revizionist și de revanșard?!... Face pe comunistul, dar gândul lui nu este decât la vrajba dintre partidul comunist al lui și al meu, al nostru!... Las' că pun eu perestroika pe el!

Vai de capul nostru va fi!, conchide singur bietul român. Îl întorc la domeniul competențelor sale: așadar, conflict între draci!... În plin cimitir!... Are vreo legătură cu noi? Cu menirea pe care a primit-o nea flegmă ăsta de la marele sanhedrin? Tot așa scuipă toată ziua pe trotuar?!...

A mai rărit-o... S-a mai răcit și vremea...

Să știți că s-a confirmat bănuiala dumneavoastră, nene Mateiene!... Omul cu asta se ocupă: ne studiază.

Nu-s nici eu tot timpul prost ca adineauri!... L-am mirosit că așteaptă să vadă când suntem bine copți ca să pornească

culesul!... Adică? Chiar dacă nu e clar ce vrea de la noi, dar vrea ceva foarte important!...

Ca și Moses Gaster, completez eu! Nu degeaba l-au declarat indezirabil! Murea, adică trăia de dragul nostru, să afle unde ţinem noi călcâiul lui Ahile!...

Vorbiţi de Gaster filologul? Da! Nu știați de ce l-au izgonit din ţară?... Era agent al unei puteri străine! Putere am zis, nu ţară, căci pe vremea aceea Israelul încă nu exista pe hartă! Dar avea guvern, avea serviciu de spionaj și toate celelalte!... Stat fantomă!... Funcționează de două mii de ani și funcționează și azi mai departe! Mai real și mai puternic decât celălalt, care s-a înscris la ONU!... Vă dați seama, după importanța ambasadorului trimis aici, ce gânduri măreţe au pentru noi?!... Ce facem, domnule profesor, că ne vor capul ăștia!...

Dumneata, domnule Mateievici, știi mai multe decât îmi spui!... Și dumneavoastră la fel! Nu trebuie să vă supărați... Ce vreți să știți?

Spuneți-mi de fratele dumneavoastră... Cum a murit? Simplu! Otrăvit!... Cu o otravă de s-au crucit doctorii... De fapt un singur doctor i-a priceput boala, otrava de care murea cu zile... Bărbat tînăr, o frumuseţe era!...

De Pompiliu Marcea ați auzit cum a murit? Înecat în Herăstrău parcă... Cine l-a înecat?

Nu știu... Dar ce vreau să vă spun este ce am aflat de la colegul meu Marinescu: era foarte bolnav bietul Marcea când a murit înecat!... De o boală necunoscută! Doctorii au bănuit că este otrăvit, dar nu prea există în București, în România, specialiști în dez-otrăviri, ca să zic așa!... A încercat familia să-l ducă în străinătate, așteptau să le iasă pașaportul să plece când a murit cum a murit!... Probabil ca să nu mai apuce să plece!...

Dar mai înainte de asta, au auzit că undeva în provincie, în Vâlcea, parcă, este un medic de ţară care a făcut el pasiune, de capul lui, pentru toxicologie și alte otrăvuri... Cu chiu cu vai

l-au convins să vină la București să-l consulte pe Marcea... Așa tare s-a speriat doctorul când și-a dat seama cu ce a fost otrăvit bietul Marcea! A zis cam așa: de ce nu mi-ați spus cine sunteți?! Adică omul care a supărat și KGB, și Mossad, și Securitate... După otrava folosită îmi dau seama că sunteți un om foarte important!... O otravă așa de subtilă nu se dă oricui... Îmi pare rău! Nu vă pot ajuta cu nimic! Pe cine ați supărat? Risc prea mult dacă...

Și le-a dat o adresă în străinătate... Pe cine supărase Marcea?... Unii zic că pe evrei, alții că pe ruși, iar imbecilii că securitatea! Ceaușescu!...

Știți cumva care au fost simptomele domnului Marcea? Pot să aflu... La fratele dumneavoastră cum a fost? I-au apărut niște pete negre, tot mai multe, până s-a făcut tot pământiu și mirosea îngrozitor... Și lucid, lucid săracul... Până la urmă mi-a povestit tot. A zis că mai ușor mă pot feri dacă știu despre ce este vorba!... Sfatul lui a fost să profit de faptul că nu purtăm același nume de familie și să nu mai zic la nimeni că suntem frați!...

Mai amintiți-mi o dată care a fost greșeala fratelui, cu ce i-a supărat? V-am spus: i s-a părut ceva suspect la Nostradamus, eram încă copil când mintea l-a dus pe frate-meu să priceapă că administratorul cimitirului în care ne jucam mai avea și altă funcție, secretă, pe care o camufla perfect sub anonimatul funcției publice, atât de umilă.

Îi purtați pică pentru moartea fratelui? Cui? Nostruomului!

Nu sunt sigur că a știut de frate-miu!... A greșit frate-miu că nu și-a dat seama că șeful său e un dobitoc! S-a lăudat la alți colegi, toți evrei, cu descoperirea făcută de subalternul lui. L-au terminat și pe el, înaintea lui frate-meu, dar nu în chinurile bietului Văler...

Deci atâta a greșit, că știa cine este omul nostru?! Da!... Acum știm și noi doi! Mai știe cineva? Păi știe Moses Rozen și cine mai știe câți evrei! Regula lor este să nu ajungă să știe un

non-evreu, un goi, un nenorocit ca noi, pentru noi este pedeapsa cu moartea!... Din Talmud, articolul X, alineatul vax!

Atunci întrebarea-mi este următoarea: nu cumva Sve ştie ce mare sculă este scuipătoarea ambulantă, dar se fereşte să-mi spună, nu că ar avea ceva de ascuns faţă de mine, ci pentru că cunoaşte regula şi nu vrea, scumpa, să mă expună?... Iar eu, nici vorbă s-o întreb sau să-i spun că deja ştiu ceva!... Totul!

...Aş pune-o oare într-o situaţie imposibilă?!... Adică are cumva vreo obligaţie să raporteze undeva când află că un goi, un goim, ştie prea multe?... N-o fi mergând ea la sinagogă, dar merge la bibliotecă... Nu trebuie să forţez nota, să-i pun la încercare aderenţa la evreitate... Nota bene: cuvinte nerostite, ci doar gândite!

Câţi ani sunt de când a murit fratele dumneavoastră? Din decembrie 1952... Treiişşapte! Şi de atunci credeţi că mai e valabilă regula? E valabilă de trei mii de ani, probabil!... Ce naiv sunteţi sau vă place să păreţi... Mă faceţi să regret că v-am spus!

De ce?

Văd că sunteţi tentat să nu luaţi prea în serios avertismentul meu!... Aveţi copii! Nu vă jucaţi cu lucrurile astea! V-am crezut mai prudent. Feriţi-vă de frumoasa doamnă!... Feriţi-vă de oricine! Dacă vi se întâmplă ceva, numai dumeavoastră veţi fi de vină! Prea le luaţi în...

Avea dreptate! Ce puteam să zic?!... Dar, spuneţi-mi, înţelept al Kogaionului, înţeleptul Sionului este o demnitate, un rang înscris în Talmud, adică este un titlu oficial sau unul folcloric, aşa cum ai zice înţeleptul satului?

Este ca şi cum m-aţi întreba cum li se zice pe limba lor... De unde să ştiu eu toate astea?! Important este că sunt şapte, că nu mai au pe nimeni deasupra lor, că ei decid marile mişcări ale evreimii... Nu ştiu dacă se văd cu toţii şi ţin şedinţe de lucru în plen, cum s-ar zice... Am impresia că omul nostru nu prea călătoreşte în străinătate... Dar primeşte vizite foarte multe, mai ales în ultima vreme...

Cei trei, de luna trecută, au mai venit? Au venit, câte unul sau toți trei ori numai doi, și tot așa, au discutat plimbându-se prin cimitir. Într-o zi, ploua, au stat de vorbă în chițimia lui, și la un moment dat au ieșit afară pentru câteva minute, doua-trei, nici nu și-au mai luat umbrelele, au vorbit între ei șoptit, gesticulând mult în ploaie, apoi au intrat în casă și au ieșit după câteva ore, ca să plece toți patru cu tramvaiul!... E clar, se teme să n-aibă microfoane!...

Cine să-i fi pus microfoane?... Securitatea?... Ah, nici nu știți cât se mănâncă evreii între ei!... Se teme de ai lor deci?...

Respir adânc de câteva ori, apoi:

Eu, dacă mă gândesc bine, aveți mare dreptate!... E pericoloso sporgersi să scoți capul pe fereastra trenului ca să vezi mai bine... Ce să vezi?... S-ar putea ca individul să fie chiar mai pericoloso decât îmi vine mie să cred!... Îs nebuni înseamnă!... Ce mare secret e ăla că omul are o misiune specială aici?!... Și că e cine e!... Înțeleg cât de cât nebunia cu numele lui Dumnezeu, să fie secret, adică să-l știe numai șmecherii... Inițiații lui pește!

Mda... Are oarece haz teologic! Dar amărîtul ăla că n-ar fi ce pare, ce mare secret e ăsta?! Ia mai dă-l și-n pizda mă-sii!... Știi ce? Ne mai vedem să mai stăm de vorbă pe orice subiect! Dar eu închid aici și acum orice discuție despre Statu-Palmă-Barbă-Cot ăsta! Strâmbă Lemne! Quasimodo!...

Dumneata, cu frate mort cum a murit, ai motivele dumitale să te mai bunghești toată ziua la el, poate faci rost și de o lunetă, una cu pușcă... Este treaba dumitale! Dar eu, vorba dumitale, care m-a deșteptat din amețeală, am copii, neică! Nu are sens să-mi pun în cârd cu nebunii!... Auzi la ei! Să omoare omul că i-a aflat cine este și cu ce se ocupă un avorton!... O căzătură de om! Un... O...

Biiine! Nu mai deschidem această vorbă! Subiect închis!... Dar mai înainte de a-l închide, vreau să mă asigur, domnule profesor, că știți totul!... Că nu sunt singurul care știu ce știu!...

Dar poate că nu vreau eu să știu tot ce știți dumneavoastră!...

Fiecare avem poveşti de familie pe care alţii nu le ştiu! De ce ţineţi să...

Aţi auzit de unul Ion Antonescu?!... Mi-e la fel de rudă cum vă este şi dumneavoastră! Foarte mult sau foarte puţin!... Şi-mi toarnă povestea aiuritoare: din pricina aceluiaşi cum că a fost executat şi Ion Antonescu, mareşalul!... Vezi, Doamne, ar fi venit 07 din Polonia în România cu ştiinţa şi sub protecţia lui Antonescu... Care a ştiut pe cine primeşte în Ţară, fără să le spună nimic germanilor!... Dar asta înseamnă că Antonescu n-a ştiut de regula cu goimii care nu au voie să ştie... Dumneavoastră de unde ştiţi că asta este regula? De la frate-meu, dar el a aflat-o prea târziu... Mi-a confirmat-o un prieten evreu... Dar ce prieten!... Iar o dată cu Ion Antonescu au mai murit trei din aceeaşi pricină: ştiau cine este societarul von Philantropia Tzintirim....

Stai, domnule, cum vine asta?!... Deci Ion Antonescu i-a oferit găzduire Sionului, să nu-l găbjească teutonii!... Protecţie la nivelul cel mai înalt şi mai discret... Probabil că i-au cerut-o templierii de la Londra... Şi i s-a spus cine este?... Da, nu au ascuns, ca să fie siguri că va fi protejat ca lumea!...

Iar dintre colaboratorii lui Antonescu au mai ştiut câţiva! Cine?

Celălalt Antonescu, Mihai... Şeful jandarmeriei, al poliţiei şi al securităţii cum ar veni! Generalul Picky Vasiliu...

Picky? Ăsta-i nume de general? Poate căţeluşa doamnei generăleasa!... Picky!

El i-a asigurat paza propriu zisă!... Frate-meu asta a descoperit mai întâi, că exista o pază discretă, de la distanţă, a cimitirului... Eram o droaie de copii care săream gardul cimitirului, dar numai bietul Valerică şi-a dat seama că este ceva deosebit cu individul!...

...Iar al patrulea? Profesorul George Alexianu... Ăsta ce amestec a avut? Din toţi patru a fost cel mai nevinovat!... E o poveste lungă şi frumoasă, trebuie să v-o spun vreodată!... A fost guvernator în Transnistria...

Unde au fost deportați evreii indisciplinați, repetenții clasei?...

Da... Exact nu știu cum a ajuns să-l cunoască pe... pe omul nostru! Mai trăiește fiul lui George Alexianu... S-ar putea să știe multe, dar m-am ferit să-l caut... E precis toată evreimea din securitate cu ochii și urechea pe el!...

Și dumneavoastră credeți că au fost condamnați la moarte pentru că au știut cine-i arătarea?! În ce echipă joacă!... De unde sunteți așa de sigur?

Pentru că pe lumea asta nu există faptă bună să rămână nepedepsită!

...faptă bună nepedepsită?! Ce-i asta? Un joc de cuvinte?!

Nu, nu-i joacă, ci principiul cel mai dur după care se ghidează ei...

Ei cine? Evreii!...

Evreii diabolici! Care se închină la tatăl minciunii!... Noi trăim încredințați că nu există faptă bună care să rămână nerăsplătită... Iar ei, pe invers: nepedepsită! Nu mă luați drept atoateștiutor!... Am mai ciugulit și eu câte ceva de la... Dar să nu uitați că evreii sunt foarte divizați! Se unesc numai împotriva noastră!...

Și cu evreii normali cum rămâne?... Alde Peter, alde Graur... Cine-i Peter?... Colegul meu de bancă și de colindat prin Constanța pe la toate casele de români și de evrei serioși... Neamuri și prieteni de familie!... Târziu am înțeles de ce ne primeau așa de amuzați evreii, cu un fel de hai!, treacă de la noi!, când le intram cu Steaua în casă de Crăciun, eu cu Peterică al meu... Numai de Mesia nu aveau ei chef, Mesia cel luminos, dar nici nu-i deranja, dimpotrivă, probabil că se simțeau mai bine dacă intrau și ei în atmosfera care însufleția întreg orașul... Să nu fie lăsați deoparte de... De mirosul cozonacilor și al sarmalelor... Le intra izul îmbietor în apartamente, de pe casa scărilor când deschideau ușa că le-au venit colindătorii, echipa mixtă, Pat și Patachon, eu slab și chiele lungă, Peter bondoc și jovial... Eu cu textul, Peter cu clopoțitul și cu hăi, hăi! La Anul și La Mulți Ani! ...Și cu strânsul banilor!

...Chiar, n-a mai dat niciun semn după întâlnirea de la Paris... () să mă sune el, cel mai târziu de Crăciun!

Cum ați spus? Nu rămâne... nu există faptă bună care să rămână nepedepsită?...

Nu e joc de cuvinte!

Pare... Pare o parafrază isteață, spirituală. Dar nu mai mult!

Vă înșelați! Vă puneți în locul lor și gândiți cu mintea și cu inima dumneavoastră! Greșeala asta o facem noi toți!...

E o frază foarte... Nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită?!... Nu încape în nicio teologie!... Demonologie curată!...

Domnule profesor... E vorba de un principiu al îndrăciților! Al Satanizaților! Pe ei îi pedepsește Savaoth al lor dacă cineva le face un bine și ei răspund cu bine la binele făcut!... Facerea de bine trebuie descurajată! Acesta este sensul! Așa lucrează diavolul împotriva Domnului!... Prin oameni care nu lasă nicio faptă bună să rămână nesancționată, nepedepsită! Neregretată!

Vedeți dumneavoastră, domnule Mateievici, mi se pare că v-am mai spus-o... Eu am învățat de la mama să-l văd pe... pe Doamne-Doamne la tot pasul, de câteva ori pe zi... Dar pe Diavol nu-l prea identific!... Diavolul! Satan!... Măcar că-i tizul meu! Sau eu îi sunt tiz, așa e mai corect!...

Mai dau de al drăcuțului drac, peste zi de câteva ori, dar nu cu cine știe ce golănii, prea mari... Un drac de drac mai degrabă simpatic!... Iar Peter al meu, mai ales când era copil și june tandru și inventiv, era un evreu ...dracul gol! Un evreu al drăcuțului!... Dat dracului și în Paștele mă-sii...

Eh, de la el până la evreii matale, din care eu nu am cunoscut niciunul, evreii fii ai minciunii, ai satanei întunecate, este o distanță maaaare de tot!... Mă apucă somnul când mă gândesc la ei. Plictiseală totală... Casc! Se vede?!...

Nu-mi place cum reacționați!...

Nepedepsită de cine?... A cui faptă bună și către cine?... Dacă vreți, putem discuta și foarte serios! M-ați provocat! Deci, cine se

ocupă cu pedepsirea faptelor bune? Căci, cu răsplata, este clar: Dumnezeu! Diavolul?...

Eh, asta-i diferența!... Diavolul nu lasă nicio faptă bună nepedepsită pe pământ! Aici!... Lumea de dincolo este toată a lui Dumnezeu!... Diavolul numai aici poate interveni! În lumea noastră! Asta pipăibilă!... Pentru Diavol și ai lui nu există decât lumea asta!...

Pentru Diavol și ai lui nu există decât lumea asta!... Memorandum est!

...Și menirea lor, una din meniri, este să nu lase nicio facere de bine ne-pedepsită!...

Dar de unde scoateți dumneavoastră teo... teoria asta? Era să zic teologia asta... Se potrivea?... Era să mai zic și că trăznăi de-astea n-am mai auzit!... Și cine să mi le spună?! Un blănar? Un cojocar?!... Vai de pielea lui! ...Și de cojocul lui!

Dar poate că nu v-am spus esențialul: se pedepsește fapta bună săvârșită de un goim nenorocit ca mine sau ca dumneata în beneficiul unui evreu... Dacă-i evreu dintr-ăla, îndrăcit, împielițat, n-are voie de la Lordul său să nu te facă să-ți blestemi clipa când l-ai cunoscut!... Nu doar binele pe care i l-ai făcut, iar acum te costă înzecit paguba!...

Domnule Mateievici, mă uit la dumneata și pari om zdravăn la minte! Ai privirea senină, acorzi bine subiectul cu predicatul, ești coerent, perfect rațional, dar spui niște lucruri... De unde le scoți?! Le-ai citit undeva? Dă-mi și mie bibliografia!... Folclor jidovesc sau anti-jidănesc? Ce-s poveștile astea?!...

Și mi-am adus aminte atunci de Svelta și poveștile Sionului: Domnule Mateievici, doamna cu care m-ați zărit printre morminte deunăzi a avut o vorbă cu vecinul dumneavoastră. Zilele trecute... La un moment dat nu au mai avut ce să-și spună și au vorbit și despre fenomenul românesc!...

...Da, e la modă mămăliga care nu face Buuum!

...Şi ştiţi ce aserţiune a emis înalta instanţă despre noi, românii? În încercarea de a-i explica junei doamne de unde atâta ură împotriva noastră, a românilor...

...De unde atâta ură?!...

A pus totul pe seama cumsecădeniei noastre funciare şi fără leac. Facerea de bine, i-a zis, ne-a atras numai duşmani!... Numai duşmănie!... Numai şuturi în gură, când le-a venit la îndemână să ne buşească fără să putem riposta! Au făcut-o cu toţii! Inclusiv ortodocşii şi pravoslavnicii, nu mai zic de ceilalţi vecini iscaţi din hăuri asiatice!... Nu doar evreii, deci!...

Eh, domnule profesor! Dar repede ajungeţi la judecăţi pripite!... Am greşit şi eu că am lăsat discuţia să alunece pe panta asta, la vale rău!... Nu cred că am comentat corect un principiu, un mod de a acţiona, căruia i-am făcut imediat proiecţia în metafizic şi în fundamentele teologice.

Proiecţia în metafizic şi în fundamentele... Ce dă din el?!

Pentru evrei este practic să se păzească, să-şi păzească liderii prin regula celor şapte, o putem numi aşa: ne-evreii nu au voie să ştie cine sunt cei şapte şeptari ai Sionului. Dacă un ne-evreu află despre un evreu că este unul dintre cei şapte, acel ne-evreu trebuie să piară cât mai repede, ca să nu apuce să divulge şi altor ne-evrei ce a aflat... Luaţi lucrurile ca atare, ca măsură de protecţie, nu ca pedeapsă!... Sunt două lucruri diferite!... În cazul fratelui meu a funcţionat numai măsura de protecţie! Fratele meu nu le făcuse niciun bine...

Însă în cazul celor patru demnitari români...

E de neînţeles pentru noi, dar despre pedeapsă este vorba! Au pedepsit facerea de bine!...

...Domnule, dar nu prea se potriveşte ce vorbim noi de câteva săptămâni cu... cu blănăria, dacă pot să mă exprim aşa... Sunteţi un autodidact?... Un pasionat al subiectului?... Vecinătatea cimitirului şi cele întâmplate fratelui dumneavoastră v-au făcut să adânciţi acest subiect?

Care subiect?

Evreii!

Nu știu dacă v-am spus că m-am născut în Ungheni, acolo am copilărit, până la 12 ani, la Unghenii de peste Prut erau mulți evrei, mulți erau prieteni cu tata, iar mulți evrei, când au plecat din țară, și-au deșertat sufletul... Știau că nu se vor mai întoarce pe aici...

Unii și-au arătat pe față cât ne urau de fapt și se abținuseră să se vadă, iar alții, nu puțini, și-au arătat compasiunea pentru ce am tras de pe urma lor, a unor evrei, fie!, și mai ales compasiunea pentru ce știau că va să urmeze... Că ni se pregătește...

Tata era șeful gării... Cu bagajele urcate în tren, în ultima jumătate de oră ce mai aveau de petrecut în urbea natală, mulți evrei prieteni de-ai tatii i-au intrat în biroul de pe peron și și-au mărturisit păcatele ori l-au pus în gardă, să știe la ce să se aștepte... Au intrat în biroul șefului de gară și și-au luat rămas bun. Plecau cei mai mulți în America și nu mai aveau cum să se mai întoarcă vreodată! Și mai ales nu mai avea cum să se afle la comunitate ce i-au spus ei domnului șef de gară!...

Venea tata acasă clătinându-se pe picioare de câte afla! Ore întregi nu mai scotea o vorbă!...

Asta când?

În 1939, când evreii cei mai bogați din Basarabia au primit ordinul să dispară, înainte de ultimatumul rusesc... Nu toți evreii! Atenție mare! Cei mai mulți au rămas să se bucure de eliberarea din iunie 1940 și tot ce a urmat! Evreii din elita orașului au plecat însă cu toții înainte să înceapă problemele... De la ei tata a aflat multe! Câțiva dintre ei au încercat să-l convingă pe tata să plece și el în America, vin vremuri grele pentru România, domnule Mateievici, și mai ales pentru Basarabia... S-a discutat în casă ce facem! Căci nu e de neglijat dacă pleacă evreii ca potârnichele... Ca șobolanii... Ca... Știu ei ce știu!

Credeți că au știut ce va urma?

Absolut totul au ştiut!... Dar nu toţi!

De la cine au aflat?

De la cine?!...

Şi tot nu mi-a spus dacă toată viaţa lui a fost blănar, cojocar!... N-am insistat, am uitat, nici până azi nu am aflat de unde nivelul discuţiei... Probabil din această pricină la plecare m-am exprimat metaforic într-o notă specifică: Eh, lasă că am eu ac de cojocul lor!... Nu-mi trecuse prin căciulă cum anume le voi strica eu toată strategia lor tri-milenară, dar simţeam că voi găsi dezlegarea nodului gordian!...

Aşa că ajung acasă furios şi pus pe fapte mari! Cu ce nenorociţi îmi pierd eu vremea!... Nu-s de luat în serios asemenea oameni!... Ei conduc lumea?!... E clar că lumea merge prost, dintr-un măcel în altul... Asta este explicaţia: sunt nebuni!... Omoară oameni cu atâta uşurinţă... Auzi motiv: dacă se află, cine află se află în primejdie de moarte!... Eu de pildă! Chiar să cred eu că dacă se află ce am aflat de la bătrânul lunetist sunt un om mort?!... Pare o glumă proastă să mi se spună că mă aflu într-o astfel de situaţie!... O mişcare greşită, o vorbă scăpată, de ce nu în somn?!, şi, dacă se află, unde se află picioarele mele acolo mi se va afla şi chelia incipientă...

Şi mă trezeşte în toiul nopţii şi al unui somn deşucheat ideea simplisimă aşteptată: e atât de uşor să le stric tot jocul lor schizofrenic, moştenit din cine ştie ce îmbârligături ale unui ev uitat de istorie... Să nu cumva să uit şi eu, e prea important, hai, nu fi puturos, putoare bătrână! Aprinde veioza, chiar cu riscul de a-ţi speria consoarta, cel mult o să mormăie confuz, aşa, Dulcinee, în semitonuri de violoncel, iar eu, mâna pe pix!, dar unde-i un pix? Apuc un carioca gros, o foaie de hârtie, şi scriu încifrat: ***07, telefoane la toată lumea!***

M-am mai trezit puţin, nu pot adormi imediat la loc, mai rămân puţin pe afară să mă minunez ce deştept mi-s!... Abia apoi intru la loc şi nu mai visez nimic memorabil pentru istoria universală!

Dimineața, când intru în bucătărie, toți în păr la masă!... N-au școală azi? Ah, e duminică, băi, tată! E și candela aprinsă, îmi fac trei cruci și rostesc un sonor Doamne, ajută! Care-i programul meu? Unde vă duc? La ce grădină zoologică, la ce Herăstrău, la ce... S-a întâmplat ceva? Mda! Azi noapte, când te-ai trezit să-ți notezi nu știu ce idee genială de-a ta, ai scris-o pe teza unui elev! Cum i-o mai dau eu înapoi copilului?!...

Ah, dar ce am scris?!

Nu mai țineam minte nimic!...

07, telefoane la toată lumea... Ce număr este 07? Pompierii?... 07, da, știu ce este. James Bond, dragă... Și telefoane la toată lumea?... Da, asta trebuie să fac!... Bine că mi-am notat! Chiar genială idee! Uitasem de ea! Mare păcat dacă rămânea uitată!...

Iar elevului tău să-i spui să păstreze teza, după ce mor eu mâine-poimâine din cauza ei, va fi s-o vândă pe milioane de dolari!...

Telefoane?!... Da, asta e ideea, vere! Numai așa ies pe picioarele mele, nu cu ele înainte, de sub incidența legii talmudice. O să dau eu cât mai repede telefoanele, sute!, înainte să mă ghicească ei prin cine știe ce întâmplare nenorocită, că-s as la întâmplări imposibile... Când, deci? Azi, nu! Că trebuie să scot copiii în oraș, mi-e și mie dor să... Doar pentru ei voi da telefoanele astea! Pentru viitorul lor și-al tuturor copiilor lumii! Când? Începând de mâine!... Azi nu se poate... Nici nu sunt pregătit! Mai întâi trebuie să fac rost de fise de telefon, câte? Vreo sută!... Apoi numerele de telefon!... Cui?

...Le voi lua din cartea de telefoane, le transcriu pe o foaie, apoi plec de nebun prin oraș și încep să dau telefoane, de la telefoane publice... După 3 apeluri schimb cabina... Dau întâi la persoane particulare, las la urmă instituțiile... Iar la urmă de tot îi las pe cei care ar putea declanșa o anchetă pentru identificarea franc-tirorului... Să nu le las nici cea mai mică șansă de a mă dibui...

N-ar fi rău să fac un text standard, sigur că da, ca să-l citesc fără ezitare și cât mai clar și mai repede... Un text scurt care să cuprindă totul! N-ar strica să fac și câteva exerciții acasă... dar numai mâine o pot face, când sunt toți plecați la școală!...

Chiar că e genială idee-mea! Altfel nici nu mă trezeam eu din somn pentru ea... Află toată lumea cine este insul și gata!, putem vorbi despre el fără nicio teamă că o să începem a mirosi a mortus est!

N-am cum să-i spun Iulianei adevărul! Bine că nu insistă! Mare doamnă!...

Cu puțin noroc, rămân singur acasă chiar azi! Au plecat la biserică... E zi mare azi... Pun mâna pe pix, pe un pix și din prima scriu mesajul meu pentru posteritate: Bună ziua! Sunt... un agent al contraspionajului românesc! Vă rog să mă ascultați cu atenție și să informați mai departe, toți cunoscuții: La cimitirul evreiesc Filantropia de pe bulevardul 1 Mai din Capitală există un administrator, al cărui nume nu-l știe nimeni. Este secret chiar și pentru rabinii evrei. Acest evreu este un spion de rang foarte înalt, de rang zero! Nu e ușor de ghicit ce caută dînsul în România încă din timpul războiului! După informații căpătate de la Comunitatea Evreiască din București, persoana în cauză este unul dintre cei șapte Înțelepți ai Sionului! Repet: este unul dintre cei șapte înțelepți ai Sionului! Ai evreimii mondiale! Prezența sa în România nu poate fi decât semnul unui pericol major pentru noi! Tovarășul Ceaușescu nu știe de prezența sa în România! Cine poate să-l avertizeze, s-o facă urgent... Hai să bag în încheiere și un Trăiască România Mare!... Mai citesc o dată. Mda...

Ce urmează acum? Distorsionarea vocii... S-o fac de nerecunoscut... Noroc cu domn doctor Jivago, parcă acolo e povestea cu vocea umană, cum să fie identificată a cui este, ca pe amprentele digitale... N-au reușit cu tot KGB-ul lor și e probabil imposibil să fabrici asemenea sculă! Dar pentru că mai există și urechea cea

bleagă, însăși ea capabilă de așa ceva, s-o ajutăm să nu mai fie bună de nimic nici 'mneaei! Cum?

Simplu, vere. Cu o pietricică în gură, am vreo câteva adunate pe plaja de la Corbu... O aleg pe cea mai rotunjită, medie ca volum, de mărimea unei fondante și o vâr în gură, ia să vedem acum cât de flonfăit și de ple-peltic mă falce: Bunlă ziua! Sunt Stlan Plăpușă... Aur! Mai ceva ca Alcibiade și Mihlăiuș ăla la un loc!... Mai recit o dată tot textul și mă înregistrez la casetofon. Mă ascult cu încântare! E clar! Nu mă poate nimeni recunoaște...

Îmi ia ceva mai mult alcătuirea listei cu cele 101 numere de telefon. Nu iau nici unul din agendă-mea... Ideea este ca, dacă se reconstituie lista celor care au fost sulnați, eu să nu plot fi ildentliflicat ca nulmitlor colmun al acelor nulmere... Bal nlu! Iau și din agendă numerele de telefon la care nu am sunat niciodată!... Sunt destule!... Unii se vor duce glonț la Secure, să raporteze șefilor... Alții vor face pe ei de frică și vor aștepta, încremeniți de scenarii! Paralizați!... Iar câțiva, cam prea puțini, vor zbura din cârciumă în cârciumă să povestească ce au pățit, ce au aflat!...

Sunt pe la jumătatea listei când ai mei se întorc deja acasă...

Ce face tăticuțul nostru de-i așa de concentrat?

Ce să facă? Ca de obicei: istorie! Facem istorie modernă și contemporană!... Cu materialul clientului! Numai că trebuie să amânăm puțin... Lăsăm pe mâine? Lăsăm, mai ales că nu am încă nici cele o sută de fise...

Bașca vreun motiv să plec de acasă de nebun să fac ocolul cabinelor telefonice din Bucureștiul iubit... Mai e și povestea cu cel mai bun sfetnic... Să nu-mi scape vreun detaliu...

Mai verificăm și lista de numere, încă nu-s o sută... Ne mai întâlnim și cu Sve, mă sună să cobor numai cinci minute până la benzinăria de pe Cuza... Intră direct în stație, ocolind coada kilometrică. Face plinul, ba umple și două canistre mari. Sunt pentru tine!... În spatele nostru coada la benzină de câteva colțuri, nemișcată de ieri... Cei din față încep să mârâie și s-o înjure pe

frumoasa capitalistă. Pricepe gagica și simt că se rușinează. Eu, nu! Două canistre sunt ale mele?!... Aur! Ce vină am eu?! Grozavă gagica!... Nasoale timpurile!... Încerc să le schimb din mers, tovarăși! Pentru voi mă sacrific!

Mă duce cu mașina până acasă, înhață prețioasele recipiente cazone și pline full de mult râvnita licoare, rămânem afară din mașină. Are multe de spus, să-mi fac timp mâine, cel mai târziu poimâine să stăm de vorbă pe îndelete, dar mai presus de toate vrea să te vadă cine crezi?!... Îl ghicesc din prima și nu se miră. Unde și când? Tot acolo, la cimitir, când poți? Numai mâine nu. Am emisiune!... La radio sau la televiziune? La... telefon, era să zic, dar o scald, fără haz, la tele...patie...

Poimâine la prânz atunci? Da, trec dimineață pe la tine și plecăm împreună!... Pricepe, se face că nu-i convine, dar cedează la mutarea următoare:

Vin la tine devreme de tot și vorbim tot ce mai e de vorbit înainte de istorica întrevedeală cu... Era cât pe ce să zic marele înțelept. M-am oprit la timp. Nici nu știu cum să-i mai spun!... Ce vrea de la noi?...

Vedem poimâine! Pa! Pa! Urc încărcat de glorie.

Unde ai fost? După două canistre de benzină... Les voila! Nu le-am lăsat în mașină să nu dispară!... Cum ai... Americanca trimisă de Culianu! Păi câte servicii i-am făcut!... Putem face acum drumul la Bacău când vrei! La mama soacra, cea cu *Urzica*... Face un pateu de ficăței!...

Peste noapte, iar mă duc la birou. Nu apucasem să adorm, deci nu m-am trezit din somn străfulgerat de altă genială de-a mea, ci doar fac o rectificare, de ton, trebuie să fac. Cu ăștia o scoți mai ușor la capăt dacă-i iei la mișto puțin. Așadar:

...Este un nume secret chiar și pentru rabinii evrei... Buuun! Acest evreu... și schimb tonul cu 720 de grade, adică fac o piruetă dublă, veritabil arabesc aerian și continui: acest evreu este un mare personaj, printre primii șapte evrei din lume! Este unul

dintre cei șapte înțelepți ai Sionului care conduc lumea! Conduc sau conduce?... Mai vedem! Dalșe! ...E bine să știți pentru că, dacă se ivește ocazia, nu rataţi să-i arătaţi toată considerațiunea. Stima noastră și mândria!... A ales să trăiască printre noi încă din timpul războiului, în urmă cu aproape 50 de ani. În mare parte lui îi datorăm ultimii 50 de ani de istorie glorioasă! Cine poate, să-l avertizeze și pe Nea Nicu! E păcat că încă nu s-au cunoscut, pentru binele celor două mari popoare!...

Recitesc a doua zi și sunt tare încântat! Adaug un Trăiască în veci prietenia româno... româno și cum să zic mai departe? Evreiască sau jidănească?! Româno-jidovească e cel mai bine! Recitesc: fain mai sunt!... Personaj? Nu personalitate?... Personaj, domnule! Nu vezi că joacă un rol?!, e personaj în spectacolul care se cheamă România la sfârșit de secol 20... Mă bag deocamdată în pat și mă dau mai spre nevastă, am cam înghețat tot modificând la istoria următorilor zeci de ani... Mă cuprinde dulceaţa trupului pereche și fără de egal și mă aștern pe-un somn fără vise! Totul este perfect pus la punct! Ce lume, ce viaţă minunată!...

Mai îmi vine una, dar nu mă mai dau dus de lângă dînsa... Ţine-o minte pe idee, bolovane: nu ești contraspion român, ci agent Mossad, sau colaborator Mossad, ieșit la pensie sau pe cale de a... Dar agent Mossad! E mai tare ca orice!...

Mă trezesc spre ziuă cu o mâncărime în gât, fără nicio idee în cap, ci doar un soi de amețeală fierbinte!... Până la prânz definitivez o gripă galopantă, cu dureri la articulațiile blegitului trup, vâjâieli în urechi și tot ce mai e necesar!... Febră? Cum să nu?! Și încă ce febră!... Full!

Ce să înțeleg?! Ţine, domnule, cu animalul ăla ţine Dumnezeu!... Îmi acordă astfel câteva zile ca să mă răzgândesc cumva?!... Sau ține cu mine?... Cu el sau cu mine? ...Nici până azi n-am aflat!

Capitolul 12

Niet! Eu nu plec de-aici! Ia ne uidú!

Am bolit o săptămână... Şi aşa de prost a picat!... Cum nu se putea mai prost! Nici nu-mi venea să cred că pot să mă simt atât de neputincios!... În toate privinţele! Eu până atunci şi de atunci până azi am dus pe picioare orice răceală sau gripă!... Nici azi nu-mi dau seama ce a fost cu mine de n-am mai putut leşi din casă o săptămână... Nici nu-mi vine să cred că aşa s-a întâmplat!...

Numai în ziua de marţi, o marţi a fost, marţea mea bleagă, m-am dus la Sve pe Ana Ipătescu, mi-am zis că aspirina săracului mă va vindeca de toate gripele! Aşa mă tratasem de când mă ştiu! Sau cu ţuică fiartă, mă îmbătam cuc şi altă pasăre, a doua zi de la băutură mi-era rău până spre prânz, dar când îmi trecea mahmureala, îmi trecea şi răceala... Trasă după prima de rimă! Eh? Nu vă place?!...

Aspirina?... Aspririna săracului?!... Am luat aşa, un fel de jumătate de tabletă, eu scontasem pe cel puţin două ca lumea, trei chiar, ca-n vremuri normale!... Sve nu m-a lăsat să mă mai amăgesc, adică să mă mai chinui frăsuindu-mă pe lângă ea, doar-

doar s-o îndura de mine cine? Mi-a pus în față realitatea cifrelor: 39 de grade și câteva liniuțe... Ești bun de mers la spital!

Asta poate la voi, în America!... Dacii liberi nu... La spital n-am ajuns și poate că era mai bine!... Așa, acasă, de două-trei ori pe zi mi se părea că m-am făcut bine, iar după o juma de ceas reveneau vertijurile și gâjâiielile...

La un moment dat mi-am adus aminte de Brunhilde, cât am făcut-o să sufere în ***Carnaval la Constanța***!... Se răzbuna pe mine?! Cineva? Sau, ca și în ***Carnavalul*** de demult, avea Cine oare nevoie de mine să mă împiedic și fără voia mea să dau lucrurilor, și fără știința mea, cu totul alt curs?!...

Pe loc, atunci, am știut doar atât că se amână deconspirarea Sionului, până mă fac bine, ba chiar până mă văd cu conspiratul, să văd ce mai dă din el înainte de a-l transforma într-un caz public, desconspirat pe plan național, și abia după aceea să plecîn turneu prin mahalalele bucureștene, în căutare de cabine telefonice în stare perfectă de funcționare... De să se audă în toată lumea!

...Telefonul ca armă! Telefonul folosit în legitimă apărare!... Căci dacă află toată lumea cine este subiectul propoziției, cine este cel al cărui nume dacă ți-l șoptește la ureche cineva în particular, cazi jos lat, mort, ca trăznit!, dar dacă, cum spuneam, îl află pe nume și îl știe și îl comentează toată lumea, inclusiv mahalagiii de pe fostul bulevard al Filantropiei, megieși cu cimitirgiul, nu mai contează că la un moment dat eram singurul care știa, eu și tovarășul meu de ieșiri la Șosea. Pot să-i zic de-acum pe nume, numele funcției, de acest nume este vorba, și nu pățesc nimic: Băi, dar înțelept mai ești!, o să-i zic. Înțeleptul Sionului și al lui pește înțelept!... Și nu spuneai nimic! Modestule!...

Sunt curios ce bancuri or să apară!... Și ce discuții despre agentul Mossadului care a deconspirat rețeaua! Caz fără precedent în istoria multi-milenară a Mossadului!... Ce-ar fi să mai lansez și un zvon, care? Care să explice gestul curajosului jid... Bunăoară, da, ar merge, cum că agentu lu Mossadu s-a fost

încreştinatu! A avut băiatu o revelaţie, în drum spre Găieşti, cum au toţi evreii care se creştinează, începând cu Sfîntul Pavel, care a făcut safteaua!... N-a fost prea bun de saftea se pare!... Nu ştiu, nu-mi dau seama!...

Da! Mi-a trecut şi gândul ăsta prin cap, cu evreul creştinat!... Din cauza febrei?... Aiuram şi eu clar văzător ca Pythia?... Ce de gânduri, ce de gânduri!... Am citit undeva că avem vreo cincizeci de mii de gânduri pe zi!... Cum le-or fi numărat?!... Mai fă, vere, literatură de introspecţie!... Mai fă pe psihologul, analistul subtil al zbuciumului sufletesc!...

Mai fă literatură!...

...După cele şapte zile regulamentare, gripa mea s-a dus în ...nu mai zic unde! Nu şi băiatul! Revederea cu Sve a fost în maşina cu care a venit să mă ducă la întâlnirea cu marele mehenghi! N-a vrut să mai urc la ea, la dînsa... Eşti sigur că te-ai făcut bine?

Pune mâna să vezi! Este cel mai sigur semn, la un şeitan, că şi-a revenit în deplinătatea facultăţilor sale, inclusiv mintale, dar nu numai... N-a pus mâna, s-a mulţumit să privească. Mulţumită Sau cel puţin aşa mi s-a părut mie! Vom vedea. Ce facem, unde n cărăm după ce plecăm de la morgă?

Numai grija asta n-o are! Dar care grijă o ai!... Să nu faci t vreo boacănă!...

Am auzit că s-a certat rău cu rabinul roz! Pe ce chestie? Pe chestia inaugurării Casei Poporului!... Apropo, ne-a dus domnul Dragoş să vedem pe dinafară Casa...

V-a dus?! Pe tine şi pe... Domnul profesor!... Să-ţi povestesc? Scurt! Fantastic!... Eh, pe dracu' fantastic!... Aşa a zis domnul profesor: Fantastische!...

Interjecţia asta lipseşte din vocabularul domnului profesor!... Bag mâna în foc! Te rog să citezi exact!

Exact-exact a spus că mănânci şapte pâini până îi dai ocol! El asemenea minunăţie nu a văzut nici la muscali, şi nici la nemţi!... Eh, aşa mai merge! I-a plăcut deci! Ţie?

Chiar mai mult!... Eh, dar cică nu se compară cu Pentagonul!... Cu Pentagonul?! Nu văd legătura!... Păi așa-mi zicea Dragoș al tău, când ne-am văzut, că Ceaușescu a ținut să fie cea mai mare clădire din lume, dar nu i-a ieșit, n-a măsurat bine: Pentagonul este un picuț mai mare!... O țîră!... Câțiva centimetri pătrați! Contează însă în Guiness Book!

Mda! Prostia asta ne-a spus-o și nouă! Numai că eu sunt bine informată asupra Pentagonului!... Am intrat și ieșit din el de mai multe ori!... Așa că l-am pus la punct pe Dragoș „al meu" de nu s-a văzut, spre nesfârșita bucurie a domnului profesor!...

Mereu fainâ gagica asta!... Nu-i cer detalii, deși cerșește s-o întreb cum a fost. Mă îndur până la urmă: cu ce l-ai înfundat pe... Pariez că era foarte fericit că cea mai mare clădire din lume nu rămâne în România!...

Mai degrabă se bucura pentru Ceaușescu, că nu i-a ieșit! Tot așa ne-a zis și nouă: Nu i-a ieșit! ...Aproape că s-a certat cu domnul profesor pentru Ceaușescu!...

Nu ne întoarcem și noi la cearta trupului cu sufletul? Ce-i asta? Cearta dintre rabin și omul nostru!... Ziceai că...

Stai să termin cu Pentagonul!... Zi-mi cum e când intri în Pentagon!... Păi se intră ca-ntr-o gară sau un antrepozit!... N-ai nicio emoție, nu simți prin nimic că-i vorba de o clădire mare, imensă, cea mai mare din lume! Nici vorbă!... Eu aici am aflat, de la Dragoș al vostru, că Pentagonul deține această supremație... N-ai zice, nici dinafară, nici dinăuntru! Pe când Casa *voastră*, îl pot spune așa!, nu?, este monumentală ca lumea, domnule!... Eu cred că este chiar cea mai mare din lume!

Zic unii că se vede de pe lună!... Când e lună plină, desigur!...

Glumești?...

Despre ce inaugurare vorbeai? A Casei Poporului?... Da, se va face la anul, în 1990, cu invitarea șefilor de stat din toată lumea, a Papei, ai tuturor religiilor...

Şi cu Holocaustul?... Declaraţia B'Nai Brithului va fi aşa, ca un fel de cadou, din partea întregii umanităţi... Măi, să fie?!... Ar fi chiar fantastische, vorba lui nea Petrache!... Aţi discutat despre asta? Cu cine? Cu...

Nu, dragul meu! Asta o ştiu de la... de la... treaba mea de unde ştiu! Important este să ştii şi tu că omul nostru insistă ca declaraţia B'nai Brithului să se facă indiferent ce se va întâmpla cu domnul Nicolae al nostru, cu sau fără el, cu sau fără inaugurarea pregătită!...

Zi-mi mai bine dacă am voie să-i spun domnului adminis... tartor că ştiu de povestea asta? Pot să discut acest subiect cu omul?...

Nu-mi dau seama!... O să aduc eu vorba de articolele mele, să vedem ce zice de faţă cu tine! Ce-ai vrea să-l întrebi?

Cum de au acceptat acolo, la sediul central?! I-o fi având la mână Ceauşescu cu ceva...

Întreabă-l!

Deci, în momentul de faţă, când tovarăşul încă mai respiră aerul din biroul nostru oval, scenariul aprobat şi supervizat ar fi ca la primăvară să se ţină o mare solemnitate mare la Bucureşti! Cu toate marile figuri mari ale Sanhedrinului ovreiesc, Cahal, B'Nai Brith şi alte oficine iudeo-semite!... Mai multe la un loc nu au fost nici când s-a inaugurat Israelul!... De data aceasta ce-i adună şi-i uneşte pe toţi în cuget şi simţiri?... E corect?

Leagă toată povestea asta de inaugurarea Casei Poporului!

Păi e gata?

Pe mine mă întrebi?!

Şi ce ziceai că caută evreimea mondială la inaugurare?

Ţi-am mai spus!

Mai spune o dată! Boje moi, boje moi! Hai! Haide-te! Nu mă mai satur ascultând melodia asta!

Vin, dragii de ei, ca să mulţumească oficial României că a fost singura ţară din lagărul nazist – chiar aşa a zis Sve. lagărul

nazist!, care așa și pe dincolo, cu evreii! Ce nu m-au lăsat pe mine să public în ziarele americane, acum vin să recunoască oficial că am avut dreptate!

Înseamnă că ai să participi și tu la marea solemnitate, ca să-ți ceară și ție scuze, să-i ierți! De-aia vin! O să-i ierți?...

Cred că nu te-ai făcut bine!... Asta-i reacția ta?!

Draga mea, o dau eu pe miștocăreală, dar în timpul ăsta mintea mea lucrează febril, prelucrând cu viteza gândului, cincizeci de mii pe secundă!, informațiile atât de neașteptate pe care mi le-ai oferit!... Gata! Am încheiat prelucrarea de date, așa că abia acum comentez! Notează: Asta e mâna lui Ceaușescu!... Cum de i-o fi convins?!... Cu ce argumente? Și care este gheșeftul lor evreiesc?! Nu cumva este prea mare?! Nu cumva ne păcălesc din nou?... That's the...

Uite, trag pe dreapta și opresc, ca să nu cazi din mașină când am să-ți spun, notează și tu!, că omul la care mergem este cel care i-a convins pe marii evrei de la New York și din Israel să facă acest gest!... Eh? Ba chiar și pe Ceaușescu, care nu credea că e posibil!...

Cuum?

Cum ai auzit! E opera lui! ...Chiar operă!

Nu te cred!... Nu pot să cred! Nu poate să fie adevărat!

Ce nu-i adevărat?

Povestea cu declarațiile de recunoștință o cred, trebuia de mult să se întâmple asta! Este în ordinea firii! Pilda cu apa și untdelemnul!... Dar pe bâzdâgania aia nu-l văd eu să... Să ce? Să moară de dragul nostru!... Înseamnă că vrea el ceva în schimbul unor vorbe! Căci vorbe sunt, palabras de amor, fără nicio valoare însă când o fi să ne belească!... Probabil foarte curând! ...Or să zică dar ce, voi ne-ați luat în serios? Voi nu știți de glumă?!... Care țară nu e vinovată de holocaust?! Nu există asemenea țară!... Nici măcar Israelul!... Darămite celelalte?!

Ești incurabil!... Poate că ar trebui să nu mai mergem la nicio întâlnire!... La niciun cimitir!

Ai dreptate!... Mă cam reped!... Nu știu mai nimic despre bietul om!... Dar cum să cred că un pârlit de paznic la un cimitir, cimitir evreiesc și expirat, are cum și cu ce să-i convingă pe liderii evreimii mondiale, liderii mondiali ai evreimii, vreau să zic?! Stau ăia de vorbă cu un neica nimeni ca... De unde ai scos povestea asta? Ţi s-a lăudat individul?! E nebun pe semne!

Nu, cu el nu am discutat nimic pe acest subiect... Poate că azi!

Și eu ce caut în discuția asta?

O să afli acolo, în cimitir pe dreapta, cum ai zice tu!...

Și cu rabinul de ce s-a certat?! ...Măcar s-au caftit puțin?!

În fine, pui și tu o întrebare cu sens! Normală! Ţi-am spus încă de-acum o oră că am aflat de ce s-au certat, și abia acum mă întrebi ce am aflat!... Ce? De ce s-au certat! De ce? Za cem?

Rabinul e de părere că dacă Ceaușescu pică, dacă deci iese din joc, solemnitatea respectivă n-are rost să se mai țină! Să nu se mai recunoască nimic, să rămână ca și până acum!...

Nu mă mai reped să nu pierd ocazia de a fi cel mai deștept dintre cei de față... Să-i mai las și pe alții. Tac deci. Unde mă duce femeia asta a viselor mele femeie?!... Vrea cumva să mă facă să renunț la cele 101 de telefoane?!... Aoleu, în ce joc complicat mă bagă gagicovul!... Adică rabinul rozaliu și pistruiat ca un cur ulcerat de hemoroizi are de gând să se pună de-a curmezișul?!... Iar omul nostru se ține tare? E de partea noastră!... A za cem?... Iar eu? Dau mai departe cele 101 de telefoane anonime foc?!... Sau îl iert? Treacă de la mine?... Ce fac? Ce mă fac?!...

În cimitirul cu alba-neagra încă una, încă de la intrare: bag de seamă că administratorul nu are la dispoziția funcției și a nevoilor sale firești o gheretă! Plecasem prima oară cu această impresie, că stă de pândă într-o amărîtă de gheretă în care nu încap decât două persoane, dar ce persoane?!... Cum de m-am înșelat așa de tare?! Ce de gânduri mi-am mai făcut cu cei trei vizitatori... Iată, sunt mai multe uși, mai multe ferestre, de-o parte și de alta a intrării. Nu stau prea bine cu percepția

corectă a realității, vere... De realitatea fizică vorbesc!... Cealaltă? Și ce înseamnă asta? Că... că nu-s bun de... de martor! Să povestesc ce am văzut!... Ce am auzit... Cu auzitul stau ceva mai bine parcă...

Între timp, cu mare meșteșug, Sve aduce vorba acolo unde așteptam eu la cotitură. Percutez, așadar:

Înțeleg un singur lucru, domnule consilier, că toată solemnitatea de la primăvară a fost cerută insistent de Ceaușescu!... Am înțeles bine, domnule consilier?

...Așa am convenit, după câteva minute de la primul schimb de vorbe, să-i spunem domnule consilier!... Și la cimitir pe cine consiliați?, am încercat eu să glumesc. Aici, mi-a răspuns dumnealui prompt, este invers: eu primesc sfaturi de la cei care nu mai au cu cine sta de vorbă decât cu mine! Aha... Restul lumii le-a întors spatele!... Iar eu ascult atent și le transmit mai departe!... Lumii din afară!...

Frumoasă metaforă! Înseamnă că dați sfaturi inspirate din tradiție, din experiența celor ce nu mai sunt!... Unde sunt cei ce nu mai sunt?!...

Radu Gyr...

Nichifor Crainic, corectez eu uluit. ...Poate că era mai bine să nu fac această corectură, ușor nepoliticoasă. Să nu-i descurajez bunăvoința!... M-a primit cu o mutră complet schimbată!... O față rașapată complet!... Ochii, mai ales ochii, privindu-mă plini de lumină și senini... Un 07 care știe poeziile lui Radu Gyr și ale lui Nichifor Crainic de le mai și încurcă între ele?!... Băi al Sionului, cum se explică năzdrăvănia asta?!...

Dar nu l-a deranjat lipsa mea de delicatețe, îl amuză confuzia, Crainic, desigur!, și-mi recită câteva versuri, o strofă, apoi încă una... Nu mai țin minte versurile... Nu le-am știut niciodată. Ţin minte numai versurile învățate la școală... Individul din fața mea ce școală a făcut acolo, în ghettoul din Varșovia interbelică?!...

...Şi lucrurile încep să treacă în altă stare a materiei când binevoieşte să-mi explice: Am fost prieten bun cu Nicolae Steinhardt!... L-aţi cunoscut, presupun!

Nu! M-am ferit să-l cunosc!... Cum aşa? A vrut să mă ducă la monahul Nicolae, un prieten, coleg de liceu... Corneliu Dida. La fel şi cu Noica, m-a invitat la el, la Păltiniş, dar nu m-am fost lăsat dus...

De ce oare? Şi mă scrutează cu un interes binevoitor, uşor amuzat. Dă-mi voie să caut eu explicaţia... Deci dumneata, omul lui Petre Ţuţea, cum mi s-a spus că eşti...

Recunosc!

...şi al lui Alexandru Graur!

Recunosc!

...şi n-ai fost curios să stai de vorbă nici cu Noica, nici cu Steinhardt!... De ce, de ce, de ce?...

Curios aş fi fost, cum să nu fiu?!... Dar mi-a fost teamă!

...Şi mai interesant! Teamă?!...

Teamă!

Ce ziceţi, frumoasă doamnă! I-a fost teamă Şeitanului Ion!... Aş fi zis că nu vă e teamă de nimeni, domnule Ion!... Da, nu mi-e teamă de nimeni, dar n-aş putea spune că nu mi-e teamă de nimic!...

Aha!

Poate că nici de moarte nu mi-ar fi teamă!... Cu o condiţie!

Cu o condiţie?

Să asist şi eu la funeraliile mele... Schimb de priviri între cei doi, ce-a fost? O glumă?

...Mă dădeam şi eu rotund, se vedea bine că insul este, foarte probabil, chiar ce spunea vecinul său de peste drum! Dar era prima oară când se vedea!... Când lăsa să se vadă. Când se vădea!...

Chiar! M-o fi văzut mateinul intrând şi cum ne-a aşteptat şeptarul în stradă?!... Numai pâinea şi sarea au lipsit!

...Ioane, ţin-te tare! Neam de neamul tău n-a mai stat de vorbă cu stăpânii lumii la o cafea. Numai că ceştile sunt, mai departe, penibil de jegoase, soioase rău! Cu rapănul cât degetul! Schimb de

priviri cu Sve, pe deasupra aburului ce se ridică din cești, grăbit parcă să scape de atingerea cu pereții sleiți ai ceșcuțelor... Brrr! Bine că nu-s cu nevastă-mea! Mă făcea de rîs! Se apuca să-i spele cestile!... Și nu se lăsa până nu-i lăsa lună toată casa!

Sve e mult mai rezistentă!... Învațată să îndure!... Cu atâtea holocausturi pe capul lor, pogromuri, genocidări!... Rasă încercată!... Ține la tăvăleală, nu face mofturi... Ce? La Auschwitz le spăla cineva cestile de cafea?... Deci spuneți că în România nu au fost evrei holeoleo-caustisizați?...

Dumneata o știi la fel de bine ca și mine!... Ca și doamna!

E adevărat că la primăvară se va ține o mare solemnitate prin care evreimea mondială își va mărturisi recunoștința și veșnică fie pomenirea din neam în neam a lui Antonescu și a românilor săi?...

E foarte adevărat!... Dar cum de ați aflat? Este încă un secret de stat! Al mai multor state!

Am un prieten care s-a infiltrat în familia imperială! S-a infiltrat? Așa-l necăjim noi, că a avut sarcină de servici să se însoare cu o nepoată, cam strâmbă, a casei prezidențiale! În familia celestă se discută subiectul. ...Mințeam, binențeles! Sve trebuia menajată! Făcuse niște ochi!

Și când va avea loc istorica reconciliere dintre fiii minciunii și adevărul istoric?!

Problema este alta acum... Va mai avea loc? Se pare că zilele lui Ceaușescu sunt numărate!... Adică tare puține!... Mai puține decât ale mele, din păcate...

Iar schimb de priviri cu tovarășa mea de multe cele. O las să intervină. Please! Pajaluste!

Vreți să spuneți că dacă Ceaușescu cade, dacă e schimbat, solemnitatea reconcilierii se amână sau se anulează?! Da, așa vor unii: să se anuleze tot!... Iar alții nu vor? Mda, se poate spune și așa!

Dumneavoastră, bag eu definitiv lămuritor, aveți vreun amestec în această frumoasă poveste? Frumoasă și urîtă în același timp... Foarte urîtă, dacă nu se mai ține!

Eu am declanșat această inițiativă! I-am trimis vorbă domnului Ceaușescu ce și cum să facă, cum să pună problema! Nu m-a ascultat întocmai, dar a ieșit bine până la urmă! Congresul Mondial a acceptat!...

Pot să vă întreb de ce ați făcut-o? Nu! Nu poți să mă întrebi! Este o întrebare care...

...care ce, barosane?! Te încurcă cumva?!

...care jignește!

Hait! M-a avut aici, deși nu pricep exact cum adicătelea!... Dar îmi place răspunsul.

Nu insist! Așa o fi și nu-mi dau eu seama!... Mă uit iar la Sve, nici ea nu a înțeles... Jignește?... Adică eu l-am jignit că am mai întrebat de ce ce?! Ce l-am întrebat în definitiv? De ce, domnule nu te-ai purtat ca evreul în păpușoi, ci ai cerut dreptate pentru alde ultimii de pe fața pământului ca românii de noi?!...

Aha! Pricep, totuși! Cum vine aia să-l întrebi pe om, ia, zi, vere, ce ţi-a venit să te porți ca un domn?! Ca un om! Fraiere!

Adică, iertaţi-mă că mă mir, mă minunez chiar!, ați avut atâta autoritate ca să influențați ditamai Congresul Mondial al Evreilor din toată lumea?... Cu subînţeles: Păi, băi, musiu, cine mama mă-tii dumitale mai ești și matale?!... Și a urmat lovitura în moalele capului! Capul meu, sărăcuțul... Capul sus, Ioane!...

Domnule Ion, dar dumneavoastră știți foarte bine cine sunt! Nu știu cum ai aflat, sper că nu de la doamna Svetlana, știu că dînsa oricum nu știe cine sunt, dar să știi că ce ai aflat este adevărat! Eu sunt! Mă cauți de mult? Ai aflat de mult?...

Eu ca eu! Că nu mă vedeam în nicio oglindă!... Dar chipul Svetlanei Rollerina a fost... era... este de neuitat! N-aș fi putut spune ce gânduri se buluceau în mintea ei, urîțind-o și transformând-o brusc într-o străină!... Era altă persoană, alt chip, schimonosit de... Nu-mi puteam da seama ce gânduri, ci doar că erau o mulțime, deformându-i toate contururile feței dragi... Chipul groazei?... Al urii?...

Sângele apă nu se face, mi-a venit primul gând. Sve e de partea orătaniei! Nu mai e de partea mea!... Doamne, cum mă fulgera privirea ei, deloc iubitoare și mai cum vă spuneam că mă obișnuisem să fie! Mă ura?

Mă așteptau să spun eu ceva, dar ce dracului să spun?!... Se lungea pauza, așteptarea!... Știa deci!... Numai de la Mateievici putea să știe, dar e lucru sigur că nu!... Adică?!... Adică mai ies eu viu din văgăuna asta?... Cine o să intre acum pe ușă și-o să-mi pună cătușele, călușul la gură și o glugă neagră pe cap?!... Să nu văd glonțul sau șireangul ori seringa letală!...

Sau poate e ceva sub scaunul în care m-a poftit să mă încoțopenesc?!...

Nenorocita asta de gripă!... De la ea mi se trage!... Dacă apucam să vestesc lumii cu cine...

Skajite, Ivanuşka, despre ce este vorba?

Nu știu nimic sigur, fac și eu scenarii... Bănuiesc, vorbesc poate mai mult decât știu... La ce vă referiți exact?

La mine!... Se uită la Sve. Încearcă biata să priceapă. Pricepe el, al dracului să fie: pun totul la bătaie că nu știți de la Doamna Svetlana!...

De la mine știe domnul Ion o mulțime de lucruri!... Cu ce am greșit? La ce vă referiți?

Am mai spus: la mine! Numai domnul Ion știe ce rang de consilier am! De când știi, Ioane, Ioane?!... Șeitan mai ești!

La care Sve percutează fără ezitare și fără să se poată abține, dar și cu un soi de disperare în glas: rang zero?!... Îngălbenește. Trebuia să-mi dau seama!...

Adică?, mă dau eu că nu pricep...

Svetlana mai face un pas pe drumul adevărului: Unul dintre cei șapte!

Eu: ...Eeh! Chiar există? Nu am crezut nicio clipă!... Cine? Dumneavoastră?!...

Nu pricep nici azi de ce nu eram cât se cuvenea de speriat! Era ceva în discuţia noastră care mă făcea să mă simt bine!... Nebunie curată! Nici măcar când s-a întins după aparatul de radio din spatele său, de pe un bufet care strâmtora toată camera şi a apăsat pe o clapă. Aha! Nu-i numai radio! O înregistrare!...

A cui o fi vocea asta împiedicată la fiecare silabă?!... N-are cum s-o recunoască dulcea de Sve. Cere lămuriri. O mai ascultăm o dată!... Şi tot aşa, nu recunoaşte nimic, nici măcar eu, vocea, ci numai şi numai textul!... Bună ziua! Sunt un agent al contraspionajului românesc. Vă rog să mă ascultaţi cu atenţie... Ascultăm toţi trei, Sve mă fulgeră cu privirea, nu-i vine să creadă ceea ce pricepe... Năucită.

Asta e!... Eu mi-s!

Dar cum dracului m-a înregistrat?... Am în casă microfoane înseamnă!... Are vreo importanţă că n-am apucat să... Era atât de bine să fi apucat să umplu târgul cu... S-o spun pe a dreaptă? Despre bătrânul cojocar în niciun caz!... Şi mai ales ce să zic când mă va întreba cum am aflat?!...

Îmi vâjâie prin tărtăcuţă vreo zece mii de răspunsuri, aleg unul singur: Am primit un telefon, domnule!... Anonim! Nu, nu acasă, ci la Facultate!... Pe numărul de interior!... Tot aşa, o voce distorsionată, mi-am dat seama. Aşa mi-a venit ideea să fac şi eu la fel... Nu! Nu bănuiesc pe nimeni!...

Dar a dracului ce-i pielea pe el, nu zice nimic. Nu mă întreabă nimic!... Se pare că mi se dă cuvîntul din oficiu! Înainte de pronunţarea sentinţei!... N-am încotro!... Şi zău că-s sincer: Doamnelor şi domnilor, dacă discuţia de azi, despre solemnitatea din primăvară, am fi avut-o în urmă cu zece zile... V-am judecat greşit, asta e!... Dacă ştiam că vă strofocaţi din tot sufleţelul pe care credeam că nu-l aveţi, pentru a se face dreptate poporu...

Iar aici am simţit nevoia unui diminitiv de la cuvîntul ***popor***! Şi nu avem, domnule, în ditamai limbăul plin de diminutive, un derivat de doruleţ şi drag-Doamne de la un cuvinţel ca popor, nu

avem! Sau neam! Tot așa, nu are dimintuiv... Îl pomenim mereu, și totuși... E de văzut de ce!

...La ce-mi zburau mie gândurile?!, dar nu mă opream din dat cu fleanca, ci continuam... dreptate obiditului de românaș... Iar în contextul căderii iminente a lui Ceaușescu, nu am avut nicio clipă, niciun motiv de îndoială că-i vreți și dumneavoastră capul... Ca să nu zic mai mult!

Nici nu știi ce bine e pentru toată lumea să zici ce ai de zis mai mult!...

Nu-i așa că sună a amenințare?...

Da, domnule 07, v-am urît, căci nu v-am ghicit, nu v-am înțeles! Ați făcut parcă într-adins să-mi fiți antipatic! Nu numai mie?!... De cine ascundeți cât sunteți de... de...

Nu-l interesa, încă o dată, părerea mea despre... A nimănui părere se pare că nu contează pentru individ! Joacă tare! E tare!...

...Dar ne-am luat cu vorba, zice, și am rămas fără un răspuns care mă interesa: Noica și Steinhardt. De ce i-ai evitat? Nu oricine a avut ocazia să-i cunoască!

Al dracului jidov! Cum mă ia?! Cică ne-am luat cu vorba... Adică am vorbit fleacuri și am uitat de... Adică este fără importanță că m-a prins cu... că am încălcat cea mai aspră interdicție talmudică și automat m-am condamnat la moarte... La o morticică imparabilă și iminentă!... Și deloc mioritică, dacă mă gândesc la fratele fratelui Matei...

Cum dracului s-a aflat?!... Ce urmează? Chiar sunt într-o mare primejdie și nu pricep eu?!...

Pricepe numai Sve! De-aia arată atât de... Iar el, de ce schimbă vorba?! ...Semn bun, semn rău?

Mda, cunosc răspunsul! M-am explicat de mai multe ori! Am... am socotit că întâlnirea mea cu Graur și mai ales cu Țuțea m-a costat deja prea mult!... Mereu, când am vreo cumpănă, mă gândesc la ei, la vreunul sau la amândoi... Ce-ar zice? Cum le-ar place/plăcea să reacționez?... Și acționez cu gândul la ei! Nu la

mine!... Simt că nu prea mai sunt eu însumi... Încerc să fiu unul dintre ei sau amândoi, când se poate!

Aha... Eu nu am priceput nimic, mă ajută Sve, să schimbăm de tot vorba... Dacă s-o putea!

Îi traduce amabilul amfitrion: Adică, distinsă doamnă, crede domnul profesor, că dacă se mai întâlnea cu doi oameni aşa de excepţionali ca Noica şi Steinhardt, ar fi însemnat să se îndepărteze şi mai mult de sine, de el însuşi!... E corect gramatical cum am spus?... Am învăţat uşor limba română, dar mai greşesc câteodată!... Primele lecţii de limba română le-am luat cu Jacques Byck... L-aţi cunoscut?

M-a salvat de la exmatriculare, în anul al II-lea. Am fost reclamat că joc poker la cămin şi s-a propus la consiliul profesoral să fiu exmatriculat, iar domnul Byck, Dumnezeu să-l odihnească, a intervenit şi le-a stricat toată şedinţa, cerând să mi se transmită prin secretarul UTC că mă invită să joc la el acasă, dacă la cămin nu e voie... Pokerul e un joc pentru oameni inteligenţi...

Sunt mulţi evrei care te plac, domnule Ion...

Şi ei pe mine! Sper să conteze în ce va urma... Ce?

Scurtă tăcere din toate direcţiile.

Unde vrei să ajungi, Iudă? Mă plac mulţi evrei?!... Cumva, mata, nu?!... Nu?

Nu ştiu... începe Sve timidă... Nu ştiu cum să... ar trebui să fac un gest anumit? Există vreo formulă de adresare?

Parcă ne-am înţeles: sunt domnul consiler!...

Tace Sve, înfiorată de... de gânduri, desigur! Fie ce-o fi! Am şi eu un gând: Mai presus de orice vreau să ştiu dacă ne-evreii au voie să vă cunoască identitatea, cine sunteţi! Iar dacă află cine sunteţi, ce se... Chiar se...

Dumneavoastră ce ştiţi?

Că nu!

Da!... Nu! N-au voie...

Fie ce-o fi, o pun și pe-a doua oară: e adevărat că ne-evreul care află, chiar și fără voie, fără să-l intereseze, se pedepsește?

Se!...

N-am pronunțat cuvîntul, am făcut numai gestul, cu gândul la un ștreang de mătase, policolor, tricolor măcar, cu grijă împletit și înnodat strengărește, la gât... Strengărește am zis?!...

Da! Ne-evreii nu au voie să știe cine sunt cei șapte! N-au voie să afle dacă unul ca Șmil Bercovici este unul dintre cei șapte!

Iar dacă află?

Văd că știți!

Vreau să știu și eu! ...Draga de ea! E de partea mea! Vreau să aud!... De la o persoană autorizată! Nu folclor talmudic!

Ce moment, măiculiță!... Deci știe acum și Sve în ce rahat am intrat... E albă toată!... Ar trebui să mă înspăimânt și eu? Ce dracu' se-ntâmplă cu mine că nu m-a apucat niciun tremurici?! Nici palid nu-s! Primejdia-i cât casa, scroafa-i moartă rău în cotineață, proptită bine cu picioarele în ușă, și numai Sve realizează!... Cu priviri disperate, dezorientate, le ferește de mine, parcă ar fi ea vinovată cu ceva de imbecilitatea mea?!...

Stai, neică, că n-o să mă jugăniți în seara asta, cu Sve de față! Mă simt puternic de față cu ea! Nu am cum să nu ajung teafăr acasă... Doar dacă... dacă... Asta e! Mi-a pus ceva în cafea, nenorocitul!... Treaba e tranșată... Mie mi-a dat o ceașcă mai mare... Nu avea cum s-o încurce cu celelalte... De aici și siguranța cu care deschide subiectul! Și-l abordează de parcă condamnatul la moarte n-ar mai fi de față!... Sau nu contează că mai e...

Dar degeaba sunt de față! Sentința s-a executat deja...

Domnule consilier!... Nu-i mai recunosc vocea. Tresare și șeptarul, ridicând ochi mari. O voce răgușită, aspră. De dincolo de feminitate! Domnule consilier... Nu pot să cred ceea ce dați dumneavoastră de înțeles!... Za cem să fie pedepsit domnul profesor atât de... atât de... mortal!

Ca un ţipăt de pasăre, cutremurat şi cutremurător, ultimul cuvînt! Pe care, draga de Sve, nu reuşea să-l rostească. Mortal cuvînt! S-a încoţopenit din toate puterile ca să-l poată rosti, ca să-l poată ţipa, de fapt! Mooortaal?... Ca un hohot de...

Ia să vedem ce răspunde bestia!... E la strâmtoare oareşicât! Sve are un soi de pas înainte, un cap mai sus faţă de dărăpănătura ambulantă... Eh? Te-a cam luat la rost minunăţia blondă!... Răspunde! Vorbeşte că te pocnesc! E vorba de mine! Te faci că nu pricepi?! Nu, nu mai vrea nimeni să bea din scârba de otravă ca cafeaua ta de neagră!... Mulţumesc! Eu nu mai vreau decât să lămurim povestea asta şi v-am salutat!... Plec din...

Dragii mei... Regulile sunt reguli, iar partea lor bună este să fie aplicate!... Regula asta, nu urmăreşte să omoare vreun creştin... Regula este severă pentru evrei, ca să păstrăm cu toată seriozitatea secretul! Nu este o regulă rea!

Ia te uită la el ce tâmpenii borăşte!...

Regula asta mă obligă pe mine şi pe cei câţiva care mă ştiu cine sunt, ne obligă să nu ne batem joc de acest secret! Numai de la noi se poate afla! Şi când un creştin află, înseamnă că careva dintre noi a greşit şi este tare vinovat! Ovreiul care a trăncănit devine astfel vinovat de moartea unui om nevinovat!... Nu există vină mai mare!... Deci se va feri să trăncănească Iţic al meu!...

Sunt eu nebun?!... Dar mă prinde raţionamentul. Mă face... Subtil al dracului!... Şi nu-i sofism ieftin, ci altceva, ne mai văzut de creieraşii mei!

Sve în schimb este indignată! Spumegă! Din... din ce... din ce întuneric mai vine şi regula asta?!...

Aşa a zis! Întuneric! Din ce întuneric?! Din ce ev mediu întunecat?, aş completa eu!... Ehe, din antichitate probabil!

...Sve, scumpo! Nu te ambala! Nu înainte de a pricepe! Fi-le-ar Tora şi Talmudul să le fie... Dar recunoaşte că este tare subtilă interpretarea domnului consilier de rangul şapte... Mă adresez deci cu toată înalta consideraţiune:

M-ar interesa mult textul în care apare explicația dumneavoastră... Cartea, volumul, versetul... E foarte...

Deci dumneavoastră, legiuitorul talmundic, mizați pe omenia, pe neputința evreului de a fi nedrept, de a provoca suferințe, chiar moartea, unui om nevinovat! A Celuilalt!... Pe care trebuie să-l ferești să nu cumva să afle! Adică, tu, evreul care știi cine este de fapt domnul consilier, ca să-ți ții gura și să nu te lauzi pe la vecini cât ești de erudit, de a toate știutor, de pilos, te avertizez, evreule ușuratic: nu tu ești, ci este pierdut cel la care te vei grozăvi că-l cunoști tu personal pe 07...

...Așa moarte talmudică îl așteaptă pe prietenul tău creștin din care faci confidentul tuturor secretelor tale, care nu-s ale tale, ci ale comunității!, ale... ale organizației!, așa moarte rituală și accidentală că-ți îngheață maxilarele, se gripează de nu le mai poți desclești ca să mai spui vreo prostie! Alta! Gura, Itic nenorocit ce ești!... Că altfel o pățește amicul Ioane!... Ioane Șeitane!...

Nu-i așa că-ți vei ține gura?! Nu-i așa că frica păzește bostana?! Dar ce frică... ce frică îngerească!, îmi vine să spun! Frica de a face vreun rău cuiva!... Altcuiva, oameni buni!

Domnule consilier imperial, păi ce mi-ați spus dumneavoastră acum este esență de esență cristică! La înălțimea asta nici Domnul nostru Iisus Hristos nu se ridică mereu, la tot pasul... Dați-mi, vă rog, sursa citatului! Reabilităm tot Talmudul!... Inclusiv povestea cu cel mai isteț dintre noi, ce soartă mă așteaptă! Că dacă scap cu viață acum, eu tot mai sunt o dată condamnat la moarte talmudică pentru păcatul celălalt!... Că mi-s cine mi-s! Pavel din Banat!...

Vă ascult! Cu creionul în mână! Citatul! Autorul, pagina...

Nici măcar textul care prevede pedeapsa nu există scris undeva... Este folclor evreiesc! Avem și noi așa ceva!... Legi nescrise!... Iar în ce privește interpretarea și comentariul regulei, nu am unde să vă îndrum! Cred că nu există nicăieri! M-am gândit

cu acum, de capul meu!... Dumneata m-ai stimulat... Mă bucur că v-a plăcut! Sunt pe terenul dumneavoastră!

Ivanuşka! Tu eşti durak sau nebun?!... Cum te poţi încânta de... de textul, de stilul şi motivaţia în care ţi-a fost redactată condamnarea la moarte! Da, Ivanuşka! Condamnarea la moarte!... A ta! ...Sper că nu mi se va cere mie să...

Să ce?, iubito?!

...Să-ţi pun eu otrava în cafea!

Am îngheţat!... Vorba cu cafeaua i-a scăpat!... Nu a fost ceva ce i-a venit din fantezii de primăvară, ci din amintiri de neşters... Din lucruri făcute, întâmplate! Din memorie i-a răbufnit, cu exasperarea celui care... care... Dar mi-e şi mie frică să mă gândesc până la capăt, că Sve ar putea fi... Svetlocika! Svet maia! Plângi?! A za cem, prea minunatnaia fetiţă?!...

Dau s-o ating uşor mângâietor, aş lua-o în braţe de-am fi singuri, fără arătarea de pe scaun, şi-aş şti eu cum s-o ogoiesc!... Nu ne laşi puţin? Nu te duci matale să te plimbi printre morminte?! Ia şi cazmaua, poate îţi sapi unul şi nu te mai întorci!

Nu-ţi face griji, te acoperă el vîntul, ploile, în curând vin şi ninsorile... Sapă mai spre zidul din fundul cimitirului... Acolo sunt viermii cei mai hrănaci!... N-au mai primit îndemnizaţia de hrană proaspătă, cusher, de la ultimul pogrom, când i-aţi cam lăsat cu buza umflată!... Fără obiectul muncii! Pogrom de mucava! Din recuzita Teatrului Evreiesc de Stat... Sunt mai buni la gust bătrânii muri ai ţintirimului...

Cum v-am spus, 50.000 de gânduri pe zi!... Cam câte pe secundă?... Iar în clipele acelea au fost câteva sute!... Bulucite în mintea mea, speriate de hohotele şi icnetele în care a izbucnit şi mi-a căzut la piept, pipăindu-mă cu degete apucătoare, speriate să nu mă ia... să nu mă ia apa aceea uşoară şi grea... Şi să mă tot ducă... Numai pe mine! Singur! Fără ea, cea din braţele mele...

Am îngheţat...

Eram, cel puțin pentru ea, eram un om mort!... Dar mai era cineva în bojdeuca criminală! M-am întors spre... scaunul gol! Omul nostru nicăieri, doar ușa întredeschisă prin care ieșise... Ieșise el și intrase parcă cine?... Îi simțeam bine prezența! Cum o țineam în brațe pe bocitoare, nu mă puteam roti ușor cu privirea prin toată camera să văd dacă am rămas numai noi doi, plus însă încă cineva prezent și nevăzut... Cine? Cumva... cumva fratele Mateiului? El e! Domnul Valer, parcă. Chiar și mirosul, un miros nemai... Deci asta e situația în care mă aflu! De-aia plânge atât de disperată și... Bocindu-mă chiar ca la mort! Mort eu, bre? Eu? Băiatul?!

N-or să te ierte, daragoi moi!... N-au iertare, le e imposibil să ierte!... Tu n-ai cum să-ți dai seama, ești un... un copilaș, un băiețel atât de... Milâi moi...

Eu ce dracului să fac?... Iar mirosul nu mi se pare deloc, ci e! Miroase! Insuportabil! Hai afară puțin... Abia așa se mai potolește, începe să se potolească, să se domolească... Dar de strâns, mă strânge mai departe, cum nu m-a mai strâns nimeni vreodată... Mdeh... Ar putea fi partea plăcută a situației?!...

De ce n-o fi vrut să trec azi dimineață pe la ea, s-o trezesc din somn, caldă, iubitoare, să mă fi strâns acolo, în pat, așa de tare cum mă strânge acum!... E oare chiar așa cum spune?! E grav? Sunt... sunt ca și mort?! Cum să cred așa prostie?!...

Dinspre Occidente del Sol domnul consilier venea tărăgănat spre noi. În spatele său, ca un nimb de glorie, cununa copacilor incendiați de lumina apusului părea că pe umerii săi se sprijină! Mai sunt șase ca el în lumea asta?! Așa de mulți?!... Pare unic, ca și clipa care îl preamărește!... Ia uite la el, cât poate fi de majestuos, căzătura?!...

Sve îmi dă drumul, scap din strânsoarea gheruțelor ei însângerate de oja stacojie și se repede spre... Vrea să-l omoare?!... S-o las să-i pălească vreo două?... Sar și eu să-l pocnesc dacă...

Ci se prăvălește la picioarele lui, îi îmbrățișează genunchii ca și cum la pieptul lor ar plânge, și plânge, și răcnește, exact

ca o bocitoare de mahala, pricep cu greu că o face în rusește, se zbuciumă cu el în brațe cum ar strânge un copac scuturându-l de poame...

Așa ar face cineva numai la marginea groapei ...finale! Apucând trupul călătorului și nevrând să-l slobozească, să-l îngăduie în gura negru căscată etc., etc. Am văzut scena asta la câteva înmormîntări mai dramatice, mai disputate!... Dar acum pe cine a luat în brațe?!... Că mortul cel dus dintre voi eu mi-s! Ci... ci cu aceeași disperare s-a agățat de picioarele celui care singur mai poate să întoarcă mortul de la groapă! Iar mortul privește toată scena cu o teamă stupidă, stupidă, stupidă...

Să nu ne vadă lumea! Teama asta mi-a trecut prin cap... Să nu ne vadă de vizavi cineva!... Se întoarce mortul de mine și, sigur că da, în balconul de peste drum, dând deoparte toate perdelele, a ieșit titularul contractului de închiriere să se holbeze la noi fără nicio fereală, la femeia căzută la picioarele călăului... Ce vălmășag de gânduri o mai fi și pe capul bietului Matei... N-are cum să priceapă ceva, altceva decât că e grav al dracului dacă femeia asta mândră, ce femeie!, se... se... coboară până la... Ca Orfeu, o Euridice pe invers... Orfelinul de mine fiind eu, Bentea Carcaliul!...

Logic, dacă Sve se predă și se zbuciumă în halul ăsta, chiar este atât de serioasă povestea cu condamnarea mea?!...

Eu am norocul că sunt din altă lume, de pe altă planetă, din altă... altă cultură! Pot spune așa? În mintea mea nu mai este loc pentru noutatea asta, condamnat la moarte pentru că a aflat sau a văzut ori a auzit un cântec interzis... Un nume secret!... O mutră...

Nu! Nu reușesc să mă sperii decât de ceea ce văd acum, pe Svetlana maia căzută-n genunchi, zbuciumându-se atât de... de... mitologic! Cu mine viu și teafăr, nu pot să... să realizez că de mine este vorba, pe mine mă bocește, pentru mine a răgușit ca o fiară sfârșită de puteri, horcăie de-acum! Restul, îmi pare lectură,

citate din cărți! Câte prostii nu suportă hârtia! Precum și asta cu cei șapte, secretul de moarte etc. Et coetera!...

Mă trezesc la realitate răgetele înăbușite ale vocii dragi, schingiuită, înlănțuită parcă! Mă reped și-o prind de subsiori, încerc s-o ridic, dar nu se lasă, agățându-se grea de pantaloni slinoși... Cu urme vizibile ale adenomului de prostată!... Cu urme și de lacrimi, lacrimi proaspete, îmi dau seama revoltat! Ah, asta nu, nenorocitule! Svetlana!... Svetlano!... Și-o zgudui cât pot de tare, e mai departe crispată și deodată moale cârpă toată... O ridic cu greu. Grijania mă-tii de... Poate-ți fut o labă, nenorocitule! la mâna de pe... Mâna ta de labagiu internațio...

Fără să vreau, periferic, prind și balconul de vizavi... Aceeași stupefacție, desigur!... Să-i fac un semn?! Semn că totul este în regulă, controlez situ... controlezi pe pizda mă-tii situația!... Dar nu-mi pasă câtuși de puțin! O să-mi vând scump pielea, împieliților!... Chiar de Satan e vorba?!... N-are decât, o să constate încă o dată că nu-i singur pe lumea asta, să-și facă de cap cum vrea el!

Domnule! Domnule consilier al Yadului!... Cât mai am de trăit? Câte zile? Câte ore?!... Pot avea și eu o ultimă dorință?! Puoi mori!...

Taci, nemernicătură?!... Te abții? Te păstrezi pentru ultimul cuvînt? Tu-l vei avea?... S-o crezi tu!...

Se retrage în bârlogu-i de fiară nesățioasă fără să-mi mai dea vreo atenție! Nici Svetlanei, ea depărtându-se cu pași șovăielnici pe aleea centrală a cimitirului! Rămân la mijloc, stană de piatră! Mă îndrept din șale, îndurerate de efort! Ridic pieptul și ochii, fixându-i fără nicio fereală spre autorul dramei, aflat în lojă, nu-i prea place montarea, că dă înapoi și dispare lăsând în urma sa să fluture perdelele din Marile Speranțe... Și brusc, de unde?, sentimentul, convingerea că pe dispărutul în hăurile blocului de peste drum, nu-l voi mai vedea vreodată, că n-am să apuc să-i lămuresc scena ciudată, de nențeles, la care

a asistat holbându-se fără nicio sfială... Nu i-a mai fost nicio frică!

Adică?

Adică unul dintre noi, de mine e vorba, va da colţul mai înainte de a ne mai vedea?!... Eu, adică?! Eu, cel mai probabil... Eu nu am cum să... să mă apăr, să parez, să... Să nu existe nicio cale?!...

Adio, nene! Nene Mateiene!... N-o să te mai văd?.... Dar acasă tot ajung eu!... Nu se pune problema! Sunt absolut sigur că...

Atât! Să mă văd deocamdată ajuns teafăr acasă... Nu-mi las eu copiii să-i... Hai, doamnă, revină-ţi în fire şi hai să ne haidem de aici! Că nu-i de noi! Şi, oricum, execuţia se amână! Mai durează ceva timp până după pronunţarea sentinţei!... Mai avem dreptul şi la recurs... Hai!

Niet!...

...Numai reacţia Svetlanei mă punea pe gânduri, mă chiar simţeam luat de fiorii unei griji care-mi fusese până acum complet străină. Întâlnirea cu 'mneaei în persoană: moartea-mi, a mea, nenică, nu a altuia!... Mă paşte însăşi moartea, la doi paşi, iat-o, iar eu nu-mi dau seama?!... N-o văd eu, dar o vede Sve, drăguţa! Altfel nu se explică reacţia Svetlanei! Şi-a ieşit din fire şi din... E clar! Pentru ea e clar ce urmează! Numai eu sunt confuz şi nu văd realitatea din pricina scenariilor din devla mea!

Eu ce ar trebui să fac, ca unul care-şi dă seama? Nu-mi vine să cred că aşa mândreţe de femeie chiar i-a căzut la picioare arătaniei... N-o făcea, nu se înjosea ea în halul ăsta dacă motivul nu era cum nu se poate mai important, mai real! Mai presus de orice! Şi nimic nu este mai de preţ şi mai important decât viaţa...

Viaţa cuiva drag! Pentru Sve, viaţa mea!...

Da, cred că nu are pe cineva la care să ţină mai mult!... Rămân trăznit! Deci asta e tot ce înţeleg eu?!... Băi, tembi! E vorba de tine... Băi...

Cu ce disperare îl scutura pe... Cu ce vorbe i s-a adresat?!... Nu s-a mai putut stăpâni și asta numai în rusește i se putea întâmpla, în limba maternă, cea în care visezi, oricât ai fi de poliglot... Cu ea mori pe buze, ca Iisus al nostru... Numai în limba maternă te rogi la Dumnezeu și de atotputernicul 07 al Sionului...

Tace acum, biata femeie, printre mormintele din care, ca o ceață, se ridică întunericul... Tace tot pe rusește?... Probabil că așa e în cimitir!... Întunericul vine de jos în sus, din pământ, din adâncul mormintelor...

...Ciudat este că nu teama de moarte, chiar dacă de moartea mea era vorba, mă preocupa, mă domina, mă stăpânea, cum s-ar zice! Ci cu totul altceva! Aveam probleme cu înțelegerea și comentariul, în sinea mea măcar, a ceea ce mi se întâmpla! Era al dracului de interesant și, practic, nu mai auzisem de o situație ca asta! Și nu aveam cu cine-o comenta pe toate fețele!... Nu era de colo ce pățeam, ci chiar că de nicăieri, de niciunde, nimeni, niciodată! Vreodată! Acum prima oară, cu băiatul! Bravo cui Ie-a potrivit așa de bine!... Cum Cine?!

Culmea e că însuși lui Malvolio ăsta îi pare rău, sau așa mi se pare mie, mereu generos la primul impuls sau impresie...

Aș zice chiar că i se încurcă niște socoteli, dacă interpretez eu bine privirile-i de pește fiert!...

Pare mai degrabă supărat pe mine că-l bag în încurcătura asta din care nu există decât o singură ieșire... Aia! Cu picioarele înainte! Ale mele! Ale mele, drăguțele, cotonoagele mele, ce de goluri au mai dat!... Ce piruete au... Ce pași de tangou, tangou!...

M-am gândit chiar și la momentul acesta! Acesta ăsta, de acum, când scriu aste rânduri, și mi-am zis atunci, îngrijorat, că nu știu dacă-l mai apuc, că ar fi, este, din păcate, păcat să nu-l apuc, de coadă măcar, și să povestesc cuiva, dar în scris!, tot ce mi se întâmpla în clipele acelea ciudate, bizare prin relațiile nemaiîntâlnite care se stabiliseră între noi trei!...

Ce de literatură se va pierde!... Doamne, vei îngădui asta?!...

Iată că am apucat și ziua aceea! Asta! Azi! Nu mai știu cât martie, 2012... Am scăpat, deci! Și tot nu reușesc să comentez ca lumea clipele acelea... De atunci! Adică nu reușesc să le înseriez, să le găsesc asemănare, genul proxim și alte de-alde astea, cuvintele potrivite!

Era unic, sigur unic, ce se întâmpla, dar și al naibii de interesant, cu miza cea mai... Pe viață și pe moarte!... De unde să scot cuvintele pentru ceva ce nu s-a mai întâmplat vreodată?!...

Un condamnat la moarte, deci! Eu... Nu-i ceva nou! ...Unul care nu poate, nu reușește să creadă că e așa aproape de potou... Știe că nu e cale de întors, vede, dar nu crede, nu trăiește clipa, ci se simte spectator la toate astea, i se pare stupid și în toate felurile că chiar de moarte, ba încă și de a sa moarte ar putea fi vorba... Za cem?! De unde până unde?!

Ivanușca, n-or să te ierte! N-ai cum să le scapi!...

Auzi ce-mi spune!... Cui nu-i puteam scăpa!... Cine să mă...

În fața noastră persoana în cauză, care chiar cauză era a sentinței inevitabile, era totuși evident că nu-i face nicio plăcere ca persoanei mele să-i ia gâtul cineva...

De Sveta, ce să mai zic?! Statuia mută de-acum a durerii... Cu o nuanță în plus! Chestia cu cafeaua!... Ce să înțeleg?!, că ar putea să fie ea unealta Cahalului, a Sanhedrinului sau cum grijania mamii lor se cheamă locul sau instanța la care sunt obligați, săracii jizi, indiferent de gradul lor, să mă toarne, să mă pârască că am aflat ce nu avea voie să afle vreun nenorocit de goi! Goi sau goim?!...

De la cine a aflat?

Mai are vreo importanță?!

Iar ei ăia nu se vor limita la a zice ia omorîți-l puțin pe nea Ion, că și el îi om!... Ci s-ar putea să dea ucazul cu cafeaua? De care așa de tare s-a speriat biata fată?!... Adică ar putea-o și pe ea pedepsi că m-a scăpat din ochi și uite ce am aflat!... N-are nicio vină biata fată, loazelor!...

- Nu a mai scos o vorbă, biata fată, până când s-a cam făcut de plecare... Mi s-a părut politicos să zic și eu ceva, să nu plec cu și când aș fi supărat pe gazdă!... Nici vina lui nu e clară! Ba chiar deloc vină!... N-are încotro bietul om! Îl surclasează regula, tradiția talmudică, aia absolută, pe care niciun text nu a consemnat-o, atât e de importantă!...

Ai dracului jizi!... Aproape cu admirație îi bag în toate cele ale mamii lor... Ce reguli! Ce organizare!... Chiar merită să ne cucerească toată planeta și să ne izgonească, pe toți să ne deporteze pe Lună sau pe Marte, ca pe ultimii ...jidani!

Mă concentrez să dau ceva din mine, ceva cam de genul ăsta: Cred că va mai dura ceva până când... Care este regula?... Recurs se poate face?!...

Ușor la mișto am zis, am pus întrebarea! S-a prins?...

Și-mi fată mintea ideea salvatoare, vorbele cu care să punem capăt stânjenelii generale! Și zic: Stimate domnule consilier al Yadului Vashem, dar dacă... dacă mă fac evreu?...

Ce-ar fi?!

Nu-i așa că v-am făcut șah-mat pe toți?!

Și că vă rămâne otrava nedigerată și cartușul pe țeavă, netras și rece?!...

Că tot m-a invitat cândva Valerică, nepotul rablei de rablin!

Sună ca un banc... Sunt o mulțime de bancuri pe invers, cu evreii care, din evrei se fac... oameni! Vorba lui Oișteanu, fraieretele mai mare: odată, un om se întâlni cu un jid... Că cel mic, probabil că de la el mi-a venit ideea, el s-a oferit cândva să mă facă evreu ca să-mi fie bine... El a fost cu propunerea rușinoasă!... Uite că am ajuns la vorba lui!... M-ai învins, Israele!

Să te faci evreu?... Și mai departe?

Mai departe ce?

Care-i finalul bancului? Poanta!... Am impresia că mi-ați spus un banc!... Dar ați uitat poanta!

Mereu uit poanta!...

Păcat! Noi, evreii, suntem morţi după bancuri!...

Eh, evrei morţi!... Cine a mai văzut?!

Ce ziceţi, doamnă Svetlana, de domnul nostru Ioan Şeitan?!...

Nimic altceva decât un răsuflet adânc, ca un oftat!... E terminată după scena balconului din cimitir...

Domnule profesor, mai avem multe de lămurit...

Adică multe de lămurit cât încă mai sunt în stare de funcţionare?!... Poftim, profitaţi!

Şi scoate din bufetul amintit dosarul meu, cu coperţile aurii, primit la Paris de la... Ce caută aici dosarul meu?... Ah, i l-a dat Svetlana... Dar pe mine nu trebuia să mă întrebe?!

Mi-a fost de mare ajutor... Mi-ar mai trebui câteva zile să rămână la mine, poate-i fac o copie xerox... Doamna Svetlana însă, n-a ştiut să-mi spună cum a ajuns la dumneavoastră...

Îl pun în temă şi în cele mai puţine cuvinte. Nu le mai repet. Destul că după ce lepăd tot, omul nostru mă pune să-i repet câteva din datele cazului: da, secretarul particular al lui Filderman... Nu mai ştiu cum îl cheamă! Goldberg, Goldstein, Steinberg... N-are importanţă! Ce fel de om?... E însurat cu o româncă, cu o fostă colegă de-a mea... Mi-a vorbit foarte urît despre rabinul cu care sunteţi dumneavoastră în mare prietenie!...

Mare prietenie?... Hm... Să zicem că e o glumă ce spuneţi, sunt multe glume cu rabinii, trecem mai departe... Spuneaţi că mai sunt vreo zece ...cărămizi de-astea?

Depărtez palmele, arătându-i grosimea teancului de memorii şi întâmplări zilnic consemnate de cel mai important evreu din Europa! A trăit în România!... Ne putem protocroniza cu el?

Filderman a murit când? Parcă în 1959... L-aţi cunoscut? Binenţeles... A ştiut cine sunteţi?... Binenţeles!... De la Filderman a aflat şi mareşalul cine sunteţi?

...Mai bine-i dădeam o palmă! Nu i-o dau eu, şi-o dă singur peste fruntea-i pleşuvă şi pistruiată: Uitaţi-vă la el, doamnă, dragă, cum îşi îngreunează singur situaţia!...

Poate fi şi mai nasoală situaţia individului?!... Mai nasol decât să te ştii un om mort?!... Dar câte vieţi am, domnule?! Am vreo şapte, bag samă, de vreme ce deja mort fiind situaţia se poate nasoli în continuare!

De unde ai aflat dumneata de mareşal?... Nu poţi să ţii numai pentru dumneata ce ştii?!...

Care mareşal?... Cu o voce, nici vorbă să fie a ei! Ce-i cu tine, Svetlocika? (în trei silabe cântat fie-i numele: Sve-tloci-ka...)

Care mareşal, Ivanuşka? Despre cine vorbiţi?...

Tace, nu-i convine să răspundă!... S-a scăpat pe el şi a recunoscut că... Simt că acum am ocazia să mai punctez şi eu! Bag directa de stânga: Mareşalul Ion Antonescu... Conducătorul statului pe vremea când domnul consilier a aterizat la Bucureşti...

Dar am şi eu dreptul să mă mir şi să întreb şi eu decisiv: Deci mareşalul Ion Antonescu a aflat cine sunteţi!... Svetlei: A plătit bietul mareşal cu viaţa că a ştiut cui oferă găzduire şi protecţie...

Dar de unde a ştiut cine sunteţi vă întreb?! Şi cum de nu i-a spus nimeni sau şoptit la ureche măcar care este regula, n-a ştiut nimic de regula talmudică... Sau a ştiut?!... Dumneavoastră ce ştiţi? A ştiut că n-are voie să ştie?... Şi că va să fie condamnat la moarte pentru asta de fapt!... Nu pentru Transnistria, nu pentru Stalingrad ori Odessa sau Chişinău!...

Continui să vorbesc fără să privesc măcar în direcţia din care bate un vînt rece şi ascuţit la miros: Eu, de exemplu, când am aflat cine sunteţi, am fost avertizat: să nu afle nimeni că ştiu!...

Dar pe mareşal, când i-au spus cine vine seara la cină, l-a avertizat cineva că-i pericol de condamnare la moarte pentru crime de război dacă se va şti că ştie?!... Şi cum era să nu aflaţi că ştie dacă de la dumneavoastră a aflat cine sunteţi?!... Greşesc?

N-am stat niciodată de vorbă cu mareşalul!...

Cum era să staţi de vorbă cu un pârlit de mareşal?! Dumneavoastră, number unul din 7 mondiali?!

Dar ţie la ce ţi-a trebuit să ştii asta, iubitule drag?...

Păi, cum a fost?... Fără să vreau!... Tu m-ai adus pe aici... Şi cine naiba a aflat? Cineva din gărzile patriotice probabil... Că m-am trezit la facultate cu un plic, cred că-l mai am pe undeva, în care cineva, anonim, îmi scria, când mai merg pe la cimitirul Filantropia, să ştiu cu cine am de-a face. Deci multă lume ştie cine sunteţi, domnule...

Asta, intervine Sventa timidă, ar putea să schimbe puţin situaţia! Nu?... Dacă a aflat de la alţii, deci mai ştiu şi alţii...

Dar ce se întâmplă cu domnul consilier?!... E tare schimbat! I s-au înnegurat privirile, şi-au pierdut neaşteptata vioiciune cu care azi s-a bunghit la noi!... Să plusez sau să bat în retragere? Să profit de slăbiciunea adversarului?... Atacul e cea mai bună apărare! Deci:

Şi nu a fost nici măcar singurul sau ultimul... Câţi români, domnule, câţi creştini de-alde mine au respectat regula, căci de-aia sunt bune regulile respectate, să mai moară din când în când câte unul care nu ştie în ce joc a intrat! Şi nici regulile jocului... Păi e corect?!...

Pricepe Svetlana ce e de priceput şi-mi explică şi mie: Ivanuşca, iar baţi câmpii?... Tot nu ai priceput că domnul consilier nu are niciun amestec?!... Decizia nu-i la dînsul! Ai aflat ce nici eu nu ştiam şi nici nu aveam nevoie să ştiu!

N-ai nevoie, dar tu ai voie! Eu n-am voie, dar am nevoie!

Dar la ce-ţi folosea să spui la toată lumea?!...

Iu-bi-toci-ka, tu nu înţelegi?... Numai faptul că am aflat cine este dînsul mă condamnă la... Şi iar fac gestul cu cravata de funie! N-ai voie să ştii la ce echipă joacă barosanul!... Pericol de electrocutare prin cafea sau alte procedee talmudice!... Eu am vrut să mă apăr! Dreptul meu!... Mi-am zis că dacă află toată

lumea, nu mai contează că știu și eu sau că de la mine se știe și mă lasă dracului în pace și în viaţă!...

Nu mă uit la personaj, dar văd bine, periferic, că l-am îngropat până la gât!... Nu mai are oxigen destul... Gâfâie înecat! Trebuie profitat de slăbiciunea împotrivnicului! Atac la baionetă: Și pe lângă Antonescu au mai fost trei mari funcţionari de stat care au știut cine este domnul dumnealui!... Au plătit pentru luxul acesta și ei! Criminali de război!... Știţi câţi copii au rămas așa orfani?!

Și încă o întrebare: regele Mihai n-a știut și el?...

Întrebarea rămâne suspendată, prelinsă pe pereţii cojiţi ai încăperii... Iar dacă regele Mihai a știut și n-a păţit nimic, este și azi în cartea de telefoane, asta înseamnă că... că... că...

Nu prea-l crezusem eu pe Mateievicescu când mi-a spus de mareșal! Mi-a trecut atunci prin cerebelul mic că e nebun, sireacul... Nebun trebuie să fii ca să crezi că... Și iată reacţia categoric edificatoare a prea informatului! Cum a zis? Că de unde știu?! Și de ce nu-mi ţin gura!... Păi eu nu i-am tăcut nici lu' tata, băi, faţă palidă! Și o să tac la niște nebuni buni de împușcat, cum bine le zice vorba francă?!...

Dar reacţia insului mi-a plăcut! Ce labă grea și-a putut da peste frunte, zguduindu-și conţinutul de înţelepciune!... Îmi îngreunez situaţia cică...

Tăceam cu toţii de câteva minute bune când vocea Svetlanei a răsunat, punând concluzia: Niet! Ia ne uidu!... Căci îi spusesei mai înainte hai să mergem, hai să ne haidem la mama dracului de aici!...

Niet, ia ne uidu!...

Asta am înţeles și eu: Nu! Eu de aici nu plec!... Iar mai departe au ţinut-o tot așa pe muscălește, fără să-l privească pe adrisant...

N-am reușit să pricep decât din intonaţie și din privirile care mi s-au aruncat din când în când că situaţia mea este nasoaaaală,

nusoală rău! Foarte!... Rău de tot foarte! Iar Sve, speriată și disperată!... Îngrozită de-a dreptul, iar eu al dracului să fiu dacă reușeam să mă chiar conectez la datele situației! Era chiar așa de albastră spre violet?!...

Niet, niet, ia ne uidu!, s-a mai auzit de câteva ori, ca un leit motiv, ca un refren sau ison, ori tema principală a discursului muzical, Niet, ia ne uidu!... Niet, ia ne uidu!, și se legăna ca o trestie pe lac în bătaia vântului...

Mergem, Svetlocika!... Nu mai insista! Nu-ți dai seama, dacă ultamai mareșalul, șef de stat, a trebuit să plătească cu viața și el, și încă trei mari miniștri... Eu ce șanse mai pot avea?!...

Și chiar tu ziceai că nu e treaba domnului consilier, nu depinde de el în niciun fel, serviciul lor de pază și protecție, e treaba lor, nimeni nu se poate băga peste munca lor, nu te mai ruga de niște pereți... Hai acasă, să stăm de vorbă în liniște...

Ce liniște, domnule profesor?!... Despre ce liniște mai poate fi vorba?!...

Domnule profesor, așa mi-a spus!... E grav! De ce mi-a zis așa? ...Ironic? Sarcastic? Exasperată? Excedată? Ex... Ex...

Se repede deodată la geantă, cotrobăie înfrigurată, o să scoată oare pistoletul și o să-l descarce în... E o idee! ...Ci o legătură de chei scoate, separă una și mi-o întinde cu o mână stângă tremurând de încordare. Davai, Ivanuşka, jdi menia, s-o aştept adică la ea acăsuță, la etajul cel mai... Nu plec de aici până nu... Hai, tu pleci acum!

Eram în plus, tot timpul fusesem în plus... Încă de la prima venire la cimitirul tinereții mele... Dar dacă sunt ca și mort, de ce să mai plec de unde este locul celor morți, săvârșiți din viața asta vremelnică și înșelătoare?! ...Aici mi-e locul! Ce să mai lungim...

N-ai plecat? Te rog, pleacă!

Se simțea, sărmana, vinovată de tot ce mi se întâmpla, fusese ideea ei să mă aducă la țintirim, iar cu mine de față nu putea să discute cu marele flegmatic, și să mai aflu eu cine știe ce alte

drăcării de-ale lor, încă și mai jidovești, mai mortale! Complicam lucrurile cu prezența mea...

Mda, era corect cum gândea Sve! Numai între ei doi mai putea continua meciul...

Deci plec? Plec. Ce ar trebui să fac?... Să zic... Zice omul nostru, către mine, un sper să ne mai vedem! Am auzit bine?... Ochi mari face și Svetluța, eu nu mai contez, așa că mă limitez la un salut cu mâna la cosorogul lipsă, el nu mi-o întinde pe-a lui nici de data asta, nu i-o întind nici eu, suntem chit...

Ajuns în bulevard constat că nu e chiar așa de târziu... Trec pe acasă și, în văzul Iulianei, scot caseta din casetofon și o bag în buzunar. Ce-i aia?... Mârâi un soi de răspuns. Nici mie nu mi-e clar de ce o iau cu mine... Abia în stradă m-am minunat că am fost în stare de un gest atât de logic...

O să întârzii ceva, să nu te... Trec și pe la bucătărie. Ca de obicei, mi-e o foame de neam prost când îmi merge rău, rău de tot! Măcar să mor sătul!...

Da, mi-era foame și nu mi-am dat seama... Îmi trece prin cap și ideea parșivă, și-o rog să-mi facă din bunătățile astea de șnițele și un pachețel, să-i duc lui domn profesor, zic, ne vedem la el mai mulți!... Cine mai vine? Păi Aurel Dragoș Munteanu, Marcel, Ghinea, Papuc...

Fi-ți-ar moșii să-ți fie... Iau și o sticlă de vin roșu. Pinot noir cu Merlot. Murfatlar mă cheamă!

Du-i și un borcan de miere!...

CAPITOLUL 13

Ultima?

Aşa mi-am spus, mai spre ziuă, că s-ar foarte putea ca asta să fi fost chiar ultima oară...

Ajunsese acasă trasă la faţă, vizibil terminată şi fără niciun chef de vorbă. A violat-o, nenorocitul, aşa părea, săraca!... Violată şi abandonată pe şoseaua de centură, de-acolo că vine...

Eu, la fel, n-aveam chef de vorbe prea multe... M-a găsit cu sticla aproape mântuită şi şi-a pus şi ei să bea un pahar. Ultimul. Semn?...

A băut încet, gândind fiecare sorbitură, cu pauze mici, concentrată, în două-trei minute paharul s-a golit de culoare... Era din nou transparent.

Nu ştiu de ce mi s-a părut că seamănă cu tărtăcuţa mea.

O simţeam goală de gânduri, de parcă făcusem curent prin toate ungherele şi scosesem orice urmă de gând, aşa cum scoţi mirosul de grătar dintr-o încăpere, deschizând larg ferestrele şi uşa!

Cam asta făcusem eu cu vălmăşagul de gânduri, până să vină Sve de la ...cimitir! Nici măcar cea mai mică curiozitate sau dorinţă să aflu rezultatul: 1, 2 sau X?...

Mi se părea mult mai important că ne revedeam hic et nunc după o săptămână, eram curios cum o să ne... o să ne regăsim,

acesta este termenul potrivit! Ne regăseam din nou alături, singuri, cu patul larg la doi pași, același...

Numai noi nu mai eram noi doi aceiași!

...Gândul ăsta s-a strecurat pe furiș și apoi, ieșind la larg, s-a lăbărțat sub cupola craniană pleoștindu-se... Nu mai eram aceiași după cele petrecute în coliba unchiului Îțic! .. Elanul!... Elanul și avântul... Le îngropasem la cimitirul evreiesc... Într-un mormînt adevărat de data asta!

M-am strecurat și eu în pat înaintea ei, iar ea a mai zăbovit pe la baie, mai mult ca de obicei. Tot mai net se aduna din ascunzișurile mele sentimentul că asta-i ultima noastră petrecere în... în același acest pat ori oricare altul. Nu știam și nici nu eram doritor să aflu ce se întâmplase după plecarea mea din incinta coșmeliei în care își ducea veacul atotputernicul consilier... Consilier planetar!... Dar simțeam că asta va urma! Nu ne vom mai... Nu mă va mai... Și nu înțelegeam de ce nu protestez! De ce nu-mi pledez cauza?! Care?...

Cumva terminând ce era de terminat vreodată între noi doi, dar punându-i capăt mult mai devreme, adică acum, ea plătise pentru zilele mele, câte or să mai fie, de la Dumnezeu lăsate, iar nu de la interpușii Săi...

Nu mă întrebase și făcuse târgul! Eram de acord? Renunțam așa de ușor? Renunțam ca să... ca să-mi recâștig bucățica mea de nemurire, în schimb pe-o sărutare?!... Cam pe acolo eram, iar când totuși i-am dat de înțeles ce înțelesesem, ea aproape că s-a răstit la mine: Adică crezi că te pot salva renunțând să ne mai vedem?!... Care-i legătura? Logica?...

Ca-n Tosca, zic eu timid. Aproximativ ca-n Tosca!...

Tosca? Opera Tosca... Habar nu am subiectul... Nu, nu mi-l povesti!

Ce puteam să mai zic? S-o avertizez că nu-mi pasă de viața mea dacă va fi să n-o mai... să nu ne mai... niciodată... vreodată... Aia nu va mai fi viață etc., etc... Așa îmi venea să zic, cu sinceritate

totală, dar știam bine la ce puteam să mă aștept dacă rosteam asemenea vorbe mari, umflate cu pompa!... Cu ce vorbe mă va mustra și mai ales cât de caraghios că sunt îmi va zice?!...

Şi chiar eram!

La urma urmelor, dacă-mi vor cere acest preț, acest târg... Un fel de Tu-mi ceri chiar nemurirea ta în schimb pe-o sărutare, dar pe invers. Dacă vrei să mai faci umbră pământului, lasă gagica în pacea ei dintâi... Accepți? Consimți? Ești de acord? Eziți? Cum să nu ezit?! Ai copii, găligane! Şi nu mai ai nici vârsta pentru rolul lui Romeo... Romel cel cu început de burtă și chelie!...

M-am abţinut o vreme, dar până la urmă am răbufnit: dar, daragaia, tu chiar crezi că primejdia este așa de mare?!... Nu ți se pare prea absurdă povestea asta ca s-o crezi?... Credo, quia absurdum, mi-a venit în minte o vorbă din mahalaua Cuza Vodă... M-am așteptat s-o aud pe Sve zicând-o și ea, dar Sve n-o știa, copilărise pe alte meridiane, în alt cartier, așa că răspunsu! ei a fost altul: dragul meu, lăsăm pe altădată discuția asta, inclusiv ce l-am promis domnului consilier...

I-ai promis?...

Tace...

Sigur nu i-ai promis cumva să nu ne mai... să nu ne mai iubim?!

Cum era să-i promit așa ceva? ... Ce legătură are?

Şi-atunci ce-ați vorbit atâtea ore?!

M-am întors pe jos, m-am mai plimbat să-mi adun gândurile! N-am mai stat mult!... Doar cât să mi se facă milă de...

De mine?!

De domnul consilier!...

Asta cum vine?!

Mi-a povestit despre frații săi cum au murit... Zicea că-i face bine, că n-are cui să povestească...

Îți povestesc mâine, altdată...

Atunci... za cem?

Za cem ce?

Za cem asta ar fi ultima noastră noapte de... împreună?!

Am văzut clar: a tresărit, ca și când o prinsesem în... în ofside, pot să zic! M-a privit apoi lung, după ce mai întâi și-a scăpat privirile pe jos, vinovate, derutate, nu mi-era clar decât că mi se ascund, furișate, nu cumva să le pricep înțelesul... Și a oftat: telepatizăm prea mult, am impresia!...

Deci n-a negat! Deci din căpșorul ei este ideea, nu de la țeasta pleșuvă și pistruiată pe creștet!... E de bine? E de rău?... Mai e vreo șansă?

Ciudat eram eu, de fapt! Nu mă zguduia vestea sau eventualitatea despărțirii... Nu pentru că mă mai amenințase ea de câteva ori cu... Dar nici urmă de curiozitate nu aveam nici pentru ce se discutase în parkingul de morminte după plecarea mea... În absența mea... Absent absent!, dar despre mine s-au luat acele hotărîri ale sanhedrinului!... Nu-mi venea pe limbă nicio interjecție, nicio exclamație, nicio înjurătură... De ce oare? Nu! Nu se cheamă curaj ăsta... E altceva, mai prozaic, mai... Un soi de nepăsare... De oboseală, mai curând! Sau tembelism curat, puritate 99,99%...

Iar la urma urmelor, dacă ar fi să mi se ceară să aleg, ca un alt Hyperion, hai, domnule, să fim serioși! N-o să fac eu pe Romeo și Julieta la aproape 50 de ani! Ce-a fost a fost, bine că a fost, cui să-i mulțumesc?, lui Emil Cioran mai întâi, și mergem mai departe. Mai am și ceva copii de crescut, da, de patru-cinci luni duc o viață pe care nu eu am ales-o, așa că mă las, fratele meu, de tot ce vreți, dacă jucăm după reguli de care nu ai habar înainte să înceapă meciul! Afli de ele în timpul jocului, iar după pauză iar sunt altele!...

Încercăm să dormim?... Să dormim fără s-o țin în brațe?! Nu vede că-i sloi de gheață?!... Fie, din partea mea. Dar n-a fost să fie!... Eu chiar aținisem, bine de tot, lăsându-mă pradă gândurilor care știam că mă vor potopi în somn... Le simțeam așteptându-mă liniștite, pradă sigură le eram...

Dar ea s-a răzgândit! Ea!

...S-a tras din depărtările patului în curbura trupeanului de-alături şi a început să se frământe încet, încetişor, ca un scâncet, să nu mă trezească din somn... M-am prefăcut sau chiar nu reuşeam să mă trezesc de-a binelea şi ca-n vis atingeam şi mă lăsam atins de coapsele, părul răvăşit, subsuoara genunchiului, gene, mă luase la mângâiat cu tot ce avea şi aveam, păream plutind amândoi între tavan şi pat, mă simţeam duşi de ape înceţoşate, ba am avut şi un început de vis, cu pat de flori şi cetină, din care ştiam că trebuie să mă ridic, să pun şi eu mâna pe ceva, mâna pe care acum o mângâia cu buze aspre în podul palmei, am dat s-o strâng pumn, dar gura ei s-a împotrivit, larg deschisă, să lingă, să sărute, să muşte molcom din mine, de parcă de acolo, din liniile vieţii şi ale norocului voia să mă înceapă, degustând din mine rar, apăsat, îmbucătură cu îmbucătură, tot destinul meu, până mă va mântui, ca pe paharul de vin...

Iar când am simţit pe buze, ale mele, gustul sărăţel al lacrimilor, lacrimilor ei, m-am ştiut bocit, pierdut undeva departe de aici, în neagra veşnicie...

A fost mai femeie ca oricând. Reciproca, virgulă, nu a fost valabilă!...

Capitolul 14

Puterea nemărginită a povestuirii

Trecuseră câteva zile și nu mai aveam nicio veste. Din nicio direcție! Dar n-aș putea zice că sufeream din pricina asta... Abia azi dimineață mi-a trecut prin cap că, dacă lucururile chiar sunt fără dus-întors, dacă nu e chip să se întoarcă mortul de la groapă, atunci ce mă împiedică pe mine să pun mâna pe cele o sută de fise, ba nu!, să pun direct mâna pe telefonul de acasă și să sun în stânga și-n dreapta, să sun în draci, fără să mă mai feresc de ei, anunțând toată lumea care mi-e viitorul, așa cum mi-a fost scris și citit în cafea la cimitirul Filantropia, de flegmaticul 07 în persoană?!... Ce? Ce mă împiedică?!

În orice caz, pun eu la punct o schemă care să-i facă să regrete cu lacrimi de sânge regulamentul aplicat în afara campionatului lor intern! O schemă imparabilă! Și le voi spune și lor, îi voi avertiza prietenște, să știe ce-i așteaptă dacă vor să-l termine pe feciorul tatii! Șeitani amândoi!...

Să nu se amăgească că le va fi la fel de ușor ca cu mareșalul Antonescu sau cu fratele matein... Nu-s decât un sub-locotenent, dar cum să fiu eu, domnule, condamnat și executat după niște

legi jbanghii şi secrete, care nu au caracter public, iar eu cică le-am încălcat?!...

Buuuun! Nu pe mine mă pedepsesc ei, cică iar, ci pe evreul care nu şi-a ţinut gura şi a vorbit ce trebuia să tacă! Şi care este evreul în cazul meu?... Unde este prietenul meu evreu care amarnic va regreta că nu şi-a putut ţine gura?!... Mda, asta trebuia să-i spun... În orice caz, mă simt acum mult mai bine înarmat pentru o discuţie care, sper, va avea loc totuşi, una finală şi lămuritoare! Înainte de orice ar urma să se întâmple-se! Indiferent de rezultatul final! Mi-l asum! Dar să ne mai aflăm o dată faţă-n faţă, cer unii moarte, alţii viaţă!...

Desigur, o discuţie cu Sve de faţă! Dar unde-i Sve?... Am sunat-o de câteva ori, nu m-a sunat niciodată... O să mă sune ea, când mi-e lumea mai dragă! Bunăoară azi, când habar nu aveam că-i ziua mea de naştere... Şi ce dacă?!... Eu nu serbez decât Sfîntul Ion, şi-i serbez pe toţi, e drept!... Mi-s de ajuns, o duzină de Ioni, aşa că la noi în casă, unde toţi suntem Ioni, inclusiv cele două Ioane, Iuliana şi Măriuca, nu ţinem mai deloc la ziua de naştere!... A mea chiar deloc!

Mă sună, ea, şi mă ia cu La mulţi ani frumoşi!... Warum? Nu-i ziua ta de naştere azi?... Ah, ba parcă... Dar tu de unde ştii? Din presă! Presă? Din „România literară"!... Ia te uită ce citeşte doamna!... Ne-am dat dracului...

Pe scurt, pe seară, la Scriitori, eu, dînsul, adică nea Petrache şi ea, dînsa, plus cine s-o mai nimeri, dă Sve de băut, pe principiul Să trăiască mă-ta, mă-ta care te-a făcut, că noi făr' de mă-ta nu te-am mai fi cunoscut!... Mi-au cântat şi asta, mai căznit şi mai spre după miez de noapte. Felix qui causas rerum cognoscere potuit...

S-a nimerit şi Nikita...

Acum, când scriu povestea acelor zile, inclusiv a acelei seri, demn de reţinut mi se par numai poveştile lui Nikita, avatarurile lui de june prim prins la nemţoaică şi ras, tuns şi frezat chilug!... L-a adus pe nea Petrache! N-a mai venit nimeni să-l risipească

și pe Nikita... S-au risipit toți acei copii cuminți și bravi, alungați de cumătra Secure din preajma lui domn profesor, și a apărut acest de nimeni așteptat personaj, pe mâna mea, de care domn profesor pare tot mai încântat! Și vice-versa! Am avut mână bună deci, mână labagie!... Mână păguboasă!... Mână damblagie... Mână moartă... Mână...

Mai întâi, a venit la masa noastră și Dorin Dron, bucuross-o revadă pe rusoaica din Manhattan și să găvărească cu ea când pe muscălește, când în limba sonetelor lui Shakespeare. Și s-a tot mirat Svetovscaia maia de unde știe domnul DD așa de minunat cele două limbi surori. Și de la amintiri cu nevastă-sa, răposata, și ea din Petrograd, dar de-aia albă și rusoaică rusoaică, au ajuns și la tunsoarea junelui de față. M-a pus dracul să-l pun eu pe Nikita să povestească cauza reală a înfățișării sale. Am insistat chiar. Nu-i stătea rău tuns zerău, toți remarcau că avea o scăfârlie mai perfect regulată decât a lui Yul Bryner, parcă așa îl chema pe cowboyul ăla, mereu ras în cap!... Cum naiba reușește?!...

Deci eu l-am introdus, l-am împins în centrul discuției. N-are bietul băiat nicio vină! Eu, cu instinctul meu de masochist, le-am incitat atenția asupra paradoxului: a pus pariu, l-a câștigat, dar a trebuit să se dea bătut și să se tundă la piele! Zero!...

Cum așa?!

Să vă povestească împricinatul!... Sve știa deja, tot de la mine, ce-și face omul cu mâna lui... Și Sve mă apucase de dînsa, de mână, și mă strângea ca o pulsație, ritmând narațiunea... Ca o cadență interioară... Are talent puștimea! A povestit cu totul altfel decât prima oară!... Iar încântarea a fost generală: ce domn ai fost, domnule Nikita! Cea mai enchantée, Sveta maia!... Eu? Și eu, de-amboulea!...

Cineva l-a avertizat să nu fie luat drept proaspăt eliberat pe cauțiune!... Și Nikita al meu iar și-a dat drumul, pe tema efectului, cu totul neașteptat, pe care o tărtăcuță bărbierită din toate părțile îl poate produce asupra mentalului românesc comunitar: peste

tot este luat drept proaspăt evadat din penitenciarele Patriei și primit pretutindeni cu pâine și sare! Sărutări, urale, îmbrățișări! De toate! Și de la ce? De la o tunsoare ecologică!...

Iar m-a apucat Sve de braț, emoționată ca o mamă când i se urcă pe scenă odrasla, la serbarea de sfârșit de an. Și iar a fos grozav Nikita al Doilea, cum ne-a povestit mai întâi ce-a pățit la Podgoria, săptămâna trecută, când s-a trezit cu un necunoscut că le trimite o sticlă de vin la masă, apoi alta, iar când s-au rărit chefliii s-a înființat și expeditorul, să-și prezinte omagiile și compasiunea: A fost greu, fratele meu? Câți ani te-au ținut acolo?...

Eh, e bine că au trecut!, a oftat Nikita din adâncul ocnei. Ai fost și pe la Pitești? De-acolo vin!... Înseamnă că l-ai cunoscut pe frate-meu! Poate!... Cum îl cheamă?... Am... am auzit de el! Etc. Adică era vorba de sculptorul Colcescu, mare chefliu de pe rive gauche a(l) Dâmboviței, care apoi l-a tîrît după el pe bietul Nikita, recent eliberat din temnițele comuniste, prin toate atelierele de arte plastice deschise și noaptea... A ajuns și pe la Piliuță, proba de foc, a trecut-o mulțumitor. Avea haz cum povestea, și încă ce haz, iar seara înainta spre noapte cu toate pânzele sus, în bătaia vântului de libertate! Și ce le-ai spus, când te întrebau pentru ce ai fost condamnat?... M-am dat nevinovat! Bravo! Una victima inocente de la injustiția romena...

Și tot ce povestise nu fuse decât introducerea la ce urmează: a treia poveste a lui Nikita!...

Când eram copil, am vărsat sarea din solniță, eram în curte cu toții la masă, și eu am încercat să strâng sarea cu mâna și s-o dau pe jos, sub masă, pe iarba din curte, iar mama m-a oprit, zicându-mi că e păcat să arunc sarea pe jos... De ce?

S-ar putea să fie muncită de oameni nevinovați... Așa a zis, mama... Și n-am uitat!... Așa că...

Ocnașii sunt deținuții care scot sarea din pământ, din ocnă, îi explică Dorin Svetuței, noi, românii, mai ales femeile, suntem convinși că toți ocnașii sunt nevinovați!...

Și? îl susțin eu pe Nikita mai departe, care-i povestea?

Păi, alaltăseară la Cina, eram cu un prieten. Acela care a câștigat pariul... Am mâncat, am băut și am cerut nota la sfârșit. Chelnerul a făcut nota și până să ne scobim noi în buzunare după bani, s-a apucat să debaraseze masa, să strângă paharele, farfuriile, scrumiera... Ghinionul lui că a vărsat solnița cu sare și a dat să facă cu sarea ce am încercat și eu să fac când eram copil la mama! Mama, Dumnezeu s-o odihnească, nu mai putea să zică ceva! Așa că l-am oprit eu, energic, punându-i o mână fermă pe braț și cu vocea mea cea mai gravă m-am uitat trist în ochii săi: Dragă domnule, e păcat să arunci sarea pe jos! S-ar putea să fie muncită de oameni nevinovați!...

Exact vorbele maică-mii le-am rostit!... Săăăăracul om, să-l fi văzut ce fețe-fețe a făcut! Nu mai știa cum să se scuze! Nu a vrut să primească plata, n-a fost chip, dragul meu, mi-a zis, dacă ai nevoie de un ban, de o mâncare, eu sunt tot timpul aici, te rog să mă cauți! Știu cum e acolo, te rog să nu mă ocolești, te rog să... te rog să...

...Eu povestesc acum fără urmă de hazul de atunci al povestitorului. Nu știu de unde l-a scos! Grigore a băgat și el un comentariu teoretic, când a aflat că junele se lasă de politehnică – cu accent pe penulima silabă!, ca să vină la litere: Dragă domnule, domnule coleg, ceea ce ai făcut dumneata se poate numi provocarea literaturii! Dumneata ai făcut ca viața să semene și mai mult cu literatura! L-ai făcut pe Colcescu – abia aștept să mă văd cu huiduma să aflu și versiunea lui, l-ai făcut și pe chelner, să simtă toți că trăiesc un moment de viață cu o încărcătură literară totală, maximă!... Literatură trăită se cheamă asta!... Mai ai vreuna?

Și a mai avut!... Cine ar fi crezut?!

Hai s-o povestesc și pe asta, cu lehamite o fac, dar n-am de ales. Așa-s eu de corect! ...Mă rog, lehamitea este asta, cu care scriu, acum! Atunci l-am ascultat cu încântare! Dar, dacă mi-aduc

bine aminte, şi cu o neliniştе îngrijorată, la care nu m-am priceput să iau seama ce vrea de la mine... Ce vrea să zică... Să însemne!

E drept, Nikita nu ar mai fi continuat. Era în centrul atenţiei şi nu se aşteptase deloc, la masă cu atâţi monştri sacri ai cârciumii metropolitane, el să fie buricul adunăturii! Nu era obişnuit cu succesul. Se mira şi se amuza de succesul la public al aiurelilor sale!... Nu le-ar fi povestit nimănui dacă nu insistam eu. Ehei, ce-şi face omul cu mânuţa lui...

...Altă cârciumă, aşadar, de data asta la Capşa. În urmă cu vreo alte câteva zile numai. Am băut, zice naş Nikita, cu doi prieteni tot ce aveam prin buzunare. Când ni s-a făcut şi ceva foame, nu mai aveam niciun ban. Aşa că i-am luat la mine acasă, pe Vânători, în spatele Operetei, să mâncăm ce mai aveam şi eu de la mama... O omletă imperială măcar... Pe drum, era vineri după amiaza, trecem pe lângă o biserică, bisericuţa aceea mică şi... Şi naiba ne pune, văzând uşa bisericii deschisă, să intrăm, probabil pentru răcoarea dinăuntru, nu ne-a fost clar de ce... Ne aşezăm însă cuminţi în strana din dreapta, aproape de altar, şi încercăm să părem cât mai evlavioşi. Şi mai drepţi să ne ţinem... Nota bene, unul dintre noi, Mircea, fecior de popă!... Popa cestălalt ne-a mirosit din prima.

Duhneaţi, probabil!

Cred... Şi când începe să cădelniţeze prin biserică, trece pe lângă noi şi ne repede în obraz un Ieşiţi afară, nerușinaţilor!..., rostit printre dinţi, discret, să nu-l audă preacuvioasele băbuţe venite la slujba de vineri. Prietenii mei s-au simţit vizaţi şi au ieşit afară imediat, spăsiţi şi ruşinaţi.

Eu nu! Eu am apreciat că nu-i vorba despre mine. Mai trece taica popa de vreo trei ori şi insistă, holbându-se la mine cât se poate de explicit. Aha! Despre mine era vorba! Era clar!

Aşa că mă ridic din stranăşi mă ducdirectspre bietul părinte care mă privea mirat cum mă mişc în direcţia greşită, nu spre uşă, ci spre altarul Sfinţiei Sale. Mă opresc la distanţa regulamentară:

Părinte, zic eu, de-acum sigur pe efectul înfățișării mele, aici de față... Părinte, zic, eu am ieșit azi dimineață din casa Diavolului și am venit acum în casa Domnului, iar Sfinția ta mă dai afară... Mă dai afară din casa Domnului...

Am clătinat din cap și din îndurerate ale mele priviri, și am luat-o în direcția cea bună, regăsită! Popa după mine! Tinere, dragul tatii, dragul meu, stai, o clipă, domnule...

Când am ieșit afară din biserică, eram așteptat de frații mei de halbă, ușor îngrijorați că nu mai ies odată! Iar când m-au văzut că ies cu popa cu tot după mine, iar acesta rugându-se tânguitor să mai rămân, ce să mai înțeleagă?! Nu au mai în-ți-le-s-ni-mic!...

Eu am pășit mai departe, nesimțitor la apelul bisericii strămoșești, iar popa s-a agățat de ei rugându-i să-i pună la mine o pilă, o vorbă bună și să-l iert pe bietul părinte, că nu și-a dat seama, spuneți-i să se întoarcă, poate oricând să revină, n-am înțeles, vai, ce rău îmi pare că l-am jignit, vai, ce etc., vai, ce etc...

Mă rog, abia după câteva minute bune, când ne-am depărtat binișor de amvon, le-am spus ce și cum a fost... Tot așa ca și dumneavoastră, le-a plăcut și lor!... V-a plăcut? Cum să nu ne placă?!...

Dorin Dron cu ruseasca lui impecabilă și cu ce mai putea mima atât de expresiv, a făcut-o pe Sve să priceapă, așa că și Sve, nota bene, nota bene!, a participat pe deplin la entuziasmul general! În loc să iasă popa cu un retevei în mână și ocârîndu-l pe păcătos, se ruga popa de el să mai rămână!...

Ce mutre cred că au făcut prietenii tăi! Ești genial, puștiule!, i-a zis-o Maty de la obraz, altfel, de fel, zgârcit la superlative...

Puștiul primise botezul, îl trecuse cu brio, societarii doamnei Candrea îl adoptau încă din prima seară!... E de-al nostru! Bravo, domnule profesor! Mai ai mulți studenți ca dînsul?...

Tavi Stoica: Domnilor, schimbul de mâine pare la înălțimea epocii minunate pe care o trăim! E la înălțimea înaintașilor, îl completează Grigore Pop Troianovici! Doamne, ajută!...

Şi ca orice cel mai mare masochist ce sunt, am răsucit cuţitul şi mai adânc în rană!... Asta-i nimic, domnilor, pe lângă ce a făcut la Paris acest tînăr domn!... Mă consult din priviri cu Svetlana, nici azi nu ştiu dacă a înţeles, mie mi s-a părut că mă încurajează încântată, aşa că-i ridic mingea la fileu, s-o îngroape în doi metri: Rupe-le puţin gura acestor domni amatori de literatură trăită, cu cea mai minunată ispravă valahă săvârşită în străvechea Luteţie.

N-a înţeles bietul băiat şi a trebuit să fiu mai explicit: povestea mirobolantă a servietei diplomat! Cu cifru!... S-a prins şi a precizat: dar chiar avea cifru!... Mă întreb cum or fi deschis-o?!...

Şi a depănat povestea fără să-l mai invit şi a doua oară!... M-a topit! Eu însumi, o auzeam a doua oară, o mai povestisem şi eu pe la şcoală câtorva colegi, dar cum a povestit-o Nikita al meu... Al meu, pot spune aşa sau eu al lui Nikita... În fine, să nu anticipăm, a povestit-o cu totul altfel şi cu un răsunet de hohote absolut ho-ho-ho-merice, până-n Calea Victoriei, mai-mai să se oprească circulaţia! Tavi prim solist, Grigore extazul mut, iar Dorin copleşit de scena pe care s-au înghesuit apoi cu toţii să şi-o imagineze care mai de care mai... mai literară, când s-a fost deschis sipetul diplomat al Pandorei... Cu ce gesturi, cu ce mutre, cu ce vorbe!... Cu ce gesticulaţie nazală!... Eu scena asta n-o pot imagina decât cu Alberto Sordi!... Da' Puiu Călinescu ce cusur are?! Sau Bibanu!... Nu, nu! Eu o văd numai cu nea Jean!...

Păcat de Ahoe, că nu-i pe aici să... A zis Svetla!

Ce mai?! De prisos orice cuvinte!... Gâfâiau toţi de atâta rîs! Erau pur şi simplu fericiţi de ce mintea le fătase, fecundată fertil de cuvintele auzite, de Nikita rostite, vreo doi s-au repezit să-l sărute plini de recunoştinţă, aşa nu mai rîseseră de ani de zile! Niciodată!, s-a auzit o voce!...

Da, am găsit cuvîntul: fericiţi! Oameni fericiţi! Nikita, cu poveştile lui şi mai ales cu ultima, fericiţi îi făcuse pe toţi!... Îşi reveneau cu greu, nici nu se grăbeau, trăgeau de timp ca să mai

rămâie atârnați de poveștile auzite! Singur, domn profesor nu prea înțelegea entuziasmul conviv, dar nu se pronunța nicicum. Aștepta momentul potrivit ca discuția să iasă din perimetrul restrâns și trecător al hazului. Nici eu nu...

Aveam o presimțire? Parcă. Poate. Ce era să se întâmple cred că atunci s-a întâmplat, adică a început, dar cine să-și dea seama clar despre ce este vorba?!

Ar fi trebuit eu să pricep, dar nu m-am învrednicit, căci grija mea era cum să plasez povestea de doi lei duzina cu care venisem în vârf de băț, să le-o servesc adunăturii de afemeiați după orice specie de alcohol. Voiam să le prezint un raport succint și expresiv despre cum mai merg lucrurile la noi, la Facultate, în organizația de bază PCR...

La ultima adunare generală a organizației de bază PCR, cea de cealaltăieri, a fost din nou cu cântec... Cum era să lipsesc de la așa ședință?! A fost chiar ultima!...

Ni s-au prelucrat mai întâi ultimele documente de partid cu privire la starea de spirit la pământ din țară, suntem într-o situație specială, e nevoie de vigilență și combativitate revoluționară mai mult ca oricând etc., etc. În aceste condiții, tovarăși, a continuat Mihai Zamfir, a fost emisă o decizie internă de partid, ne-a citit-o, cu intonația-i îngrijită, ușor pedantă, ca fiecare membru să caște bine ochii în jurul său și să bage de seamă la tot ce nu este în regulă, la tot ce mișcă în contra sens cu sensul ascendent al construcției socialiste multilaterale. Țara este suprasolicitată turistic de persoane care nu prea sunt preocupați de frumusețile patriei noastre! Altceva se vede că urmăresc! ...Avem nevoie ca întregul popor să se mobilizeze, să stea treaz și să-și noteze atent și să raporteze, direct la organele Securității de stat, tot ce v-ați notat!... Securitatea noastră, scut al cuceririlor revoluționare, veghează cu strășnicie tot timpul și poate fi solicitată la orice oră din zi și din noapte... Noaptea mai ales... Vă adresați cu toată încrederea și cu tot ce aveți pe suflet organelor de securitate!

Hum! Ham!... Întrebări şi discuţii apoi. Are cineva de pus o întrebare?

Eu!... Că doar nu era să fi venit degeaba!... Da, tovarăşul Şoltan. Vă ascultăm. Vă rog să notaţi în procesul verbal al şedinţei întrebarea...

Eu am de făcut un comentariu şi de pus o întrebare. Cu ce să încep?... Cu ce doriţi dumneavoastră!... Eu, mă rog, ştiu eu, poate mă ajută colegii!... Începe cu întrebarea, Ioane!, s-a auzit vocea lui Hanţă. Atunci încep, am zis eu:

Stimaţi colegi! Comentariul meu este scurt: aşa cum se arată şi în documentul de partid, adineauri prezentat, situaţia este foarte, foarte grea! Constatăm că duşmanii sunt mai mulţi şi mai puternici decât am bănuit noi, în naivitatea noastră! Eu, stimaţi colegi, am venit din Occidentul unde vara asta m-am plimbat pe banii mei şi ai unor rude regăsite, şi am cules, volens-nolens, o mulţime de informaţii de maxim interes pentru securitatea naţională. Ajuns în ţară, am mai aflat câte ceva! Am mai tras cu urechea ce se vorbeşte prin holul Facultăţii... La un loc, sunt foarte multe informaţiile pe care le deţin şi pe care aş putea şi chiar aş vrea şi mai ales ar trebui să le ofer organului de securitate.

...Chiar despre unii colegi am câteva informaţii de dat, colegi a căror atitudine, la discuţiile din holul amintit, nu este cea mai principială şi mai potrivită cu gravitatea momentului! Vorbesc de colegi dintre care unii se află aici în sală, tovarăşi!... Da, da, tovarăşe Zamfir! Membri de partid am zis!... Sunt aici, printre noi!...

Las loc de un respiro şi continui: tovarăşe Mihai Zamfir...

...Care Zamfir, mă, Ioane?! Curuleţ?

Nu-l mai întrerupeţi, domnule!

Zic, tovarăşe Zamfir – e singurul coleg la care-i vorbesc cu tovarăşe în şedinţele de partid, zic, prin documentul citit de tovărăşia voastră suntem îndemnaţi să ne adresăm tovarăşei Securitate. Întrebare, daţi-mi voie să vă pun o întrebare, iubite tovarăşe coleg: care este, domne, adresa Securităţii?...

Și tac câteva clipite, mai lungi... Apoi:

Căci eu umblu de mulți ani prin acest oraș și prin această Țară și nu am văzut nicăieri firma, vreo firmă a securității! Una singură măcar!... Ai zice că nu există!... Zilele trecute am căutat-o cu tot dinadinsul, am căutat-o cu lumânarea, cum se zice în popor, și n-am găsit-o, n-am găsit nicio firmă, cum vă spuneam... Așadar, dacă sunteți în măsură și eu știu că sunteți în măsură, vă rog, tovarășe Zamfir, să-mi dați un răspuns exact la întrebarea mea: are adresă Securitatea? Și dacă n-are, căci n-are!, eu ce să înțeleg?, că Securitatea-i inexistentă sau că, mult mai probabil, nu are o adresă anumită pentru că Securitatea este peste tot omniprezentă?! Omni prezentă și omni scientă, zic unii! Nici nu știu să zic cum ar fi mai bine...

Bla-bla, bla-bla... Cam așa s-au fost rostit în cadrul organizat al ultimei adunări generale de partid expi(r)at minunatele mele cuvinte cu care, ușor rearanjate, am venit pregătit și emoționat să le recit în auzul scriitorimii contemporane... Eram prea mulțumit de prestația mea artistică de la adunarea de partid, de hazul, chiar că nebun, ce se stârnise, mai ales printre studenți, așa că venisem bucuros să le povestesc și haimanalelor de la Scriitori, să se bucure și ei de nivelul politic al Fabricii de poezie și poeți...

Dar, iată, după ce Nikita și-a făcut numărul, am simțit că nu voi pica prea bine cu al meu număr, număr clar necâștigător!... Puștiul avusese un succes prea mare. Adunase tot ce era pe masă! Iar eu aș fi coborît mult ștacheta hazului general... Aș fi fâsâit-o rău de tot!...

Am evitat în ultima clipă să fiu pentru prima oară în viața mea penibil, dar ce era de evitat nu mai putea fi evitat și habar nu aveam că despre asta era vorba! Simțeam doar! Că e ceva ce-mi scapă... Inevitabilul, pricep acum!

Nu vedeam ce! Mă orbise bunul Dumnezeu!, dar simțeam că există!... Era ca un semn acest abandon, nu abandonam eu degeaba, l-am simțit că înseamnă ceva acest abandon, abandon

să-i zic?!, al meu, dar nu m-am ostenit sau nu m-am priceput să-l înţeleg ce vrea să zică... Să-l decriptez!

Am lăsat să fie aşadar seara lui Nikita! Deşi era ziua mea...

Eu, eu în cap cu ce aveam sub frează, am început să mă gândesc că promite insul şi că puteam avea încredere în individ, dacă cumva în schema imaginată, la care mă voi opri în final, voi avea nevoie de un complice!... De un sprijin de nădejde! Implicarea UTC-ului era normală, firească şi, la nevoie, simbolică! Fie în salvarea mult iubitului, de care cam şi uitasem... Fie de pielea mea ar putea să fie cazul! De schema cu care voi dejuca conspiraţia Filantropiei sioniste!...

S-ar putea să mai am nevoie de o persoană sau mai multe, pentru... pentru lipit afişe sau răspândit fluturaşi la Universitate, în Piaţa Romană, la Gara de Nord... Pentru dat telefoane anonime... Nikita al nostru, noul valet, locotenent şi ţuţăr al tovarăşului Ţuţea, părea de toată isprava şi încrederea. Mea. A mea, de ea vorbesc, în mod specific şi apăsat! Încrederea mé! Nikita avea de acum datorii clare de recunoştinţă faţă de băiatu'! Şi, precum se va vedea, nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită în lumea noastră minunată! Să fim bine înţeleşi!... Aşa că nu trebuie să se mire nimeni de ce a urmat!... Nimeni, în afară de mine, miratul miraţilor...

La un moment dat, cineva a venit la masă să ne şoptească ceva... La Iaşi? Aţi aflat ce s-a întâmplat la Iaşi? Arestări!... Au fost arestaţi nişte scriitori!... Care? Unii tineri, nu-i mai ştiu după nume... Nu prea e de crezut! Ba!, zic eu, ceva se întâmplă, şi le povestesc informarea ţinută de conu Mihai Zamfir la şedinţa de partid, dar nu le zic nimic de adresa securităţii, măcar că acum trecuseră ore, vreo trei, de la recitalul lui Nikita... Am greşit? Am greşit că simţeam ceva în neregulă şi nu insistam să mă dumiresc?!... Mă încerca aşa, ca o mâhnire fără obiect, o jelanie îndepărtată, ce mai?!, seara nu era a mea!... Chiar de ziua mea!... Greşisem că, pentru prima oară, o serbam...

...În sfârșit, se sparge semi-cheful aniversar, chef cu ghinion!, nu trebuia să schimb regula mea: ziua de naștere nu se serbează!... Așa cum apucasem de la mama și tata...

Dar care a fost de fapt ghinionul?, aveam să aflu ceva mai târziu, mult mai târzior!...

Îl ducem acasă pe domn profesor, Nikita urcă să-l ajute, liftul este din nou stricat. Eu rămân cu Sve, hai să-ți arăt Cișmigiul noaptea! Se miră că este deschis, ca și toate celelalte parcuri din București, îl străbatem spre Primăria mare, mă întreabă ce părere am de povestea de la Iași, o fi adevărată? Vorbe de bețivani, nu știau unde să se lipească să mai bea ceva!... Pare sceptică. Ar da crezare neisprăvitului?!... Apoi îmi comunică noutatea: James Bond vrea să ne re-revedem. E-te-te!...

Ba și cu martori trăznet: domnul profesor. Care domn profesor?, întreb eu cu gândul la mine! Domnul profesor Țuțea!...

Mă prefac că nu mă mir cât hăul și fac pe miratul de ADM, cum de nu l-a invitat și pe ipochimen?!... La ce ne invită? Unde? Unde va dori domnul profesor! Țuțea? Da... Vrea să-l cunoască!... I-ai spus domnului profesor? Încă nu... Poate îi spui tu!...

Te-ai văzut deci cu... Ai fost la cimitir?! Ieri a fost sâmbăta morților!... Există și la evrei?

Da, am fost la cimitir! M-a sunat, m-a rugat să-i mai fac o vizită!... Poate ultima!... Ultima? Ultima între patru ochi!... Un tête à tête. S-a îndrăgostit de tine! După domn Petrache, acum domn consilier!... Or să fie cumnați!...

Mi-a spus că s-a simțit foarte bine după ultima discuție... Aia a fost discuție?!...

Se referea la ce mi-a povestit mie despre frații săi după ce ai plecat tu!... Cumplită poveste... Cumplită viață, săracul!

Săracul?!...

N-o mai întreb nimic! Oricum n-o să-mi spună decât ce a decis ea să-mi spună! O face telegrafic: Mi-a dat detalii, au fost piloți! Cine?

Fraţii lui! Au căzut prizonieri în România lui Antonescu!... Şi n-au păţit absolut nimic! Au scăpat cu viaţă, românii s-au purtat ireproşabil, ba au fost ceruţi de nemţi, să fie interogaţi... iar după război... Se uită lung la mine, să vadă efectul: ...după război au venit la Bucureşti ca să fie martori în procesul Mareşalului!... Martori ai apărării!... Din proprie iniţiativă!

Tac, spre dezmăgirea sărmanei povestitoare... O simt că aşteaptă să-i cer detalii! Hai treacă de la mine... Mi le pune în poală, să mă uit la ele pe îndelete!... Mda, e ceva! Ceva chiar...

Îţi dai seama, nu au vrut românii tăi să-i dea pe mâna nemţilor!...

Oho!... Chestia asta mă scoate din muţenia asumată definitiv în necunoştinţă de cauză! Asta da poveste! Brava lor!... Şi de ce n-au mai apărut la proces?!...

I-a împiedicat fratele lor mai mare! Fratele lor... Adică domnul consilier!...

Ohoho!... Devine patetică situaţia!... Al dracului ce-a mai putut să fie, estropiatul!...

Ce zici?

Tac şi procesez uluit cele aflate. Aşadar, când s-a petrecut accidentul aviatic... În care au mai murit şi alţi aviatori ce fuseseră prizonieri în România... Toţi! Toţi care n-au apărut ca martori ai apărării...

Văleu, văleu!... Păi asta-i tragedie antică! Antică rău de tot!... Câţi? Zece... Aha! Domnul nostru consilier i-a împiedicat să fie martori... Mda, pricep!

Are remuşcări, săracul! Că din cauza lui...

Poate să fie sigur că din cauza lui au murit! Aşa trebuia să-i spui! Nu-i omul căruia să i se ierte ceva!

Toţi zece, nu numai frăţiorii cei mici!...

...Şi ce ţi-a mai spus?! De mine?

Bucură-te, nimic! ...Dar după cât te cunosc eu, nu te bucuri deloc!... Tu te împăcasei cu gândul şi acum trebuie să te dezamăgesc!... N-a mai zis nimic de tine...

Cum să mă bucur?!... Stau cu satârul lui Damocles deasupra capului de-atunci și tu ce-ai vrea? Să mă obișnuiesc? Crezi că mă stimulează? Că-mi dă elan și spor?!...

...Vom vedea ce mai spune când ne vom vedea din nou! Când? Vorbește cu domnul profesor, unde propune și când, dar cât mai repede!

De ce? ...Așa simt eu că e bine! Să nu amânăm prea mult. Mâine? Mâine ce? Să mergi la nea Petrache! Merg. M-am dus.

Domnul Ţuțea se orientează imediat, ca orice fiu de popă autentic: Cum unde să ne întâlnim?!... Doamna Șeitan cred că este persoana care gătește cel mai bine din tot orașul ăsta!... Tot ce am mâncat făcut de mâna doamnei diriginte a fost nec plus ultra! De neuitat! Mai ales plăcintele alea muolduovienești... Și i-aș mai vedea și pe Șeitanii cei mici, să-i mănânce moșu' puțin!... Să le ronțăi eu urechiușele alea trandafirii!...

Ehehe, de unde atâtea urechi trandafirii?!... Au crescut, domnule profesor, de când nu i-ați mai văzut! Poate urechi de măgari ce sunt!...

Domnul Ţuțea nu e destul de ancorat în realitatea imediată ca să vadă schimbul disperat de priviri dintre ceilalți doi participanți la scenă, eu și ea, Svetlana. Ce să zic?

S-o întreb și pe doamna dirigintă, în acest caz! Tocmai duminică?! Duminică, după ce se întoarce de la biserică, să ne meargă bine la toți! Cu cine ziceați că ne întâlnim?...

...Doamna dirigintă e de acord pentru duminică, cu condiția s-o ajut și eu la tocat carnea, la cumpărături, la dat cu aspiratorul etc. N-am încotro și accept. Nu-s delocîncântat de ideea domnului profesor. La fel și Sve. s-o cunoască pe adversară! Dar nu spune o vorbă!... Ci cade pe gânduri, e încurcată situația... Ne salvează inițiatorul proiectului. Le știe el pe toate. Nu este bun locul ales. Din cauza microfoanelor!... Ați uitat?!... Aha!

În plus, chiar dacă familia se retrage când ajungem la discuții, el nu se simte tentat de bucatele șeitănești. Ține regim

foarte sever... E pe ducă cumva, cum zicea mateinul?... Ce-o mai fi cu el? Nene Mateiene, am fost prooroc fals! N-ai scăpat de mine... Ne vedem cât de curând!

...Microfoane a spus? Microfoanele din casă-mea?!... Da...

A... a... a vorbit serios?!... Nu-mi vine să cred... Uitasem. Încep să fac iar legături cu ...cu deconspirarea mea!... Am fost aşadar înregistrat şi retransmis pe unde scurte pe când repetam discursul anti-Sion după metoda colegului Democrit... Anti-Mossad! Anti... Am fost mereu înregistrat!... Cum dracului îşi permit?!... Cine?... Cine mă înregistrează?... Ar trebui să mă văd cu Mateieviciu!... Şi ce să-i spun? Ce să-i cer?... Poate mai are vreo idee, vreo informaţie... Aoleu, să nu afle Iuliana! Copiii!... Mă, nenorociţilor! Nenorociţi mai sunteţi!... Cum faceţi?!

Mi-aţi instalat ventuzele voastre în fiecare cameră sau numai în sufragerie?... Mi-aţi pus şi-n dormitor, jigodiilor?!... Sub pat, să înregistraţi cu ce frecvenţă zilnică scârţâie de se aude până la administratorul de la parter?!...

Sau vă postaţi cu trabantul undeva pe vizavi, unde daţi drumul la ultimul răgnet al industriei electronice vest-germane?!... Ar trebui să iau nişte măsuri!... Dar deocamdată nu mai au ce afla nou de la mine, şi aşa mi-s pe ducă... Să lăsăm totul până după... după cum să-i spun? Marea finală? Întâlnirea de grad zero, dintre românul şi evreul cei mai... mai cum?

Mai reprezentativi?... Mai exponenţiali? Mai autentici? Mai arhetipali? Mai neaoşi? Mai... mai daţi în pizda ma-mii lor?!...

N-o să se supere domnul profesor pentru o aşa de frumoasă vorbă, rostită din când şi când şi de majestatea sa, la ocazii mai...

Iar eu?. Pe ce post?... Fac şprişurile? Ţin scorul?... Căci, evident, întâlnirea va fi a lor, nea Petrache şi nea dracul să-l ia, că numai pe dracul nu ştii cum îl cheamă!...

Îl sun din nou pe cercetaşul de peste drum de obiectiv, să-mi vândă vreun pont cu care să-l înfund pe... Vrea meci cu nea

Petrache?! Păi până la ta-su mai este și fii-su! Meciul nostru nu s-a încheiat, abia s-a jucat prima repriză... O discuție cu domnul Gheorghe Mateievici, expert în contenciosul vlaho-jidovenesc, este mai mult decât... este... dar de ce nu răspunde, domnule?!

Alo! E momentul dumitale, când te poți face mai util ca oricând! Nambăr 7 s-a hotărât să iasă la rampă, trebuie să-l ajutăm să-și muște mâinile, să regrete și ce-a...

Eu, cu ce port pe umeri, nu am cu ce să-l înfund pe zmeul zmeilor! Să-l bag în pământ nici măcar până la gleznă!... Iar domnul Țuțea, îl știu eu, este prea bine crescut!... Prea lasă să treacă de la el! Mai ales că nu știe cu cine are de-a face!

Numai eu, dacă am cartușe de calibrul potrivit la acest nivel cel mai, pot să-i vin de hac!!...

Da, recunosc, mă simt depășit de... Dar aș putea face față dacă... Dacă măcar cu Iuliana aș putea să-i povestesc unde... Un cap limpede, al meu nu mai e, hai, nenicule, ridică receptorul! Am nevoie de tine și...

Acasă, când ajung, aud încă de pe palier cum sună telefonul. El e!... Alerg, dau buzna în casă, dar nu este nea ăla! Ci este tanti Sve, cu decizia comitetului de organizare a finalei: până la urmă se dovedește că tot cimitirul, săracul, drăguțul de el, e mai bun la de toate, e locul cel mai sigur și mai primitor și mai încăpător și mai agreat de înțelepții lumii din tot orașul!...

Păi cum rămâne cu microfoanele? Ce, nu-s microfoane și la domnul consilier în birou?!... Vom sta de vorbă afară, printre morminte?... Exact! Profităm de aceste zile frumoase!... Nu vezi? E primăvară în decembrie!... Scoatem câteva scaune și o masă, iarba e încă verde, florile de toamnă sunt încă atât de pregnante, cu personalitatea lor puternică, are el un colț de cimitir bine însorit, nu bate vântul, o să ne placă, cică...

Totul este să nu dea bir cu fugiții domn profesor, când va vedea unde-l ducem. L-am avertizat! Să vină și mai gros îmbrăcat! Nu-l deranjează locația, cum se zice azi...

De pălărie, s-o aibă pe cap când păşeşte în incinta însorită, nu-i nevoie să-l avertizez. Pălăria cea mai pleoştită şi plină de toate urmele ultimilor 40 de ani de istorie contemporană este mereu la purtător!

Îi povestesc cu cine ne vedem, că-i cel mai important evreu din România, şi cu ce cred că se ocupă de atâţia ani!... Şi-l citez pe Mateianu, ce bine ar fi picat şi el la acest pic-nik! N-aveţi o invitaţie în plus?!

Dar exact, exact, despre banda celor şapte nu suflu o vorbă! Suflu destul în iaurt de atunci!, dacă mi se permite să fac pe spiritualul!

Stă de cincizeci de ani pe capul nostru şi ne cercetează etnografic, etnopsihic, etnobotanic, etno de toate! Probabil ca să vadă dacă suntem compatibili cu exigenţele poporului ales!, bag eu, aţîţător la război!

...Mda, mormăie fără nicio urmă de mirare, încă mai visează drăguţii de ei la o sinagogă undeva pe Calea Victoriei!... Mai ditai căsoaia decât Casa Poporului, probabil...

Să-i zic totuşi de number 07!... De cei şapte feţi logofeţi?...

Ce ziceţi, domnule profesor?

N-am mai întâlnit de mult un evreu important!... Ultimul a fost Filderman. Mă consulta în probleme de drept comercial... Jidov, şi nu prea se descurca în litigiile comerciale!... Are haz, nu? Mă pricepeam mai bine eu, fecior de popă!... Ăsta ce meserie are? Consilier! Consilier la cimitir?!...

Cică primeşte sfaturi de la morţii din cimitir şi le transmite mai departe, celor în viaţă!... Consilier metafizic!, bag eu, de la mine, cam aiurea-n tramvai.

Înseamnă că interpretează tradiţia talmudică şi verifică realitatea dacă se conformează exigenţelor multi-milenare... S-ar putea să fie interesant. Ce vrea să discutăm noi doi?... Ziceţi că rabinul ăl mare îl ascultă ca pe un şef? Vine şi eminenţa lui Peşte?

Nu, nu cred! Numai noi trei și cu sergentul zece!... Și doamna Svetlana ce amestec are?... Dar de unde știe 'mnealui de mine? La Scriitori nu ne-am putea întâlni?...

Am și eu gura plină de întrebări! Dar le tac, ca să zic așa!... Rămân cu ele în gât! Par examplu, cu proscrisul de mine cum rămâne?... La ce-i mai trebuie un mort ca mine când plin e crângul lui cu de... de alde mine! De-alde noi!... Eu ce să mai caut pe acolo! Am locul meu de veci în altă parte!...

Înseamnă – îmi ghicește Svetuța gândurile, înseamnă că s-a întâmplat ceva care schimbă datele problemei. Care problemă? A ta!... A zis ceva? N-a zis nimic, dar nu prea se potrivește invitația asta cu... cu condamnarea ta la...

La ce? La tăcere?

...Numai asta nu! Să tacă el cu tot neamul lui! Dar nu eu!...

Capitolul 15

Păcatul cel mai mare

Trec și o iau de acasă, mă așteaptă îmbrăcată și grăbită să coborîm, să nu întârziem... Eu, ingenuu și nătărău, urcasem cu nădejdea firavă că nu ne vom grăbi să coborîm... Ci vom mai adăsta... Vrabia lui Mihai Viteazu!... Vrăbetele!

N-am de ales, și ajungem în câteva minute la domn profesor. Este acasă, dar împreună cu Nikita... Nikita? Ce caută?!...

Avem nevoie, mă asigură Svetlana discret, să las pe alt'dată mirările! Coborîm toți patru, trei cu liftul, cel mai tînăr pe jos, pe scări. Ajunge mai repede decât noi, e la ușa liftului, o deschide gâfâind. În lift cocoana mi-a explicat de ce avem nevoie de fostul viitor inginer. Aha!... Domnul profesor nu pricepe nimic și nu cere explicații. Sve ne liniștește, Nik va aștepta în mașină!...

Nik, a zis Nik, nu a zis Nikita... Ăștia când au avut timp să se vadă și să pună la punct manevra de înregistrare a discuțiilor din cimitir de la distanță, din stradă, unde lasă mașina peste drum de poarta țintirimului?!... E deschisă.

Intrăm, parcă odată cu noi și soarele, care aici strălucește mai argintiu în fiecare floare veștedă, arămie, pe fiecare piatră, în tot văzduhul... E cu totul altă lumină ca-n oraș, orașul din care venim rămâne departe, departe de tripleta noastră, trei, Doamne,

și toți trei în solie la Ana și Caiafa care ne așteaptă în dreptul primelor morminte, de data asta ține în mână un baston, ca pe-un retevei, și ne face semn să-l urmăm prin crângul care arde molcom în soarele de toamnă...

Omul ăsta, dacă chiar e om!, nu știe să dea mâna cu musafirii săi?... Simte, probabil, că nimeni nu l-ar atinge fără un rictus al întregii ființe! Chiar arătare, crăcănat și șleampăt, cum îl descopăr pășind în urma sa... Brrr!... Dar ce zi frumoasă! Toamna asta o să țină până de Crăciun se pare...

Abia la București, ca student, am descoperit toamna, ce va să zică că e toamnă cu adevărat, o zi cu vânt și soare, copacii goi și-au aruncat coroana la picioare... Lipsea vîntul și bine făcea! Zi perfectă de toamnă regală! Ora și ea: unsprezece fix, ceas de grație, clipa se făcea minut cu minut tot mai potrivită pentru orice s-ar întâmpla...

Întâmplă-se, Meștere! Din partea mea, ai mână liberă!...

Nu-mi era niciun fel de teamă, prezența bătrânului domn profesor era semn că nu despre mine va fi vorba. Făceam parte din decor și mă simțeam teribil de bine ca figurant... Rareori mi se întâmplă, mi-am dat seama atunci... Doamne Anonim! Că bine o mai duci Matale!... Ai știut ce rol să-Ți alegi! Deh, cine-mparte...

Într-un fel de anonimat a dus-o și James Bondălăul ăsta... De cincizeci de ani pe aici, nevăzut, necunoscut!...

Ni vu, ni connu!... Louis de Funés?....

Cât pe ce să-l scot eu din anonimat și să-l fac celebru în toată Țara cu mâța pe care o poartă în sac... M-a găbjit însă el mai înainte, a fost cu un pas mai iute de mână și... și încă nu mi-e clar ce mai vrea cu mine!... Chiar s-ar putea s-o pățesc urît de tot sau alarma e falsă?

Sve întreabă dacă are voie să facă poze. Are. Face câteva, cu și fără cei de față, îmi cere să țin și eu de sculă ca să iasă și ea în poze. Una o face alături de numele primului ei tată... De numele prim al tatălui ei, adică! Așa-i corect!

Mă fâţâi puţin printre morminte ca să mă pot uita mai bine spre blocul de vizavi. Niciun semn din balconul cu pricina, perdelele sunt trase şi nemişcate... Uşa închisă, eu n-am nicio vină, l-am sunat ca să-l pun în temă, pe unde umblă teleleu Tănase toată ziua amicul nostru tocmai azi?! Ce rău o să-i pară....

Iar eu nu-l pot suna decât de la un telefon public, în niciun caz de la telefonul de a casa di me, că aşa m-a făcut mama: precaut şi prevăzător, mai ales atunci când e prea târziu...

Da, s-a gândit bine Sve să înregistreze vorbăria care se va încinge, inclusiv tăcerile. A lui nea Petrache mai ales, nu zice nimic, nu-l miră nimic, din când în când îmi scapă o privire, liniştindu-se: Şeitanul e pe aproape. Gata să muşte!

...Mă rog, aşa mi se pare mie şi asta mă linişteşte şi pe mine! Toţi patru, de altfel, avem un aer liniştit, destins. Patru... Un cvartet! Formaţia ideală... Să vedem ce cântăm!...

Sunt şi eu de faţă deci. La ce? Ce urmează, doamnelor şi domnilor?

Poftiţi, aveţi cuvîntul, domnule consilier planetar. Vorbiţi vă rog cât mai aproape de microfon. E pe masă, în ţoaşca doamnei! La dispoziţia domniei voastre! Serviţi-vă cu încredere!

Sper, începe domnul conferansier dregându-şi cu discreţie hodorogeala din glas, că veţi înţelege şi mă veţi înţelege dacă vă spun de la bun început că sfârşitul meu este foarte, foarte aproape, doamnelor şi domnilor... Vreau să pun ordine în ce mai am de făcut... Şi mai ales puţină ordine în ce am făcut deja!... Şi n-o pot face decât cu ajutorul dumneavoastră, al domnului profesor Ţuţea mai ales...

Dacă era după doctori, Petrache Ţuţea, aici de faţă, era demult oale şi ulcele...

N-am eu norocul ăsta!... Un an dacă mai apucam...

Vă consideraţi un om fără noroc, domnule consilier?

Nu, doamnă Svetlana! Dar nu m-au ocolit necazurile! Chiar dacă rareori am făcut ce n-am vrut să fac!... Am făcut aproape

numai ce am vrut eu, ba i-am mai pus și pe alții să facă ce am vrut eu!

Bănuiesc că de fiecare dată ați chibzuit bine înainte!

Am chibzuit mult înainte de a lua o decizie pentru alții, dar nu știu dacă mult înseamnă și bine!... Cât am putut și eu!

Toți suntem în situația asta!... Dacă am înțeles bine de la copiii ăștia, aveți un rol important în comunitatea evreiască...

Am avut. Un rol foarte important... Mai puțin important însă decât rolul dumneavoastră, domnule profesor Țuțea!

Al meu?!, se miră supranumitul.

A avut, a zis! Și de când nu-l mai are?... Te pomenești că...

M-am retras din toate ...rolurile, ca să mă pot vedea azi cu dumneavoastră, domnule profesor, în starea mea ...pură! Genuină!

Tare și conu Petrache! Nu se miră de nimic! Face pe nebunul sau așa îi vine? Sau nu-și dă seama ce lucru teribil a spus vizaviul său!... Cum vine aia că s-a retras de la hățurile planetei ca să poată sta de vorbă acum cu noi, aici, la margine de codru des?!... Niște... niște... Ce mare sculă suntem?! ...Chiar și domn profesor! De mine, nu mai zic... Trei parale duzina!...

Și mie, se miră nemiratul, de ce îmi acordați atâta onoare și considerațiune? Plusând: Rolul meu?!...

Însemnați foarte mult...

Înseamnă că numai eu nu știu!...

Cred că domnul Șeitan este cel mai în măsură să vă spună ce rol ați jucat pentru... pentru neamul românesc! Și mai jucați încă!... Mă bucur să vă văd în putere!...

Nea Petrache începe să dea semne că nu pricepe ce se întâmplă cu el, cu noi, foindu-și trupul mărețiu în fotoliul îngust de nuiele împletite.

Mogâldeața se întinde asupra mesei, ia o... ce-i asta? O... o fotografie înrămată și o întoarce cu fața în sus, spre domn profesor. Nimic pe fața mitropolitului de Aiud! Nicio schimbare de

temperatură. Priveşte luuuung, lung fotografia şi într-un târziu: Deduc că eu sunt cel din fotografie... Am uitat cum arătam... Dar pe doamnă n-am uitat-o... Arată exact aşa cum mi-o amintesc...

A fost soţia mea, vine notificarea de peste masă. Aha!... Oho!... Ohoho!... Hohohoooo!....

Mi-a vorbit mult de dumneavoastră, şi ea, şi monahul Nicolae!...

Nicu Steinhardt?...

Da, am fost buni prieteni şi puţin rude!...

Deci, spune nea Petrache, punând la loc fotografia pe masă, n-a plecat în Israel... Cu o voce pe care nu prea i-o cunoşteam.

A plecat imediat după ce dumnevoastră aţi fost arestat şi condamnat. Aşa cum aţi ştiut! Am reuşit s-o conving însă să se întoarcă în ţară, după vreo doi ani... Asta n-aţi mai ştiut!

În ţară a zis, adică în România?!... E-te-te!...

Îmi vine să pun mii de întrebări. Dar mă abţin, mă abţin să fac şi pipi, că-mi vine, dar nu văd niciun lan de porumb prin preajmă... Numai flori, buruiene şi pietroaie, într-o armonie de culori subtilă şi gravă... Mă salvează Sve: Nu cumva, domnule consilier, aveţi ceva de vorbit numai între patru ochi cu domnul profesor?...

Nu m-am gândit, dar nu-i rea ideea... Cinci minute sunt destul. Mulţumesc, doamnă Svetlana! Eşti... N-am cuvinte!

Ieşim din arenă şi o luăm spre Soare Apune, spre locul din care magnificul prinţ ne va lumina rece şi sângeriu peste vreo patru-cinci ore... Cam atât va dura şi şederea noastră? Deocamdată e aur şi lumină, caldă, prietenoasă.

Mă reped la Sve: A za cem tu ai luat şi tolba cu bijuterii?!... Puteai s-o laşi pe masă ca să vedem după aia ce şi-au vorbit matusalemii! Cum de nu te-ai gândit?!...

Cum să nu se fi gândit?! Auzi la ea, cică exact pentru asta nu şi-a lăsat instalaţia în priză!... Pentru că s-a gândit!

Adică?

Cred că nu avem voie să înregistrăm chiar totul!... Aha, vrea să-l menajeze pe domn profesor, bolovane! E vorba de o... o taină a tinereții!... A fost nea Petrache vreodată tînăr?!

Cred că știu despre cine e vorba!... Să-i spun și dînsei cine e doamna din fotografie? Nu pare curioasă. Cine să fie?! Soția domnului consilier, despre care domnul cel atotputernic i s-a plâns Sveiței că murit-a nu chiar foarte de mult timp biata femeie și odată cu ea viața și-a pierdut pentru împricinat tot hazul...

Soție, soție, dar ce caută în poză cu nea Petrache, june și irezistibil?!...

Nu aștept să fiu întrebat și mă eliberez de povară: circulă pe seama lui nea Petrache o vorbă, o legendă, cum că marele naționalist, marele legionar, deci marele antisemit, nu l-a știut lumea decât cu o singură femeie că era cât pe ce să se însoare cu o evreică, desigur! Știam eu ceva...

Dar că taman cu evreica legiofilă s-a însurat apoi James Bondowics ăsta, sionistul cel mai sionist dintre cominterniști cei mai iudeo-comuniști!... Ce zici de asta?! Eh, ce părere ai cum le potrivește cine le potrivește...

Marea iubire, iată!, și-au împărțit-o frățește marele român și marele înțelept al Sionului... Marele înțelept al Kogaionului și marele anti-român, anti-creștin, anti-ortodox, anti-oltean, moldovean etc., etc. Astă întâmplare ce vrea să fie? Altă mirabundă?... E vreun simbol?! Vreun înțeles?! Vreo fabulă?!

Nț! Nț, vere! Nu-i!

Ce nu-i?

Mirabundă de-aia, de-a ta!

Și de ce nu e? Căci, da, nu, nu e, să-mi fie cu iertare, Doamne!...

Păi de ce nu mă... nu mă crucesc?! Omul, așadar este cumnat cu nea Petrache, cum ar zice loaza de Titi Enache... Cumnat?! În ce fel?...

Toți de-alde Titi Enache care au avut parte de aceeași femeie se simt și se declară cumnați între ei, ca-ntr-o mică sau ceva mai mare, după caz, confrerie!... Cumetrie, mai bine zis!

Iar omul nostru a știut, l-a căutat pe cumătru Petrache ca să-i spună ce-o fi având acum să-i spună. Deci, dacă s-au întâlnit, nu-i vorba de nicio întâmplare, nicio coincidență de-aia cu probabilitate de zero virgulă zero, zero, zero unu la un milion care să se fi produs! Ci cu intenție! E la mijloc intenția personajului care ea, el, personajul, aranjează lucrurile!... Le provoacă! Nu altcineva!... Cu majusculă: nu Altcineva! Mai corect: nu altCineva!

Iar dacă e cu intenție, nu mai este nimic miraculos! Nici urmă de mirabundă!...

Dar și gagica?!... Ce femeie o fi fost de-a plăcut cu pasiune egală, adică totală, la cei doi bărbați fără egal printre români și evrei!... Nea Petrache, mai înalt decât... decâttoate pietroaiele din țintirim, iar bietul... Nu-i destul cât e de mic, mai e și crăcănat...

Deh, numai el știe cât cântărește povara Sionului... Ca un fel de Atlas... Nu-i de joacă! Să duci pe umeri toată șandramaua!...

Mor de curiozitate să văd fotografia!... Se țin de gât? Sunt pe plajă, la Carmen Sylva în tabăra legionară și în costum de... Dar trebuie să amân! Mai am și altceva de făcut!...

Fac pe hoinarul printre morminte, mă depărtez, ca un domn, de doamna care mă însoțește, o las să mi-o ia înainte, am ochit deja un loc la margine de țintirim, unde în modul cel mai sigur cu putință nu este niciun mormînt la picioarele mele, cel mai apropiat e la o distanță respectabilă, de câteva leghe marine, locul e numai bun, drăguțul, numai din blocul de vizavi, de la o anumită fereastră aș putea fi văzut ce fac... Și chiar asta îmi doresc, să mă vadă acel cineva ipotetic și drag în această postură glorioasă și inubliabilă... Acel cineva posibil sau probabil... Să-i fac semn... Eventual să-mi facă și el o poză!... Pe unde naiba hoinărește?!

Fac ce am de făcut și mă întorc alt om, mă simt nou nouț, cu un chef nebun să înfrunt și restul de vicisitudini ale istoriografiei! Au mai rămas destule! Căci, evident, meciul încă nu a început!... Abia au intrat echipele pe teren... Dar chestia cu fotografia m-a dat gata deja!... Iată, a început cu punctul culminant, se pare!... O chestie destul de fumată în ultima vreme!...

Și totuși e o mirabundă!, mă ia Sve în primire, făcându-se că nu pricepe pe unde am hălăduit! Sau nedând importanță!... Cine s-ar fi așteptat să existe un numitor comun între cei doi?!... Și încă ce numitor!... Numai cât de comun, în timp și spațiu, nu știm! Poate aflăm din paginile ce urmează! Nazad na Sibir!

....Pe masă însă, când revenim, nici urmă de fotografie înrămată... Domn profesor fotografiat așadar cu o femeie?!... Pe plajă la Rex cumva?!... Se văd și surorile Terente?!

Ce părere aveți, domnule Ghinea?... Marcele?!

N-o să mă creadă nimeni!

Păcat că nu vom ști niciodată ce și-au vorbit numai ei doi, între patru ochi care se vedeau pentru prima oară și nu și i-au scos unul altuia!...

Altminteri, de față cu ceilalți doi, în formație completă, discuția nu a fost mai puțin interesantă. Iat-o pe dumneaei, așa cum a transcris-o Nik și ne-a oferit la fiecare câte un exemplar, bătut la mașină. Un fel de print, cum s-ar zice azi... Voi face și o mică... Era să zic selecție!... Antologie! O mică antologie, acesta este termenul potrivit!

Petre Țuțea(*în continuarea discuției purtate de cei doi fără martori*): Sunt mulți evreii care au acest sentiment al vinovăției fără leac... Mi-a povestit și Aurel Baranga cât de rău îi părea pentru cartea scrisă de el tot pe acest subiect... Au făcut victime nevinovate minciunile sale!... Cum să nu-i pară rău?!... Dar victime au fost și mulți evrei nevinovați!...

J.Bond: Nu, nu despre evrei vreau să vorbim noi!... Ci despre adversarii mei, românii! I-am studiat atâta timp doar!

Ţuţea: Merita?!...

J.B: Fascinant!...

Ţuţea: Nici chiar aşa!... Ce v-a...

J.B. Ce m-a fascinat la români cel mai mult? Cred că nepăsarea voastră faţă de istorie! Faţă de istoria scrisă, din manuale, tratate! Faceţi istorie şi puţin vă pasă de ...istorie. (*A avut o ezitare, a simţit că a doua oară nu e prea corect folosit cuvîntul* **istorie**, *aşa că am intervenit*:)

Şeitanul cel mic: Vă referiţi la istoriografie... Nepăsarea faţă de consemnarea în cronici, a istoricilor?

Da! Istoria, ai dreptate, cea trăită, este una, este istoria propriu zisă, iar istori-o-grafia înseamnă consemnarea în scris, deci?... Aşa e?... E foarte utilă observaţia, completarea domnului Ion... Ioan Şeitan!... Ioane, Ioane!...

Ni se-mpaişpe de istoriografie?!... E prea lung! Sună mai bine că ni se-mpaişpe de istorie!...

Ioane, Ioane!...

Şi mă cântăreşte din ochi, ca pe o gloabă scoasă de la oborul vitelor de pripas. Ce-are cu mine individul?! Se pregăteşte să mă totuşi bage în seamă? Ce se uită aşa de lung, lungindu-şi şi tăcerea?! Hai, borăşte ce naiba ai de stuchit, băi, scuipătoare ambulantă!

Bunăoară bunul nostru prieten aici de faţă!... Adică eu?!... Ce am eu cu istoriografia românească?!...

Ştiţi bine cine este unchiul său...

L-am cunoscut bine, aveţi dreptate, a făcut istorie! Încă nescrisă... Cine ştie dacă va fi scrisă, consemnată vreodată! M-am bucurat să aflu că domnul profesor Şeitan îi este nepot! Aşchia nu sare departe de trunchi!... Şi dumirindu-se: Iată, are cine să scrie istoria făcută de... Domnul profesor ce păzeşte?!

Dar nu ştiţi cine este domnul Zaharia Şeitan!, tatăl eroului nostru!... Asta ce mai e? Ce-are ăsta cu tata?!... Băi, faţă!...

Adică fratele comandantului Mitică Şeitan?... Nu ştiu. Îmi pare rău! Nu l-am cunoscut! N-am avut onoarea!

Fratele mai mic... N-aveți cum să știți, căci nici măcar domnul Ioan Șeitan aici de față nu știe cine este cu adevărat Zaharia Șeitan!...

Face pe deșteptul cu noi, cu mine... Unde vrea să ajungă?! Poate-i scap o labă...

Zaharia Șeitan, pauză de efect, se uită pe rând la fiecare, este singura persoană din lume... altă pauză, băi, dă-te-n... care a refuzat să fie făcut, iar pauză, iar îmi vine să-l înjur ca la gura portului Constanța, a refuzat să fie declarat... drept între popoare!...

Tata?... Faceți o confuzie, domnule... Ce a refuzat?... Drept între ...picioare poate!...

Spiegler? Îți spune ceva acest nume, domnule Ionică?

Ionică?!... Spiegler?... Din Constanța! ...Parcă! Doctorul Spiegler?...

Ăla-i nepotul! De unchi-su e vorba... Nu știi nimic despre ce s-a întâmplat la Hârșova, în ianuarie 1941? Nț! Tatăl dumitale nu ți-a povestit niciodată, nimic? Nu! Nimic!

Eram sigur!... Tipic românește! Nu vă deziceți niciunul!

Drept între popoare, ați spus?... Ce-i asta?

Nu știți?!... Nici dumneata, Ioane Șeitane?

Cum să nu știu?!... O chestie cam kitsch, după mine...

Exact așa le-am spus și eu, dar era prea târziu ca să se mai revină!... A fost decizia statului Israel!...

Și dumneavoastră sunteți ...altceva? Dumneavoastră, cei șapte frați nefârtați!... Nu aveți nicio legătură cu statul ăla?

Deseori, da! Nu totdeauna!

Ne face Sve atentă că domnul Țuțea a pus o întrebare... Mă lasă 07, mă invită, de fapt, cu o mișcare a capului, să răspund eu. De ce?

În fine!

Este, zic eu, drept între popoare ăsta, un titlu, zic evreii că-i un titlu de mare onoare, se acordă cu mare pompă creștinilor

care i-au ajutat pe evrei să n-o mierlească toţi pe vremea când se buluceau la uşa camerelor de gazare... Solidaritate, umanitate, disponibilitate... Vrăjeli de la Yad Vashem! Ce legătură are tata cu... Tata-i om serios!

Din declaraţiile mai multor evrei ajunşi în Israel, numele Zaharia Şeitan le-a atras atenţia celor din comitet!... Au mai cercetat şi au primit confirmări spectaculoase, cum este cea de la Hârşova, cu Spiegler!... Scenă de film!

Ce mama dracului de film?!...

Pe doctor Carol Fridman îl ştii? Binenţeles! Am fost vecini şi colegi de şcoală!

În urmă cu câteva săptămâni Carol al nostru, ca preşedinte al comunităţii evreieşti din Constanţa dumneavoastră, l-a vizitat pe tatăl dumitale... Pe tata? ...şi l-a informat despre intenţiile celor de la Yad Vashem!...

Nu mi-a spus mama nimic!

I-a prezentat toată documentaţia adunată, cu evreii pe care i-a ajutat domnul Zaharia complet dezinteresat...

Păi cum altfel să-i ajute?!

...Iar domnul Şeitan, tatăl tînărului domn profesor Şeitan aici de faţă, după ce a confirmat documentele adunate, i-a declarat doctorului Fridman că totul este adevărat cu o singură excepţie: nu a riscat nimic atunci când i-a ajutat el pe evrei...

Nimic, nimic, domnule Şeitan?!

Păi ce era să risc, Carole?!

V-aţi riscat viaţa, nene Zaharia! Libertatea, averea!...

Măi, Carole, te ştiu băiat serios! Tatăl tău, răposatul rabin, nu ţi-a povestit cum a fost cu evreii pe vremea lui Antonescu aici, la Constanţa?!...

Asta o ştiam şi eu, dar nu de la tata, sau prea puţin! Ştiam de la alţii şi le-am povestit ce mai auzisem şi eu, de pe la alţi constănţeni, de la Stelică Canja chiar la New York ce aflasem. De la Hary Lupu... Să tot faci puşcărie pe vremea lui Antonescu!...

Ca evreu!, precizează domnul consilier. Ca evreu, da! Să tot faci pușcărie în România!

...Unde vrea să ajungă? Insistă și domnul Țuțea, brusc înnegurat: ce vreți să spuneți?!

Mă gândeam la dumneavoastră, legionarii, în ce condiții ați fost ținuți în închisoare de Carol sau de Antonescu... E de necrezut și de neînțeles! O poveste total...

Eu: E ca-n povestea: Cine ți-a scos ochii?!... Frate-meu! Aha, de-aia ți i-a scos așa de adânc!...

...Mda, într-un fel se poate spune că ne-au belit mai rău decât comuniștii!... Iar dacă chiar și dumneavoastră spuneți că este de neînțeles..

Și gândul teribil: te pomenești că se lămurește misterul... De ce a fost Antonescu așa de dur cu legionarii?!... Ia zi, șeptarule, tot ce știi!

Stați o clipă!... Cu tatăl domnului Ioan Șeitan cum rămâne? M-ați făcut foarte curioasă! Cu ce i-a ajutat pe nenorociții ăia de evrei?...

Chiar așa a spus, nenorociții ăia de evrei! Cu care din înțelesuri?!... Oricum, binecuvîntată fii, Sveto! Eu, ca prostul, cât pe ce să trec la alt subiect!... În loc să-l trag de mânecă pe domnul reporter! Și de limbă!... Ia povestește, gâjâitule, cu ce isprăvi v-a rupt gura ăl bătrân!...

...S-a uitat lung la feciorul tatii și, Dumnezeule mare, ce poveste minunată ne-a putut spune apoi!... Zău că-i mirabundă rău! Și de la cine s-o aflu?! Și în ce loc?!...

...Dar nu-mi îngădui s-o repet, s-o mai spun și eu altora! Prea sunt mulți care or s-o citească și apoi or să mă înjure că umblu cu... Că inventez mirabunde! Etc., etc.

Dacă tata n-a vrut s-o spună, s-o știe și fecior-su măcar, atunci cu ce drept s-o știe pe poveste unii care nu sunt nici măcar din familie?!... A șaptea spiță! Nici nu i-am văzut la față măcar!...

Est modus in rebus, domnilor care ați ajuns la pagina aceasta! Felicitări, dar nu întindeți mâna la ce nu-i al vostru!

Oricum, nu-i chiar o mirabundă! Aflasem deja de la Paris, eram avertizat că taică-meu fusese vârît fără voia și știința sa în arhivele Mossadului, ale Sionului, iar când am fost acasă chiar aveam de gând să-l întreb ce și cum, dar a intervenit Salomeasa, aici de față, poate să confirme, și m-a luat cu arcanul de pe plajă ca să mă aducă la București cu câteva duzini de ore mai devreme decât plănuisem eu!...

M-am simțitteleportatcu acea ocazie... Cunoașteți senzația? Nuuu? Ați trăit degeaba...

Mă-ntorc la tata: cinstit vorbind, am și uitat! Fă binele și dă-l deoparte, iar tu mergi înainte!... Parcă așa se zice! Zisa din străbuni și din străfundul inimii! Mele de șeitan-oglu! Cu accent pe ultima silabă!...

*

Stau acum, acum când vă scriu, și mă întreb dacă nu cumva am fost iertat, mi s-a trecut cu vederea sacrilegiul comis față de cei șapte contra Terrei – că bine le-am zis!, le-am zis-o!, m-au iertatără, deci, taman pentru că tata era, pentru ei, un drept de-ăsta, de-al popoarelor cică!... Un erou al supraviețuirii poporului ales!

Încă puțin dacă insista taică-meu – și cu puțin noroc pentru mine, ar fi putut fi și un martir!... Poate doi! Iar eu fiul a doi-trei martiri iudeo-creștini! Păi după un așa tată martir, trei martiri chiar, șapte generații de copii și nepoți nu li se mai strepezesc dinții de la aguridă!...

Așadar și-au retras plângerea penală, se pare. Dar rămâne misterios motivul motivului! Cum de au renunțat așa de ușor la acțiunea pedepsitoare?! Când s-au făcut ei peste noapte așa de filotimi?! Nu le stă bine deloc!

Am discutat asta și cu Svetlocika – pronunțat în trei silabe: Sve-tloci-ka, am discutat mai apoi și de mai multe ori, mai puteau fi și alte motive pentru care s-a închis dosarul și s-a dat NUP: ei au închis ochii și nu i-am mai închis eu, ci am rămas în viață viu și vioi.

Principalul, principalul motiv putea fi și ăsta: cică omul nostru încetase însă, între timp, până în ziua aceea, a întâlnirii sale de grad zero cu unul dintre cei șapte mii de înțelepți ai Kogaionului, încetase să mai fie al Sionului! Ne-a spus-o de la bun început, în treacăt aproape, ca pe o nimica toată, și a mai revenit spre sfârșit destul de clar: de ceva vreme nu mai era! N-a zis nici de demisie, nici de pensionare, nici de eliberare din funcție...

Iar noi ce să înțelegem că? Că vina mea se prescrie?! Cade în ...caduxie?! Nu mai are efect teribila interdicție? Nu mai are cine să... M-ați... m-ați grațiatără, fraților?...

Danke, îmi vine acum să spun! Dar numai dacă se va înțelege că vorbesc astfel în idiș! În acest dialect evreiesc al limbii germane despre care nu reușesc să pricep cum a ajuns să fie limba națională a cazarilor!... A evreilor! Adică nu reușesc să pricep cum de și-au abandonat evreii, dar și cazarii limba, ca pe o măsea stricată?!...

Se duce pe apa Sâmbetei jumătate din respectul meu pentru poporul ales să supraviețuiască pe graiul altora! Mereu pe barba și spinarea altora! Nu e cusher!... V-au luat-o și țiganii înainte! Geanes romanes? Geanau, geanau!... Poftim!...

Vă place ce-i al altuia să luați, vă înțeleg, deseori și mie îmi vine! Dar nu până și graiul, fratele meu!... O mai spun o dată, special pentru voi: est modus in rebus! Dar se pare că ăsta vă este păcatul cel mai mare: n-aveți măsură!... Măsura!

Bun! V-au alungat din Jerusalem! Deși alții zic că n-ar fi chiar așa!... Dar din propriul grai cine v-a dat afară?!... Și până v-ați pricopsit cu idișlangul, în ce limba mă-sii ați vorbărit?!... Cum ați zis mulțumesc, altfel decât Dankele ăsta insipid?!

...Se zice toda raba, în ivritul de azi! M-am interesat!... N-are nici un haz!... Niciun...

Cu ce drept vă permiteți să luați de la alții chiar tot, tot, tot?!...Voi pe unde mai sunteți?

...Și toată seara am stat la pândă, când și cum să plasez și eu în discuție mirarea mea, ca profesionist, mirarea cu idișul! Am pândit degeaba și am scăpat alte ocazii, când aș fi putut interveni cu întrebări mai dișteptе, dar pe alt subiect!...

La una din intervenții i-am ridicat mingea la fileu și nea Petrache a oftat din toți rărunchii: dacă aș mai avea anii de altădată, m-aș apuca de o teorie, o știință a întrebărilor, prin care să putem identifica întrebările greșite! Trei sferturi din filosofia lumii sunt divagații sterile stârnite de întrebări greșite!... La întrebări greșite, ce răspunsuri să dai?!...

Interesant, interesant, a mormăit îngândurat înțelepciunea sionistă! O teorie a întrebărilor greșite?! E prima oară când aud de așa ceva!... Ce interesant!...

Toată seara a...

...În ținerea mea de minte, eu seară le zic celor cinci-șase ore de piknik însorit... Și noi taman când se lăsa seara am părăsit cu toții incinta magică. Copleșiți, zdruncinați din toate ale noastre, cel mai schimbat, la față, priviri, mers și gesturi, bietul domn profesor!... Cu priviri rătăcite, incapabil să și le fixeze într-ale mele, cerșindu-mi-le, să i le oblojesc cumva! De parcă numai eu pricepusem ce s-a întâmplat!...

Nici Sve nu arăta mai bine, mai neajutorată ca oricând, parcă singură, fără urmă de mine în gândurile ei...

Fiecare singur cu stupefacția sa...

Siderată! Siderați! Acesta-i cuvîntul!...

Odată cu noi a ieșit și fostul 07, cu cheia în mână, de la poarta cintirimului, ca un sfîntul Petruș ce devenise, dar pe invers, poftindu-ne afară și pregătindu-se s-o pecetluiască... Nici unul nu avea să mai revenim pe aici...

Nu se aștepta, nici noi, să fie așteptat nu de-o caleașcă, ci de o mașină trasă chiar în față, urcată pe trotuar, de a trebuit s-o ocolim. Noi! O Dacie neagră...

...Omul nostru însă a privit-o fix în farurile deja aprinse, ca pe-o cunoștință veche, a ezitat puțin, și parcă ar fi vrut să facă doi-trei pași înapoi și să trântească poarta cimitirului în nasul suspecților, necunoscuților, infiltraților, nechemaților, intrușilor, despre care el a priceput mintenaș cine sunt și ce caută acolo. Pe cine! Noi, nu! Și nici pe noi! Pe cine atunci?...

Și, în mod evident, n-a avut de ales. A răsucit cheia, a băgat-o în buzunarul de la pantaloni, a mai făcut doi pași și s-a lăsat înghițit în bezna de dincolo de portiera care părea că s-a deschis singură. Încet, fără să se grăbească, Dacia cea neagră se depărtează de noi, apoi ambreiază zgomotos și intră pe contrasens fără să-i pese, știind bine că nu putem zări nimic din interiorul ei...

Abia după ce dispare, cu greu, schimb de priviri cu Svetlana. Mai erau de schimbat câteva cuvinte la despărțire... Așa repede au aflat?!... Ce-o s-o pățească acum?!...

Și păcat de cuvintele acelea că au rămas nerostite... Or să-mi vâjâie în cap... Mă pregătisem cu ele încă de acasă...

...Acum, adică după cele întâmplate în cele cinci ceasuri și mai ales în ceasul acela, ce se va întâmpla cu omul nostru?!...

Presimt că mă voi simți oareșicâtva vinovat!... Cel mai!

Mă grăbesc să trecem strada și mă reped la Nik, Nik, băiete, ai văzut mașina din poarta cimitirului? Văzut! Când a venit, de când a... Adineauri a ajuns! Cu câteva clipe înainte să apăreți pe poartă toți!... Cine era domnul cu baston?...

Sve nu înțelege ce vreau, se interesează de jucărie, dacă a funcționat. Perfect! Perfect, zice și ea, ca să zică ceva. Așteaptă să spun, să explic, să comentez eu cele nemaiîntâmplate la care am fost de față...

Povestea cu mașina, trasă la scară, mă intrigă, mă blegește, dar ce pot să fac?!... Ca și pe ceilalți doi, martori neputincioși și,

în definitiv, neimplicaţi!... Treburi jidoveşti! Fie la ei! N-am chef să mă mai bag într-ale lor! Dar ei, fratele meu alb, de ce se bagă, ce le fierbe lor în oala mea?!...

...Dacă n-ar fi fost jucăria aceea, cu ţinerea ei de minte impecabilă, sfârşeam toţi trei prin a nu mai crede nimic din cele ce ştiam că s-au petrecut la margine de ţintirim!... Maşina aceea, parcată parcă anume pentru a bloca orice ieşire din cimitir... Să nu le scape cumva!...

Ba niciun parcă! Exact aşa fusese parcată, ca să-l ridice pe gorobete fără nicio şansă de a găsi altă ieşire! Nici n-a căutat, săracul! A ieşit înlăuntru, îmi vine să zic, e clar! ...A ieşit din cimitir în maşină, înlăuntrul Daciei cu geamuri fumurii...

L-au ridicat!, mi-a venit în minte vorba din copilărie, când a ridica şi a aresta erau sinonime, primul, a ridica, fiind mai eufemistic, mai suportabil... L-au ridicat deci pe 07... Pe un înţelept al Sionului?... Tocmai pe... Ca pe un neica nimeni... Cine? Cine are puterea asta?! Şi pe noi cum de ne-au lăsat în pace?!... Nici măcar o privire n-au stricat pe noi...

...Recitesc acum transcrierea, după ani de zile, corectă şi atât de lungă, dar atât de anostă, de ...uscată fără modulaţia vocilor, fără gesturi şi priviri care, ele, mai mult decât cuvintele, au dat celor întâmplate o tensiune atât de...

Dacă aş transcri-o ad litteram şi atât, numai autentică nu ar fi discuţia şi nici mare lucru nu s-ar înţelege. Mai exact spus, nu s-ar pricepe! Nu s-ar percepe! Ar lipsi alaiul, aura, gaşca de subînţelesuri şi de semitonuri care au însoţit fiecare cuvînt, fiecare frază, fiecare perplexitate prin care ne-a purtat scenariul bine pus la punct de manipulatorul universal numărul de la 1 la 7!...

...Şi mai lipseşte ceva din dactilogramă, din transcriere, ne-a avertizat Nikita!... A consumat, adică a schimbat vreo opt casete, fiecare de-o juma de oră!... Şi de fiecare dată când schimba caseta, se pierdeau câteva minute bune din conversaţia la cel mai înalt nivel planetar.

...Cam așa am simțit mai apoi, după meci, când mi-am dat seama, nu de la început!... Ci abia a doua zi!... Nivel planetar!... Finala intergalactică, asta a fost... Se întâlneau evreul cel mai doxat de pe plaiul mioritic și românul cel mai deștept foc – altul mai dihai eu nu am cunosut nici până azi... Evident, cei cunoscuți numai de prin cărți, alde domn Nae sau coconu Mihăiță, nu se pun la socoteală... Dar chiar dacă aș face-o, tot pe undeva în primele 10 locuri ar sta neclintit nea Petrache, chiar dacă n-a publicat în viața lui nicio carte...

Oricum, la ora respectivă era de departe number one de pe Dâmbovița și toate celelalte rîuri interioare, chiar dacă de lucrul ăsta nu mă prinsesem decât eu, văru Aurică și încă vreo câțiva nămeți, ca Ion Papuc, Marcel Petrișor, Pucă și... și mai cine? Pan Izverna?...

Măi, Sveltanco, care a fost punctul culminant al meciului dintre Zamolxe și Moise?... Momentul în care ar fi trebuit să mă simt eu, dar și tu, persoana cea mai norocoasă de pe planeta Pământ pentru că am fost de față acolo, martori, când unul sau altul dintre cei doi fără de pereche a spus, a făcut sau a dres nu știu ce grozăvenie! Ce? Ce a fost să fie mai de pomină din tot ce am auzit și văzut?!... Ce zici, înțeleapto?

A rămas Svetuța cu ochi mari deschiși pe partea cealaltă, unde-și ține ea amintirile și gândurile!... Nu chiar toate! Mai are ceva amintiri și prin alte părți ale anatomiei!... Dar amintirile alea nu au nicio legătură cu întrebarea mea!...

Apoi își face ochii mici, apropiindu-și pleoapele, de parcă lumina de afară ar împiedica-o să vadă mai bine înlăuntrul creierașilor...

Nu-și pusese problema asta, așa că m-a privit ușor buimacă încercând să găsească ceva prin amintirile din cimitir de care ne erau doldora creierașii amândoi...

Cea mai de pomina lumii?!...

Am căzut de acord cu Sve, mai apoi, că lucrui cel mai important, mai memorabil, pe care ea cu siguranță n-o să-l mai

uite vreodată, l-a spus județul Muscel, azi desființat, prin fiul coanei preoteasa, care coană mare, când mai venea câte unul să l se mire ce ficior dișteptă a născădit, comenta folcloric: Eh, maică, așa a lăsat Dumnezeu ca, din când în când, din iapă țigănească să se nască, adică din ea, și câte un bidiviu boieresc: nea Petrache!... Robul lui Dumnezeu Petre Țuțea...

Da, momentul acela, care a tranșat soarta finalei, a fost atunci când armăsarul de Muscel a făcut teoria păcatului, nu mai știu de la ce stârnit, și ne-a lămurit pe toți care este păcatul cel mai mare! Ce-l poate comite un om, neisprăvitul, nevolnicul, ne... ne-de-toatele!

Plictiseala, cică!

Plictiseala a spus?... Plictiseala ați spus?!... Eu la Sve, ea la mine, ne-am uitat unul la altul cruciș de mirare: Plictiseala, un păcat?! Ba chiar ăl mai mare păcat?! De unde și până unde?!... Apoi ne-am uitat amândoi la 07! Ca la un arbitru! Pricepe ceva?!

Al dracului, uite la el că nu se miră deloc! Ci și-a aplecat un pic tărtăcuța spre urechea dreaptă, ca și cum ar fi vrut să spună că s-a făcut ora 6 fără 5 minute... Dar de spus ne spune cu totul altceva!...

Asta trebuie să aibă legătură cu Parmenidele dumneavoastră...

De ce al meu?

Când l-am întrebat pe vărul Nicu, în 64, după eliberare, și Petre Țuțea ce-a făcut pe la Aiud?, fără să știe de ce l-am întrebat de dumneata în mod special, mi-a răspuns cam așa, adică exact așa, citez: „Ne-a vorbit zi de zi de Parmenide, să nu uităm că nu există doi, nu există decât Unu!" Apoi a precizat: nu este obligatoriu să pui majusculă la unu!... Mă știa că-s un dobitoc de ateu nevindecabil!... Așa a început vindecarea mea, de la această vorbă a lui Nicu Steinhardt... A dumitale! A lui Parmenide...

S-a îndurat nea Petrache de prostănacii cu care își pusese în cârd, așa că a dat să ne lămurească: Într-o lume în care Dumnezeu a lăsat ca tot ce există să fie unic, să nu existe nici măcar două fire de iarbă sau de nisip identice, nu ai niciun motiv să ți se facă urît

de o privelişte atât de minunată!... Mereu alta!... Oricare ar fi ea! Şi minunată rău, rău de tot, fratele meu!...

Ceva în genul ăsta!...

Cunoşteam „placa", dacă mi se îngăduie să zic aşa! Ne-o punea deseori domn profesor, să fie sigur că tolomacii de noi, cei de faţă, nu vom uita, ba chiar vom şi înţelege până la urmă cum vine că nu există doi, există numai unu... numai Unu!... Dar legătura cu madam plictiseala era o noutate complet nouă... Parcă o ţinuse ascunsă, să decarteze cu ea numai la întâlnirea cu un adversar pe măsură!... Unul ca acest 07, înţeleptul lui Sion!... Fusese şi omul la înălţime, a priceput minten!... N-aş fi zis!...

Sve însă, mai neofită, cere ore suplimentare de consultaţii de la domn profesor: cum adică nu există două lucruri identice, domnule profesor?... Chiar o sută de stilouri identice, o mie de nasturi, un milion de... Iar povestea cu clonele...

Nu-s de Domnul făcute, intervine Mândelul...

Începeam să-mi revin la nivelul intelectual care mi-a consacrat: Ci-s fabricate de om! De domnul inginer! Producţie de serie!... Ford al vostru... Asta nu are nicio legătură cu Creaţia!... Al văz't la Paris, adaug eu, la unchiul Costică, că făcuse o mulţime de variante, dar niciodată două la fel...

Iar clonarea?... Asta mie-n sută este „opera" Scheithanului...

Şi fiul coanei preotese mă completă: Noi ne bucurăm să-l descoperim pe Dumnezeu cât mai des, la tot pasul dacă s-ar putea... Şi uităm că mai este pe lumea asta şi Ne-fârtatele, Ducă-se pe pustii, de unde a venit, Ucigă-l toaca, de care fuge ca din puşcă când o aude... Ca şi de tămâie!...

Nu există pentru tovarăşul Dracu să-l ia bucurie mai mare decât să-i vadă pe fiii Domnului că se plictisesc!... Că li se face urît de lume, că nu ştiu ce să mai inventeze, cu ce să-şi mai omoare timpul!...

Iar m-am băgat, iluminat: Păi asta-i o vorbă foarte tare: cică îşi omoară timpul!... Omul!... Ce crimă poate fi mai cumplită?!... Numai deicidul poate fi mai... Dar deicidul nu poate fi păcat,

pentru că nu ai niciodată ocazia să-l faci!... O singură dată s-a... Mă rog, situație excepțională, nu se pune!... Dar timpul?!... De care ne plângem toți că nu ne ajunge, că ce bună ar fi eternitatea să avem parte de ea?!... Și ce să faci cu eternitatea, caraghiosule, când tu te plictisești și de scurta clipă care ni s-a dat! E clar că n-o meriți dacă te plictisește!...

De parcă nu spusesem nimic, nea Petrache și-a văzut de ale lui: să te plictisești este o insultă adusă Creației, Domnului, domnișoară! Pentru tine a făcut Dumnezeu lumea, și ți-a dat minte ca să te tot minunezi ce alcătuire ingenioasă, ce risipă de inspirație, de armonii, de coincidențe, de paradoxuri, de soluții...

A zis bine domnul Ionică!... Plictiseala este o formă de deicid, Șeitanule!... Să omori timpul!... Nu știe ce să facă ca să-și omoare timpul cu fleacuri... Ciudată idee a mai avut și limba română!... Nu știe ne-omul cum să-și omoare timpul!...

Și concluzia, din înălțimile Sionului: Voi, românii, dacă sunteți un neam de oameni deștepți, să știți că nu sunteți așa din născare!... Limba română vă face așa de dștepți...

La acest punct al dezbaterilor țin minte că am ezitat, am fost tentat să mut discuția pe idiș și ivrit, cum naiba se face că n-au și evreii o limbă ca lumea!... Dar ar fi fost prea devreme să părăsim subiectul... Ia să vedem ce mai zice autorul despre păcatul cel mai mare!... Ne-a cam rupt gura la toți cu povestea asta!... De mirare, de minunare, descoperind motive neașteptate să-i dau dreptate, nu prea mai țin minte ce a mai adăugat nea Petrache... Nea Petruș...

Dar aș putea dezvolta subiectul cu comentariile mele, așa nevoiașe cum sunt! Da, nea Petrache onorase, ca o gazdă perfectă, întâlnirea la cel mai înalt grad, făcuse oficiile de gazdă punând pe masă ce avea mai bun în frigider: un răspuns nou, trăznet, nemaiuzit, nemaigândit de nimeni la întrebarea pe care ne-am pus-o fiecare în încercarea de a ne feri să păcătuim dinaintea Domnului!... Să nu ucizi, să nu furi, să nu minți, să nu te mânii,

să nu te arăți măreț, să nu pizmuiești pe alt rob al Domnului, gândind că pe tine Domnul te-ar iubi mai puțin... Și alte păcate, ca suicidul... Ca...

Și fiecare dintre noi – sunt gata să pun pariu pe orice și cu oricine!, s-a gândit că se impune, avem nevoie de, o ierarhizare! Supuși păcatului cum suntem, ca nu cumva să cădem tocmai în păcatul cel mai greu de iertat, cel mai greu de îndurat după ce l-ai săvârșit!...

Evident, ne-am zis, păcatul mâniei este mai „accesibil", mai greu de evitat și mai ușor de iertat, decât alte păcate, nu le mai zic pe nume... Și ne trezim în mijlocul cimitirului, parcă pentru a se auzi și pe lumea cealaltă vestea cea nouă, aflând noi cei trei de față primii că ar exista un păcat ăla cel mai mare, mai mare ca oricare, de care nici nu ne-ar fi trecut prin freză să ne ferim că este un păcat, dacă nu se găsea acest pehlivan, acest haiduc, acest ins care în viața lui nu a avut și el norocul să dea peste unul mai deștept ca el!, un nenorocos, nenorocitul!, și ăsta așa s-a gândit, domnilor, să facă de neuitat după amiaza de basm, înscriind-o în eternitate: să ți se facă urît de lumea asta, să nu știi ce să mai faci și să faci fel și fel de nimicuri ca să-ți omori timpul cu care te-a înzestrat la naștere Bunul Dumnezeu, zestre nemeritată!... Cică-l mare, marele păcat!... Ăsta e! Tu-i mama lui!...

Cu nimic nu te arăți mai nedemn de norocul de a te fi născut om, iar nu omidă păroasă ori dihor!... Mai mare insultă, mai prostească desconsiderare pentru Creație nu se poate închipui!... Nec plus ultra!... Mai mare ultragiu adus Celui Ce te-a zămislit, dar n-a mai apucat să te isprăvească...

Și mai mare bucurie Scheithanului, Ioane Șeitane!, mă făcu atent juna Rodica...

Cine ar fi zis că banala și inevitabila plictiseală poate fi atât de... de nocivă! De... Cumplită!

Tăcurăm toți...

Mda, se pronunță și vocea Sionului, oficial și aulic: Mda, este un mare păcat... Ai mare dreptate, Învățătorule!... Chiar că este

păcatul cel mai mare, deşi este cel mai frecvent, mai des întâlnit... Măi, copii, în ce ne-a spus domnul Petrache e mai multă teologie ca-n şapte tratate, indiferent despre ce religie ar fi vorba! La Aiud şi-n alte temniţe înţeleg că nu te-ai plistisit!... Şi ştiu bine că nici pe alţii nu i-ai lăsat să se plictisească!...

Nu i-aţi lăsat să păcătuiască!, punctă şi Sve, ca să fim siguri că toţi cei de faţă am înţeles!...

Bine crescut cum e, a zis şi nea Petrache ceva spre lauda amfitrionului: Dar zici că nici dumneata nu te-ai plictisit în cimitirul ăsta, singur cuc mai multe ore pe zi, zilnic... Stai bine cu păcatele! Te iubeşte Cel de sus!

Eşti tare, barosane!, mi-a venit să completez... Ce comparaţie să facă, între dormitorul supraaglomerat, 80 de paturi suprapuse pe 3 etaje, în care nu te poţi simţi singur nici măcar o clipită, şi cimitirul singurateculuiagent 07...

Ca să nu par prost, după vechi obiceiuri din părinţi, am pus la un moment dat întrebarea: să te plictiseşti sau să fii plictisitor? Care-i marele păcat?... Dar nu am stârnit nicio continuare, niciun răspuns, pleoştindu-mă oareşicât, dar asta pe termen scurt!... Mi-am revenit şi am continuat urcuşul!...

...Mai departe nu mai zic nimic, ar însemna să bag de la mine... Să vedem numai în dactilogramă cam pe unde a fost momentul în care s-a ajuns la clipa asta, cea mai înaltă a zilei!... Plictiseala, deci?!... Cumătra... Nu-i de colo!... Al dracu' domn profesor! Ce să-i treacă pe sub...

Cu ce să-i compar chelia majestuoasă, perfect finisată, lustruită ca ...un bronz de Brâncuşi?, doar s-au cunoscut! Cu... cu pista bine asfaltată a unui aerodrom, de unde decolează ideile mai ceva ca avioanele de pe aeroportul ăla londonez deasupra căruia, clipă de clipă, se află mereu câteva avioane, care decolează ori se pregătesc de aterizare, în roi neodihnit... Mai ceva ca muştele la miere!... Ca o aură, nevăzută de proşti, ca o ceaţă, ca o... Ca o aură, domnule... Ăsta-i cuvîntul! Altul nu-mi trebuie!

Capitolul 16

Te lepezi de SCHEITHAN?

Pe măsură ce pricepeam strategia găzdoiului, nu o înțelegeam nicicum unde vrea să ajungă! Era o captatio benevolentiae tot mai evidentă, la care se vedea că ţine, chiar și la benevolența subsemnatului, care venisem cu coada între picioare, acceptându-mi fără să crâcnesc postura de victimă...

Dar de unde victimă, cu un tată drept și neclintit între popoare?!...

Tembelă formulă!...

Nu cumva este o traducere greșită, dar nu din idiș, ci din cealaltă?! Din limba cea mai nouă de pe pământ, vorbită de cel mai vechi popor!... Nu prea merge! Ăsta nu e paradox, ci nepotrivеală! Contradicţie în termeni!... Suspectă rău de tot! Cel mai vechi popor vorbește limba cea mai nouă!... Prea nouă nu-i, dar sigur este second hand! Reciclată! Și cică-i cea mai veche!... Hai, plimbă ursul contra vântului...

Așadar, gazda făcea eforturi tot mai vizibile ca să mă simt eu bine, în largul meu, să uit de povestea cu deconspirarea, gata, s-a prescris!, și să-l însoţesc pe drumul mărturisirilor! ...A fost cică grozav de fericit de misiunea primită de la Sanhedrin! Nicl vorbă să se plictisească în mahalaua noastră!

Ce misiune, domnule consilier?, întreabă domn Petrache, cu renumitul său gust pentru claritate. Nu v-a spus domnul Ioan Şeitan?! Ai fost aşa de discret, domnul meu?! Faţă de domnul Ţuţea, dacă mi se îngăduie, nu aş vrea să am niciun secret! Te rog! Ai cuvîntul! Eu? Da, ştii mai bine decât mine esenţialul! Eu voi interveni la detalii!... Cu completări, de va fi nevoie! Deci, ce misiune am avut eu aici, domnule Ioane? Să vedem ce ai priceput, ca purtător de cuvînt!...

Purtător de cuvînt? Al cui?!

Al Sionului! Mai întrebi?!

Mă execut imediat, îmi place postura. En connaisseur: Vechea poveste, domnule profesor, cu Israelul de rezervă! Domnul consilier a studiat etno-psihologic, pe urmele lui Şăineanu şi Gaster, firea poporului român, a moldovenilor mai ales... Sarcină de servici! Să vadă cât suntem de fraieri!

Israelul de rezervă?!

Să nu-mi spuneţi că pentru dumneavoastră e o noutate!

Noutate nu-i, dar am sperat întodeauna ca nebunia asta să nu fie adevărată, ci doar o legendă, o ipoteză alarmistă, psihoza complotului... V-aţi petrecut toată viaţa în România ca să...

...ca să... Îndrăzniţi, domnule profesor!... Tace domnul profesor!... Ca să coordonez strângerea de date şi interpretarea lor! Ca să vă aflu punctele slabe, care vă fac vulnerabili la...

Nu mi-e ruşine că am făcut-o şi nici rău nu-mi pare! Da, ca să cercetez cum vi se poate face vouă, românilor, răul cel mai mare! Asta a fost slujba mea, până zilele trecute! Cincizeci de ani, bătuţi pe muche!... Şi n-am fost singurul! Am avut o armată de subalterni!...

Răul cel mai mare?!... Domnule consilier! Vorbiţi serios? Am înţeles bine? N-aţi vrea să mai spuneţi o dată, dar pe rusește, să fiu sigură că am înţeles!...

Se execută fără tragere de inimă... Boje moi! Boje moi!... Apoi:

Frumoasă și distinsă doamnă, crezi că v-am convocat la o farsă?!... La o șuetă?!... V-am spus de zilele mele, cât de mult s-au împuținat!... Nu-mi cereți să vă povestesc ce se întâmplă în... cu mine, e suficient să vă comunic rezultatul, concluziile!... Încercați să nu-mi puneți întrebări fără sens! Cum adică să vorbesc altfel decât serios, foarte serios?! Dureros de serios!

Ce ziceți, domnule profesor?... Văd că nu păreți deloc mirat!

E greșeala noastră că ne-am așezat într-o țară așa de frumoasă!... Toți ar vrea să ne-o... E ca și cu femeile frumoase!... Multe rămân nemăritate! Nu le convine bărbaților o nevastă după care să le curgă balele la toți... Noi, românii, nu ne-am temut să luăm țara cea mai jinduită!... Avem bătăi de cap cu ea de când ne știm... Dracul ne-a pus?!...

Apoi: să ne-o ieie, domne, dacă se simt în stare s-o... s-o fută mai bine!... Nu mă deranjează! Dar s-o ia fără minciuni, fără intrigi, fără calomnii, fără lovituri de cuțit pe la spate...

Vorbea serios, domnule!... Ditamai Petre Țuțea!...

Dar totuși, ce era de comentat era că individul din fața noastră și-a dedicat viața acestui subiect: cum să ne-o fakă mai bine?!...

Parcă m-a auzit:

Soția dumneavoastră a făcut parte din... din proiect?

Soția mea nu știu dacă chiar a priceput cu ce mă ocup eu... N-a știut nici cât de mult am iubit-o! Pe mine nu m-a iubit, a iubit pe altcineva, și a știut că știu asta și că-i respect sentimentele...

Ceva tipic evreiesc! Mai ales la evreii din România!

N-aveam de ales... A crezut tot timpul că este folosită ca un paravan, pentru ce făceam eu, iar ea nu trebuia să știe prea mult!... A fost o persoană discretă... Înțeleg ce vreți să știți, dar...

Nu! Trecem peste întrebarea pe care v-am pus-o! E problema mea... Nu trebuia să vă pun asemenea întrebare... Sper să mă iertе!

Întrebare greșită?

Poate.

Nu este o întrebare greșită! E chiar foarte bună!... Dar voi reveni cu o completare ceva mai târziu! ...Trist pentru mine a fost că n-a știut niciodată cât am iubit-o... Nu m-a crezut în stare să iubesc...

Nu m-a crezut în stare să iubesc!... I-auzi la el!... Nu m-a crezut în stare să iubesc... Cumplit!

Altă întrebare?

Vă întreabă și Mandea ceva: titlul de înțelept al Sionului, cei șapte, chiar există, este folosit ca atare în mediile evreiești, în acte, de exemplu? Pe o carte de vizită?, era să zic, dar m-am oprit.

Trec peste această întrebare! Nu mă așteptam să mi-o pui tocmai dumneata!... Cum se zice asta pe românește? Mură-n gură, parcă. Asta vrei?! M-ai dezamăgit, domnule Ion! E prima oară când! Să nu se mai repete...

Măi, jivina dracului!... Hai, Svelto, ia pune-i tu întrebarea la care să cadă-n cur în loc de răspuns, imposibil de borît!... Skaji, daragaia!

Povestea celor doi frați ai dumneavoastră... Are vreo legătură cu... cu întâlnirea noastră de acum?...

Nu cade-n fund, dar nici răspunsul nu-l dă cu promptitudinea din ultimii zece ani!... Către Profesor: Ce ziceți? Eu sunt tot mai convins că femeile ar trebui să conducă lumea, sunt mult mai deștepte ca bărbații!... Prea deșteptei: Dragă Svetlana, ești extraordinar de...

...de intuitivă?

Da, de intuitivă. Ăsta-i cuvîntul! Ești meșter mare la vorbe, domnule Ioane Șeitane!...

Apoi schimbă faciesul, îl dă la smolit și continuă de dincolo de neguri: De la frații mei a început povestea căreia îi voi pune capăt azi, cu ajutorul dumneavoastră... Ohooo!... Ho-ho!...

Fii bună și spune-le și dumnealor despre frații mei. Eu, păru că zice mai departe, trec puțin pe lumea cealaltă, așa de tare se întunecă și se schimbă la fațadă. Curat metamorphozis!

M-am uitat la profesor, nu era deloc captivat de scenă. Vorba lui Cioran: trecerea precipitată în metafizic! Nu se producea și nu-l interesaseră niciodată poveștile, anecdotele personale, fără boltă, fără șanse de a se curba, metafizic! Fără dispută teoretică, de idei... Doi frați?!... Eu am avut vreo cinci, bașca surorile!, părea că citesc în ochii săi. Bitte schön, Frau Sveta! Să te ajut puțin? Ja wohl, moi daragoi muj! Domnul consilier achiesează și dînsul?

A!

Dă-i drumul, Ivanuşka!

Păi, îmi încep eu narațiunea, părând cu voia mea ezitant, cică să fi fost odată ca niciodată trei frați, unul mai evreu și mai fain ca celălalt, în Ghettoul cel vestit din Varșovia... Ce mândri le erau părinții cu așa feciori?!... Dar au trebuit la un moment dat, moment istoric, căci urma să înceapă Războiul cel și mai Mare decât cel Mare, au trebuit zic să-și facă bagajele și să plece cu toții spre Eretz Israel! Inevitabilă, proba probelor: trecerea prin deșertul moldo-valah, ca să ajungi în Ţara promisă!... A durat ceva tranzitul intestinal prin România... Atât cât familia să decidă că mai departe nu pleacă, rămân aici, în Israelul de rezervă! Mai bine ca aici nu poate să fie nicăieri în Ţara Sfîntă și plină de deșertăciunea din pustiu!...

...Atunci feciorul cel mai mare s-a gândit că este momentul să le spună adevărul, anume că el, de ceva vreme, încă din Polonia, nu mai era fiul lor și atât! Crescuse mare și era mult mai mult! Era unul dintre fiii cei șapte și cei mai mari ai Sionului! Și acceptase anumite obligații și ascultări, în schimbul cărora primise spre păstrare cele mai teribile secrete și însărcinări! Iar de ales nici el, nici ai lui nu mai puteau alege între Israel și altă direcție: cei patru, părinți și doi feciori, trebuiau deci să plece, musai să părăsească gura de rai bucovin și s-o țină drept înainte până în

deşertul Negev, la chibuţul unde sunt aşteptaţi să-l înfiinţeze... Fără dumnealui!...

Dumnealui, Eminenţa dumnealui, cel de faţă, rămânea însă să lucreze pentru chibutzul cel mare, universal, pentru care au făcut legământul cel biblic cu Domnul... Inclusiv niscai cercetări de specialitate etno la faţa locului.

Toată lumea n-a avut încotro şi au plecat unii, celălalt a rămas, cu toţii având inima cernită de griji şi presimţiri!...

Biata mamă, cât era ea de evreică, nu ştia, sărmana, cât de mult să se bucure de gradaţia cea nouă şi maximă a feciorului născut cel dintâi şi cât să se întristeze de imboldurile inimii, care-o îndemnau să rătăcească mai departe prin lume oricât, numai să rămână toţi laolaltă însă! Să nu se despartă nicicum frate mai mare de fraţii mai mici şi mai uşor de păcălit... Vulnerabili... Neajutoraţi pe lumea asta câtu-i ea de mare şi de rea!... Mai ales că amândoi se vădeau a fi nişte visători păguboşi... Nu semănau deloc cu fratele cel mare şi tare! Nu se vor descurca singuri! Nici măcar în Patria regăsită!...

Secondo tempo: şturlubaticul de război începe, cu alaiul său de poveşti miraculoase! Printre care şi povestea celor doi fraţi ajunşi la Mama Israel! Da, aşa zic unii evrei: Mama noastră, Israel!... N-o scot de la mine!... Mama lui, de Israel!...

...Ca fraţi mai mici ai celui mai mare fiu, cei doi se simt puşi pe fapte mari, pe isprăvi vetero-testamentare, Macabei şi alte modele, aşa că se oferă voluntari în Aviaţia Britanică a Majestăţii Sale, se antrenează asiduu şi, cu prima ocazie, fac un raid de toată frumuseţea la Ploieşti, via Gara de Nord, Calea Griviţei, pe care le bombardează la rând de mai mare dragul. Au avut grijă să ocolească însă bulevardul Filantropiei, aflat à coté de, chiar dacă au trimis din timp, la acea adresă, avertismentul ieşirii din Bucureşti la iarbă verde în ziua de 4, luna tot a patra, ora H, Anno Domini MCMXLIV... Am scris bine? 1944, adică. Sau în 1943? Când au bombardat aliaţii Bucureştiul?... De mai multe ori? Aha...

Nicio bombardă n-a căzut mai acana, în grădina Sionului, să-l scoale din morți pe unchiul Sașa! Doarme mai departe somnul de veci, neîntors, nederanjat!

În ciuda tuturor precauțiunilor avionul cu cei doi frați ai Sionului la bord este însă nimerit sub coadă și-i ia terebentina foc deasupra Câmpinei! Cei doi piloți nu se pierd cu firea, fac corect toate manevrele de catapultare și se trezesc în zbor lin parașutat deasupra Doftanei, Valea.... Ce priveliște! Ce...

Vreți mai scurt?... Nu vă place cum... Biiine!

...Sunt ajutați de sătenii din Brebu să se descotorosească de cearceafurile în care au fost găsiți înfășurați, și cu ce românească apucaseră să învețe în urmă cu patru ani s-au descurcat binișor, cât să nu ajungă cumva prizonieri la nemți, ci numai la români!... Nemții află însă ce pleașcă le-a căzut din cer și cer să-i ia la interogat pe britanici. Mai ales când au aflat că doi dintre britishii ăia nu prea fuseseră duși pe la biserică... Cu atât mai interesant fi-va interogatoriul! Sunt ai noștri! Dați-i încoace! Davai, davai! Ghelburda! Give me!... Știam și pe nemțește cum se zice!...

Românii au altă părere în problema respectivă și refuză să-i dea pe maramoi la nemțălăi! Cazul ajunge sus de tot, la Goering, care i se plânge lui Hitler, pe umăr, iar Hitler îl ia la telefonul scurt pe Mareșal... Îl ia din scurt pe telefonul scurt, dacă o fi existat așa ceva și pe vremea aceea:

Mare Mareșale, am mare nevoie de doi evrei tineri și fragezi. Îți dau un pol pe ei! ...Ștergea-te-ai la fundu-ți teuton cu polul tău, că eu pe evreii mei nu-i dau cu una, cu două!... Șterge-te pe bot și tu, cu toți evreii tăi!, se zice că l-ar fi blestemat Hitler pe Mareșal. Or să-ți iasă pe nas! Când ți-o fi lumea mai dragă!...

Până la urmă au căzut la ...șalom Alehem! Și Fuhrerul român a acceptat să-și trimită prizonierii evrei plocon Fuhrerului neamț, la interogatoar, dar, iar, însă, ci cu condiția ca pe teritoriul inamic

fiecare prizonier să fie mereu însoţit de un daco-roman deghizat în ofiţer român, care să asiste la orele de conversaţie şi să se asigure că nu-i vor învăţa nemţeşte cu sila! Prin constrângeri fizico-chimice!

Şi mai pe scurt: după o săptămână cei doi zburători s-au întors la Bucureşti, mai exact-exact spus la Predeal, unde erau găzduiţi boiereşte prizonierii aviatori sosiţi din Occident mon amour...

O întrebare pentru a toate ştiutorul: aţi ştiut că fraţii Eminenţei Voastre sunt prizonieri în România?... Eraţi în România! Când aţi aflat? I-aţi putut ajuta cu ceva? Prin cine?

Prin Gheorghe Alexianu! Prin Picky Vasiliu!... Dar am aflat de ei abia după ce s-au întors din Germania... V-aţi văzut cu ei? Da, la George Alexianu în casă! Aduşi cu toate precauţiile necesare, casa era bine păzită de nemţi, m-a dus rabinul Şafran, era bun prieten cu guvernatorul Transnistriei...

Aţi spus că Marele Rabin Şafran...

...Alexandru Şafran!

...era bun prieten cu George Alexianu?! Cel declarat criminal de război pentru asasinarea în masă a sute de mii de evrei?!

Da, erau prieteni!... Apoi i-am revăzut pe fraţii mei după 23 august, când au fost eliberaţi şi au mai stat cu mine câteva zile!... Nu i-am putut opri să zboare mai departe, în aviaţia britanică, până în 1948, când s-a declarat existenţa statului evreiesc! Au aterizat acasă într-un suflet!... Totaşa: în slujba Israelului mereu... Doar erau fraţii mei! De mine crescuţi!

Şi mai înainte de, în intervalul 23 august – 1 ianuarie 1948, nu s-a mai întâmplat nimic important? Nimic-nimic?!

Ceva important aţi zis?...

Îhî!...

Da, s-a întâmplat cel mai important lucru!...

Pentru cine important?

Pentru povestea pe care ne-o spui acum!...

Vă ascultăm! Inclusiv nea Petrache care părea acum ceva mai interesat de gogoșile cu care era servit!

A urmat, domnule profesor Ioan Șeitan, a urmat procesul Mareșalului!... Prea bine cunoscutul!...

Dumnezeule, cu ce oftat lugubru!

Am un prieten care susține că la procesul Mareșalului au fost condamnați la moarte și executați numai cei care au știut de dumneavoastră că faceți parte din heptagon!

Heptagon?!...

Adică că sunteți unul dintre cei șapte pitici uriași ai planetei! Dacă cei patru demnitari români nu v-ar fi știut ce hram purtați dumneavoatră, nu exista niciun motiv ca să... Și fac semnul ștreangului, făcut fular la gât! Harșt!

Ce urît se uită la mine!... De unde a scos pumnalul ăsta?!... Puteam să jur că nu este înarmat!...

Ai un prieten?... Acel prieten al dumitale, dacă mai e în viață, spune-i să nu se mai joace cu focul!... E sfatul meu, de catană bătrână...

Trec peste sfaturile domnului consilier și pășesc mai departe: În afară de cei patru, au mai fost și alți români care au știut cine sunteți?

Nu, nimeni, niciun român, niciun goim!

Goi sau goim!... Cum e corect?

Dumneata cum spui? Dați-mi un drop sau un drops?!... Dropuri sau dropsuri?...

Bravo! De unde...

De la Jacques Byck! Era mai... era deseori mai rafinat, mai subtil decât Graur al dumitale!

L-ați cunoscut pe Graur? Nu! Cum așa?!

N-a vrut el să mă cunoască!... Aflase cine sunt!

Aha! Aflase cine... Și?

Și ce?

Spuneați de procesul Mareșalului! Ce legătură are cu... cu noi?!

Are, căci eu i-am împiedicat pe Filderman şi Şafran să meargă la proces, ca martori ai apărării!... Le-am interzis, am intervenit cu toată autoritatea statutului meu!

Statut sau funcţie? E mai bine zis statut!... Şi s-a produs apoi marea... marea... încercare!... M-am trezit la Bucureşti cu frăţiorii mei, în uniforma Aviaţiei Regale, arătau ca nişte... nişte Feţi Frumoşi!...

Şi ce credeţi? De ce veniseră? Voiau, dragii de ei, şi vocea i se împiedică uşor în câteva lacrimi răzleţe, imediat evaporate, voiau şi ei să depună mărturie la proces în favoarea Mareşalului, a lui Alexianu... Veniseră şi în numele celorlalţi evrei aviatori, care au petrecut prizonieratul în România! Ştiţi cum a fost!

Îhî!...

Ştiam şi eu, mai bine chiar decât ei!... Ştiam cum au dus-o în România ca prizonieri şi, cu toate astea, nu i-am lăsat să meargă la proces!... Ei au insistat, a trebuit să intervin pe alte căi să nu fie admişi ca martori... Dar s-a ştiut că e mâna mea, nemernica!...

Tace. Aşteaptă să zicem noi ceva? Ce? Nu, domnule! Continuaţi, vă rog, domnule Şatan!

Mă execut cu o tot mai mare plăcere:

Taicalemeus-asupăratfocpemineşiperaţiunilesuperioare de care ascultasem!... A organizat apoi la Haifa un comitet de evrei din România, să-i ridice Mareşalului un monument... I-am dat şi lui peste mână! Tot cu mâna asta!...

Şi, buff!, o pocneşte de masă cu dosul, pedepsitor!... Cred că s-a auzit şi-n stradă! O să strice micofonul dacă mai dă o dată... Mă uit la Sve, ea la mine... Am înţeles acelaşi lucru oare?

Am auzit şi eu de acel monument, la ieşirea din portul Haifa, pe bulevardul care te duce în centru!...

L-ai văzut dumneata? Eu nu, dar marinarii din Constanţa... Colegul meu de la Mircea, Ruslan, are şi poze...

Bravo! Şi-mi vine şi mie să zic bravo văzându-l cât e de bucuros! Deci românaşii l-au recunoscut!... Băieţi deştepţi!...

Adică?

Adică au făcut, da, bustul Mareşalului, l-au montat, dar după o vreme autorităţile de la Tel Aviv au dat ordin de demolare!... Cineva însă, un evreu isteţ, poate că dumneata!, poate că eu!, le-a dat celor din comitet ideea să se schimbe numai placa, să pună numele unui general evreu care aducea puţin cu Mareşalul în poze!... Dar cei mai deştepţi evrei ştiu şi azi care-i adevărul... Pentru acei evrei, pour les connaisseurs, precum Ruslan al dumitale, acela este monumentul Mareşalului Antonesci, din Israel! La Haifa...

Domnule Şeitan, de unde ştiţi şi povestea asta? Nu-l poveste!... Mi-a povestit-o Boldur, ziaristul Boldur anul trecut!... Ziarist evreu! Plecat din România! Ne ştiam bine...

Evreul acela isteţ sunt eu, domnilor!... Dar tot evreul acela isteţ intervenise discret la guvern, nemernicul, să ordone demolarea! ...Iar pe faţă am intervenit ca să salvez situaţia... Am făcut-o pentru tata, să-l îmbunez!...

Să-l îmbunaţi?!

Pe scurt, de la procesul Mareşalului mi se trag toate!... Am primit o scrisoare semnată de doisprezece flăcăi, aviatori şi paraşutişti evrei, care îi datorau viaţa lui Antonescu!... N-am ţinut seama nici de scrisoarea aceea!... N-am predat-o judecătorului! Parcă turbasem!

Şi care este vina dumitale, dacă aveai indicaţii superioare! Cu Cahalul nu te pui, după ştiinţa mea!

Zelul!... Zelul a venit de la mine!...

Şi care era motivul? De ce trebuia neapărat să dispară Antonescu şi ai lui? Cumva regula cu fapta cea bună, să nu rămână niciuna nepedepsită!...

Pare că zice da, basculând din tărtăcuţa-i ca o pară mălăiaţă... Ce ziceţi, domnule profesor Ţuţea, de regula asta din Talmud: nicio faptă bună să nu rămână nepedepsită! Să nu existe om care să nu regrete faptele sale bune!... Toţi oamenii trebuie ajutaţi să-şi dea palme singuri pentru binele făcut altuia, altora,

şi mai ales pentru binele făcut adversarului, duşmanilor!...

Există asemenea regulă?!...

Ce-a fost în capul dumneavoastră, domnule consilier aulic?

Ziceţi de binele făcut de Antonescu sau Alexianu fraţilor mei?... Nu puteam să-l consider ca un gest personal, al mareşalului, faţă de doi tineri evrei... Nu venea acel bine de la persoana Mareşalului sau a guvernatorului... Venea de la faptul, impersonal, involuntar, pentru care nu aveau niciun merit, nu făcuseră nicio alegere, că erau români! Români şi punctum!, cum zice Eminescu al vostru. Aşa fuseseră crescuţi, adică dresaţi, să gândească, să reacţioneze româneşte! Dacă era vreun merit în asta, era al poporului român!... Care chiar şi merita să fie răsplătit pentru asta prin eliberarea de sub dictatura Mareşalului!...

Sve îl pune să repete ca să fie sigură că a înţeles raţionamentul! Abia aşa mă prind şi eu ce absurditate borîse prea înţeleptul: condamnarea lui Antonescu era, după mintea lui, un dar evreiesc făcut poporului român în semn de recunoştinţă pentru soarta blândă ce o au avut evreii în acei ani, în anii dictaturii antonesciene!... Mult mai blândă ca a românilor!... Ce este-n capul lui capo ăsta di tutti capi!

Unde-i multă minte e şi multă... Multă prostie sau nebunie?... Are multă minte, dar nu-i „tată" bună!, cum se zice la Sighii... Nu cumva îşi bate joc de...

Aşa am gândit atunci!... Îmi luase Dumnezeu minţile!... Ziceţi mai departe dumneavoastră, prea bună doamnă Svetlana. Până aici a zis tare bine Ioane Şeitane!... Mie mi-ar fi fost atât de greu să povestesc... Mai ales ce urmează! Şi vocea-i i se făcu nod în gât... Mi-ar face bine dacă dumneavoastră aţi povesti cele ce urmează!... Şi un oftat prelung, ca un şuer, slobozi în eterul încreţit de oroare.

Îşi ia şi Svelta avântul necesar.. Mai plină de elan. Respiră adânc, îmi găseşte privirile, se iţeşte din ele şi let's go, ca-ntr-un duet duios, când ea, când eu! Ea:

În însoritul și ferice de tine, Israele!, faptele de eroism ale celor doisprezece aviatori și parașutiști care s-au luptat cu hidra ghitleristă pe firmamentul cerului valah, strivindu-i sub călcâi beregatul, au invadat toate manualele școlare, toate televiziunile, toate etcetera din Israelul străbun! Eretzul!...

Prin consens național celor doisprezece li s-au decernat și conferit și acordat cele mai înalte decorații și medalii iudeo-israeliene. Pentru a li se înmâna înaltele simboluri cât mai festiv, s-a organizat o mare sărbătoare, un miting aviatic internațional, inclusiv cu participarea unor camarazi anglo-americani din escadrila în care luptaseră și eroii noștri!... Ce de lume de pe lume s-a adunat!...

Pentru invitații speciali s-au ridicat două tribune: una mai mică, dar mai vizibilă, mai răsărită, bogat împodobită, pentru cei doisprezece eroi, alta, mai acana, neîncăpătoare pentru invitații acestora, familie, prieteni, rude și oficialități, corp diplomatic etc. Ceilalți, zeci, sute de mii, umplutura, împânzeau câmpul din latura de Nord a aerodromului Ben Gurion, încă în viață la acea dată, dirijând cu autoritate festivitățile. Cuvîntări, marșuri militare, paradă aeriană, urmate de focuri de artificii cum nu se mai văzuseră de pe vremea lui David și Solomon!

...Urmează, vă avertizez, imagini șocante pentru cititori: un samaliot mai năbădăios, ***un trouble fête***, cum i-a zis George Ivașcu domnului Ioan Șeitan aici de față, cu ocazia centenarului Tudor Arghezi, avionul zic, a încurcat căile Domnului și a luat-o razna pe una nemaiumblată, la al cărei capăt se afla taman tribuna de protocol zero virgulă zero, cu toată duzina de eroi fără pereche, zdrobindu-i pe piloți și parașutiști mai ceva ca-n scenariile antiaerianei nemțești, de care scăpaseră în timpul războiului în zeci de confruntări pe viață și pe moarte. De data asta, dar nu într-o confruntare, ci în plină și fericită și pașnică sărbătoare a întregii suflări evreiești, au pierit în flăcări cei mai iubiți doisprezece Feți Frumoși dintre Macabei... Cei mai viteji

Cei mai evrei dintre evrei!... Şi asta în văzul concentrat şi focalizat al întregii jidovimi!...

Văleu!...

Şi bietul Ţuţea încremeni cu privirea pe adversar, cerşindu-i să infirme scenariul prea... Nu întrerupeţi, vă rog, veni răspunsul de peste mări şi ţări...

Iată!, au strigat fericiţi şi edificaţi încă o dată evreii cei mai atei, printre care şi eu: unde vă este Dumnezeu la care vă închinaţi ca proştii de cinci mii de ani?! Ce fel de Dumnezeu vă mai este şi acela care îngăduie asemenea cumplit de nemeritată tragedie?!... Cu ce Ţi-au greşit, Doamne, cu nimic, nimic, nimic!, copiii aştia frumoşi ca nişte arhangheli!... Sau mă-sa şi ta-su ai fiecăruia! Cu ce te-au ofensat atât de tare ca să-i pedepseşti pe bravi copiii lor?!... Pe toţi, Doamne?! Toţi?... La ce ţi-au trebuit?! Doişpe, Doamne, şi toţi doişpe?!...

Una din două, dacă există Dumnezeul de care tot latră rabinii noştri ori behăie preoţii lor, acel Dumnezeu este mai rău decât însuşi Diavolul, este Diavolul în persoană, ceea ce este absurd şi contrazice punctul de plecare! Şi mult mai logic e să vedem în această tragedie mâna hazardului... Totul este hazard şi întâmplare! La nimereală! La plezneală! Aşa este rânduită lumea asta! Un haos dezlânat şi fără nicio noimă! E atât de fără sens ce s-a întâmplat la acel miting aviatic încât numai lipsa la apel a lui Dumnezeu mai poate da un sens şi o explicaţie celor petrecute!...

Eu, zice Sveta mai departe, eu, adică 07 ăsta, care o asculta cu privirea în pământ, pierdută în hăuri subterane, infernale, eu, de-aici din România, m-am ferit să mă gândesc la cele ce aflasem că s-a petrecut, cu cei doi fraţi ai mei în tribuna făcută foc de artificii, şi cu părinţii lor, maicale şi taicale mei, aflaţi în tribuna de alături, în loja cu vederea cea mai bună spre locul din care cei doi băieţi, frăţiorii mei, le-au tot făcut cu mâna, o vreme, până s-a trecut la partea cu surprize a programului, iar din zâmbetele

lor fericite, de ştrengari puşi pe şotii chiar şi în cele mai solemne momente, iată, cu legendarii Ben Gurion şi Golda Meir de faţă, lor le arde de prostii copilăreşti... Ştrengarii! Scumpii mamii...

Şi după o clipită numai, nici măcar amintirea acelor incurl, icnete şi rîsete zăpăcite nu mai rămăsese decât fum şi flăcări din zâmbetele lor fericite... Să te tot miri că n-au înnebunit cele douăsprezece perechi de părinţi! Fuseseră până atunci cei mai fericiţi părinţi din toată jidănimea, săraca de ea! Săracii de...

Iar când am primit vestea că măicuţa mea pe mine mă consideră vinovat de moartea lor David şi Josef, ba chiar şi a celorlalţi, a tuturor, nu m-am gândit o clipă că biata mama ar fi înnebunit! Avea perfectă dreptate!

Şi care era legătura ce aveam eu, din Bucureşti, bulevardul Filantropiei numărul coişpe, cu avionul prăbuşit cu atâta exactitate astronomică pe aerodromul Ben Gurion?!... Degeaba mă ferisem de gândul ăsta, care mă trăznise şi pe mine încă din prima clipă, când am aflat vestea care a cutremurat tot Sionul: eu i-am ucis pe toţi doişpe!... Mi l-a trimis şi mama în plic timbrat şi mi l-a înşurubat pentru vecie aici!

...Şi Sve, povestitoarea, cu milă şi cu buricul degetului mijlociu bătu în bolta delicată a frunţii. Intră!, mi-a venit să zic...

Eu i-am ucis pe toţi doişpe şi mai ales pe cei doi fraţi ai mei!... Numai eu şi mama şi tata ştiam asta... În tot Israelul! În toată evreimea cea nenumărată vreodată numai noi trei ştiam de ce avionul acela blestemat a ales să se înţărâneze în locul cel mai al dracului de potrivit cu putinţă!...

Curând, mama s-a prăpădit şi ea, de jalea celor doi feciori... Iar tata a avut grijă să mă înştiinţeze, în următoarea şi ultima scrisoare, că eu sunt de vină şi pentru moartea mamei...

Ştiam şi eu!...

Iar pentru dînsul, bietul tata, că trăieşte în continuare fără niciun rost şi niciun copil, căci eu nu mai contez, nu mai sunt progenitura lor, tot eu sunt de vină şi pentru asta, pentru viaţa

prea mult prelungită a tatei! Zadarnic se roagă la Dumnezeu să-i scurteze zilele! Dumnezeu îl pedepseşte pentru ticăloşia fiului cel mare, mare sculă sionistă! L-a pedepsit să trăiască, iată, s-ar putea să mă prăpădesc eu şi, probabil abia atunci, bietul tata îşi va dobândi liniştea!... Când va afla că lumea a scăpat de mine...

Mă grăbesc să mor!, adăugă nefericitul atotputernic...

Şi care este vina dumitale?, clipi nea Petrache cu cunoscuta-i candoare, ca şi când nu înţelesese nimic.

Poate că-i vina mea că nu s-a înţeles, se scuză Svetlana. Nu am fost suficient de explicită?... Fii atunci!, am conjurat-o eu.

Domnul consilier se consideră vinovat pentru că i-a împiedicat pe aviatorii evrei să-i ia apărarea la proces mareşalului Ion Antonescu! I-a oprit să vină şi să povestească în faţa Tribunalului Poporului cum i-a genocidat de bine Antonescu cu tot neamul lui de criminali de război!... Nici unul din cei peste o mie de prizonieri n-a murit în prizonierat! Domnul consilier consideră că Dumnezeu a pedepsit duzina de eroi pentru absenţa lor la procesul Mareşalului... Ba chiar pentru moartea Mareşalului... Şi a celorlalţi trei, Alexianu...

Mai zi o dată, mai zi de zece mii de ori, te rog!...

I-a pedepsit pe evrei omorându-i pe cei doisprezece aviatori?...

Sau invers!

Nu, n-a fost o simplă coincidenţă! Un accident aviatic! A fost un semn divin, ceresc, dumnezeiesc! Mi-am dat seama imediat că asta a fost! A fost prima oară când m-am cutremurat dinaintea evidenţei supreme! Nevrednicul de mine...

A fost o mirabundă!, decid eu sentenţios şi irevocabil. Dar cuvîntul meu trece iar nebăgat în seamă, nimeni nu mă întreabă ce am vrut să spun? Ce-i aia mira... cum i-am zis?...

Dar nu mă las eu să fiu neluat în seamă şi trăznesc din înaltul cerului, cât se poate de suav: Nu cumva până atunci eraţi ateu?!...

Mai-mai să intre în pământ prin coşul de răchită! Icneşte din greu, l-am făcut KO cam fără să vreau! Nu m-am aşteptat la... Întinde mână ezitantă spre paharul de apă, câteva sorbituri îl scapă de piepţii cămeşii, îmi pare tare rău, dar... dar uite-l că îşi revine. E tare, căzătura!

...Şi tot semn îmi vine de la tata, că vrea şi nu reuşeşte să moară!... Îl citez pe Mozes Gaster: care este pedeapsa pe care au primit-o cei care s-au făcut vinovaţi de condamnarea la moarte a lui Iisus Hristos?... Hai, că voi sunteţi creştini cu vechime, de dinainte de Iisus, trebuie să ştiţi mai bine decât mine cum au fost pedepsiţi acei ovrei nenorociţi!...

Mă uit la domn profesor, dar nu găsesc decât nedumerire şi mirare în privirea cu care mă cercetează, şi ea intrigată. Ce vrea jidovanul ăsta de la noi?!

Ne ia cum iei la şcoală loazele care trebuie ajutate să dea răspuns la întrebarea de pe biletul de examen: Este vorba, băiatul tatii, de o credinţă populară, ţărănească, românească! Eh?... Care îşi imaginează care a fost pedeapsa cuvenită şi primită de cei care l-au răstignit pe Mântuitor! După mintea românului cea mai românească!... Voi nu sunteţi români? Ba încă dintr-ăia verzi!... Vorbiţi atunci!... Care a fost pedeapsa din imaginarul popular şi românesc?

Vorbeşte Svetlana în locul nostru: Interesantă problemă!... Cum au fost pedepsiţi ne-oamenii care s-au făcut vinovaţi de cea mai cumplită crimă din storia umanităţii: deicidul! ...Am spus bine?

Aşa comentează şi Gaster: este singura teologie populară care ridică această problemă! Atât de logică totuşi! Teologia ţărănească daco-romană! Valahă!...

Şi de ce este pentru dumneata important cum i-a pedepsit Domnul Dumnezeul nostru al tuturor şuţilor de pe lumea asta pe şuţii care l-au ucis şi batjocorit pe Fiul Domnului? Şi ce legătură are cu povestea noastră, cu tatăl dumneavoastră...

Pentru că i-a pedepsit ca pe tata!... Să nu mai moară niciodată! Aşa i-a pedepsit şi Dumnezeul vostru!... tună vocea răguşită peste toată dumbrava fermecată!

Ia te uită!... Asta-i chiar...

Să nu mai moară niciodată?, ca un ecou, vocea lui nea Petrache, îngândurată rău: să nu mai moară niciodată!...

Ce părere aveţi de mintea românului cea... Eu ceva atât de subtil nu am găsit în toată...

Mda!

Când astă vară am găsit consemnarea asta în hârtiile lui Gaster am înţeles câtă dreptate are tata să mă facă vinovat de zilele chinuite cu care i-am prelungit suferinţele din această viaţă...

Mda! Nu avea cum să nu vă atingă asemenea... Cum de n-am ştiut de această credinţă... Nici măcar de la maica n-am aflat-o... E cumplită! Noroc cu Gaster că a...

Eu am luat-o ca pe un semn!... Încă un semn! Ce părere are domnul profesor de românologeală?

Tac şi calculez: dacă le-aş povesti varianta auzită la New York şi aş consemna-o ca pe încă o mirabundă de-aia de care ei nu vor să ştie nimic, i-aş strica plăcerea cu care s-a bucurat că ne învaţă el pe noi cum e cu românii ăştia! Că ştie el mai bine decât noi cât sunt românii de...

Ce chestie?!... Nu cumva ayatolahul Mitică s-a cunoscut vreodată cu arătarea din cimitir?!... Ar fi... Dar sunt prea obosit ca să mai cercetez şi pista asta, aşa că zic şi eu, chipurile doct: Viaţa ca pedeapsă? Credinţă tipic geto-traco-dacică!... De la Zamolxis cetire!...

Încă un semn!

Zamolxis?

Ultimul semn de care mai aveam nevoie!...

Zamolxis?, insistă Sve-a-ta.

N-ai mai auzit de Zamolzis de când te tot fâţâi pe cataligele tale prin capitala lui Burebista?!

Nu. Cine este?... Lasă, îți explic eu între patru ochi și între două...

Ați fost la proces, domnule profesor? L-ați cunoscut pe Mareșal?

Numai pe George Alexianu, mi-a fost profesor de drept administrativ!

Ehe, ce om!... Ați avut și voi, România o... o colonie! Transnistria... Păi ce-a făcut acolo profesorul George Alexianu a... a...

Vă spun eu ce a făcut! Ne-a făcut de rîsul Europei...

Sigur că da! Asta am vrut și eu să spun!....

Atunci zi dumneata!...

Ați avut și voi ocazia să intrați în istorie ca cuceritori, cu un masacru, două, un pogrom, ceva mai... După tipicul consacrat! Aveați toată Transnistria la picioare!... Pusă la pământ de hoardele iudeo-bolșevice în retragere!... Și voi, românașii mareșalului, ați... ați pus-o pe picioare!

Ce-i drept, și cu mâna de lucru evreiască!...

Mi-e teamă, domnule profesor, că nu știți chiar totul!... Iar eu am știut de la început totul și nu a contat! Cum să nu mă bată Dumnezeu?!... Ba m-a bătut prea puțin... E drept că mai mult nu avea cum! Nu mai aveam eu cu ce plăti!...

Înțeleg că tare i-ați mai urît pe români!...

N-aș putea spune... A fost mai mult o sarcină de serviciu, domnule profesor!

Să știți, pentru exactitate, că nu mi-s profesor! În viața mea n-am ținut un catalog în mână!

Și, atunci, cum să vă spun? Învățătorule?!... Vi se potrivește și mai bine... Că v-au închis ca să nu mai faceți propagandă legionară la colț de stradă, pe șoptite, la urechea primului naiv dispus să vă asculte... Și la pușcărie vi s-au pus la dispoziție sute de studenți pe care să-i învățați românia!...

România ați spus?

Da, dar fără majusculă. Nu-i bine spus?

E nemaipomenit de bine spus! Oho!... I-a învățat românia!... Măi... Ăsta... ăsta nu cumva a ascultat ce-au înregistrat microfoanele din colivia new-yorkeză?!...

Spuneți-mi, ați fost vreodată mai fericit ca la pușcărie?

Mai fericit ca la pușcărie?!... Ia te uită, șutu', ce întrebare mișto a putut să pună!...

Aveți mare dreptate, în temniță am trăit clipe de extaz, sublime!... Cui să-i mulțumesc din inimă partidului?!...

Nu partidului! ...Clipe de extaz ai zis?... Așa-mi povestea și Nicu Steinhardt... I-ați fost naș, mi se pare.

Am impresia... Ezită. Dar se decide, fie ce-o fi: Am impresia că ar trebui să-ți mulțumesc și dumitale pentru cei 13 ani de fericire deplină și nesperată!...

O-o!... Se îngroașă gluma! Ia să vedem cum iese măgarul dintre corzi! Nu neagă, nu contestă, ci constată, comentează fără nicio implicare emoțională, treișpe ani ce reprezintă față de eternitatea Sionului?! Aproape ca pe o destăinuire:

Domnul meu, ca de obicei: Cherchez la femme!...

Asta n-o cred!

N-ați înțeles bine: nu a avut niciun amestec, sărmana! Eu m-am... Cu gândul însă la ea, la dînsa... Cherchez la femme din capul meu! Din gândurile mele! Am fost atât de nerod să-mi închipui că... că ochii care nu se văd se uită... Ăștia-s ochi pe care să-i uiți?! Și se belește la Svetlana, arătând-o și cu degetul, aproape acuzator. Nu-i așa că seamănă cu privirea ei?!...

Ce-a fost asta? O glumă?! O glumă, pare să spună reacția calmă Sveiței. O privesc cu drag, ea la fel, ochi în ochi, ce căutăm noi aici?! Aici e locul nostru?!... Hai sub streașina de stuf, să ne haidem cu năduf... Ochi în ochi... Într-un cuib numai de puf!... Cât mai e încă zăduf... Uf!

...Nu știu dacă aș fi putut să vă scap de arestare, de persecuții... M-a rugat ca pe... I-am promis, dar nici n-am încercat

măcar... Şi mult bine v-am făcut!, dar fără voia mea... Voia mea a fost alta... Şi a ieşit taman pe dos!...

Nu sunt sigură că am înţeles!...

Păi ce se alegea dintr-un Petre Ţuţea fără stagiu de câţiva ani buni la Canal sau Aiud?!... Un Petre Ţuţea scăpat de puşcărie prin protecţie de fuste!... Ce mai rămânea din legenda lui Petre Ţuţea?!... Învăţatul Neamului! Învăţătorul Neamului!...

Mă fac că nu înţeleg: mai suntem şi noi pe aici, mari maeştri cântăreţi! Înduraţi-vă, să pricepem şi noi învăţăturile voastre!

Nimic! Nu m-a auzit parcă!

Am vrut să vă fac mult rău, dar a ieşit mult bine... Credeţi că intenţia contează sau rezultatul?!... Cumva şi paradisul este pavat cu intenţii? Intenţii criminale însă?!... Mai am vreo şansă?

Depinde ce urmăreşti.

Ce să urmăresc? De ceva vreme, încerc să-mi iau revanşa, să schimb macazul şi să dreg răul făcut altora... Vouă!

Răul făcut nouă, românilor?

Binenţeles...

Şi ce vă împiedică? Mă împiedică rezultatul! Vreau să fac bine, vreau, de-o vreme, vreau binele aproapelui meu român, al fraţilor mei români, şi mereu iese rău pentru voi, sărăcan de voi, sărăcan de mine... De parcă nu vreţi să mă recunoaşteţi de frate... De ce nu vreţi?!... Doar ştiţi aşa de puţin din răul pe care vi l-am făcut... Nimic nu ştiţi!

Dacă, aşa cum spuneţi, răul s-a întors în bine, nu e nicio problemă să te... să te iubim ca pe un frate!...

Şi vice-versa!

Adică?

Binele pe care în ultima vreme încerc, dar nu vi-l pot face... Căci se răsuceşte şi devine pentru voi un rău şi mai mare decât binele dorit, intenţionat.

Domnule consilier...

Ce este, magnifică povestitoare a neputinţelor mele?

Nu vreți să dați și un exemplu în acest sens? Despre încercarea eminenței voastre de a face un bine și cum ați eșuat...

Pricep că știe ea Svetuța despre ce poate fi vorba!

...Că am eșuat nu ar fi grav să se aleagă praful de intențiile mele, dar se metamorfozează fără voia și controlul meu într-un rău negândit de mare, de dureros pentru ceilalți!... Pentru românii de voi!...

Un exemplu!

Un exemplu?...

Tăcu apoi, parcă pentru a-și lăsa gândurile să scormonească mai adânc în trecut...

Un exemplu mai proaspăt, neexpirat, bag eu. Să n-o luăm iar de la Traian și Decebal!...

Ce-ți veni cu Decebal al...

Nu m-aș mira să aflu că bădița Troian a avut vreun consilier evreu sau un cămătar evreu, de la care s-a împrumutat și nu mai avea de unde să-i dea înapoi guldenii, iar ovreiul rătăcitor pe coaja pământului, atât de îndurătoare, aflase și de aurul dacilor, așa că i-o fi șoptit lui Trăienică cum să se pricopsească. Fără să știe că în felul acesta declanșează etno-geneza adevăratului popor ales!...

Taci, soro!... Adevăratul popor ales?

...Ce pumni în cap și ce șuturi în cur o fi luat bietul jid de la Cahal, peste câteva sute de ani, când s-a văzut ce-a ieșit, dar era prea tîrziu! Făt Frumos fusese făt-at... Ce ziceți?

Niciun efect! N-au urechi pentru aiurelile mele, nu le-au auzit, numai pe Svetlana o aproape bușește rîsul. Nici domn profesor nu mă bagă în seamă, mereu sobru și ușor mirat, confuz, de două ore ascultă numai prostioare muierești. Mai stăm mult?

Eu decid?!... Tu deicizi!

...Am vrut să răscumpăr minciunile și prostiile spuse la proces și cu alte ocazii despre evreii din Iași, despre Transnistria... Pogrom, genocid... Ne-am jucat cu vorbele cele mai grele, vi le-am turnat în cap ca pe lături, vi le-am atârnat de coadă să

zdrăngănească la fiecare pas... Pas cu pas să vă urmeze... Ca niște zurgălăi lugubri...

În urmă cu câțiva ani mi-a venit mintea la cap. Am zis chiar, ateul de mine, că m-a luminat Dumnezeu!... Iar acum pot spune că dacă nu rămâneam aici, printre amărîții de voi, eu muream ateu! Nevrednicul de mine!...

Vorbă mare!, punctez eu, vorbă mare! Aferim, bre! Ți-a trecut ateismul, deci! Te-ai făcut bine? Ce hapuri ai luat?! Ești sigur că ți-a trecut? Analizele, ultimele, cum ți-au ieșit?

...Și așa s-a născut precum Atena din creierașii lui Jupiter, proiectul cu care am vrut să mă spăl de toate păcatele... Eu, oftă baracuda, ca înțelept al Sionului, poate cel mai!, cu cele mai complicate și dificile însărcinări și proiecte, am clocit cel mai potrivit și mai spectaculos scenariu pentru revanșa jidovească în meciul lor cu neamul românesc, cel atâta de... atâta de...

...atâta de cum?... Hai! Curaj! Zi, dracului, odată, atâta cum suntem de?! Neamul nostru românesc cel atât de... de... de...

De îngeresc...

Îngeresc, ai zis?! Îți bați joc de noi?!

Și care este revanșa proiectată de dumneata, domnule consilier?

Zi dumneata, prea nobilă doamnă!

V-am spus eu că știe ea ce știe?!...

Domnul consilier și-a pus la bătaie toată puterea de convingere și tot prestigiul la ceilalți șase din cei șapte înțelepți ai Sionului, a purtat lungi colocvii cu neadormiții din B'Nai Brith și alte Cahaluri mondiale, ca să trimită soli de pace și prietenie la București, pace și înfrățire între popoare, pentru a prezenta solemn de tot recunoștința și gratitudinea evreimii mondiale față în față cu reprezentanții poporului român în frunte cu tovarășul Nicolae Ceaușescu, prea fiul neamului său. Iar în onoarea poporului român se va planta un codru verde în inima Jerusalimului, căci poporul român urmează să fie declarat drept

cel mai drept între popoare, cu cea mai consistentă contribuţie la salvarea onoarei şi demnităţii planetare!

Când asta?

În timpul dictaturii Mareşalului Ion Antonescu!

Nu asta am întrebat!... Când se va ţine marea parascovenie?

La primăvară, când se va inaugura Casa Poporului Român, cea mai mare clădire din lume, pentru cel mai cel dintre popoare!...

Cel mai tare din parcare!

Chiar să fie cea mai mare clădire? Este, domnule profesor!... Ca un oftat a spus-o! Întristat parcă. Întristat de ce? De ce urmează să ne mai spună?...

Cred că ştiu ce urmează să ne mai spuneţi!

De unde să ştii dumneata ceea ce eu am aflat abia zilele trecute... Şi numai eu ştiu!

Prin deducţie! Căutând şi găsind explicaţia acestei zile şi a chipului dumneavoastră atât de sumbru umbrit de gânduri prăbuşite la pământ!... Tare vă mai dor!

Hai să vedem şi minunea asta!

Hai!

O clipă!

Vă rog!

Dar Nicalai al nostru cunoaşte toate aranjamentele astea?

Binenţeles! A lui, se zice şi crede şi el, a fost ideea!... L-a chemat la ordin pe rabi Mozes şi a întrebat cam cât sunt dispuşi evreii să ofere pentru a li se accepta scuzele! Pentru a-i ierta pe evrei pentru toate minciunile şi trădările cu care au păcătuit faţă de români! Toate!

De mâine, le-a zis Ceauşescu, veţi putea minţi din nou, căci fac tabula rasa de tot răul ce ne-aţi făcut până acum. Dar asta numai după! După ce vă spovediţi public, şi vă rugaţi frumos de iertare dinaintea tuturor românilor! Îi adun eu pe toţi! Unul n-o să lipsească!

Așa a spus Ceaușică fără frică?

Așa zis-a!

Mânca-l-ar tata!...

Poftim, domnule Ioane! Te ascultam!

Deci ați convins toată liderimea evreiască și planetară să se încline cu evlavie și recunoștință dinaintea omeniei românești... A prostiei românești!... Proști de buni, parcă așa circulă în ivrit o vorbă despre românii de noi...

Nu în ivrit, ci în idiș! Și nu despre români, ci despre moldoveni!

Buuun și idiș-șprachele! Chiar mai bun, mai autentic!

...Și aici fusese momentul cel mai potrivit să dau cu el de pământ până la gât să-l fi împământat: cu ce obraz mai vreți să faceți istorie planetară când voi n-ați fost în stare să aveți și voi o limbă mai acătării?! V-ați lepădat de limbăul în care ați conversat cu însuși Adonai și i-ați promis marea cu sarea!... Și-acum veniți cu alte promisiuni?!... Cine să vă mai creadă?!...

...Nu vă întreb cât de greu v-a fost, ne este ușor să înțelegem că un asemenea aranjament vine în răspărul întregii istorii și tradiții evreiești, partea urîtă a acesteia! Partea diabolică, îndrăcită, a iudaismului! Am zis bine?

Până aici, perfect!... Partea îndrăcită a...

Când ați discutat toată povestea asta cu ceilalți șase șeptari, nu-i așa că v-ați mirat cât de ușor cedează și vă aprobă proiectul?... E adevărat?

Ești dracul gol, Șeitanog(l)ule!...

Nu vă pripiți! Abia mă pregătesc să-mi dau drumul!...

Nu mai știu pe altul căruia să i se potrivească atât de bine numele!...

Să vă fac cunoștință cu ayatolahul șeitanilor?...

N-are cum să fie mai al drăcuțului ca tine!... Sve confirmă amuzată, spre încântarea preopinentului: Ce noroc să te cheme exact ce ești!...

Dar pe mătăluţă cum mama dracului te cheamă altfel decât ce eşti?!... Dar mă abţin şi continui: Vnimanie, vnimanie! Achtung, achtung! Măriţi atenţia cu fiecare silabă auzită! Căci fiecare este ne-mai-auzită!... Deci:

V-aţi mirat, dar n-aţi băgat de seamă că cei şase colegi de şeptică, în spatele dumneavoastră, îşi făceau cu ochiul şi-şi dădeau coate, complice şi în batjocură, cădeau adică la altă înţelegere, alt proiect. Zicem ca nebunul şi facem ca noi! Căci nu le convenea nicicum planul dumneavoastră!...

Cum să renunţe ei la o juma de milion de evrei, unu şi unu fiecare, victime ale fascismului românesc?! Plus taica Saşa, să nu-l uităm, neîngropatul de mai acana, lângă boschetul acela, vedeţi tufa de mătrăgună, aia!, mormîntul din stânga, ăla, bre! Cu el exact în cap suntem şase sute de mii unu, de evrei holocaustisiţi gata de români, pe toate părţile! De unde să mai scoţi alţii?!...

Aşa că în paralel cu ridicarea Casei Poporului Fraier de Bun, a început să se deruleze celălalt proiect! Proiectul de demolare!... Este în plină derulare! Termen de execuţie: finele anului! Ce nu s-a stabilit încă este procedeul: lapidare, linşaj sau înec în propria vomă?... Ca pe Marin Preda!

Cu Ceauşică mort, răs-mort dacă se poate, sindrofilia nu se mai ţine! N-o mai doreşte nimeni! Numai Ceauşescu nu mai putea, murea el de dorul unei chermeze tovărăşeşti! Ca-n anii tinereţii revoluţionare!... Să fie sănătos şi s-o facă el acolo unde se va afla la primăvară! Să nu ne invite şi pe noi că nu ne interesează! Se suspendă aşadar totul până la noi ordine. Inclusiv una mondială!...

Mă opresc să-mi trag sufletul... În jurul meu priviri fel şi fel. Cea mai interesată pare năucită! Deci l-am ghicit bine!... Cea azurie şi jucăuşă, fascinată. A înţeles tot, domnule!

A domnului învăţător, greu de citit din dosul ochelarilor tociţi de câte au văzut la viaţa lor. Cealaltă privire mă cerceta cu asprime. Ai zis, îmi zice, te citez: zicem ca nebunul şi facem ca noi, ai spus!... Cine era nebunul ăla?...

De unde să știu eu?! Așa au zis colegii lu dumneavoastră! Ba asta au zis fiecare în gândul său, așa că eu de unde să știu la cine se gândeau?!...

Al dracului șeptar, s-a prins... Aștept ușor speriat de ce am spus, să văd dacă se prinde iar!... Nu! L-am dus cu vorba!...

Da, eu sunt nebunul care am imaginat... Am ticluit... Ca să mă simt împăcat cu Domnul, să mă simt iertat pentru... Și Domnul nu mă iartă!... Ba le dă colegilor mei de răutăţi ideea s-o facă şi pe cea mai mare, numai ca să zădărnicească marea spovedanie jidovească pusă de mine la cale...

Și pentru prima oară domn profesor intervine lămurit şi lămuritor şi pentru alţii: Ce înţeleg eu abia acum – deh, cu mintea românului cea înceată, înţeleg cine eşti dumneata! Eşti chiar aşa de mare sculă evreiască?!...

Am fost!

Eu am crezut la început că domnul profesor Şeitan se joacă cu vorbele! Aşadar, înţelept al Sionului, bre? Unul dintre cei şapte?! Măi, să fiu al... Stau eu de vorbă cu... Şi de când eşti mata ce ai fost? Sau mai eşti?!...

Din 1940, 25 decembrie...

25 decembrie?...

La ei, de Crăciun, se lucrează, domnule! Lucraţi tot timpul, ca viermii cei neadormiţi... De cincizeci de ani! Petrecuţi toţi aici!

Ce mare cinste pe capul nostru!...

Nu vă sfiiţi, domnule profesor, deşertaţi-vă sufletul de toate întrebările şi acuzele! Ca la spovedanie!... Spovedania mea însă! Eu sunt cel care vreau să mă spovedesc! Am impresia că nu s-a înţeles de ce v-am chemat aici! Vreau să mă spovedesc, să mă ușurez... Nu vă interesează?!... Vă spovediţi des, domnule profesor?

Cam la două-trei luni, când mă cheamă la Securitate să mă întrebe de sănătate şi cu cine m-am mai întâlnit!... Ce-am mai vorbit! Mă întreabă mai ales de domnul profesor Şeitan

ce a mai spus! De ce-l înjură pe tovarăş chiar şi la curs, în faţa studenţilor!...

Eh, exageraţi, domnule profesor! Aluziile nu-s înjurături!

Deci Ceauşescu a tratat cu dumneavoastră, Cahalul Suprem, să vă plătiţi datoriile de recunoştinţă aşa cum ni le-am plătit şi noi la băncile evreieşti, celelalte datorii... Exact-exact, rolul dumitale care a fost?

Păi, nu vă spusei?! ...Chiar aşa a zis, pe olteneşte! ...Ce spusăşi, neamule?!

A mea a fost ideea şi iniţitiva şi insistenţa! Nici Ceauşescu nu a ştiut că eu i-am indus – aşa se zice?, ideea. L-am lăsat să creadă că-i a lui... Cine ştie? Poate că o avea şi el în cap! Cred că aşa este cel mai corect, mai exact spus!

Gând la gând cu bucurie!...

Dar nu spusăşi destul de clar ce te mână în luptă pe dumneata, împotriva intereselor evreieşti!

Către Sveea: Mai explică-le o dată! O dată şi bine!

Impresia mea, acum, când povestesc, când scriu:

domn profesor Ţuţea pricepuse bine, dar îi făcea plăcere să mai audă o dată. Vorba găzdoiului: de zece mii de ori!...

Hai, Svelto, fii mai explicită. Pot să te ajut? Şi cu voce tare: Dacă domnul consilier îmi permite, rezum eu ce am înţeles.

...Domnul consilier permite! Pricepem asta din mişcarea obloanelor în jos, înceată şi prelungind clipa când rămâne în întuneric, cu jaluzelele trase şi nu mai vede nimic în jur! Parcă ochii, câteva secunde, trag aer în piept... Se sufocă de câte au văzut la viaţa lor până acum! Astmul privirilor!... Sau i s-o fi aplecat!... Apoi îi deschide, fixându-mă placid. Let's go, Şeitane!

Faceţi o mare greşeală, zic, domnule învăţător. Aceeaşi greşeală pe care o făceau şi colegii de ramură ai domnului consiler, cei şapte, minus unu, şase!... Există nişte interese evreieşti cu bătaie scurtă şi efect imediat, iar altele, cu totul altele sunt interesele evreieşti alalonga! (*à la longue*!) Primele

sunt false, înșelătoare, la mintea canaliei de pe uliţele Haiafei! Celelalte le pricep evreii mai greu, și nu toţi, din ăia șapte numai fo doi-trei, căci, orice ar zice unii și alţii acolo sus, evrei toţi, evreii sunt și ei oameni. Nu, nu exagerez cu nimic! Oameni am zis! Evreii sunt oameni! Mulţi dintre ei gândesc, puţin pricep! Iar ce este de priceput, domnul consilier le-a explicat de zeci de ori!

De zeci de mii de ori, în ultimii ani! Se auzi vocea scheunată a clientului meu.

Descoperirea dumnealui, la care l-a condus în brânci și cu șuturi în cur chiar bunul Dumnezeu: cea mai mare șmecherie pe lumea asta, domnilor colegi, este să fii corect, le-a spus, să fii băiat de gașcă, să nu minţi spre paguba altuia! Să nu juri falș ca să-ţi înfunzi adversarul nevinovat!... Numai că a ajuns cam prea târziu la aceste gânduri negre ca să mai poată... Aţi auzit ce zicea de zilișoarele 'mnealui, ce puţine i-au mai rămas!

O iei prea de departe, cardașâm Șeitan!... N-avem timp!

Domnul profesor nu suportă decât discuţiile cu un grad maxim de încărcare metafizică! M-a avertizat și Cioran, la Periș! Nu mai era nevoie, dar nu strică o dată în plus!... Pe domnul profesor nu-l interesează faptele, ci boltirea lor metafizică, dacă există! Dacă nu, închidem prăvălia și ne vedem fiecare de ale noastre! Așa-i, domnule profesor?

Domnul profesor se uită mirat la individul din faţa lui. Nu-i vine ușor să recunoască că n-a înţeles mai nimic:

Dacă de mine vorbiţi așa de frumos, am să vă rog să vă aduceţi aminte că nu de mine este vorba! Ci de domnul consilier! Am impresia, domnule profesor Șeitan, că nu vă daţi seama ce funcţie, ce statut are sau a avut domnul... Am avut!, ţine acesta să mai precizeze o dată.

Există întrebare la care să nu aveţi răspuns?...

Te joci cu vorbele, domnule Ioan!

Tot Sve, săraca, mie: Nu-ţi dai seama că avem la dispoziţie câteva ore, nu multe, ca să profităm de o ocazie unică, la care nici măcar nu am visat vreodată?!... Fii mai... Trăncănești de...

Chestiune de stil, duducă! Nu mă deranjează! Nu poate altfel! Tradu mai departe, domnule Șeitan.

Tradu a zis?!... Măi, al dracului mai ești!... Mi-a plăcut și chestia cu stilul! Mda! Se face tot mai plăcut, uriciunea!...

Zic deci: Domnul consilier, al cărui nume mai departe nu-l știe nimeni, a clocit un ultim plan, o ultimă făcătură de-a sa, de data asta însă în răspărul unei vieţi de om neom: să-i aducă pe ovreii săi la București cu căciula în mână și cu năframa-n vârf de băţ, să cerșească respectuos permisiunea de a le mulţumi românașilor pentru, mai întâi cei doi piloţi plus încă vreo zece parașutiști, și pentru ceilalţi vreo câteva sute de mii de evrei care au avut norocul porcesc de a-și petrece WW2 pe plaiuri mioritice... Nu se știe cu ce argumente și-a convins colegii și subalternii din ditamai B'Nai Britheagul, cum că pentru jidovime ar putea fi un gheșeft mult mai mare decât toate dacă recunosc adevărul gol-goluţ și se poartă cu românii ca și când n-ar fi români românii și nici ei evrei!... Am zis bine?

Și? Au acceptat? Chiar vor veni la primăvară să... Parcă n-aș crede! E adevărat, domnule consilier?

Hai, spune-le și dumneata, cu guriţa eminenţei voastre!

E adevărat, da, că au acceptat, că au promis, că așa au bătut palma cu tovarășul! Dar m-au păcălit... M-am și m-au înșelat... Iar de plătit, plătește bietul Ceaușescu, veţi plăti voi!... Am vrut și eu să fac un bine și uite ce iese!...

Adică?... Ce vrei să zici, domnule... Să zică domnul Șeitan, zi mai departe! Zic!, că nu zice rău băiatul!...

Mie mi s-a făcut așa lehamite de ei!... De toată povestea...

Mda... Eu cred că, din respect și din motive medicale de compasiune – al dracului să fie cine n-a zis exact așa, dar nu s-a prins șeptarul!, ăia șapte minus cel de faţă au acceptat propunerea

domnului consilier galactic știind bine că Ceaușescu nu va mai prinde el să vadă cum dă colțul ierbii la primăvară!...

Numai că domnul consilier suferă la gândul că lucrurile s-au petrecut invers! Crede că! Că propunerea sa, pe care camarazii întru Sion nu puteau s-o refuze – ceea ce mă face să cred că dumnealui din toți ăia șapte e sau era ori a fost cel mai coios!, primul inter pares, cel mai tare din parcare și cel mai greu de refuzat de ai săi, așa că i s-a acceptat propunerea, asta în față și de ochii săi cei urduroși ai domnului consilier! Iar pe de altă parte, pe la spatele aceluiași domn consilier, pentru că nu le convenea la nici măcar unul Primăvara de la București, cum ar fi urmat să se numească în istoria universală evenimentul, și pentru ca să-l anuleze pe eveniment, au declanșat procedura de eliminărescu pe tovărășescu de Ceaușescu cât mai urgentescu!...

...Așadar, bietul om aici de față suferă câine-câinește la gândul că Ceaușescu va pieri din pricina ideii dumisale, a inițiativei domnului consilier, de a se face cunoscută lumii întregi prestația angelică a Mareșalului...

Și de unde ideea asta năstrușnică?! Din încredințarea domnului consilier că catastrofa aviatică care... în care au pierit toți acei aviatori nevinovați ca niște miei pascali, este pedeapsa, este doar începutul pedepsei cu care Dumnezeu pleznește la fund și peste bot lipsa excesivă de recunoștință evreiască față cu milostivenia și omenia românească, excesivă și dînsa... O să vă coste înzecit tot ce vreți să le faceți românilor!, le-a strigat domnul consilier la ultimul sanhedrin! La meetingul aviatic a fost numai începutul! Belzebuților!

Începutul!... Bine zis!... Așa trebuia să zic!

Chiar vor să-l dea jos pe Nicalai?... Îs nebuni?!

Nicalai ca Nicalai!... Nu-i decât un om, un om bătrân și bolnav!... Mai bolnav decât mine... Dar este cumplit ce urmează să urmeze după decapitarea lui Ceaușescu!... Voi urmați! Voi!

Care noi? Voi!

Se uită la mine domn profesor, eu mă uit la dînsul, noi suntem! De noi e vorba! La noi doi s-a uitat!... Sve pare că ştie mai multe şi nu aşteaptă explicaţii!... Le-a primit mai de mult, la Petersburg... A venit cu ele la Bucureşti... Dar cine s-o creadă?!

...Nici acum nu mă crezi, daragoi moi?! Darling! Caro mio! Cheri!... Ce-aş putea face pentru voi?... Aşa ceva citesc în ochii cu care încearcă să ne oblojească pe amândoi... Pe amândoi românii de noi! De noi e vorba, de noi românii din acest cimitir... Doi la număr! Asta a spus! Că fi-va cumplit ce va fi să fie când Ceauşescu n-o să mai fie! Ce naiba vrea să spună?!...

O veţi păţi voi rău de tot! Ce se întâmplă acum la Timişoara, dacă nu m-am ramolit de tot, este începutul!... Ce se întâmplă? La Timişoara?!

Numai că pe noi, pe evrei, dacă asta ar putea să fie o consolare pentru voi!, o să ne coste şi mai mult! Asta nu pricep colegii mei!... Camarazii mei, domnule Ţuţea! Camarazii... Ce cuvînt minunat, camarade ...Ţuţea!

Domnule consilier, degeaba ne-am întâlnit dacă nu ne spuneţi mai clar ce aveţi de spus!... Înţeleg că sunt lucruri grave şi importante! Este esenţial să înţelegem exact despre ce este vorba!... Nu mai fiţi atât de... de sibilinic!

Despre mine este vorba, domnule Şeitan! Despre mine... De ce nu se mai ţine primăvara aceea minunată?! De ce, ca să nu se mai ţină marea liturghie a căinţei jidoveşti, aşa cum o visasem eu, bietul Ceauşescu va plăti cum nu s-a mai plătit în istoria voastră de la Brâncoveanu încoace?!...

De ce?

Hai, că eşti băiat deştept, ai zis că minte mai pătrunzătoare ca a ta n-ai mai întâlnit decât la trei persoane! Ţi-aduci aminte?

Achiesez... Treacă de la mine... Şi ce trebuie să fac cu mintea asta brici a mea?!... Bună şi la export peste mări şi ţări!... Deocamdată mă folosesc de ea ca să mă mir ca prostul: omul ăsta

a zis că a visat el, cu tărtăcuța din dotare, dar și cu corasonul din piept, adică la nivelul sufletului, deci are așa ceva!, a visat, și-a dorit cu ardoare să se țină, auzi la el!, liturghia pocăinței jidovești... Ne-am dat dracului! Ce frumos a spus potaia! Liturghia pocăinței!... Pocăința evreiască?!

Ajută-mă! Trebuie să înțelegi în locul meu și să-mi spui și mie de ce Dumnezeul nostru comun a intervenit atât de brutal și de costisitor ca să-mi refuze ofranda... De ce a acceptat să cadă tot planul, chiar și Ceaușescu să cadă, cu toți ai lui, la asta se va ajunge!, numai și numai ca să nu iasă aranjamentul meu?!... Numai ca să nu mă simt eu eliberat de... Nu cumva îmi dă prea multă importanță tovarășul Dumnezeu?!

Păi, s-o luăm jidovește ca să vedem de ce! Mata ce vrei de la... tovarășul?

Ce vreau?

Vrei iertare, vrei să dormi mai liniștit câte nopți mai ai de hălăduit pe aici!... Bănuiesc. Greșesc?

Nu prea! Nu! Nu greșești! Dar mai vreau și...

Deci bunul Dumnezeu, când și când, mai trebuie îmbunat! L-ai supărat tare rău atunci, în '46, la procesul Mareșalului! Nu i-ai lăsat nici pe frații tăi să vină la proces... De ce? Îți strica cumva la dosarul de cadre dacă frații tăi, mai mici și crescuți de tine, îl țineau parte Mareșalului?!... Cumva nu mai ajungeai prima roată la căruța cu șapte mârțoage a Jidovenimii?!... Taci, ai?!

Nu i-ai lăsat nici pe ceilalți aviatori, oameni faini, dintr-o bucată, cum nu prea sunt mulți pe plaiuri sionite! Și nu l-ai lăsat nici pe marele rabin Șafran, nici pe ditamai președintele ovreimii din toată România să meargă să spună câți evrei a jugănit Alexianu! De Antonescu nu mai vorbim, știe toată lumea!... Sute de mii! ...Cam grele păcate ți-ai făcut cu noi, jupâne! Iar acum oferi prea puțin la schimb!

Nu-i așa?... E prea puțin! Ar trebui să plusez, să ridic oferta! Bravo!

...Ia te uită la el?! Jubilează la ideea că creşte preţul pe care trebuie să-l plătească! Măi, tu nu mai eşti jidan, tu te-ai făcut ovrei de treabă! A durat vreo cincizeci de ani, dar cred că merita! Sigur că merită!, adaugă răspopitul, de parcă mi-ar fi citit gândurile.

Atunci plusează, bre!, zic. Nu prea văd însă cu ce!... Ai oferit atât de mult şi nu este destul!... Ce mai vrea Doamne-Doamne Ăsta de la mata? Ce mai poţi oferi? Cu ce să plusezi acum, când nu mai eşti nici membru al Sephorei?!... Ce putere mai ai?

E ca-ntr-o tranzacţie, Şeitanogule! Dacă Dumnezeu îţi cere un preţ mai mare înseamnă că ştie El că-l poţi da!

Deci ştie Dumnezeu ce ştie!

Cum să nu ştie?!

Ce ştie?

Că pot să dau mai mult... Nici eu nu ştiam! M-a luminat însă bunul Dumnezeu...

Bunul?!... Şi ce poţi să dai?

Poate îmi daţi şi voi o idee! Doar de-aia v-am convocat!...

Ahaaa! Înţeleptul Sionului apelează la înţelepţii Kogaionului!... Te aşteptăm de trei mii de ani, Belzebutule!

Trei mii de ani?!

De pe vremea lui Zamolxe, de la care aţi aflat şi voi, şi grecii lui Pitagora, cine ne şi vă este unul singur Dumnezeul părinţilor noştri!... Acum, domnule profesor, ce să-l mai învăţăm pe acuzat?

Eu, se pronunţă sacerdotal domnul învăţător, dacă am înţeles bine, domnul consilier nu mai are ce să afle de la noi... Văd că aţi luat o hotărîre şi doriţi numai să ne cereţi părerea... Greşesc?... Eu, ca orice filosof autentic, prea bun psiholog nu sunt, dar...

M-ai citit foarte bine, Învăţătorule... Am luat decizia! Nici de părerea voastră nu am nevoie! Doar nu-s copil!... Nu mai am de ales, am ales deja! Mai am un singur lucru de făcut, o singură ieşire... V-am chemat ca să ţineţi uşa deschisă...

Răsuflă greu, bătrânește, pentru prima oară. Omul ăsta are nevoie de un ajutor, dar să spună clar ce mama dracului vrea să facă!...

Ziceați că ați fost cu vărul meu Nicu Steinhardt la Aiud... În aceeași celulă... În ziua aceea știu că ați fost de față !

Care zi?, îmi vine să întreb, la fel și Sve, mirați, mirați și de domn profesor că pricepe, știe care zi, nu cere nicio explicație! Dar tăcem amândoi tăcere adâncă, discuția este acum numai între Sion și Kogaion, la prea înalt nivel de tensiune de-aia, spirituală rău!... Care zi, frate? Aia! Care aia?

Deci domn profesor, Învățătorul, a înțeles chiar și fără să întrebe nimic. N-ai zice că se văd acum prima oară!...

Îl privește lung pe împricinat, pe sub sprâncene. Ai știut că sunt fecior de popă?...

N-am știut!... Știu doar că ai fost de față!...

Iar dînșii ce rol au? Noi, adică... De martori?... Dînșii, și mai ales Șeitanoglul, au menirea să nu-și țină gura!... N-o să fie greu pentru don Giovani, dar n-o să-l creadă nimeni!...

Important este ca dumneata să crezi!... Crezi? Cred într-Unul Dumnezeu Atotțiitorul, Făcătorul cerului și al pământului, și al tuturor celor văzute și nevăzute!... Și într-Unul Domn Iisus Hristos, fiul... Și-al dracului, Doamne, iartă-mă, jid, hodoronc-tronc, a spus tot Crezul, ca pe Tatăl nostru de bine și de ușor... Ca pe apă!

...Alo! Ce se întâmplă? Nu pot să cred! Svetuțo! Ăsta ce vrea?! Vrea să se... Dar nu se poate! Domnule profesor!... Lume, lume! Săriți, oameni buni!... Ajutor! Ajutor!...

Pe doamna mea, când a vrut și ea, de ce n-ai lăsat-o?

Am zis să se mai gândească, să n-o facă cumva mai mult pentru mine!...

Nu mi-a spus, dar știu bine că a regretat toată viața că n-a făcut pasul, câtă a mai fost viață după ce te-au arestat a doua oară și dumneata nu mai ieșeai... A fost ultima mea ticăloșie...

Scârba!

...Nu, nu te rog de iertare, dar trebuie să știi că a doua arestare a fost mâna mea... Nemernica asta!... Și buf!, buf!, cu ea de masă de două ori! De-au zăngănit geamurile la blocurile de vizavi! ...Ce ai, mă, nebunule, cu lăboanța ta?! Ea-i de vină?!

Eh, păcatele tinerețelor... Merita!

Mă trag mai spre Sve, poate va fi nevoie să-i șoptesc ceva, nu-mi vine să cred că am înțeles ce se pregătește... Probabil că asta este și explicația că n-am pățit-o, după regulamentul talmudic... M-a iertat! Și respir adânc în continuare! Cine vrea iertare iartă și el!...

Dar unde vrea să ajungă cu atâta... atâta...

Nici nu-mi vine să zic ce și unde! Ar fi prea de tot, dar nu văd nici despre ce altceva ar putea fi vorba! Tu ce zici, cu instinctul feminin al înțelegerii fine?!...

Pare și ea si-de-ra-tă de ce înțelege că ar ur-ma! Căci a înțeles...

Da, așa, numai așa s-ar explica ciudata invitație la picnic! Altminteri, am venit ca chiorii, fără să ne prea întrebăm ce căutăm noi aici? Nu avea nicio logică, dar nu ne-am mirat! Acum are și ne cutremură pe toți!

Pe toți ...doi! Eu și ea... Nea Petrache este mai departe calm de parcă de la început ar fi știut de ce este adus aici! Unde neam de neamul său n-a mai intrat!... Iar el intra azi pentru a mia oară! Așa pare de... Trag o privire spre balconul pricinaș, ce rău îmi pare că nu mai avem încă un martor!... Abia aștept să-i povestesc! Pe unde dracului umblă toată ziua?!...

Iar l-am pomenit pe dracul, e drept, în gând... Și amintirea, clară: la cimitir, copil, când am drăcuit odată, iar mama m-a făcut atent: la cimitir nu se drăcuie... Dar nu se poate fără să-l pomenim pe mnealui, dacă urmează ce cred eu că va urma! O bombă atomică, și nu de arabioți lansată!...

Deocamdată, ce am înțeles și nu-mi dau seama cum și din ce, este să nu pun nicio întrebare, nici eu, nici Sve, care, iată, tace

și ea, la fel ca mine de mirată. Mirată? Uluită, vere! Mult mai mult decât băiatu'!... Parcă se simte și puțin vinovată?... Parcă.

Am făcut rost de textul care trebuie rostit, m-am gândit că poate nu-l știți pe dinafară!... Și-i întinde Patriarhului o foaie de hârtie aflată pe masă, n-o văzusem până acum. Don Petrache o ia și o mută din fața sa, fără să strice nici măcar o privire pe dînsa... E cu ochii pe cel de peste masă. Între ei numai țoșca Sveiței cu mașinăria de fabricat dovezi istorice...

Prima condiție, ca om matur și plin de păcate, este să te căiești de toată greșeala cea cu voie și fără de voie făcută până acum... Înțeleg că te-ai căit deja, nu numai azi, ci și în alte dăți... Există martori! Ei vor fi și martori ai acestui botez, rosti nea Petrache rotund și egal.

Botez... Botez, așadar, clar rostit de nea Petrache, învățătorul!... Cum te cheamă?... Cum îl cheamă? Asta l-a întrebat?... Poate vrei alt nume, de creștin?

Aș vrea de azi înainte să mă cheme altfel!... Alege-mi tu un nume!...

Eu? Mmm...

Dacă nu te superi, mi-ar plăcea să mă cheme Petruș!...

Petruș?

Nevastă-mea cam vorbea în somn, când era mai obosită... Și așa mă striga: Petruș. Așa că s-ar potrivi...

Petruș?... Și privirile Învățătorului aburiră de tot ochelarii... Petruș? Ce de... Ce de amintiri?... Ce de... Dumnezeu s-o odihnească, hotărî domn ...Petruș! Ce ne mai trebuie?...

Apă? Apă, da! O cană, nu mai mult!...

Era la piciorul mesei. O ridică pe masă. Numai să n-o răstoarne peste țoșcă!... Îi cam tremolo mâna cea nemernicită în rele... Prea a dat-o de toți pereții! O fi știind el de ce! O fi sugrumat cu ea niscai copii de creștini?.... Câți? Cu amândouă mâinile sau cu una singură, în fiecare lăbonț câte unul?!... Doi prunci deodată!... Mai mulți nu se putea!

...Sve își trage șezătoarea aproape de a mea și mă ia de braț, emoționată. Nu vrea nicio explicație, dar e deja fascinată de ce va urma. Ce? Ce urmează?! N-ați priceput încă?...

Domn profesor mai atinge o dată foaia cu textul, depărtând-o și mai mult. Doct: nu există un text standard, ci doar câteva fraze, nu neapărat rituale, pe care... pe care le poate rosti oricine, numai creștin să fie. În cazuri extreme, ca acesta, nu e nevoie să fii nici popă, nici măcar fiu de popă, ca mine...

Amintire din catacombe... Când se dădea și se primea botezul chiar și în clipa ultimă dinaintea morții, precum tâlharul de pe cruce...

Sau evreul din cele paișpe mii de bancuri despre evreii creștinați...

Nici apa nu-i obligatorie... Poate fi și un pumn de țărână, nisip, important e să știm ce va să însemne... Simbolul!... Ești gata?

Sunt!

Ready?

Ready!

Din sprâncene numai, ne ordonă la amândoi să ne ridicăm în picioare! Ne executăm cu spășire! Vrei să spui ceva, domnule Șeitan?...

Ce naiba, Doamne, iartă-mă, să spun?!

Poate doamna Svetlana?!... La Aiud, când s-a fost botezat Niculae Steinhardt, te-au pus pe dumneata să rostești un comentariu ante factum... Inițiatic! Așa mi-a povestit Nicu...

E clar! N-am încotro. Deci am de jucat rolul de Petre Țuțea la botezul lui Steinhardt... Să fiu eu Petre Țuțea! De când aștept!... Ready? Ready, neamule!

Hai, Șeitănică, tată... Go!

...De când vă cunosc, domnule profesor, m-ați făcut mereu să regret că n-am apucat să fac și eu un an-doi de Aiud.... Cu dumneavoastră și Marcel, cu Ghinea și Bacu... Dacă mă invitați

să refacem acum o scenă din aula Academiei de la Aiud, n-am să pierd ocazia asta... Oricum, este unică!... Ca orice botez!... Zicea mai adineauri robul lui Dumnezeu Petruş că Dumnezeu îl ştie bine ce preţ poate să ofere pentru a-şi plăti păcatele cele multe şi grele...

Suntem plini de păcate cu toţii, mă făcu atent Învăţătorul.

Deci sufletul, domnule consilier! Abia acum pricep! La sufletul dumneavoastră, drăguţul de el, nu credeam că aveţi aşa ceva!, la mnealui vă gândeaţi să-l puneţi la schimb, să vă plătiţi cu el! Să plusaţi oferta!

Aţi fost subtil şi încifrat, dar nici eu nu-s... V-am priceput... Căci un suflet de om, zice nerodul din mine, valorează mai mult decât inaugurarea cu fast mondial a celei mai mari hardughii din lume...

Mai mult şi decât toată recunoştinţa şi dragostea nu ştiu cui pentru cine ştie cine şi ce!

Sufletul tău, frate Petruş – aşa mi-a venit să-i zic din toată inima şi chiar i-am zis aşa, frate Petruş, sufletul tău este, în clipa aceea, aceasta, lucrul cel mai important din Univers. Cel mai de preţ pentru Domnul Dumnezeul părinţilor noştri! Clipa aceea este aproape. Dumnezeu să te întărească şi să te primească la sînul Său printre robii Săi...

Amen!, s-a auzit de lângă umărul meu vocea cea prea suavă ca să nu fie a prea Svetlanei! Poftim, eram cu toţii emoţionaţi! Ne-a făcut-o numitul de azi înainte Petruş...

Mă întorc spre Svetlocika – patru silabe de data asta, accent pe penultima, sună româneşte de tot!, mirată şi ea de vocabula scăpată. O fi vreun semn? Nu cumva vrei şi tu?, îmi vine s-o întreb, şi chiar o întreb, dar numai din priviri şi mârâind: Îîîî? Te fac un botez?!...

Nimic! Îşi fereşte privirile, să nu i le pot descifra nici cu dicţionarul Oxford!

Nicuşor a avut trei preoţi! Nu s-ar putea să fiţi şi dumnea-voastră doi?

Care doi?, se miră nea Petrache pentru toţi trei.

Dumneavoastră şi domnul Ionică!...

Mda... Mă rog, nu este nicio restricţie de număr!... Numai că te botezi ortodox, să fim bine înţeleşi! Nu ecumenic ca aiuritul dumitale de văr!... Aiuritul?

De la ovreii creştinaţi au venit o mulţime de belele pentru Biserică!... Inovaţii!.. Auzi la el: botez ecumenic!

Dar Nicu ortodox se ştia! El m-a făcut atent de mai multe ori că s-ar putea să mi se întâmple ce facem acuma...

Ce zicea? Cum?

Că să nu uit niciodată că am şi această cale, la orice răscruce a vieţii!...

Bine, să fim doi atunci! Vom fi mai convingători! Când doi inşi îţi spun că... Sigur! E mai sigur... Unde-s doi... Deci, domnule Şeitan, repeţi după mine! Îmi ţii isonul!

Nicio problemă! La nevoie, mi-aduc aminte cum a fost la mine!... Am memorie bună! M-au botezat la miez de nopticică!... S-au temut că mor, aşa de tare frigeam!... Brrr! Nu cumva să mor necreştinat! Ce aveam? Câteva zile!... În loc să mă ducă la spital, bunica m-a dus la preot, la Biserică, şi apoi au chemat doctorul...

Trebuie spus crezul, dar l-a spus candidatul nostru şi l-a spus bine, cu convingere şi convingător... Îl mai spui o dată? Îl mai spun, părinte! Grăbit, de parcă l-ar fi întrebat cineva mănânci, calule, ovăz?!...

Se execută cu elan şi avânt!... De cum încheie, popa Petrică îl ia din scurt, cu asprime presbiteră, tăindu-mi şi mie cheful de pălăvrăgit:

Şi cu vocea lui Ştefănescu Goangă: Te lepezi de Satana? Mă... mă lepăd!...

Eu, mai papă ca papa de la Râm ne tragem: Te lepezi, Satano? Răspunde mai clar! Să se audă şi-n blocul de vizavi!...

Mă lepăd, Doamne!, veni răspunsul abia şoptit.

Te lepezi de Satana? Mai cu viaţă!

...Mă lepăd.

Te lepezi de Satana? De Satana care... îmi veni mie să intervin, cu precizări exacte, ca să nu avem mai târziu discuţii! Te lepezi de taică-tu? Te lepezi de minciună? De şantaj! De sperjur... Mă lepăd! De toţi? De toţi! De toate? De toate!...

Sacerdotal de-a dreptul nea Petrache: Se botează fiul Domnului, Petruş... Se botează fiul lui Dumnezeu... în numele Tatălui, Amin!, al Fiului, Amin!, şi al Sfîntului Duh!... Amin!

Şi din nou: Se botează... Şi încă o dată: Amin, a treia oară!

În timpul acestei rostiri, Sfinţia Sa scăldă câteva deşte în apa din cană şi le stuchi spre nou numitul. Să nu se deoache!... Tot de trei ori. Apoi, text nemaiauzit de mine până atunci:

Frate Petruş! Repetă acum după mine: M-am născut evreu, am crescut evreu, iar acuma sunt creştin... Mulţumescu-ţi, Doamne.... M-am născut evreu, am crescut evreu, iar acum... Tot aşa, de trei ori!...

M-am născut evreu... M-am născut evreu... Am crescut evreu... Am crescut evreu!... Iar acuma sunt creştin... Sunt creştin, Doamne, mulţumescu-Ţi Ţie şi domnului Petrache...

De mine a uitat! Cantitate neglijabilă?!...

Mai aştept puţin să zică cineva Amin sau măcar Amen... Nimic!

Deci acum ne eşti frate întru Hristos! Să-ţi fie de bine! Felicitările, masa şi dansul la casele mirelui!...

Asta-i tot? E gata?... păru că se poate citi pe faţa destul de indecisă a individului. Acum, sunt creştin?... L-am liniştit: Botezul nu doare, că doar nu-i circum... de-aia de-a voastră, pardon, de-a lor! Circum-cizie!...

Dar chiar e valabil botezul făcut de un fecior de popă, deci nu chiar de un popă, un presbiter?!... Şi se grăbeşte fratele Petruş să-i răspundă, deşi întrebarea era pentru neica Petrache:

Doar nu crezi, frumoasă doamnă, că fac pasul ăsta după ce abia ieri m-am gândit prima oară să-l fac... E foarte posibil şi este pe deplin valabil botezul, aşa cum s-a făcut! M-am interesat

din timp!... În momentul când m-a întrebat ce m-a întrebat, ca un preot, asupra domnului profesor Ţuţea a coborît Sfîntul Duh şi i-a dat harul Botezătorului... Că nici preoţii preoţi nu umblă toată ziua cu sfîntul har la ei!... În clipa aceea conu Petrache a fost mai preot decât însuşi Prea Fericitul Teoctist!

Alo! Dar eu pe unde, Doamne, iartă-mă, eram? Pe nicăieri?! Ce?! Asupra mea nu a coborît şi asupra mea Duhul Sfînt, umplându-mă de har preoţesc în acele câteva clipe, care devin din ce în ce mai emoţionante, chiar şi acum, după atâţia ani, când le povestesc?! Ce-o să se bucure mama când va afla... Ea m-a visat popă să ajung, la Gogealia, şi să mă însor cu moaşa satului...

Şi acum? Ce urmează ceva?...

Vrei acum să simţi ce ţi-a povestit Steinhardt că s-a petrecut cu el?... Ai vrea chiar acum să simţi ceva ce n-ai mai simţit?

Aveţi dreptate, ar fi o naivitate!... La Nicu Steinhardt efectul a fost mai spre seară, noaptea, când a avut nişte vedenii în vis... Mai e până la noapte!... Abia se înserează.

O naivitate?, mă înfig eu, decis să nu rămân nebăgat în seamă. Ştiţi cum ar comenta Steinhardt acest moment de naivitate, aţi zis, al dumneavoastră? Ar zice că naivitatea este foarte legată de creştinătate, de trăirea creştinească!... Ar zice că este un semn, primul semn, iată-l, cel aşteptat!... Nu-i aşa că te simţi pentru prima oară naiv, barosane?... Începi să comiţi naivităţi?... Tocmai tu?! Tu naiv?!... Un înţelept al Sionului naiv?!...

E clar: botezul, drăguţul, şi-a făcut efectul! Este primit acolo sus! Ce repede?!... Suspect de repede!... Aţi avut ceva pile pe sus?... Tot cu năravuri ovreieşti umbli?!

Chiar! Numai naiv nu-l prea văd eu pe jupân să fi fost până acum vreodată!... Dar nici pe nea Petrache atât de şiret! Căci iată-l ce zise mai departe:

Acum, că nu mai eşti de-al... Că te-ai lepădat de Belzebuth... Acum chiar că aş vrea să-ţi pun câteva întrebări. Ca-ntre ai noştri! Ce zici?

Mai întrebi, Naşule?!... Întreabă-mă orice! Dar dă-mi voie mie mai întâi să-ţi pun întrebarea pentru care te-am căutat şi te-am vrut aici!... Măcar una.

Ascult!

Domnule Ţuţea.... Nu-mi vine uşor!... Vreau să te aud pe dumneata ce zici: este adevărat? Chiar este adevărat...

Ce?

Crezul!

Crezul dacă este adevărat?!

Şi toată Biserica!... Şi mai ales Iisus! Nu mai sunt ateu! Există un Dumnezeu! Sunt sigur de asta! Dar Iisus? Chiar să fie El, un evreu de-al nostru, păcătoşi cum suntem, un om, Fiul, Fiul Dumnezeului nostru?!...

Zic unii că...

Ştiu! S-ar putea ca Iisus să nu fi fost evreu! Tot un drac e!... Mă rog, aşa e vorba voastră, românească!... Dar povestea Fecioarei! Adevărată să fie? Nu vreau să intru în detalii, dar... Dar nu pare verosimil! Ştiu! Credo quia absurdum!...

Dacă ţi se pare absurd, nu te mai osteni să crezi!...

Cum să nu mai cred?!...

Nu crezi şi gata! Nu eşti primul!

Dar m-am botezat! Am martori!...

N-ai fi primul ateu botezat!

Dar eu nu mai sunt ateu de mult... Iar de un sfert de oră sunt creştin!

Bună ziua i-am dat, belea ne-am căpătat!...

Dragul meu, aşteaptă să treacă o zi, o noapte să treacă, apoi încă vreo două-trei, şi se vor scutura întrebările de pe caftanul dumitale ca omizile de pe...

Am să vă spun ce cred, iar voi să mă faceţi atent dacă păcătuiesc!... Dacă bat câmpii!...

De când gândeşti ce urmează să ne spui că gândeşti?

Cam de multişor... Ce ziceţi?

Dă-i drumul, cumnate!... Cumnate a zis nea Petreche!... Văleu, văleu...

Eu zic că nu contează dacă e, cum zic unii ovrei, o scorneală, absurdă!... Şi Naşterea Domnului, şi Învierea... Accept! Nu mă încurcă asta deloc ca să fiu un bun creştin! Căci o să vedeţi! O să fiu un bun creştin...

Promettre c'est no...

Însă, atenţie, numai punctul de plecare este sau ar putea fi o scorneală! Nu şi restul!... Nu, nu, nu!

Care rest?

Tot ce s-a adăugat, tot ce a crescut din sămânţa Învierii!, începând cu evangheliile, adică toată teologia creştină! Asta, vere Şaitane, nu mai este scorneală, domnule! Este extrem de reală! Texte şi întâmplări sau evenimente reale... Texte reale, clare şi... şi sublime! Aici opreşte-te şi cugetă, fratele meu! Şi te miră!... Să te tot miri, frumoasă doamnă! ...Văru Nicu m-a învăţat să mă mir!...

Mă uit întrebător la marele Naş, mirat chiar, la Naşul marelui... Sunt chiar vorbele lui... Vorbe de la Aiud... Le-am tot auzit, la bădia Simion, la Marcel... Ia te uită unde dau eu de ele!... Şi privesc roată crângul molcom în pântecele căruia ne pomenisem să-i facem parastas de pomenire celui mai român dintre evrei!...

Îmi lipseşte tare mult în clipa de faţă!...

Nu-ţi face griji! E de faţă!...

E de faţă?... Şi faţa i se luminează de o fericire pe care, se vede de cât colo, n-a mai avut-o vreodată. Îşi bâţâie tărtăcuţa, a încurajare de sine:

E atâta sete de absolut, de perfecţiune, o atât de puternică năzuinţa de împlinire prin sine încât nici nu mai contează de la ce a pornit, vere! Contează la ce s-a ajuns: la morala şi trăirea creştină, la teologia adevărului şi a virtuţilor care onorează fiinţa umană, după al cărei chip l-au conceput şi pe Dumnezeu! Căci dacă nu crezi că Domnul Dumnezeul nostru există şi l-a

făcut pe om după chipul și asemănarea sa, atunci trebuie să tragi concluzia că Domnul a fost conceput, mental, după chipul și asemănarea omului!... A omului creștin!... Adică după chipul vostru, al oamenilor care au făcut cea mai multă și mai frumoasă istorie!... Ce frumusețe!...

Hop și eu de la Durău, berbecul lui Dumnezeu: Vreți să spuneți, domnule consilier, că dacă nu crezi în Dumnezeu, va trebui oricum să te minunezi de isprăvile intelectuale și sufletești ale creștinilor, și mai ales de isprava isprăvilor, scorneala cu creștinismul, teologia respectivă?...

Slăbuț? Cam...

...Cu alte cuvinte, zice tot el, dacă ești un ateu serios sau de altă credință decât cea creștină, dar onest, nu ai încotro și recunoști că teologia creștină, fie ea deloc revelată, ci numai imaginată, halal de mă-sa cui a imaginat-o, că multă și curată minte a mai avut!... Sfinții părinți și ceilalți! Fără pereche în toate celelalte teolologhii!...

Zici că n-au stat așadar sub nicio inspirație divină?... Să admitem și asta!... Dar asta n-ar putea să însemne decât una, că creștinii au generat, prin teologia lor, divinul!... Supraumanul! Dumnezeiescul! Altă explicație nu poate exista pentru minunăția textelor... Nu sunt omenești, sunt supra!

Și repetă fratele Petruș (*brusc copleșit de gânduri*): Au generat divinitate!...

Au generat divinitate... Repetă și nea Petrache, căci rămâne pe gânduri și împărăția sa!... Repet și eu, în gând, cum că au generat divinitate!... Cum vine asta?!... Oricum, i-a mers mintea șeptiliciului!... Uite la el că nu se oprește!

...Mi-aduc aminte de vorba aia proastă cu Dumnezeu, cum că dacă nu există, ar trebui musai inventat!... Probabil că nu-i o prostie chiar așa de mare!... Ar trebui creat... Ba chiar a fost creat, după chipul și asemănarea Omului... Și ispravă mai mare a minții omenești nu poți imagina!... Iar dacă cu mintea asta, cu care,

zic ateii, l-ai inventat pe Dumnezeu, crezi în Învierea Domnului şi în naşterea Pruncului din Fecioara Maria, nu există minte omenească cu care să te îndoieşti într-o manieră convingătoare! Mintea aceea, care se îndoieşte, ca evreu sau musulman, e mult inferioară minţii celeia care crede!...

Mda, cam asta ar fi concluzia mea!...

Domnii mei, le-am spus la Cahal! Cei ce cred, nu vedeţi cât sunt de... mult, mult mai deştepţi decât cei care nu credeţi?!...

Simt că e prea mult pentru o discuţie ajunsă aproape de capătul ei... Ce aş putea să fac? Nivelul discuţiei nu se prea ridică la nivelul problemelor puse în discuţie!... Sau aşa mi se pare!... Domnul profesor ce-o să zică, când vom rămâne numai între noi?!... Dacă aş fi ştiut din timp...

Nu, nu de Dumnezeu e vorba! Mi l-aţi descoperit voi, aici, încă o dată! Îl cred, L-am văzut!... Ci viaţa de apoi! Mai am un pas de făcut!... Dumneavoastră, domnule profesor, un om atât de... de... chiar credeţi în nemurirea sufletului şi în viaţa de apoi?!... Ajută-mă, frate Petrache, să cred şi eu! Să cred ...mai tare! Dă-mi un brânci, Ioane Şeitane!

Credinţa asta o au şi evreii dumitale!

Nuuu, n-o au!... E min...

A vrut să spună minciună? Cum aşa?!

...Citiţi cartea lui Iov mai atent!... E atât de trist şi de jenant că pentru credinţa sa nezdruncinată Dumnezeul nostru îl răsplăteşte pe Iov cu ce? Cu nişte turme de măgari şi câteva pogoane bune de arătură... Cum să nu devii ateu?!...

Pe când la... la voi o singură vorbă a spus tâlharul acela de pe cruce şi i s-au deschis porţile raiului!... Ale vieţii veşnice! Ce grozav lucru! Ce Dumnezeu minunat!... Ce boier!

Mi-a plăcut cel mai mult povestea asta, a tâlharului de pe cruce... Eu sunt... sunt celălalt tâlhar, care am hulit pre Iisus!

Hait că şi-a zis-o singur!...

Tot dumnealui: Nu, nu! Dumnezeul lui Iov nu are nimic de-a

face cu Dumnezeul... nostru. Al lui Ioane Șeitane... Și al meu, dacă Șeitanul aici de față nu se împotrivește!

Din partea mea, ca naș...

Unul dintre Ei nu există sau, în cel mai rău caz, este altceva, nu este Dumnezeu...

Dar ce dracu' este?!, Doamne, iartă-mă! Și-mi fac câteva cruci pripite, fără să vreau și fără să fie luate în seamă de public!

Dar sunt și alte texte, insist eu, ca să nu mă uite lumea. Texte vetero-testamentare foarte explicite despre nemurirea... Sunt puține, fiule, și sunt texte adăugate, adăugate mult după venirea lui Iisus, ca să nu ne pierdem clienții... Se cam știe asta!

Interpolări târzii, confirmă Vocea Aiudului! Falsuri!

Insist: Nu credeți că întrebările astea era mai bine să vi le fi pus înainte de botez, nu ...after shave?

Nea Petrache, mie, repezindu-mă ca niciodată vreodată de aspru: Dumneata ce întrebări ți-ai pus înainte de a fi botezat? Ai priceput ceva când te-a botezat sau când ai fost zămislit?! Nici măcar când te-ai născut!...

Către botezat: Dumneata vii din necredință!

Din neagră necredință, se tânguie botezatul...

N-o să-ți fie ușor! Ți-a fost mult mai greu ca să ajungi să ceri botezul!... Ți-aș zice „Felicitări! Bravo ție!" Nu știu dacă se cade! Îți zic numai să fie într-un ceas bun!... Vin să te îmbrățișez!... Bine-ai venit!

Am dat să-i dau un ghiont, dar ziarista de nivel planetar de lângă mine n-a ratat momentul! A țâșnit cu aparatul gata să împuște tot ce mișcă! Poc! Poc! Poc!... Ba i-a pus să și repete îmbrățișarea vieții noi, ca să fie sigură că i-a imortalizat mai sigur ca în viața de apoi!

Ce sfat îi daţi domnului consilier?

Să se spovedească cât mai curând!... Și mai des. La un duhovnic de meserie! Și meargă cât de des poate la Biserică!... Des, chiar dacă, probabil, discret!...

Deloc discret!...

Începe cu spovedania! Te-ai gândit la cine?

Am la cine să merg să mă spovedesc, cu şiroaie de lacrimi... Abia aştept!...

Pe la biserică ai fost vreodată? Ai ascultat slujba?

Am fost la câteva înmormîntări... M-a dus Nicu la Edgar Papu... A fost pentru mine un moment aparte!... Atunci am făcut prima alegere, primul pas!...

...Cum era să scap ocazia?! N-am mai zis nimic de mirabunde, şi zic aşadar: Aţi ales bine!... Mi-aduc aminte!

Se miră toţi şi se uită la mine. Vor deslușiri. Le dau câte vor: Atunci a ales domnul consilier între ortodoxism şi catolicie!... Adică invers, între ortodoxie şi catolicism! A ales ortodoxia! La fel aş fi procedat şi eu!

De unde ştii mata şi asta? Şi! Şi asta! Aşa a zis: şi asta!

Am fost acolo şi eu!... Et in Arcadia ego... A fost o înmormîntare, prima-ntâi! Ce noroc aţi avut, domnule consilier! E clar, Dumnezeu v-a vegheat paşii! Felicitări!... Nu cu toată lumea are Doamne-Doamne timp şi răbdare! Daaaaa!... Eh, nu sunt decât şapte cei şapte! De ce mă mir?!...

Uimire şi mirare pe toate feţele feţelor de faţă!...

...Până la urmă, hai, mă îndur şi le explic, Svetlanei în primul rând, dacă are cumva vreo intenţie şi ea, nu strică să ştie de pe acum cum se poate întâmpla: Edgar Papu, când a murit, era probabil omul cel mai erudit de pe planetă!... Aşa zicea Paul Anghel! Confirm, adaugă nea Petrache.

Atât de erudit că se botezase încă de pe vremea când era un tînăr haluţim! Se încreştinase totuşi catolic!... ¡Deh, păcatele tinereţii!... Nimeni nu-i perfect, cum zic ovreii când îi prinzi că sunt evrei!

Când s-a gândit Edgar Papu cum să fie astrucat, a lăsat cu limbă de moarte să i se facă şi slujba ortodoxă de îngropăciune, ca să fie mai sigur de reuşită! Dar, mai probabil, de dragul soţiei,

ortodoxă din totdeauna. Ba chiar fiică de popă din tată-n fiu de când se ştiu!...

Aşa că domnul consilier Petruş s-a nimerit să prindă ocazia rarisimă de a vedea în competiţie, pe două coloane, cele două ceremoniale finale: catolic şi ortodox!... A pierdut, prin neprezentare, ceremonialul mozaic! Dar n-a fost bai, domnul consilier îl cunoştea prea bine ca să-şi dea seama şi singur că nu ar fi contat în clasament! De musulmani, tot aşa, nu intră în discuţie!...

Aşa că finala s-a fostîntre cele două mari confesiuni creştine, cu a căror schismă evreii botezaţi în urmă cu un mileniu ne-au pricopsit: pravoslavnici şi papistaşi... Cum a fost, frate Petruş? Ce te-a lovit aşa de tare în plexul solar? Aveţi cuvîntul. Nu lăsaţi microfoanele să duduie în gol! Nu suntem siguri că ne ajunge bobina!...

Dumneata, domnule Ionică, ai să-ţi schimbi numele în renume!... Eu, dacă ar fi să-ţi găsesc o poreclă, tot Şeitan ţi-aş spune... că eşti! Şeaitane Ioane!... Eşti dracul gol!

Asta chiar îmi place că se va înregistra pentru eternitatea care mă aşteaptă!... Dar fii pe pace, jupâne, nu-s eu mai şeitan ca tine, jupane şaitane!... Retro!

Chiar ai fost de faţă?!... Aşa se explică, probabil, că nu ştiu de ce dracului te-am simpatizat de la început, fără voia mea!...

Numele dracului nu se rosteşte în cimitir! Eu aşa ştiu de la mama!...

Nu şi în cimitirul ăsta, unde tovarăşul dracul este la domnia sa acasă!...

Mata ai zis-o!

Ce coincidenţă!... Aşadar ai fost şi dumneata de faţă!

Nu se cheamă coincidenţă, ci mirabundă!, mai încerc eu încă o dată să lansez frumuseţe de cuvînt. Nimic...

Şi cum a fost?...

Slujba catolică a fost mai rece, oarecum cam ca a noastră aş zice... A noastră?! Nu-l mai corectez! Dalşe!

Dar slujba ortodoxă, slujba noastră ortodoxă... Vedeţi ce telepatic sunt?! A zis corect acum, cum trebuie: a noastră!... Ortodoxă şi a noastră!

Da, slujba noastră ortodoxă vibra de sentimentul şi convingerea că sufletul din neînsufleţitul trup este deja purtat spre slava cerului de cântările preoţeşti, ajutat de noi, cei prezenţi, să străbată vămile văzduhului celest! Realitatea sufletului devenea palpabilă acum, în timpul slujbei ortodoxe, în care popa, chiar gras cum era şi rotofei, punea tot sufletul şi ajungea direct la sufletul fiecăruia dintre noi, făcându-l să simţim cum ne umple golul trupului, uşurându-l de povara carnalităţii, a materialităţii... N-am mai simţit-o! Era pentru prima oară!...

Suflet de poet mai ai, bre, consilierule! Gata! Eşti de-al nostru!...

Atunci m-am gândit că dacă e să, ortodox mă!... Ortodox aleg să fiu! Să fiu al...

Şi iată că a fost să!

Şi am ales!

Amin să fie!...

Şi cam de când vă bate la cap gândul botezului, al trecerii la o etapă superioară a evoluţiei umane de la maimuţă la textul liturgic? Gândul lepădării de!

Gândul ăsta apare la fiecare evreu!...

E adevărat, prea îngândurat-o? Ăsta este motivul pentru care de trei zile-ncoace gura ta tot tace?!... Nu ţi l-am ghicit pe gândulean niciodată, deşi am avut mereu pretenţia că văd prin murii sufletului tău!... Am văzut numai nurii... Mai mult nici nu-mi trebuie! Rămâi cum te-a lăsat Dumnezeu, nu te lua după tâlharul ăsta plin de cele mai grele păcate... Dacă papaşa Saşa, om serios, cu păcate cât casa, nu s-a repezit s-o facă, tu chiar că n-ai niciun factor determinant căruia să i te supui în mod dialectic! Zi!

Mda, e destul de adevărat... Dar asta după o anumită vârstă, când afli de evreii care s-au încreştinat, mai ales dacă ai şi unul

printre ai tăi!... Nu, n-a fost cazul meu! ...Dar de gândit, e adevărat, m-am gândit. Fără să fiu preocupată propriu zis de...

Cumva te-ai gândit mai ales după ce te-ai impărtăşit din trupul meu?!...

Dar am decenţa să nu rostesc cu glas tare blasfemia din capul meu! E clar: pe aici bântuie Nefârtatele prin capul nostru ca la el acasă!... Piei! Retro, Şaitanul Şaitanului ce eşti!

Să mai zic ceva?... Sunt chiar doritor să aflu de la un evreu aşa de... ca dumneata, ce te trage de mânecă spre noi! Ce te-a făcut să?!...

Nu ştiu dacă lucrurile astea pot fi...

Nu, frumoasă seniorită, îmi face plăcere să mă destăinui!... Să dau drumul la cureaua sufletului... E prima oară când o fac! E minunat!... E lucru grozav cum se leagă toate la voi!... La noi, vrea să spună Eminenţa Voastră!... Noi când zic, nu mai sunt numai eu şi nea Petrache! Intri de-acum şi mătăluţă la socoteală! Tustrei, şi cu Sventana, vreodată, cine ştie când!, suntem patru, zeci şi patru! Paşpa!...

Să nu amestecăm ce-s ale Domnului cu ce-s ale omului, intervine mintea cea mai metafizică de pe planetă... Să ne rezumăm la noi, la oameni!... Ce-i al Domnului nu prea avem noi minte să pricepem ca să mai spunem şi la alţii!

Să ţii minte, domnule Şeitan, ce s-a spus mai devreme... Şi dumneata să ţii minte, că sunteţi tineri şi mai aveţi de luptat cu nerozii: dacă totul este scornire a unei minţi, a mai multora, cum se teme fratele nostru mai mare, au nu te cutremuri de admiraţie, de uluire, cât de bine a armonizat mintea omenească, de capul ei, toată învăţătura creştină?!... Toată dogma!... Se putea aşa ceva fără nicio intervenţie divină?...

Bun! Se putea, să zicem! Nu există Iisus, nu există Tatăl şi nici Sfîntul Duh... Fie cum zic... zic ăia... Atunci, dinaintea construcţiei teologice creştine, eşti obligat să conchizi că oamenii care au scornit aceste poveşti minunate sunt ei de extracţie divină!...

Asta ai vrut să spui?...

Ai zis foarte bine dumneata în locul meu!...

Zi dumneata mai departe!

Scoate-l pe Dumnezeu din tot ce ni se întâmplă, din tot ce ne înconjoară, şi totul devine iraţional!... Devine imposibil să existe, ca girafa din bancul cu ardelenii!...

Continuaţi, frate Petruş! Vă ascult... Şi nu mai pune, frate, multe întrebări, la tot pasul! Mulţumeşte-te cu ce răspuns poţi da singur! Şi lasă-l pe domnul răspuns, când nu răspunde la apel, lasă-l să zacă şi să crească în tine, să dea ramuri şi frunze, chiar fructe dacă ai puţin noroc!

Ce noroc să am?

Noroc de zile mai multe! Roagă-te la Dumnezeu... Merită! Nu te lua după doctori!...

Amin!

Amin să fie!

Eu... Eu cred! Am eu informaţiile mele, dar voiam şi părerea marelui Petre Ţuţea!

Ziceaţi că aveţi nişte informaţii?

Mai multe... Ezită... O droaie!... Le-am tot ascuns!

Măcar una! De dragul...

Povestea de la Torino, să zicem, cu giulgiul!... Noi am declanşat ancheta, cercetarea pluri-disciplinară, cu NASA şi toate marile...

Care noi?

Eu şi ...camarazii mei! Toţi şapte! ...Am plasat numai evrei în poziţiile cheie ale echipei! Am vrut să fim siguri că... Că e corect totul!... Şi ce credeţi? Comunicatul e dat în doi peri, dar nouă ni s-a spus clar adevărul: este adevărat! Este autentic!... Ce ziceţi?.... Nu vă bucuraţi?!

Ba da! Pentru dumneata!

Şi pentru camarazii dumneavoastră!... S-or fi botezat şi ei?...

Nu, nu știu, nu cred, glumiți! Nu m-am gândit!...

Gândește-te acum!

Și-adică mie să nu-mi fi spus nimic?!

Nu e deloc exclus!... Ce ziceți, domnule profesor, să se fi creștinat toți șapte magnifici, fiecare de capul său, neștiut de ceilalți!... Fără să-și dea demisia din sanhedrin!... Vă dați seama cam cum decurg dezbaterile în plen?!... Fiecare ferindu-se să se vădească în vreun fel că... Ce subiect de comedie!

...N-am însă succes nici cu scenariul ăsta, de ce oare nu-l amuză?

Colegii mei erau convinși că giulgiul nu este, nu poate să fie autentic... Eu eram deja decis să fac pasul, indiferent de rezultat!... Începusem să mă gândesc la detalii!... Căutam cine să... Doamna Svetlana, când mi-a vorbit de domnul Țuțea, am zis gata! Ecce homo!... Nu putea fi cineva mai potrivit!

Ne uităm cu toții și cu drag la persoana nominalizată. Nu, nu și-a revenit, săraca... Alooo! Aaaalo! Svetuța!...

Ziceați că aveți și dumneavoastră niște întrebări...

Nu-s așa de importante... Renunț!

Cum să nu fie importante?!

N-au nicio boltă metafizică, dragă domnule Șeitan!...

Cu atât mai bine și mai ușor va fi să vă dea răspunsul!...

Te ascult, nașule!

Nașule a zis?... Hai, nașule!

Nu uita că ai doi nași!... Domnul profesor Șeitan cred că are o mie de întrebări să vă pună!

O mie și una!

Una!

Trei! Ca la peștișorul de aur!...

Îl vedeți ce bine se pricepe la neguțat?! E mai jidan ca mine!...

Numai în seara asta!... Dar ora asfințitului mai avea de așteptat prin copacii din jur. Și m-am grăbit să pun pe țeavă

primul cartuş, de la Mateievici cetire. Respir adânc, mai arunc o privire spre balconul pustiu, pustiu... O clipă de uitare mă ia, ce-am vrut să întreb mai întâi?

...Domnule consilier, ştiu de la amicul meu cel mai bun că atunci când s-a născut în îndepărtata de New York Constanţă, deşi era vreme de război mondial anti-sionist, cu patrule nemţeşti la tot pasul, naşterea lui a fost transmisă din Tomis la Neviorc în mai puţin de două săptămâni!... Că tot evreul când se naşte se află de el şi e bifat undeva pe Avenue Five sau prin apropiere!... Deci aveţi o statistică exactă a evreilor! Asta e sigur! Întrebare: cam care este, jupâne, numărul evreilor astfel înregistraţi şi înregimentaţi?!...

Mă uit în jur, să culeg impresii puternice, cam nema! Nada! Nicevo!... Poate n-am fost înţeles:

Numărul, domnilor! Numărul evreilor!... Numărul exact al evreilor... Din lumea toată! E secretul lor cel mai mare! Îl ştie cineva?! Numai domnul consilier îl ştie! Şi cu nenea Matei!... Ascult!

Mda! Ce zici Învăţătorule?

Cu întrebarea asta nu cumva calci legea ospeţiei?! Numărul evreilor?!... Bine chitită!... La ce-ţi trebuie, Ivanuşka?!

Vreau să văd dacă-i cu soţ sau fără!... Atât!

A doua?, veni răspunsul aşteptat...

Despre arabi... Despre duşmănia de moarte şi foarte suspect de recentă dintre evrei şi arabi! Ce urmăriţi... Ce urmăresc semiţii şi semi-semiţii cu această comédie pentru fraieri?!... Deci: nu cumva e comedie toată duşmănia dintre evrei şi arabi?...

Ce-o să-i mai placă Mateianului!... La domn profesor nu îndrăznesc să mă uit! Simt că l-am dezamăgit... Dar tot mă ia cu mâncărimi la limbă, aşa că plusez: Adică evreii şi arabii, îs bara-bara?!... Se omoară între ei de sanchi, pentru aplauzele galeriei de proşti indo-europeni, despre care ziserăm noi mai adineauri că-s mintea cea mai semeaţă a plani-globului?!...

Și cea mai ușor de păcălit, repetă îngândurat gânditorul... Dar nu cu orice, ci numai și numai cu drepturile omului!... Cine să mai aibă minte și pentru drepturile popoarelor, ale națiunilor! Ne sunt destule drepturile altora. Noi, ceilalți, nu avem timp de... Noi n-avem drepturi, avem numai sentimentul onoarei și al datoriei!... Noi, românii de noi mai ales!

E bună, deci? V-a plăcut întrebarea mea?

Cum să-mi placă!... Mă chinuie mai în fiecare noapte fără somn... Din ce în ce mai multe de la o vreme...

Și parcă fluierând a pagubă: arabii și evreii, deci... Sângele nu se face apă!... E dreptul lor!

Tac o secundică milimetrică, să-i fac loc și la a treia... Ultima! Sparg norii cu ea!

...Înainte de a mai pune o întrebare, te rog, vă rog, pun și eu una? Una mică... Mică și lămuritoare! Să știm pe ce lume suntem!... Se poate?

Și fără să mai aștepte acordul nostru unanim ne atacă la baionetă, fără niciun preaviz, în cea mai pură tradiție evreiască: la o întrebare care te încurcă, răspunsul cel mai bun este o altă întrebare!

Deci întreb, două puncte: eu, dacă sunt acum creștin, devin automat antisemit?... Altfel nu are valoare botezul meu?!... Dacă m-am ...așa și pe dincolo, încetez să mai fiu evreu? ...Asta e întrebarea mea. The question! După aceea vă răspund la ce m-ați întrebat!...

Nu mă grăbesc să zic da!... Nici măcar ba! Iar domnul profesor nu ne mai dă prea mare atenție. Așa că rămâne să intervină personajul cel mai tăcut din ultima jumătate de act:

Cred că ar fi mai interesant să zăboviți mai mult asupra unei chestiuni personale: ce ați făcut în ultimii cincizeci de ani. Ăia petrecuți aici, în această incintă și în această Țară, amândouă atât de minunate!...

Ce vă spuneam eu mai adineaori despre femei?... Le-am spus-o și-n sanhedrin: e timpul să avem și femei printre cei șapte

feţi logofeţi!... Vă mulţumim, doamnă Svetuşkaia, în numele tuturor participanţilor!... Cred că nu greşesc!

Nu! Nu încetaţi să fiţi evreu!... Nici nu se poate altfel!... Aţi fost evreu ateu, acum sunteţi evreu creştin, ortodox!... Nu mi-e clar dacă mai sunteţi membru al... Dar, cum bine spune frumoasa doamnă, important este că aţi fost şi sunteţi dispus să ne spuneţi câte ceva despre menirea...

Misiunea! Misiunea mea! E mai potrivit acest cuvînt!... Credeam, când am rămas aici, în 1940, că va dura mai puţin misiunea!... Misiunea de a vă studia pe dumneavoastră, domnule Ţuţea, şi pe camarazii dumneavoastră... Ne-aţi încurcat rău de tot socotelile! Şi mai ales pronosticurile!... Nimeni, nimeni nu a prevăzut isprava voastră!... Apariţia dumneavoastră! A fost, acolo sus, unde nu vă iubeşte nimeni pe planeta asta, a fost o mare surpriză!... Stupoare! Voi, românii, păreaţi victima cea mai sigură, cea mai uşor de... de dus la abator!...

Apropo de abator... A mea a fost ideea cu abatorul, atunci, la rebeliune!...

Urîtă idee, urîtă, domnule consilier!... Doamnă dragă, nu a fost chiar ideea mea!... Idee polono-semită, în primul război mondial... Cum că nemţii ne-au hăcuit şi tranşat la abator, la grămadă, polonezi cu evrei... Dar n-a avut un ecou prea mare în epocă... Aşa că i-am mai dat o şansă!

Cui?

Ideii!... Ce-mi aparţine în exclusivitate este plăcuţa cu carne cusher!...

Umorul evreiesc! Este celebru!... Nu v-aţi putut abţine!... Nu există crimă perfectă! V-a dat de gol...

Şi care a fost isprava cu care v-am stârnit atâta interes?

Ne-aţi stârnit interesul?!... Ne-aţi dejucat planurile toate! Asta aţi făcut!... Şi nu o dată! Cu greu o să fiţi iertaţi vreodată!... Desigur, nu vorbesc de mine...

Şi care a fost supărarea?

Voi, legionarii, ați găsit soluția! Căpitanul!... După socotelile făcute acolo sus, soluția legionară putea fi doar cel mult imaginată, dar nu și înfăptuită!... Nicicum înfăptuită! Și nu de români! În niciun caz!

Soluția la ce problemă, domnule consilier?

La problemele pe care le pune expansiunea planetară a răului, doamnă Roller!... A răului, da! Ca instituție!

Expansiunea planetară a răului?...

...Știu ce vorbesc! A răului organizat științific!... Căpitanul a știut că este posibil și a găsit și căile practice prin care să se solidarizeze oamenii, devenind... cum să le zic?!... Da, activiști, ai binelui!... Conspirația voitorilor de bine!... Conspirația la vedere, în deplină transparență, cum se zice azi! Asta ați reușit!

Conspirația ați zis?

...Am zis așa, dar nu era chiar conspirație, dacă era la vedere: comerțul legionar, de exemplu! Se ducea de rîpâ toată mercificarea, mercantilizarea planetei, la care se lucrează de atâtea secole!...

Mercificarea?!

Bașca cei peste un milion de kamikadze cu care ați băgat spaima în complicii noștri, în cozile de topor! Pe scurt, ați făcut ce nu s-a mai făcut niciodată în istorie: schimbarea, primenirea interioară a omului...

Mai-mai să zici că eram pe vremea primilor martiri creștini! Cu o viteză amețitoare pentru toată lumea!... Așa de repede v-ați făcut mulți, mulțimi de mulțimi... Am văzut filmul de la nunta Căpitanului și de la ...nunta celorlalți, căzuți în Spania! Încă puțin și pierdeam totul! ...Tare rău mi-a părut că nu l-am prins în viață pe Căpitan!... E drept că nici eu nu am început să înțeleg decât mult mai târziu...

Când?

Dumneavoastră ați contribuit cel mai mult, domnule Țuțea... Nașule!... A durat ceva... Mai ales după ce am aflat ce s-a întâmplat în închisorile comuniste burdușite cu legionari...

Ce-ați avut cu noi?!

Ideea era ca întemințarea să vă facă unelte ale Diavolului care-și are un mic sau mai mare sălaș, o sămînță, în fiecare sufletel de om!... A fost o mare greșeală că v-am închis, că v-am persecutat! V-am osândit la grele cazne, cum n-au mai fost în istorie!... Am făcut, de fapt, greșeala care s-a făcut și în primii ani de după Învierea Domnului!... Prigoana de atunci a întărit credința!...

Mda! Nu-i goală tărtăcuța individului! Iar chestia cu filmul... Deci există!... Există și volumul doi al Căpitanului?! A supraviețuit? Să-l întreb pe... Sau să nu-l întrerup! Pare lansat!...

...Toți care încearcă să ni se opună, să ne contracareze, zic ei, o fac cu metodele noastre!... Să-i înfrângem pe jidani cu armele lor!, spun cei mai porniți împotriva noastră! Ne studiază, ne spionează, mulți ovrei ne trădează și se mai află câte ceva din tehnicile și schemele și ingineriile noastre, nu mult, puțin se află, dar destul ca să vă faceți o idee și să încercați formula noastră de succes: șantaj, mită, fraudă, minciuni, sperjur, inginerii fiscale ingenioase, dumping, crime... Și cine încearcă să ne copiezie ca să ne contracareze, ca să ne combată, cred ei că ne combat, în fapt nu fac decât să răspândească iudaismul atotbiruitor!... Răul!

Măi, al dracului jid, părea mai tolomac... Ia te uită, frate, Ioane, ce dă din el! Căcarea lumii, vere!, îmi vine să zic, măcar în gând... Răspândirea iudaismul?!... Iudaizarea planetei?... Despre asta vorbește?

Numai voi, legionarii!... Voi și Iisus!... Adică numai voi, de la Iisus încoace ne-ați întors spatele... Ne-ați... ne-ați disprețuit!... Ați găsit ceva mai bun de făcut decât să ne imitați ori să spargeți vitrinele, ca prostovanii de nemți! Ori să ne faceți săpun!...

O clipă, meștere!

Hooo, prrrr, Ioane Șeitane, știm cu toții că n-a fost adevărat, ma ben trovato a fost! Așa au gândit cei mai mulți că se poate rezolva problema evreiască: îi exterminăm, îi facem săpun, îi gazeificăm!...

Numai Căpitanul a văzut esența problemei: succesul evreilor se datorează păcatelor noastre, viciilor și slăbiciunilor noastre!...

Uite-l, domne, că n-a pierdut vremea pe aici!... Bine le mai zice!

...Dacă nu ne curățăm de păcate, a zis Codreanu, se vor găsi mereu cine să profite de sufletele noastre dornice să se vîndă!

...În dreapta, vocea Svetei, mai mult șoptită, repetând înfiorată: sufletele noastre dornice să se vîndă...

...Și s-a pus pe treabă, gospodărește!... Din cinci inși, în mai puțin de zece ani, s-au făcut o mie, o mie de mii, nepoate Ioane!... Pot să-ți spun așa?

Puteți să-mi spuneți cum vreți! Poate că așa aflu și eu cu cine am onoarea! Cum să vă spun, să vă numesc...

Petruș, nepoate!

Petruș, sigur că Petruș!... Uitasem.

Și nenorocirea cea mai mare știi care a fost: au început evreii să vă iubească!... Pe voi, legionarii! Fetele mai ales!... Viitoarele mame de haluțimi!... Încă puțin dacă vă mai lăsam, păteam ca sabinii, cu sabinele... Ce vă spuneam eu, mai devreme, de femei?!... Da, evreii au stricat planeta, adică bărbații!... Jidanii! Deloc, femeile! Ovreicuțele!... Jidovcuțele!...

Și ne-am uitat țintă la Sve, emoționați de câtă dreptate avea Matusalemul!

Femeile... De-ar fi lumea condusă de femei!... Ce ziceți, Învățătorule!...

Adică să fie condusă lumea de mame?... Aia lume!... Eu câte familii cunosc ca lumea așezate, matriahat curat!... Începând cu părinții mei!... Coana preotească, he, he...

...Am cunoscut în urmă cu ani de zile un camarad de-al dumnevoastră... Din Sibiu... Teolog... La el o să mă spovedesc!

Urma să fie preoțit peste câteva săptămâni când l-au arestat în primăvara lui 1941...

Hait că se mai pune de una de-aia...

L-au ridicat de la nunta sa!... Pentru participare la o mascaradă înarmată și controlată tot timpul de la Moscova și Londra! ...Știu bine ce vorbesc!...

Londra a zis! Moscova și și Londra?... Quoque tu, Albioane?

A mai ieșit bietul om la lumina zilei după 24 de ani...

Sve nu e sigură că a înțeles bine: dvațat cetâre? Da, da... Douășpa, daragaia!... Povestiți mai departe, domnule consilier ...Petruşka!

...Am ezitat mult înainte să-l întreb: cum este, părinte, să stai douăzeci și patru de ani în temniță?... O întrebare totuși firească!... Nu avea în ea nimic jignitor sau... Poate doar ceva dureros... Eh, domnule Șeitane! Ce crezi că mi-a răspuns?

Nici împăratul Chinei, condamnat de comuniști pentru înaltă trădare, căci vînduse Japoniei Manciuria, nu a făcut decât zece ani de pușcărie!... La noi, de ce au fost așa de aspri iudeo-comuniștii dumitale cu legionarii? Evreii din ComînFernul vostru?!...

Ce-i asta?... Este o întrebare pentru marele consilier al Sionului! Nu se poate să nu știe de ce!... Binențeles că știu: pentru că în Comitetul Central al Partidului Comunist Chinez prieten, nu a existat niciun evreu!... Ești mulţumit! Asta voiai să auzi din gura mea?...

Sigur că asta voiam de la zotca dumitale, neică consilierule, să aud și mai ales să înregistrez pe banda cea subțire ca un fir de iarbă și atât de durabilă! De data asta te învîng eu chiar cu armele tale, Israele! M-ai înregistrat tu pe mine când făceam vocalize prin casă, dar acum te...

De ce nu lași omul să spună ce are el de spus?! Za cem tu mereu îl abaţi de la... M-am săturat de atâta politică! Răspunsul acela mă interesează, dat de un om după 24 de ani de închisoare!... Nu aiurelile tale! Nu pot să cred că în Europa, un om, în secolul ăsta, a putut să fie condamnat la 24 de ani de temniţă și să-i facă pe toți! Pentru ce crimă? Pe cine a omorît? Câți a omorît? Câte zeci de mii de oameni?!...

Mă fac mic-chitic și tac la fel. Niciodată nu m-a repezit cu atâta duritate: Și care a fost răspunsul pe care vi l-a dat? Și cu o voce disperată: Cum e să stai douăzeci și patru de ani după gratii, boje moi?!... Dva-țat cetâre!

Nu omorîse pe nimeni, scumpă doamnă!... Za cem?! Za cem... Idei! Avusese și împărtășise idei! Ideile Căpitanului și-ale domnului Țuțea despre cum trebuie rezolvată problema evreiască fără să omori niciun evreu!... Ba dimpotrivă, să-i ajuți și pe evrei să se mântuiască!...

Și mi-a răspuns cum e să stai dvațatcetâre goda în temniță... Mi-a zis: dragul meu... Știa că-s ovrei!

Dar nu-i nevoie să știi, se vede de la o poștă! Ba mai și miroase!...

...Dragul meu, a zis preotul Leonte, la început, în primii patru-cinci ani de temniță, nici nu-ți dai seama care este câștigul tău că te afli acolo... Așa a zis: câștigul că te afli acolo... Abia după cinci șase ani începi să pricepi...

Ca un ecou glasul mândrei muieri, pleoștit de sensul inuman al cuvintelor: câștigul că te afli sub pământ pentru un sfert de veac... Așa a zis? ...O viață de om să stai după gratii numai pentru că ești tînăr și legionar... Cum explicați asta, domnule profesor, domnule consilier, daragoi moi?!... Cum să cred eu așa ceva?!

Pe împăratul Chinei, insist eu, de-ambouleanul ce sunt, împărat care și-a trădat țara și le-a făcut cadou samurailor cea mai frumoasă bucățică din toată Asia, Manciuria, tovarășii comuniști chinezi l-au condamnat la 10 ani de închisoare!... Un mizilic!... Dumneavoastră, domnule profesor Țuțea Petre, pentru câteva biete vorbe despre Manciuria românească, nu s-o vindeți, ci invers, s-o luați înapoi pentru Neam și pentru Țară, Țara ingrată v-a răsplătit cu numai 13 ani, față de 17 ani ai lui Bădia Simion, amicul siamez al dumneavoastră! Iar părintele Radu Leonte, 24! Pe muche! Mai ceva ca Nelson Mandelul ăla...

L-au luat din fruntea mesei, la care era prezent ca mire!... Nenuntită rămasă, coana preoteasa l-a așteptat 24 de ani,

fecioară şi convinsă că Dumnezeu n-a sortit-o altui bărbat!... Care Penelopa?! Care Ulise?! Care Homer?! Care greci?!...

...Ce-aţi avut cu legionarii, domnilor înţelepţi de nu vă mai încăpeaţi între urechi de câtă minte aveţi?!... Înţelepţii lui peşte! V-a dat gata bietul popa Radu, Radu şi Leonte, care a ştiut să facă nu ştiu ce ciudat de gheşeft din zăcerea sa la bulău o viaţă de om! Ce, mare Dumnezeule!, a putut să câştige?!... Care a fost gheşeftul ăla de care nu aveaţi habar?! Voi, gheşeftarii gheşeftarilor, nu pricepeţi nici azi ce gheşeft mai poate fi şi ăla, să stai dvaţat cetâre la puşcărie... Ani bătuţi pe muchie...

Auzi la el: nici nu pricepi care este câştigul tău... Abia după vreo şapte-opt ani intri în pâine, să te bucuri că te afli acolo şi nicăiri în altă parte!... Despre ce bucurie poate fi vorba?!... Ehe! Asta n-o s-o aflaţi voi niciodată! Şi vă înnebuneşte gândul că nu vă puteţi nici măcar imagina despre ce câştigul naibii să vă ia poate fi vorba! Ce gheşeftul mă-sii o mai fi şi ăla?!

În fine, percutează şi înţeleptul! Prea isteţ nu e!

Dar dumneata, Şeitan ce-mi eşti, de unde ştii cum îl cheamă pe popa Radu?! Îl cunoşti, înseamnă!... Îl, desigur!

A za cem zici că desigur?

Pentru că încă una, în plus, ce mai contează?!

Încă una ce? Încă una mirabundă!...

Dar nu e de mirare că-l cunosc eu, de mirare este că domnul consilier a ajuns să-l cunoască!...

Cum l-aţi cunoscut?! V-aţi dat jos din înălţimea corcodușului şi aţi stat de vorbă cu un popă creştin şi puţin martir?! Şi nu mai puteţi uita ce v-a spus acel... acel pui de curvă, ca toţi creştinii!... Cum să nu te miri oleacă?!

L-aţi ţinut la ocnă până aţi zis că gata, a pierdut tot, nu mai are nicio leţcaie prin buzunare! Mai sărac ca Iov! Şi când colo vă treziţi cu el că iese din pârnaie prea mulţumit că n-a stat la mititica mai puţin de un pătrar de veac! Abia că i-aţi oferit prilejul

de a-şi da seama cu ce ânger de femeie l-a norocit Dumnezeu!... Că numai mânuţa Domnului putea să fie!

Şi chiar inspirat am fost când am încheiat zicând:

Şi mai multă fericire decât aia că l-a băgat în seamă Tatăl cel Ceresc nu-i trebuie... Încă puţin şi vă mulţumea din suflet! Exagerez?

Nu! Deloc!... Mi-ar fi mulţumit dacă ştia că am avut şi eu un rol!... În loc să mă... Să mă orice!, orice meritam să mi se facă pentru cât rău le-am făcut eu legionarilor!... Românaşilor noştri!

Domnule consilier, dar nu vă mai căinaţi atâta că încep să vă cred!... Nu contează că aţi vrut, dacă nu v-a ieşit!... Bucuraţi-vă! Raiul este burduşi de intenţii criminale eşuate!... Felicitări! Eu chiar vă mulţumesc! În numele Tatălui, şi al Fiului şi al Sfîntului Duh, botezatu-te-ai creştin, evreu ai fost, acum eşti creştin, dar tot jidan ai rămas!...

...Aşa mi-a venit să-i spun, dar nu neapărat pentru că aveam motiv, ci de dragul retoricii, al mecanicii discursului, care te duce unde vrea muşchii ei!... În fapt, încercam să nu fiu emoţionat de scena la care asistam, asistasem... Numai Sve nu-şi ascundea uluirea. Chiar asistase la botezul unuia dintre... dintre... dintre ăia... ăia şapte?!... Boje moi! Boje moi!

Vezi bine, ştia mai bine decât mine ce înseamnă cei şapte maramoi... Era vreun pericol pentru ea, pentru noi?!... Şi mai ales pentru pruncul abia născut cu aşa de frumos nume: Petruuuuş!... De-acum înainte robul lui Dumnezeu o să dea mereu filmul înapoi şi o s-o audă iar pe Rifca strigând, în ce momente?, probabil că nu numai în somn, Petruş! Oh, Petruuuş... Şi Berculeanu îi va putea răspunde: Da, Rifca, dragă, te ascult, eu sunt, Petruuuuş al tău... Petruş, meine Rifca maiá!... Aproape că mă buşeşte rîsul!

...Mda! Nu prea am cunoscut psihologia bărbatului clasat mereu pe locul secund... Niciodată piua-ntâi!... Se vede că-i ciudată rău pisologia asta!... Auzi la el ce nume să-şi aleagă!... Chiar! Ce nume... Ce nume mi-ar fi plăcut mai mult decât Ioane

al meu?!... Jeane? Cum îmi zicea la armată Arif?... Georgică Marmara!... Pe unde i-or fi sticlind ochii?!.... O mai fi având la el brățara indiană?...

Nu știți ce-i aia brățara indiană?... Numai Arif avea și Peter Paulhoffer, din tot batalionul!... I-am tot întărîtat noi, plevușca, să-i punem față-n față să și-o măsoare, când ne duceau să facem baie sâmbăta și toți trupeții se arătau unii altora în lumina celui mai crud adevăr!... Ia, uite, băi, ce mică o are Lălău'!... Și ne minunam cu toții!

Mică, dar veselă, se apăra huiduma cea mai blândă pe care am cunoscut-o! Veselă, drăguța, și harnică foc!... Cine știe? Așa o fi fost, răposata, Dumnezeu s-o... Doamne, iartă-mă! Unde m-a dus din nou mecanica dracului!...

...Ciudate mai sunt și căile din scăfârlia omului!... Aici, de față cu creierașii mei, se petrece ditamai evenimentul, iar ei bat câmpii pe la Topraisar, după brățara indiană!...

Tot nu v-am spus ce-i aia?... Ce să fie?! Aia! Aia, care era mică mititicuță la Lălău', era ditamai șerpălău' la cei doi, mai sus pomeniții! Numai ei și-o puteau înfășura pe încheietura mâinii, ca pe o brățară, și le mai rămânea și un centimetru, doi în plus!... Să-l dea la alții!...

Poți să spui că gândești ce vrei?... Nimeni nu se poate face stăpân pe gândurile tale, dar nici tu nu ești, vere, în stare să le ții în ham! Trag de cotigă în toate părțile, și cu ce iuțeală!, ca puricii, sar de la una la alta, tocmai la tovarășul dracul în praznic, cât ai clipi!... Revin:

Spuneați mai devreme, domnule consilier, că nu ne așteaptă nimic bun, pe noi, românii... Că ne vor capul!... Ne vor prea mulți capul!...

Ăsta este de fapt și motivul pentru care am vrut să ne întâlnim. M-am botezat din mai multe motive și impulsuri, dar mai ales ca să mă credeți ca pe unul de-al vostru când vă spun ce urmează să vă spun...

Ohohohooo!... Adică abia acum începe?!

De data asta eu nu am nicio vină, nicio implicare... Nici nu divulg vreun secret! Căci nu știu cum v-ați putea opune!... Ce știu este că au clocit-o în așa fel încât chiar și de se află, de veți afla, bunăoară de la mine, și veți ști pas cu pas ce vor să facă cu voi, să nu conteze! Să nu poată fi împiedicați!... Nu puteți para lovitura! Imposibil, de data asta!

Cine a clocit toate astea?

Nu, nu noi! Care noi? Noi, cei șapte!... Noi doar am fost informați!...

Spuneți-mi de Ceaușescu... Că vor să-l dea jos, înțeleg!... Dar de ce să-l omoare, mai întâi?!... E bătrân, e bolnav... Dar, am auzit bine?, ați spus linșaj?!...

Varianta linșajului este cea mai agreată, îi și amuză pe scenariștii și regizorii revoluției! Așa au decis, să fie o revoluție!... Să-i zică revoluție!

Le place cuvîntul! L-au supt de la țîța tătâne-su!

Îl pot oricând aresta pe bietul Ceaușescu, nimeni nu-l mai apără!... Îl părăsește și armata, și securitatea... Toți au fost cumpărați!... Dar numai dacă-i revoluție populară îi pot lua capul! Iar ca să-și ferească propriul lor cap, linșajul este cel mai potrivit!...

Ce părere aveți, domnule profesor? Chiar toți să-l trădeze?

Nu mă mir deloc... Este o socoteală simplă pe care Ceaușescu a ignorat-o. Am încercat de mai multe ori să i-o spun, să ajungă la urechea lui...

Eu zic că greșeala cea mai mare este că nu v-a primit în audiență! Cum nici pe mine nu m-a primit!...

Viciul fundamental al comunismului bolșevic: Colaboratorii săi, privilegiații regimului, au de toate, mai puțin siguranța zilei de poi-mâine, pentru copiii lor!... Totul depinde în comunism de funcția politică, iar funcția politică niciun comunist nu o poate lăsa moștenire copiilor săi!... Așa cum lași titlul de conte sau boier! Ăsta-i baiul cel mare!

Cunoşteam teoria, cam uitasem de ea... Se potriveşte?

Ceauşescu încearcă să-l formeze pe Nicuşor, ca să-l lase succesor, ca-n Coreea! Dar ceilalţi?... Inclusiv generalii şi oamenii săi de încredere!... Avere n-au voie să facă, iar dacă au făcut-o pe ascuns, pe furate, n-au voie s-o arate! Şi atunci ce lasă ei copiilor drept moştenire?!...

A ignorat total povestea asta! A ignorat natura umană! Comuniştii au abstractizat, au depersonalizat, mai bine zis, toate raporturile din societate!... Zic să construim socialismul pentru copiii noştri!... Dar eu, prim secretar de judeţ, aş vrea să mă asigur de copilul meu, Volodea, că are un viitor luminos! Nu prea îmi vine să-l las la grămadă, să împărtăşească cu încă 22 de milioane viitorul luminos al Patriei! Am eu motivele mele pentru care sunt sigur că Gigel nu va apuca nicio funcţie politică, aşa cum a dobândit taică-su, numai el ştie prin ce ticăloşii, de care fi-su nu va mai fi şi el capabil!... Şi atunci?! Ce se va alege de băiatul tatii când tata nu va mai fi mare sculă la sub-prefectură?!

Domnule profesor, intervin eu doct şi erudit în materie, aţi citat din memoriul dumneavoastră înaintat conducerii superioare de partid şi de stat. Aşa-i?

Eu, despre care toţi proştii zic că sunt cel mai dişteptrom ân, de douăzeci şi cinci de ani, ba chiar încă din temniţă, tot încerc să ajung să stau de vobă cu cel mai puternic om din Ţară...

Cel mai puternic om din Ţară?!... Păi cine-i cel mai tare din parcare dacă nu finu'?!...

Fără niciun succes!... Ce-i cu mine?!... Nu mai contez nici pentru...

...Atâta voiam să-i spun: firea omului! Respectă, tavarăşe Nicalai, firea omului, mai ales când vrei s-o transformi! Omul nou?... Care este materialul din care îl modelezi? Nu ţii seamă dacă-i lut, şi nu piatră?... Că nu se poate face bici din orice!

Poate că nici acum n-ar fi prea târziu!

Acum ce să-l mai învăţ, dragă doamnă? Să-l învăţ unde să se ascundă doar!... La mine în garsonieră, par examplu! I-o închiriez şi mă mut la domnul profesor!...

Schimb de priviri cu doamna!... Ne gândim la acelaşi lucru?... Nu! Doamna pare chitită pe altă impresie: Nu înţelege de ce au nevoie de linşaj!... Brrr! Aşa se ştie şi la Moscova... Poate că se ştie şi acolo pentru că acolo s-a luat decizia?... Poate! Hai, dalşe!

M-am cutremurat şi eu!... Nu mi se întâmplă prea des!... Ca să-şi bată joc de bietul om?... Moarte degradantă?...

Talmudică?

Aşa or să zică toţi!

Aproposito de Talmud!... Pot să pun şi a treia întrebare? Şi aplic tactica oltenească: o şi pun!

Circulă fel şi fel de citate din Talmud. Multe scandaloase rău! Nimeni nu mă ajută să mă lămuresc dacă sunt corecte, autentice, dacă au fost traduse bine... Îmi pare rău că nu le-am adus cu mine... Nu mi-a trecut prin... Dar ţin minte unul din citate, cel care mi se pare cel mai imposibil să fie adevărat!... Şi dacă îmi dovediţi că unul dintre citate cade, că este vădit fals, scap de toate, le pun pe foc şi-i bag şi-i scot din aia a mă-sii pe toţi care ţi le şoptesc la ureche ca pe...

Sunt toţi cu ochii pe mine acum, Sve mai ales, căreia i-am dat să citească din evanghelia lui Matei Gheorghevicescovitch şi mi-a spus apoi că i-a venit să vomite pe la mijlocul caietului... Ce citat să aleg, căci, de fapt, sunt mai multe, am zis de vrăjeală că numai unul!... Pe care să-l... Ia să mă gândesc bi...

Este adevărat, domnule consilier, aud vocea Svetlanei tânguindu-se la urechea mea dreaptă, este adevărat că scrie la Talmud despre interdicţia... şi Sve se opri câteva clipe, să-şi facă curaj, dar vocea ei se auzi şi mai tremurată, înecată de stupoarea din clipa primei lecturi, rămasă intactă, imposibil de uitat şi mai ales de rostit:

...despre interdicţia pentru bărbaţii evrei de a viola fetiţele care nu au împlinit trei ani?... Domnule consilier, vă rog să spuneţi că nu-i adevărat, vă rog frumos!...

Biată Svetuţa maiá!... Niciodată nu mi-a fost mai uşor să citesc în sufleţelul ei, mic, delicat, ghiocel curat, a rămas cu el de pe vremea când avea trei anişori...

De ce să mint?!... Abia m-am lepădat de minciună, doamnă Rollerina!

E adevărat citatul? Este corect, naşparliule?!... Talmudul chiar interzice violul unei...

Binenţeles, cum să-l permită?! Cum să nu-l interzică, domnule Ion?!

Za cem?

Dragii mei, dar o fetiţă sub trei ani nu rezistă unui viol! Hemorogia care survine este fără excepţie fatală!... Boje moi!... Se ştie foarte bine! Au fost o mulţime de cazuri şi atunci s-a impus această interdicţie!... Boje moi, boje moi!... Care-i problema?!

Biata Sve, nu mai este în stare nici măcar de mine să-şi agaţe privirile disperate!... Le ridică direct spre Doamne-Doamne şi sunt convins că-I prinde privirea, zgâită cum rămâne către înaltul cerului... Tac, deci... Să nu tulbur schimbul de priviri îndurerate...

Aş vrea să-i pot spune că omul este nebun, e dus din lumea asta, n-a înţeles întrebarea şi nici jalea ei, să nu pună la inimă... Dar citatul este citat, şi citatul o doare... Şi numai din altă parte, din altă ordine a firii îi poate veni semn că durerea ei este primită acolo sus... Eu degeaba m-aş...

O doare de când l-a citit în urmă cu vreo lună şi, îmi dau seama, a tot tras nădejde de atunci că mizerabilul ăla de caiet l-am primit de la vreun nebun, un schizofrenic, un fascist ghitlerist nenorocit, care a inventat sau numai colportează cretineşte ce au inventat alţii în două milenii de prigoană şi minciună şi calomnie antievreiască!...

Ce de mizerie s-a mai strâns în această antologie a demenţei creştine antievreieşti, în frunte cu interdicţia de a nu viola nou născutele... Ce minte bolnavă a putut inventa aşa ceva?!

Şi trosc, ne dă nebunul ăsta cu parul în cap: Citatul e corect!...

Nu e invenţie?!... Nu!

Cum?! E adevărat? Chiar aşa scrie?!... Chiar aşa! Nu-i niciun fals în declaraţii? Niet? Niet!...

Dacă nu intervenea aproape disperată Sve, eu puneam alt citat în discuţia specialiştilor din Sanhedrin... Trebuia să mă grăbesc să pun eu întrebarea, şi poate că aşa o scuteam, o salvam, nu, niciodată nu am mai văzut-o atât de... de distrusă, ce mai?! Se clatină sau mi se pare?...

Şi acum, colac peste pupăză, fostul practicant al Talmudului pune lucrurile la punct: şi asta din grija talmudică faţă de om, milenară deci, grija faţă de orice plăpândă fătucă, să nu fie cumva mai juna de trei ani că s-ar putea să-i fie fatal sex contactul, ceea ce, evident, nu este în intenţia partenerului, animat de cu totul alte simţăminte atunci când face *la bête à deux dos* cu o femeiuşcă taman trecută de treizeci şi şase de ani, pardon!, de luni. Repet: luni... Treizeci şi şase de luni! Bătute pe muchie!... Trei ani!

În niciun caz, aşadar, continuă panarama, nu este vorba de simţăminte ucigaşe, asasine! Doamne, fereşte! Cum să accepte Talmudul uciderea unei fetiţe de nici trei ani?! Nici măcar fără intenţie nu se acceptă, adică accidental!...

Nu, domnilor! Noi le lăsăm pe fetiţe să împlinească cei trei ani neprihăniţi, legiuiţi de Moise şi alţi mari profeţi, fără niciun risc! Nu mai speriaţi bunicii copilelor cu infamii calomnioase!... Nu ne atingem de o fetiţă de trei ani decât după ce-i cercetăm cu atenţie certificatul de naştere!... Este exclus şi pedepsit cu maximă severitate orice derogare sau dispensă de vârstă, cum dau câteodată animalele de creştini!... De-şi mărită iepotinele la 14 ani!... Cu derogare de la episcop!... Ca ţaţa Maria lu' Jiga!...

Sve, Svetluțo, Sveițo, ce-i, mă, fetițo, cu tine?!... De ce ai pus așa întrebare?!...

Iar eu, nemernicul și tolomacul, eu sunt de vină!, de ce ți-am dat caietul acela nenorocit?! Idiot fără simțire ce am fost!... De ce ți-am povestit despre el, de ce mi l-ai cerut?!... Za cem?

Dumneata, Ioane Șeitane, mă ia la sigur finu' Petruș, sunt sigur că voiai să verifici alt citat!...

Reușesc să pricep din privirea-i chioampă că-i arde de glumă!... E nebun sadea, oameni buni! Sau ce e?

Nu are niciun ochi pentru prăbușirea Svetlanei, la doi pași de stârvul său! Nu are sensori pentru așa ceva! Organul lipsește, lipsește, bietul de el... Renunț, zic. Nu-mi mai trebuie nicio întrebare. Să n-o pățesc și eu ca doamna Svetlana!...

Dar doamna ce a pățit?!

Nu i-a picat prea bine la ficat Talmudul... Și mai ales comentariul!

E adevărat? Îmi cer scuze, iertare aș zice, dar... Domnule Ionică, cu ce am supărat-o pe o doamnă atât de...

Nu-i niciun motiv să se supere pe dumneata... pe dumneavoastră! Pe Talmud ar trebui să se supere!... Pe autori!

Corect, domnule Ioane! Pe autori trebuie să te superi! Iar autorii nu suntem noi! Stai liniștită, domnișoară Svetlana!

Ce vorbă mai e și asta, finule?!

Doamnă Svetlana, te rușinezi cumva de ce au scris nebunii ăia din Babylon?... Ai perfectă dreptate!

Care nebuni?

Ovreii ăia de odinioară, ăia vechii!... Ce avem noi cu ei?! Care noi? Noi, kazarii de pe Volga!... Și de pe malul Dâmboviței, al Vistulei... Ce naiba?! Că suntem între noi, oameni destupați la minte, cum zic românii!... Nu vă puneți în cârcă prostiile și aiurelile din vechimea iudaică, aia biblică, babilonică!... Biblică și absurdă!... Ne furăm singuri căciula?

Biata Sve!... Parcă ar fi dat-o din nou cu capul de pereți, încă mai năucă părea de ce auzea. Kazari?!... Ehe, se vor lămuri lucrurile într-o bună zi! Am așteptat destul! Am răbdat...

Al treisprezecelea trib?, bagși eu lemne pe foc. Al treișpelea?! Nu-i cu ghinion?

Kazar era și Koestler, știa ce vorbește!...

Ce să mai zic?!... Asta mai lipsea pentru biata Svett!... Mă privește disperată!... Kazarii?! Deci e adevărată și mizeria asta?! Ivanuṣka!...

Norocul meu e că nu eu am adus-o aici, la arătarea din cimitir, aleea laterală de nord, figura... Nu, nu eu... Dar cine? Cum am ajuns noi aici?! Ah, papașa Sașa!...

Și ovreii ceilalți, cum rămâne cu ei?

Cantitate neglijabilă!... Genă tarată... Compromisă! Un atavism al istoriei! Niște degenerați!... Nici cinci la sută din...

...Și-au pierdut și limba, bag eu, imparțial ca tot... Bravo, Ionică! Și tot ei ne disprețuiesc!...

Mda, sigur, nici nu era greu de ghicit că mă interesa citatul care mă viza în modul cel mai direct, cu adresa cea mai exactă, inclusiv numărul de cod poștal: pe cel mai frumos, mai deștept și mai simpatic dintre goimi... Pe unul ca mine, așadar, ce-i faci? Nu, nu-l mai omorî, ci fă-l... fă-ți-l ginere!

...Cum era cât pe ce să mă pricopsesc de vreo două ori înainte de, cu una sefardă și alta cazară, colege de grupă, ce se mai bârfeau una pe alta, cu tot neamul fiecăreia!... Și de alte trei ori cu trei bozgoroaice, una bucată grecoaică, bună bucățică, o olteancă-două, alta din Ploiești, una din Brăila, și așa mai departe și nicio ardeleancă, domnule!, din Sibiu mai ales, spre disperarea maică-mii! ...Asta a fost! Asta e!... Final apoteotic – mă însurai cu o moldoveancă!...

Dar nu reușesc să-l distrez decât pe glumeț! Nea Petrache s-a prins cel mai tare de starea de disperare și de deces interior a Svetlanei, nu e ușoară viața pentru un evreu, iar pentru o evreică

ca Svetlana, care a luat ce a găsit mai bun la ruşi şi la americani, iar acum de la românaşii noştri, este de nesuportat condiţia de... de om, până la urmă! Despre asta este vorba, mândră zeiţă!...

Se dau şi evreii granzi! Nu-s chiar aşa de ticăloşi!... Toate noroadele lumii au fiecare neroziile şi nebuniile sale, nu-i niciunul mai breaz... Başca că nimeni, azi... N-o lua şi tu ad litteram... E ca şi cu vârsta lui Matusalem! Asemenea cifre trebuie luate cum grano salis... sunt metaforice... hai, adu-ţi aminte, am mai discutat citatul ăsta şi te-am rugat să nu-l iei în serios, să nu-l crezi, să-l uiţi!... Or fi având evreii păcatele lor, dar ăsta nu e de... Hai, zi ceva, mândreţeo!

Hohotea în icnete, fără lacrimi, pe sec!... Şi mă privea, mă privea... Cu ce ochi!

Eu ce să-i fac?! Să... să întreb de citatul celălalt, care ne-a făcut să rîdem atâta, tu ai rîs şi cu picioarele, cum numai tu ştii să rîzi, poate mai rîzi o dată acum, rîzi, copilă cu părul bălai, rîzi de ce regulă sau modă a mai fost şi aia, domnule consilier, la Babylon deci, să spui o rugăciune de mulţumire atotputernicului după fiecare ...ex ...exprimare împlinită!

Dar nu se înţelege nimic, inclusiv domn profesor se uită la mine ca la o enigmă, te referi tot la Talmud, Ioane Şeitane?!... Care-i citatul?

Pricepe Sve că mă sfiesc de ea, de domnul profesor!... Mă soarbe adânc din privirile aţintite asupră-mi: domnul profesor este pudic!... Nici să rostească nu poate regula din Talmud care cere să-i mulţumeşti, cui?, lui Yahve...

După un act sexual reuşit?... Nu există aşa ceva!...

E vorba de... când ai un ...un scaun bun!

Scaun?, se miră domnul profesor... Nu pricepe!

Şi de ce te miri?!, se miră şi domnul consilier. Ai avut vreodată constipaţie, una din aia rebelă la orice tratament, frate Ioane?!... Nu-i o regulă, numai cine vrea şi are motive!... Naturalia nu sunt turpia! Am zis bine, domnule Şeitane?!

Și pricepând că nași-su nu pricepe nimic, se explică: da, este și o rugăciune, o vorbă de mulțumire, care se rostește... Dar azi a ajuns o... o ciudățenie! Cine o mai spune?!... Eu n-am mai spus-o de... N-o mai învață nimeni! Azi!

...Cu atâtea laxative, te cred și eu!

Și...

Hai, dalșe, prea iubito! Trebuie neapărat să vorbești, orice, numai așa poți să ieși din...

...Și americanii, la ambasadă, au aflat de... de linșaj?

Cum să nu?!

Ești tare, Sveltanee ce ești! Așa te vreau! Fii muierea bărbată căreia nu i-a mai ajuns America! Nici Rusia!...

N-or să apuce! Ambasada a primit instrucțiuni să le asigure la amândoi refugiul, găzduirea, cum vreți să-i spuneți... Ar vrea ei linșaj!...

E cazul să intervin și eu, să duc până la capăt schimbarea vorbei:

Mai e și lașitatea la mijloc!

Adică?

Adică frica! Teama că vor da la sfârșit socoteală!...

Să știi că ai dreptate!... Fac pe ei de frică!... Vor să aducă copii de la orfelinat, niște bieți decreței, handicapați și arierați mintal, să-i asmută ca pe câini și să le dea drumul asupra celor doi... Să-i calce în picioare la ei în birou!... Să-i terciuiască!...

Boje moi!...

Iar la proces, preiau eu ștafeta, dacă se va ține un asemenea proces, nu se va putea identifica ucigașul: niște copii, au dat și ei, care un șut, care un picior, un ghiont, un călcâi, adunate au cauzat moartea, dar nu se va putea spune a cui a fost lovitura care a pricinuit moartea prea iubitului fiu al poporului român, călcat așadar în picioare chiar de popor, prin reprezentanții săi cei mai ingenui și mai potriviți: cei care îi datorează prea linșatului viața lor de copii nedoriți decât în statistici!... Și-a

făcut-o cu mâna lui! A cules ce a semănat!, așa vor comenta la Europa Liberă!...

Pe toate le știe domnul Ionică!... Am impresia că faci parte din complot, profesoooore... Prea cunoști detalii... Mai bine decât mine!

Da, eu am făcut scenariul!

Și regia? Știi cine este regizorul? Nu știi? Un mare regizor!... Specializat în mișcări de mase înarmate!... Eh? L-ai ghicit...

Se potrivește!... Omu-i nebun!... Îl știu bine! I s-au urcat la cap personajele jucate... Jucate atât de prost! Jigodia!... Mi-a spus ADM-ul despre el, că-i în echipă!... Da, domnule consilier, prietenul nostru comun Aurel Dragoș Munteanu m-a invitat la spectacol!... Pe scenă! Să fac parte din distribuție!

Aici am gafat! Nu trebuia să arăt că știu de relația sa cu ADM! O dădeam de gol pe Svetlana!... Dar nu s-a prins. Era prea ocupat să se mire: Și n-ai acceptat?!

Nu m-a lăsat domn profesor...

Domn profesor? Să nu ieși niciodată din cuvîntul domnului învățător!...

Mulțumesc de consiliu, așa am să fac! ...Dar tu? Iubito?

Nu-mi pot reveni!

L-ai auzit? Cică ambasada îl va prelua, cu Leana cu tot, și-l vor... Știai?

Se uită la mine fără să mă vadă! Dar vede ea ceva! Sunt... sunt diabolici! Cine?

Binefăcătorii și eliberatorii de care o să aveți parte curând!...

Nu-i prima oară, constată calm și neangajat domn profesor.

Să nu-mi spuneți, nașule, că istoria se repetă!... De ce? Pentru că, tinere Șeitan, vorba asta este una dintre minciunile și prostiile cele mai mari și mai des auzite!... Ca să-i consoleze pe naivi!... Domnul profesor știe mai bine ca oricare dintre noi că nu

există doi, există numai unu! Numai unicate! Irepetabile!... Nimic nu se repetă! Am citat corect?

Parmenide!, fac eu spre doamna, complice. Cunoaşte bine subiectul. Dar altceva îi ţine sub şa gândurile... E parcă în transă, aşa mă priveşte: la ambasada americană se ştie de... de intenţia de a-l linşa!... Se ştie... Şi nu mi-au spus nimic!

Linşat?!, se crucişte abia acum şi domn profesor, rezonând unanim cu doamna. Or fi având dreptate!... Poate că ar trebui şi eu să mă cutremur! Am trecut mai departe prea... Prea uşor?!... Mda! Ar fi o inovaţie în materie de crimă politică!... Ar fi summa laşităţii şi a mizeriei, mizerabilii!... Încep să-mi dau seama şi-mi vine să mă trag de urechi! Mare dobitoc mai pot să fiu! Tot mai des în vremea din urmă!... Uite că se prinde şi ...Petruş!

Da, linşat! Asta este, deocamdată, varianta pe care se merge!... Varianta ideală, cum i-au zis! Cine? De la cine ştiţi dumneavoastră aceste detalii?

Nu e greu să le afli! Nu le mai e frică de nimeni! Nu se mai ascund!... Ştie şi Mossadul, şi CIA, şi KGB... Şi jumate din Securitate şi Armată!... Sunt toţi grămadă în aceeaşi...

Călcaţi în picioare?! Făcuţi una cu pământul?!... Păi nu ne mai spălăm de ruşinea asta... Domnule consilier, asta nu-i mână românească! Trebuie oprită, nelegiuita!

Domnule profesor Ţuţea, mă dezamăgiţi!... Eu nu pentru Ceauşescu am vrut să vă văd... Ce contează că dispare cu un an sau doi mai devreme?!... Şi cum! Oricum dispare! În urma lui însă va fi prăpădul cel mai mare! Eu nu văd cum ar putea fi împiedicaţi! Dar dacă eu nu văd cum, nu înseamnă că nu există soluţie!...

Respiră adânc de câteva ori. Apoi: Poate dumneavoastră, legionarii, dumneavoastră în persoană, Învăţătorule, poate veţi imagina soluţia, aşa cum a făcut-o Căpitanul şi ne-a lăsat cu gura căscată pe toţi!... Căci de ţară e vorba, de toţi românii!... Ăştia şi-au pus în cap să vă termine... Nu pricepeţi?

Ăştia! Iar ăştia?! Ba ăştia, ba ăia! Care-s ăia ăştia?...

Nea Petreche dă să...

Să nu spuneți că au mai vrut și alții să vă piardă și n-au reușit!... Ăștia de acum au și puterea, au și experiența eșecului și au trecut deja la fapte, după un plan extrem de amănunțit!... Ce se întâmplă la Timișoara...

Da, am auzit și noi ceva... Mâna bozgorilor!... Mână moartă!

Aproape că gâfâie: Care bozgori?!...Nu știu dacă o să ne mai vedem vreodată! O să încerc să fac rost de detalii, de plan, cu listele de trădători, de persoane care pot fi șantajate și cum!... Cu...

Eu pe ce listă sunt?

Numai pe lista rabinului... Un dobitoc!

Dobitocul roșu?

Așadar, dacă veți primi asemenea dosar, domnule Șeitan, să știți că vine de pe lumea cealaltă, că e de la mine și să-l studiați împreună cu domnul profesor și cu toată atenția. Poate vă ajută!... Mai mult nu știu ce aș putea face!...

Abia acum încep să-mi bântuie întrebările prin cotloanele calotei craniene!...

Știu ce întrebare vă... vă aia la creieri... Da, sigur că vor fi și mulți evrei care vor sări la beregata României ca la o pradă... Dar de ce n-ar fi și niscaiva olandezi?!...

Olandezi?

Atenție la olandezi!...

?!

Austrieci și nemți, care bâjbâie inconștienți, dar fermi și eficienți, după Donaulandul lui Hitler!... E loc pentru toată lumea în Dacia Felix, inclusiv pentru fratelli italiani e francesi!... Ba și țiganii au porția lor, și încă ce porție, pusă bine deoparte!... Ţiganii?! Ţiganii de azi, romii de mâine! Di domani!

Romii?! Ce-i asta?...

Iar mai presus de toți, vechii prieteni din Răsărit!... Să trăiască Yalta!

Mi-aduc aminte de descoperirea ce am făcut: Raiul este pardosit cu intenții criminale... Dar tac. Și reacționez numai la rimă:

Și la Malta, ce a fost?

Nimic! Au semnat numai niște hârtii! Totul era deja decis și începuse...

.... să se rostogolească! La Timișoara?

Exact!... Dar țineți minte ce vă spun acum!... Mie: și te rog să nu mă întrerupi! Iaca, tac. Tac mă cheamă!

Vă spun secretul cel mai mare!... Lucida Sve: N-o să vă pară rău după aceea?

Deh, sângele apă nu se face! E dreptul ei! Să fim cinstiți!...

Nu, căci numai eu îl știu!... Ceilalți nu mă cred, nerozii!... De ce atâta ură?, domnule profesor?... De ce atâta ură? Ai?... De frică!

Frică a zis?

Cui îi este frică de cine? De noi? Am înțeles bine? De români le e frică?

la ascultați la... Încă cinci minute numai, domnule profesor! ...Suntem în plin război, cel Mare! Primul! Germania este victorioasă pe toate fronturile, Anglia și Franța în genunchi, Rusia ieșită din joc, luptă cu exploatarea omului de către om!... Și ce fac înțelepții Sionului meu? Profită...

Dacă altceva nu știu!... Profită cu cinism de conjunctură ca să facă rost și ei de o țară... Adică Declarația Balfour!...

Declarația ...cum? Ce-i asta?

Se miră toată asistența de ingenuitatea neprihănită a... Mi se dă voie, câteva vorbe, să nu mai tac:

Dragă, s-a dus văru Rothschildt la regina Angliei de atunci și i-a spus: madam, v-au făcut nemții praf, chisăliță!... Nici burii nu v-au caftit așa de nasol!... Ce ne dați ca totuși să câștigați voi războiul?

Noi? Se mai poate face ceva?!... Voi ce ați vrea? Orice vă dau!

Ce să vrem? Vrem şi noi un capăt de ţară pentru care să ne batem! Măcar un cămin mai încăpător... Şi am căzut la învoială: Albionul ne dă Palestina, plus declaraţia Balfour, de obedienţă, ca-ntre fraţi buni ce suntem, iar noi îi mai păcălim o dată pe americani – avem abonament!, şi-i facem să intre în război de partea franglezilor! Şi aşa, când toată lumea aştepta pacea, nemţii, gentlemani şi fraieri, făcuseră Angliei propuneri rezonabile, chiar generoase, au ei un complex faţă de anglioţi, numai iată că se ridică unchiul Sam cât e de deşirat, cu şaptezeci de chistoale la cureaua-i de cowboy supărat foc pe sat, şi războiul se ia de la început, cu alte câteva milioane de morţi ca lumea de ambele părţi! Fără intervenţia americanilor, călăriţi bine de înţelepţii noştri, Războiul cel Mare rămânea unul mic şi pricăjit!... O bastonadă!... O ciomăgeală!...

Şi aşa, pentru a se obţine promisiunea că Israelul se va naşte cândva, cât de curând, muritără flăcăi din toată lumea, din toate statele lumii, milioane!... Zeci! Iar evrei, mai deloc! Erau prea pacifişti! Se refugiaseră în Elveţia! La Zürich!... Şi inventau dadaismul!

Ştiaţi de istoria asta, domnule profesor?

Ştiam, dar nu aşa de limpede spusă!...

Aţi spus că milioane au murit pentru a se înfiinţa...

Şi s-a înfiinţat Israelul?, se răsti la noi sanhedrinul cu o voce să-ţi lepezi plodul din pântece! Cu ce l-am supărat?

Păi s-a, dar mai târziu!

Când? După 30 de ani! Alt război, a mai trebuit să facem şi un ditamai holocaustul... Lumea toată ne urăşte, că s-a cam aflat de misch-maschurile noastre, iar situaţia din Israel este cea pe care o ştiţi... Să dai şi să fugi!

Eh, care este câştigul Israelului?! Gheschephth-ul evreimii, al poporului ales, pentru toate golăniile ce am făcut în primul război? Nu mai zic şi de al doilea! Care-i?

Tăcem cu toţii, să vedem unde vrea să ajungă ciufutul!... Pare intrat în vrie!

Îmi permiteți să întreb care era situația din România în 1917, înainte de declarația Balfour?!... Nu cumva domnișoara Românița cam dispăruse de pe harta Europei, cu promisiuni ferme să nu mai revină?!.... E nevoie de detalii? Nu! Mulțumesc...

Ne-am lăcomit însă!... Veșnica noastră lipsă de măsură, cum ar zice don profesor!... Știam că revoluția bolșevică va proclama republica socialistă sovietică jidovească! Și nu în Asia, la capătul lumii, ci în buricul Europei! În Manciuria Europei, cum a zis mai adineauri cineva!

În Basarabia?!

Nu ne-a fost de ajuns! Am jinduit și la simboluri! Și am tras toate sforile și pentru Eretz Israel!... Cu ce rezultat, coane Șeitane? Am pierdut Basarabia, până la urmă! Și ce s-a întâmplat cu Basarabia? Că voi, românii de voi, când ați plecat la război, în nouăsute șaișpe, ați spus clar: ne doare de Basarabia, dar tot ce putem face, este numai pentru Transilvania!... De la Basarabia v-ați luat adio!... După câte știu eu, oamenii noștri v-au presat și ei să intrați în război alături de Rusia, iar la sfârșit vedem noi ce mai rămâne din Moldova... Poate o unim cu Basarabia și facem un Israel de la Bug până la Carpați!...

Ia uite-i mă, pe șahiștii lumii, ce bine le aranjează ei cu șapte mutări înainte!...

...Și am văzut toți, cu gura căscată ne uitam și nu credeam, ce a urmat! Cum România se lățește după un an în toate direcțiile!... Nimeni nu planificase asta!

Nicevo ne panimaiu!...

Nu ne mirăm, nici noi nu panimaiem unde vrea să ajungă grajdianinul ăsta!

Chiar nu înțelegeți?!... Au murit zeci de milioane de oameni, distrugeri cataclismatice, pentru care numai noi, evreii, am fost făcuți vinovați! Și chiar vinovați am fost! De ne înjură tot mapamondul! Și pe bună dreptate!...

Dar de câștigat, cine a câștigat la sfârșit de pe urma ticăloșiilor noastre?!... Nu cumva românașii noștri?! Noi le cântam prohodul în 1917, iar ei la sfârșitul războiului, prelungit de evreii criminali, românii zburdau în toată Ost Europa, fugărindu-i pe bolșevici, pe evrei adică, ca pe iepuri!... La Iudapesta, Iudapesta am zis, la Viena, la Praga, ați înăbușit revoluția iudeo-bolșevică fără să v-o ceară nimeni!... Cum să nu vă urască tot Sionul?! Așa cum v-am urît și eu!...

Dar dumitale ți-a trecut!

Mie, da!...

Continuați, vă rog!

Dar altora nu le-a trecut! N-au cum să uite cum ne-ați încurcat voi toate planurile în '918!... Mai ales le stă pe inimă Basarabia, cum am ratat-o ca proștii și în '40!... Când iar am făcut planuri peste planuri, cum s-o facem țară evreiască! S-a vorbit și cu Stalin... Nu intru în amănunte! Ba să intrați, amănuntele contează!

Câteva: Kaganovici trebuia în iarna aceea, a lui 1940-41, să vină de la Moscova cu țidula semnată de Stalin că este numit secretar general al Partidului Comunist Evreiesc din Moldova sovietică și jidovească! A venit el, dar fără... Fără patalama!... Nici azi nu se știe de ce s-a răzgândit fratele Josef ... Și iar am pierdut pe mâna noastră!...Și cine a câștigat?

Rușii!

Cum rușii?!... S-au lăcomit și ei la Basarabia și acum or s-o dea înapoi!... În câteva luni, Basarabia nu va mai fi pământ sovietic!... Nici Basarabia, nici țările Baltice, probabil că nici Ucraina!... Și iar aveți noroc, iar veți trage lozul cel mare!

Se va face Unirea?!...

Toți se vor da peste cap pentru Unire! Unii ca să se facă, iar alții ca să nu se refacă România Mare!... Ce de scenarii au copt, toți dușmanii și toți prietenii, cum să vă dea la cap dacă veți fi iar România Mare!...

Domnul profesor a fost cel mai convins că vom reface România Mare!...

Nici nu aveți nevoie! Nu mai este Unirea atât de importantă!... Ce contează este ca Basarabia să iasă din strânsoarea drăgostoasă a Moscovei... Să se românizeze la loc! Până la capăt! Chestiune de zece-cincișpe ani...

Nu-ți crește inima să vezi ce se întâmplă acum pe la Chișinău?!... Aveți însă mare grijă, s-ar putea ca rezultatul să fie uluitor! Mult peste așteptările voastre! Mai ceva ca-n nouă sute optușpe! Mult mai... Și nu sunteți pregătiți!

Adică? Adică un stat românesc... Încă unul!

Un stat? ...Dacă așa se va întâmpla, să vă aduceți aminte de... de fratele vostru Petruș, de spusa lui: Nu vă grăbiți cu Unirea!... Va fi extraordinar să existe două state românești!...

Poate chiar trei!

Trei?...

Unul mai pe la sud de Dunăre, prin Pind, pe unde a fost Moscopolea!... Sunt șanse?

Mda! După cum merg lucrurile, nu m-aș mira deloc!

Și cum merg?

Dumneata n-ai înțeles?! Ce să înțeleg?! Păi nu vezi ce de scenarii apocaliptice pe capul vostru?! O s-o pățiți rău de tot!... Or să sară la gâtul vostru toți! Chiar și Franța, eterna aliată și soră mai mare!... Ea va conduce balul! Sârbii, la fel!... Dacă se desprinde Ucraina de Rusia, atunci să vedeți ce de necazuri vor veni dinspre Soare Răsare!... O să uitați că lumina vine de la Răsărit!...

Ne-am întors spre domn profesor să auzim ce notă îi dă tocilarului. Așa de iute i-a mers gurița cea plină de bale, ca pe o lecție învățată pe dinafară!... Oftă bătrânul și rosti aulic: Fă-mă, bre, mamă, cu noroc și aruncă-mă în foc!...

Mie, mă bag și eu sătul de câte ascultasem, cel mai mult mi-e teamă de Texas!

Texas?!...

Şi azi mă umflă rîsul când mi-aduc aminte de mutra ce o făcurăm toţi. Toţi trei! Texas?!

Da, da! Texasul! Ce ne facem când ...se va desprinde de Statele Unite?!

Ai zis vorbă mare! Să nu te miri!... Dar mai e până atunci! Mai e Basarabia, stat independent, dar nu ovreiesc, nici sovietic sau rusesc, ci ro-mâ-nesc!... Aceasta este profeţia mea! S-o ţineţi minte!... Ce popor mai dă conţinut la două state în Europa?!

Păi nu vă contraziceţi?!... Sar toţi să ne belească şi noi ieşim învingători prin abandonul adversarilor!... Cine-i face knok-out?

Se opreşte din discurs şi cercetează cu un ochi aspru şi lucid asistenţa: Domnilor, voi n-aţi înţeles nimic!... Esenţialul nu l-aţi înţeles!... Şi mie: ziceai că eşti...

Sunt cât se poate de înţelegător, dar s-a făcut frig şi întuneric!...

Nu ne despărţim până nu vă spun, până nu pricepeţi ce v-am spus deja!... Că doar nu v-am chemat ca să ne cunoaştem!... Ci ca să aflaţi ce puteţi afla numai de la mine!... Numai de la mine!... Nu şi de la ceilalţi... şase!

Ah! În fine, a recunoscut! Brava lui! Hai, vă ascultăm cu cea mai mare atenţie!... Ce trebuia să înţelegem?

Păi nu vezi cum ţine Dumnezeu la voi?! Din ce rahat v-am scos noi, duşmanii voştri, fără voia noastră?! Noi cu ponoasele, pe noi ne înjură toată lumea, iar voi cu foloasele!...

Face o pauză, parcă pentru a ne lăsa timp să pricepem ce-am aflat. Şi continuă apoi:

Iar acum, Basarabia! Cine mai credea că mai sunt români în Basarabia?! Şi poc! Basarabia stat, o să vedeţi!... Stat românesc, nu glumă! Nici sovietic, nici ovreiesc cum visa şi bietul Şalom Şalom Alehem!.... Mereu, Şeitanoglule, ne împiedicăm de voi!...

Ca de-un ciot!

V-am studiat bine şi am păţit-o rău până am înţeles... Măi, băieţi, să n-o mai lungim: pe voi v-a ales Dumnezeu!... Voi sunteţi

poporul... ăla! Nu noi! Asta e concluzia mea după cincizeci de ani de cercetare, monitorizare, analiză și...

De-aia v-ați botezat? Vreți să faceți parte din echipa câștigătoare...

Păcat că n-am pututsă mă botez ...român! Dar e bine și ortodox! Decât nimic... Mulțumesc lui Dumnezeu! Nu le poți avea pe toate deodată!... Vă mulțumesc și dumneavoastră! Domnule Profesor!...

Mergem?

Mergem numai după ce mă onorați cu o întrebare!... Zău, mă simt frustrat și jignit! Mă întâlnesc cu cel mai înțelept fiu al Kogaionului și nu mă întreabă nimic?!... Ce-i spun eu acasă soției mele? Chiar atât de tare mă disprețuiți?... O faceți și pe dînsa să se simtă...

Nu glumea și nici în dodii nu vorbea! Acasă, era clar, îl aștepta nevastă-sa, nerăbdătoare să afle cum a fost întâlnirea, ce a mai spus Petruș, a întrebat de ea, ce salutări i-a transmis?... Da, trebuia să-i facă pe plac și doamnei! O simplă întrebare, domnule profesor, ca un salut: Ce mai faci? Ce mai faci?...

Aș... aș repeta întrebările domnului Șeitan!... Mă gândesc și eu la ele de mult... Am insomnii pe tema...

Insomnii?!

De la dumneata am alte pretenții!... Altă întrebare!... Una însă mai... metafizică rău! Cât se poate de filosofică! De la presocratici inspirată!

Politețea întruchipată, e musafir doar, domn profesor oftează și cedează. Fie! Treacă de la...

Momentul culminant, deci! Liniște, vă rog! Alo, ăia cu tramvaiele!... Stați să treacă și ăștia cu Salvarea lor, drace, ce sirenă au... Vă ascultam, domnule Învățător:

Spinoza?

Ce-i cu el?

Știți cumva, domnule Petruș, despre Spinoza, ceva anume ce nu știm noi, creștinii, despre proces?! Am avut întotdeauna

impresia că ni s-a ascuns ceva, unul din reproşurile şi acuzaţiile care i s-au adus la proces? Eu cu impresia asta am rămas! N-ar strica să verific acum, dacă sunteţi aşa de amabil!... M-am înşelat sau chiar au ascuns ceva foştii dumneavoastră... Cei de odinioară!...

Buuună întrebare!... Asta da, întrebare, domnule Ioane... Şi-mi scăpă un cot sub coastă, complice şi tovărăşeşte! Ne băteam de-acum pe burtă, îmi trecu prin cap! Cu un înţelept al...

Spinoza?!... Cât l-am urît... Până am aflat exact-exact cum a fost la proces!... Dar asta am aflat abia de curând! De capul meu nu mi-am dat seama! Aveţi fler, Învăţătorule!... E secretul nostru cel mai mare!...

Pot renunţa!

Ce mândră va fi, doamna noastră, când o să-i povestesc ce întrebare mi-a pus Petruş al ei...

Doamna noastră?!... Petruş al ei?!...

Mata, Ioane Şeitane, ce ştii despre proces?

Nimic important! Nimic propriu-zis! Nu mi-a...

Rabinii ce i-au reproşat?!...

Că a găsit nod în papură Bibliei, Vechiului Testament!...

Asta este versiunea oficială!... Ni s-a ascuns însă ceva!... Care a fost, de fapt, acuzaţia teribilă care a dus la excomunicarea marelui evreu, la aruncarea cheremului?!

Asta v-a întrebat şi domnul profesor!

A fost invers!... Ăsta-i răspunsul şi secretul!

Invers?!

Acuzaţia a fost adusă de Spinoza, a fost teribilă, şi ea nu trebuia să ajungă la cunoştinţa celorlalţi! A neevreilor?

A celorlalţi evrei!... De evrei e vorba! Ce-avem noi cu... Evreii să nu afle! Prostimea!

Vă ascult!

Vă ascultăm!

Adică Spinoza din acuzat s-a făcut acuzator?!

Voi ce aţi aflat că a aflat Spinoza?

Că Vechiul Testament, atent citit, nu spune nimic despre viaţa de după moarte!... Despre sufletul cel nepieritor al omului!... Marii voştri profeţi oare încă nu aflaseră? Nu se dumiriseră?!...

Mda... Asta nu e greu să-ţi dai seama dacă citeşti atent Vechiul Testament!... Nu scrie nimic!... Am vorbit deja despre asta mai adineaori!... Nu e nevoie să fii atât de deştept ca Spinoza ca să-ţi dai seama!

...Dar Spinoza ce a descoperit? Că nu scrie nimic în Biblie, în Biblia ce li se dă fraierilor să citească şi să comenteze... Dar că, altminteri, în alte înscrisuri, şi mai ales în tradiţia cea mai secretă...

Orală?

Nu neapărat! Mai există, domnule Ion, şi alte tehnici de a păstra şi ascunde în acelaşi timp un text... Să nu-l laşi pe mâna oricui!... Şi-n astfel de texte, rabinice rău, se spune clar: nu-i lăsaţi pe evrei să afle! Să afle!, scrie. Ce să afle?...

Şi făcu o pauză, d-aia de efect asupra celor ce căscam gura la ce urma să zică... Hai, zi odată şi lasă şmecheriile astea ieftine, că nu eşti la sinagogă! Ce să nu afle evreii voştri?!

...Să nu afle cumva că sufletul omului este nepieritor!... Eh, ce ziceţi? Şi a zis Espinoza încă de la începutul procesului: De ce, mari rabini ai Sionului şi ai Cahalului planetar, vă feriţi să afle şi ovreii noştri că sufletul este nemuritor?!... Că există viaţa de apoi, aia viaţă adevărată, dar numai dacă te învredniceşti s-o dobândeşti!...

...De ce nu-i lăsaţi pe evrei să afle că sufletul omului este nepieritor?... Am înţeles bine?

Exact, învăţătorule! Aşa i-a luat colegul dumitale pe marii rabini veniţi din toate hăurile evreimii să-l bleiască, vorba naşului Ioan.

Bănuiam eu...

Ai mirosit bine!... Ehe, unul e Petre Ţuţea, naşul meu! Naşule!...

Nu văd niciun sens! De ce să nu afle?

Pentru că este el nemuritor, drăguțul, dar numai dacă te îngrijești de el! Și de tine!... Asta nu trebuia să se afle!

Și ce le strica evreilor să știe asta?! Fiți mai explicit!

Întrebarea mi-a pus-o marele Petre Țuțea! Nu dumneata... Iar răspunsul meu a fost pentru domnul Țuțea! Și domnul Petre Țuțea a înțeles, cred!...

Da, pentru mine este destul!

Dacă marele Ioane Șeitane n-ai înțeles...

Am înțeles, dar este un non-sens!

...rugați-vă de marele dumneavoastră prieten să vă explice, să vă dea mură-n gură!... Parcă așa se zice!

Da, așa se zice!

Mergem? Ora închiderii, vă rog!

Capitolul17

Mirabunda de la Vorobiev: *Sunt rumân!*

Oprim povestea noastră, pentru altă poveste, și mai adevărată, și mult, mult mai de a se minuna tot omul ascultând-o. Total neverosimilă! O coincidență mai mare și mai zguduitoare e greu să-ți imaginezi! Darămite s-o trăiești, tu sau altul, nu contează cine, cuiva să i se întâmple și i s-a întâmplat, iar tu, dacă ești normal la simțire, la suflet și la cap, te minunezi și te bucuri aflând de ea și dându-ți seama că e deasupra oricărei scorniri scriitoricești, dar și adevărată! Petrecută! Întâmplată! Deloc scornită!

Să zicem că mi-ar fi trecut mie prin freză povestea ce urmează și m-aș fi gândit s-o scriu, s-o public! Adică mi-aș fi imaginat-o! Imediat aș fi alungat din minte gândul, intenția, zicând ceea ce oricare altul în locul meu, adică vreun coleg nimerit prin apropiere, un Tolstoi sau Rebreanu, Dickens sau mon oncle Balzac, ar fi zis: e prea de oaie, vere! Nu ține, e total neverosimilă și imposibilă! E cusută cu ață albă albă! E la fel de puțin probabilă ca și apariția vieții prin evoluția strict naturală, darwiniană, de la apă chioară la spermatozoid!

Iată povestea, pe scurt rezumată de mine, după care vă trimit și la bibliografie, ca să fiu crezut și să vă minunați ca lumea. Am aflat-o cu câteva zile în urmă, deci în zilele astea când mă chinui nesilit de nimeni să termin povestea mea, a „tribulațiilor" șeitănești din toamna lui 1989:

este povestea unui soldat român din Maramureș, în Primul Război Mondial, când a combătut în armata chesaro-crăiască, a Imperiului Habsburgic. Luat prizonier de ruși, a ajuns, firește, și în Siberia, unde l-a prins Marea Revoluție din Octombrie Roșu. Drept care nu a mai putut părăsi raiul sovietic, laolaltă cu toți ceilalţi vreo două sute de milioane de celaveci. A fost nevoit să supravieţuiască cum s-o putea, departe de țară și de familia rămasă în urma sa: femeie și doi copii... Plecând din Siberia spre Soare Apune, ca să fie cât mai aproape de baștină, s-a oprit într-un sat de cazaci de pe Don, doborît de oboseală, de foame și de boli. Localnicii l-au oblojit și l-au făcut iar om! Ba chiar, după ce s-a însurat cu fata starostelui de cazaci din sat, după câţiva ani a fost el ales de cazaci să le fie staroste... A scăpat cu viaţă din marea foamete a anilor '30, el singur și din trei copii cu fata doar... Nevasta și doi băieţi pierindu-i pe mâna consătenilor, canibalizați de bolșevici!...

Apoi a venit războiul al doilea, încă mai mondial ăsta, iar curând pe malul Donului și-a făcut apariţia falnic Armia Română. Știind ei ce știau, politrucii lui Stalin făceau tot ce puteau pentru a învrăjbi populaţia locală cu armata de ocupație, așa că românul nostru, om bătrân de acum, a fost luat cu forţa și făcut partizan, alături de alţi consăteni, bătrâni și femei, copii cu tuleie sub nas, înghesuiţi în pădurea din marginea satului, câte trei la un pistolet și două cartușe, gata să-i atace și să-i spulbere pe invadatorii valahi!...

...Mergem acum la bibliografie. Așa procedează orice autor serios, citează: volumul ***Constantin Roiban. Jurnal de front***, publicat de domnul Dan Șalapa la Drobeta Turnu Severin,

editura ŞTEF, Drobeta Turnu Severin, 2010. Constantin Roiban a fost învăţător. Chemat sub drapelul Patriei, şi-a făcut datoria de oştean, dar şi de dascăl, căci a ţinut un ***Jurnal de front***, scris cu talent şi cu multă onestitate, lăsându-ne astfel un document extrem de preţios pentru a pătrunde în sufletul combatantului român de pe frontul de Răsărit. Jurnalul a fost găsit de Dan Şalapa după mai bine de o jumătate de secol şi publicat într-un tiraj de 500 de exemplare. La mine a ajuns unul din ultimele exemplare, dăruit de autor. Bănuia că o anumită relatare privind iunie 1940 în Basarabia mă va interesa. Despre crimele evreilor. Desigur. Aţi ghicit! Numai că eu am citit mai departe, prins de farmecul însemnărilor neprelucrate artistic. Ne-literare!... Aşa am ajuns şi la pagina 157 a caietului cu însemnări. Citez în continuare, de la pagina XXX a volumului numit mai sus:

FRAGMENT
DIN VOLUMUL
„CONSTANTIN ROIBAN. JURNAL DE FRONT"
de DAN ŞALAPA

„24 iulie. După hartă, până la Vorobiev ar mai fi vreo cinci kilometri, iar după spusa unui bătrân cazac, întâlnit în stepă, ar mai fi cale de o zi.

În sfârşit se vede un nor de praf pe drumul dinspre răsărit. Va fi agentul de la regiment, pe care-l aştept de trei zile? Da! E un motociclist şi, sub crusta de praf, aşezată pe faţă-i, recunosc pe Muntean, agentul nostru. Îmi dă ordinul în care se spune că pot rămâne la Vorobiev până la un contra-ordin. Regimentul este la Iepifanoff, peste alte dune, către malul Donului. Gândesc că, dacă e vorba de şedere, să-mi caut singur un cantonament mai bun. În cap de amurg, plec călare pe singura uliţă, cu case de locuit. Tocmai în capătul satului găsesc o casă mai curată pe dinafară, acoperită

tot cu trestie ca şi suratele ei, o casă cu pomi şi verdeaţă împrejur. În ograda închisă cu şanţ, nu se vede nimeni. Nu ştiu, nu-mi dau seama ce anume mă îndeamnă, mă împinge să sar cu Olguţa (*iapa ofiţerului – n. red.*) şanţul puţin adânc, să mă apropii de uşă. Bat cu cravaşa în uşă, dar nu răspunde nimeni. Privesc mai atent dacă se vede vreun lacăt, dar în loc de lacăt zăresc un... aviz mititel ca o carte de vizită, prins cu o piuneză. Curiozitatea mă împinge jos din şa, mă apropii şi cetesc: "Nu va cartirui nimeni, aici!" Această carte de vizită, semnată cu numele unui Colonel român din cavalerie, aşezată pe uşa unei case căzăceşti, îmi măreşte nedumerirea. Bat cu mânerul revolverului, mai tare, repetat şi, pe o fereastră ce se deschide, scoate capul o... mândreţă de cazacă, căreia îi spun aspru să deschidă uşa. Ea îmi răspunde că nu poate şi, tot râzând, îmi arată cu mâna cartea de vizită şi mă întreabă dacă ştiu să cetesc. Mă înfurii, învârtesc automatul în mână, dar cazaca, în loc să fugă din fereastră, se aşază mai bine cu brâncii şi râde, râde aşa de drăgălaş, săltându-şi sânii bine conturaţi, încât... mă desarmează. Mă gândesc că înăuntru este vreun pişicher de major, ei care au năravul cu cărţile de vizită, prinse cu pioneză pe uşă, care, în timp ce eu mă înfurii în faţa cetăţii zăvorâte, el se lăfăeşte după cină, în patul pufos – sau poate că şmecherul e chiar Nicu Radu, care şi-a aranjat al doilea cantonament. Îi spun că, dacă nu deschide imediat, voi sparge uşa. Ca să-i dovedesc că aşa voi face, trântesc un picior în uşa ce se dârdâie în ţâţâni. Văzând că nu glumesc, cazaca deschide uşa, continuă să zâmbească drăgălaş, şi mă invită să intru. Ştie că sunt ofiţer. Mai ştiu eu ce poate fi? În Rusia asta haotică, de multe ori, moartea ţi se prezintă mascată de zâmbete frumoase, de aceea, fără să las pistolul automat din mână, păşesc cu atenţie în semi-întunerecul dintr'o cameră în care a intrat drăcoasa de cazacă. Aprinde repede o lămpiţă, pe care o aşază pe colţul unui şifonier (*cuvântul, scris cu cerneală, este corectat cu creion, "dulăpior" – n. red.*) şi apucă cu mâna tot aşa de repede un şnur atârnând. Se întoarce tot zâmbitoare, ademenitoare şi-

mi face semn cu degetul la buze să tac. Fulgerător, mă gândesc că, la capătul şnurului, poate fi mina ancorată (*ultimul cuvânt este adăugat cu creionul – n. red.*) ce ne va îngropa într'o secundă sub dărâmăturile casei şi rostesc în gând o scurtă rugăciune către Maica Domnului, păşind spre cazacă, cu intenţia de-a o împiedica să mai facă vreo mişcare. Îi spun să nu tragă sfoara că atunci voi trage în ea. Continuă să zâmbească, ştie bine (*cuvânt adăugat cu creionul – n. red*) că voi trage şi... trage ea, repede, de sfoară. Un alunecat metalic de belciuge se aude, şi perdeaua mare ca o cortină, lunecă într'o parte lăsând să se vadă un ... pat mare, curat. Zâmbesc şi eu, îmi aşez pistolul în toc, şi, cu paşi mărunţi, mă apropii de patul mare, în semiobscuritatea odii. Dar, patul nu-i pentru mine pregătit. Este deja ocupat de doi bărbaţi, unul bătrân, cu barbă albă, şi altul tânăr, cari sunt cufundaţi în somn adânc. *"Moi papa i moi brat"* (*În limba rusă: Tatăl meu şi fratele meu – n. red.*), abia şopteşte cazaca şi lacrimile îi şiroiesc pe obrajii frumoşi. Rămân foarte surprins la recomandaţia ei, fiindcă pe un scaun zăresc uniforma unui sergent român. Tot în şoaptă îi spun să nu-şi râdă de mine, că dă de dracu'! Dintr'o raniţă românească îmi întinde un livret, pe care, răsfoindu-l, citesc:"Sergent Brad Silviu, contig. (*contigentul – n. red.*) 1930, născut în com. Saru, jud. Maramureş, fiul lui Ion şi Stanca. Regimentul *X* roşiori". Nu înţeleg nimic. Să înţeleagă Dumnezeu. Nu vreau să tulbur somnul nimănui, fie chiar duşman, mă întorc şi vreau să plec, dar, din nebăgare de seamă, lovesc un scăunel ce se răstoarnă cu zgomot. Tânărul din pat se mişcă, sare jos şi'ntreabă mirat ce vreau, în vorbă curată, românească.

– Ale cui sunt hainele de pe scaun? Ce cauţi aici?

– Să trăiţi, don' locotinent, sunt ale mele. Aici sunt la tata, acasă !

Mirat, mă aşez pe un scaun, sergentul se îmbracă repede şi mă roagă să-l ascult.

Privesc pe fereastră, şi văzând pe Tufiţă, îl strig să-i dau pe Olguţa s'o ducă la grajd cu ceilalţi cai; iar majorului să-i spună că sunt

aci, la casa din capătul satului – sergentul trimite pe fata la„cuhnie" spunându-i să pregătească ceva bun pentru *Domn locotinent*. Ea pleacă zâmbind, cerând iertare de cele ce-mi spusese mai înainte. Mă izbeşte mult asemănarea fetei cu sergentul – Aceeaşi faţă drăgălaşă, aceleaşi gesturi, acelaşi umblet uşor !

Bătrânul doarme adânc, somn cu tresăriri în timp ce Brad Silviu povesteşte :

– Sunt sergentul al cărui nume e scris în livretul din mâna dumneavoastră. Acum opt zile, după ce trecusem încoace Oskolul, sunt trimis cu grupa să cercetez o pădurice despre care fusese informat domnul căpitan Silişteanul, că este ocupată de partizani. Galopam peste stepă şi când ajungem cam la o sută de metri de lizieră, suntem primiţi cu salve dese de pistolete. Cârâiau pistoletele ca ciacărurile! Informaţia era bună. Până să ne ascundem la pământ, îmi sunt răniţi uşor doi ostaşi. Lăsăm caii şi ne târâm prin iarba înaltă, printre mărăcini, către o mâncătură de teren. Ascuns aici, îmi fac planul de atac fiindcă nu vream să mă întorc cu mâna goală. Mai făcusem eu alte isprăvi înainte, că asta ne era doar misiunea, de a curăţa terenul din urmă. Nu degeaba sunt crescut în munţii Maramureşului; unde de multe ori am fost nevoit să vin de hac urşilor ce-mi vămuiau turma de oiţe, nu cu puterea, ci cu şiretenia. Iau cu mine trei băieţi cu o puşcă mitralieră, celorlalţi le dau ordin să ţină sub foc intens marginea pădăricei şi, târâşi ca şerpii ne strecuram printre buruieni şi mărăcini până la marginea din dreapta. Partizanii erau urcaţi în copaci şi trăgeau mereu asupra cailor noştri şi împrejur. Nu ne văd. Pregătim grenadele incendiare şi la comanda abia şoptită, patru grenade zboară în lăstărişuri bubuind grozav, împrăştie pe frunze lichidul inflamabil. Aruncăm mereu până terminăm grenadele, în pădăricea numai fum şi flăcări.

Ruşii nu mai trag ci, orbiţi de fum, fug besmetici să scape din foc în câmp, afară. Îi luăm ca din strachină. Am adunat ca la şaizeci de inşi, copii şi bătrâni. Ofiţerul care-i comanda şi doi

politruci, s-au împuşcat singuri. În coloană de marş ducând pe cei doi răniţi ai noştri, mă prezint cu ei la comandament. Pentru partizanii scoşi din lege, nu există cruţare, ştiam asta, dar nu ştiu ce m-a făcut să'i duc la comandă să se hotărască cu ei. Sunt ascultaţi aşa de formă şi-s duşi de grupa mea sub comanda unui domn sublocotenent, într-o scobitură de teren, să fie executaţi. Ei plâng, se târăsc în genunchi, urlă să fie iertaţi, dar nu-i aude nimeni.

Mă aşez la puşca mitralieră, o armez, sunt gata, numai domnul sublocotenent să coboare mâna şi... Dar, domnul sublocotenent nu coboară mâna, zăboveşte. De ce ? Vrea să lungească chinul acestor nenorociţi? Îi place să-i vadă cum se svârcolesc ca viermii, să-i vadă cum urlă ca fiarele în cuşcă? Nu ştiu... dar văd că mâna începe să se coboare încet, în jos. Suntem gata! Degetul arătător atinge trăgaciul rece, însă... nu apasă, fiindcă din grămada clocotitoare se ridică un strigăt puternic: „Nu puşcaţi ! Sunt rumân !"

– Să nu trageţi băieţi ! ordonă domnul sublocotenent şi merge spre grămadă. Se face linişte. Toţi îl privesc cu ochi de vită dusă la abator:

– Care-i român ? Să iese aici ! strigă dânsul.

Din învălmăşagul acela, se desprinde un bătrân înalt, cu barba albă, murdară şi iese înainte.

– Eu îs! vorbeşte el, tăios. Eu privind pe acel bătrân, m'a prins un fel de ameţeală, las puşca mitralieră şi mă apropii. Vorba lui e ca vorba părinţilor din ţinutul meu. Simt că-mi tremură inima fără să vreau. Povesteşte în românească stricată cum au fost încărcaţi în maşini şi duşi undeva să ucidă nişte tâlhari ce jefuiau colhozurile şi dau foc la sate.

În Rusia, de multe ori, se ridicau aşa, cete de voinici. Auzindu-l vorbind aşa, îi cer voie domnului sublocotenent să mă lase să vorbesc eu cu el:

– De pe unde ieşti, neică ? îl întreb în graiul din munţii mei. El se gândeşte puţin şi-mi răspunde rar, privindu-mă de sus până jos:

– Apăi! Deaclio di la Mărmuriş! Diparte rieu!

– Da, chianu teu, cum si chiamă?

– Chianu meu ? Se gândeşte mult ca pentru a-şi aduce aminte. Chianu meu se cheamă Saru!

– Saru! Cum ti chiamă pre nume?

– Iştia îmi zic Ivan, aclio, Ion.

– Muierea tea?

– Diaclio? Apăi... Stiana o străgam.

– Copchiii tei?

– Pi-l mare, Părvu, pi-l mic Silu..."

– Nu mai pot răbda, continuă sergentul, şi strig: *Tată! Tată! Te-am aflat! Doamne, Te laud şi preamăresc!* Aflasem, găsisem pe tatăl meu bun, dispărut în războiul ăl mare, când eu n'aveam decât patru ani. Ăsta-i, care doarme aici, îl arată sergentul pe bătrânul din pat.

– Domnul sublocotinent lăcrăma ca şi camarazii mei, toţi, iar eu îmi amestecam lacrimile cu lacrimile tatii, în barba lui albă, murdară, povesteşte el, iară, pe nerăsuflate. Ne reîntoarcem cu toţii la comandă fără să executăm pe cineva, se raportează domnului Comandant cele întâmplate; iar el luând aceasta ca un semn dumnezeiesc, îi sloboade pe toţi rusnacii, să se ducă pe la vetrele lor, spunând că mai sunt şi azi, minuni ale lui Dumnezeu. Îl întreabă pe tata care-i este satul de acum şi, cum se uită pe hartă, spune că vom avea drumul pe acolo. Aşa se face că stau aici, de acum trei zile, de când a trecut unitatea mea; iar eu îmi petrec concediul căpătat, de 15 zile, aici, în casa tatii, cu sora mea vitregă, frumoasă cum rar sunt şi la noi în munţi. Mi-o ajuta Dumnezeu

să-l duc acasă cu fată cu tot, că tare-i arde inima să închidă ochii la umbra munţilor noştri, nu prin aste pustietăţi.

Aşa termină sergentul Brad Silviu minunata poveste a regăsirii tatălui pierdut spre apa Donului, sculându-se de pe scaun să-şi sărute frumoasa soră, cu ochii voalaţi, care tocmai se furişea în odaie cu o cogeamite tavă plină cu plăcinte căzăceşti, al căror miros gâdila nespus de plăcut nările unui înfometat ca mine. După ce mă satur bine cu bunătăţile aduse la masă, mulţumesc sergentului şi prea drăgălaşei surioare vitrege, îi spun că mai bine e să fie singur în familie, netulburat de nimeni, şi mă duc să mă culc în *palatul* meu, învelit cu rogojini, iluminat electric în interior, pe lăzile cu muniţii, fără să pot dormi, impresionat de cele auzite seara, şi de urletul câinilor de prin ogrăzile părăginite ale Cazacilor.

(*Aici se termină pagina 172, după care lipsesc paginile 173 şi 174. Însemnările continuă cu pagina 175 – n. red.*)

... lung, neorganizat spre părţile apusului.

Cât au mers? Pe unde-au mers? Nu mai ţine minte. Ştie numai că, într'un amurg de seară, în toamna anului 1919, pe o vreme rea, după ce au trecut apa Donului şi pustiul de nisip, a căzut sleit de puteri aproape de un sat frumos. A fost găsit în nesimţire, slab şi bolnav de un pâlc de fete ce mânau din urmă o herghelie de cai, de prin stepe. L-a luat alături de ea, pe cal, şi aşa au ajuns în acest sat.

– Aici, peste drum, unde-i mormanul acela de ruine, se ridica falnică, casa starostelui cazacilor. Fata care mă culesese din stepa pustie, era fiica lui. M'am întremat repede, am fost om de omenie şi, după un an, prin 1920, m'am însurat cu aceia ce mă culesese. Am petrecut frumoasă viaţă între aceşti Cazaci cinstiţi, eram sdravăn, cumpănit la vorbă şi în 1927 am fost ales staroste în locul socrului prea îmbătrânit. Atunci s'a întâmplat revolta culacilor cazaci. Peste toată ţara cazacilor, de la Don, s'a abătut furtună pustiitoare.

Satele şi aşezările au fost isbite, risipite, sfărâmate cu tunurile. Lumea împrăştiată în cele colţuri ale lumii. Aveam trei copii, doi

băieţi şi fetişcana asta. Unul a scăpat din prăpăd cu mine şi fata. Ortaca mi-a fost ucisă de o ghiulea, gospodăria dărâmată. Au plecat Muscalii şi ne-au lăsat cu durerea noastră. Pe cei ucişi nu era slobod să-i îngropăm, şi au slobozit Muscalii haite de câini flămânzi să-i mănânce. S'a supărat şi cerul că trei ani n'a slobozit un strop de apă peste pământul stropit cu sânge. Părăul şi iazul au secat. A fost moarte şi foamete mare. Om de om se feria. Se auzia că la Celbin, mormintele se găsesc goale, fiindcă morţii erau furaţi şi mâncaţi de cei vii. Copiii nu mai sburdau pe uliţele satului că dispăreau fără urmă; aşa a pierit într-o bună zi şi „Cole" al meu, numai de 5 ani. Târziu am aflat că a fost mâncat în celălalt capăt al satului de... oameni. Eu nu m'am spurcat, am trăit cu rădăcini de ierburi şi frunze de copac. Dumnezeu să ne păzească.

Zicând aşa, bătrânul îngenunche în faţa icoanelor din colţul de răsărit al odaiei, face mătănii lovindu-şi fruntea de pământ, se'nchină şi murmură rugăciuni abia şoptite. Candela aruncă văpăi în pletele-i albe; pare un sihaștru al stepelor. Se scoală şi urmează:

– Amu', arde inima în mine de când m'a găsit fecioru meu să plec la noi în Mărmureş, să simt pământul şi să închid ochii liniştit în umbra şi răcoarea munţilor mei, privindu-le creştetele ninse. Ajută-ne, dacă poţi! îşi încheie moşneagul povestea lui, cu lacrimile şiruindu-i în barbă.

I-am sfătuit să se prezinte împreună până nu se termină concediul flăcăului, la cartierul oricărei divizii române, să povestească minunata regăsire a tatălui cu feciorul şi vor fi trimişi toţi trei în ţară.

Plec mulţumit din casa bătrânului strângându-le mâna cu drag şi urându-le călătorie frumoasă către ţară..."

*

...Eh, ce ziceţi? E careva care nu vede mâna Domnului în toată povestea asta?!...

Merg şi la câteva detalii: Nu sergentul Silviu Brad a ezitat să apese pe trăgaciul mitralierei care urma că curme viaţa tatălui

său! El avusese „contribuția" sa atunci când i-a făcut prizonieri pe partizani și nu i-a împușcat pe loc și pe toți, așa cum se obișnuia, ci i-a dus la comandant, așa cum nu era obiceiul. Pentru partizani tratamentul era unul singur și fără discuții, fără comentarii: glonțul pedepsitor pentru fapta lor lașă. Silviu al nostru, Silu, cum îl ținea minte tată-su, a reacționat sub porunca neștiută a Domnului și s-a abătut de la procedura standard. În felul acesta s-a mai scurs ceva timp. Cine avea nevoie de acest răstimp? Cine altul decât bătrânul său tată. Ascuns în pădure, el nu știa prea bine ce soldați au intrat în sat. N-a apucat să-i audă vorbind! Să-i audă vorbind în limba sa maternă, pe care n-o mai vorbise de douăzeci de ani!...

Oricum, bătrânul a ezitat în a-și face cunoscută identitatea de român. De ce oare? De ce a lăsat să treacă atâta timp, riscând să fie împușcat împreună cu ceilalți?! Și abia într-un târziu, „văzând" ezitarea locotenentului care tot întârzia să dea ordinul fatal, a strigat mântuitor: ***Sunt rumân!***

Eh, de ce a ezitat bătrânul?

Cuuum?! Nu vi se pare pertinentă întrebarea?... Domnii mei! Toate detaliile din această poveste absolutamente biblică, evanghelică, au o mare însemnătate fiecare! Citiți comentariile lui Steinhardtla Noul Testament, la faptele și cuvintele Învățătorului: suntcomentarii literare de fapt, care evidențiază subtila punere în text a evanghelistului, dar mai ales a Mântuitorului, a Domnului, care, prin tot ce face, ridică la maximum nivelul de literaritate al vieții, al trăirii!

Căci, în relatarea acestei minuni, **minunea de la Vorobiev**, învățătorul – și iar nu este întâmplător cine a consemnat minunea: un învățător!, Constantin Roiban, face operă de evanghelist, consemnează faptele Domnului la care a fost martor...

Așadar, de ce ezită bătrânul?

Roiban consemnează cum ceilalți săteni se tăvăleau pe jos cerând îndurare, plângeau, îi blestemau pe bolșevici etc., etc.

Ipoteza mea: exista pentru bătrân riscul, repet: riscul, ca odată ce va spune că este român, el să fie iertat. El şi numai el! Ştia bine că nu există iertare pentru partizani. Iar dacă el ar fi scăpat cu viaţă, iar toţi ceilalţi, aproape tot satul, ar fi fost împuşcaţi de militarii români, ce viaţă ar mai fi fost pentru el, el care era starostele acelui sat de cazaci?! Ar fi riscat să pară că se dezice, trădându-i, de cei care, în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, îl salvaseră de la moarte şi-l adoptaseră cu atâta generozitate. Tipic căzăcească!

Prin ezitarea sa de a avea altă soartă decât ceilalţi consăteni, bătrânul „şi-a plătit" datoria de recunoştinţă faţă de binefăcătorii săi. Dar în acelaşi timp i-a „oferit" ofiţerului posibilitatea să ezite şi el! Ezitarea locotenentului este momentul de graţie, de intervenţie divină! Execuţia prelungindu-se, întârziind să se producă, bătrânul cedează: detaliul că el era român, iar cei ce se pregăteau să-l împuşte ca pe un rus turbat erau şi ei români, era prea spectaculos că să rămână necunoscut şi să nu producă niciun efect! Coincidenţa era prea mare ca să treacă fără urmări, fără să se afle de ea! Şi strigă: ***Sunt rumân!*** A cedat literarităţii în care se trezise fără voia sa! ...Şi încă ce ditamai literaritatea, fratele meu!

Bătrânul a „sesizat" literaritatea situaţiei şi i s-a supus!

A riscat din nou bătrânul staroste de cazaci! Căci, nota bene, faptul că era român putea să conteze şi pe invers, ca o agravantă a situaţiei sale!... Nenorocitule, ai tras în fraţii tăi?!... Lucrurile puteau lua şi această turnură, ba chiar să fie numai el împuşcat, conform mentalităţii româneşti că dacă ai un singur cartuş şi ai de ales pe cine să răpui, pe duşmanul de moarte sau pe fratele care a încercat să te vîndă acelui duşman, românul pedepseşte mai presus de orice trădarea, dezicerea cea mai gravă de la condiţia umană, a fratelui vânzător şi trădător de frate...

Se mai pot face şi alte comentarii, în acelaşi sens şi spirit. Le las pe seama şi pentru plăcerea altora. Eu mai adaug atât:

sergentul este cu degetul pe trăgaci, în fața sa este taică-su, pe care urmează să-l ucidă, dar el nu știe, nimeni nu știe asta, așteaptă pasiv comanda... Dumnezeu a acționat prin sergent atunci când acesta i-a dus pe partizani la comandant, în loc să-i execute pe loc, mintenaș, așa cum era regula. Nu știa nici el de ce a făcut-o. De ce nu i-a împușcat pe loc, după ...datină! Știa însă Autorul... A două oară, Dumnezeu se arată și acționează asupra locotenentului care trebuia să dea ordinul, să coboare brațul, slobozind astfel rafalele mitralierei asupra rusnacilor. Iar brațul locotenentului întârzie să coboare! Nimeni nu știe de ce brațul întârzie să coboare. De ce? Este evident de ce! Așteaptă strigătul mirobolant: ***Nu puşcaţi! Sunt român!*** ... Era undeva scris, adică imaginat, în mintea Cuiva, ca acest strigăt să se audă! Să fie rostit!

Sergentul, de îndată ce-și dă seama că era cât pe ce să-l împuște pe taică-su, cel după care tânjise atât amar de vreme, și că l-a regăsit, identifică imediat, spontan și precis esența celor ce se petrecuseră, concluzionând: ***Doamne, Te laud şi Te prea măresc!***

Ce să mai vorbim?! Ești mare meșter, Meștere!

Și, în definitiv, ar trebui să-Ţi mulțumesc personal, căci mi-ai făcut și mie un loc în această poveste decât care nu știu alta mai frumoasă! Căci ce s-ar fi întâmplat cu ea, cu minunata de ea, dacă nu dădeam eu de dînsa?! Iar eu cum am dat de gagică? Ducându-mă după dumneaei până la Drobeta Turnu Severin!... Unde nu mai pusesem piciorul de pe vremea când se numea numai Turnu Severin, iar insula Ada Kaleh din fața urbei era încă plină de viață și de șalvari, iar eu eram îndrăgostit de Viorica P.D.B... Deci, de mai bine de 55 de ani! Și nu-mi pusesem nicicum în cap să mai ajung pe acolo... În general, nu prea mă fâțâi de ici-colo pe scoarța terestră!... Prefer să contemplu cum se scurge la vale apa, înnebunită de curiozitate, să vadă cât e lumea asta de variată, de diferită cu fiecare pas pășit!... Urăsc mișcarea!

Şi cu toate astea m-am cărăbănit sute de kilometri de acasă, fără să-mi fie clar de ce acest sacrificiu! Căci sacrificiu e, la aproape 70 de ani, cât aveam şi luna trecută, să călăresc CFR-ul câteva sute de kilometri ca să vorbesc la un post TV nici cinci minute, în sprijinul unei candidaturi păguboase, fără nicio şansă, a unui necunoscut, voitor la Primăria Municipiului. Am regretat că mă duc chiar înainte de a fi invitat, cum mă aşteptam să fiu, şi am ştiut că nu voi refuza... Mă miram de ce nu refuz! Am aflat **de ce?**, dar asta abia în tren, la întoarcere, atunci când m-am apucat într-o doară să frunzăresc cărticica primită de la domnul candidat... Cărticica cu minuni!... Iar întorsul acasă mi-a fost absolut feeric! Extaz pur.

Erau o mie şi un milion de şanse ca eu să nu dau de acest libellus. Şi o singură variantă câştigătoare. Cineva a mizat pe ea. De fapt, a provocat-o, a produs-o, nici nu ştiu cum să zic! Şi a ieşit capitolul de faţă. Şi tot ce va urma! Căci nu voi lăsa lucrurile să se încheie aşa, fără contribuţia cititorului, adică a mea. Final deschis şi interactiv: caut un ziarist isteţ, căruia să-i predau toată documentaţia, adică numele satului şi al familiei, să meargă să-i caute pe urmaşi şi să vadă ce a mai rămas în amintirea familiei din minunata poveste, ce s-a întâmplat cu sergentul Silviu Brad etc. Poate mă duc chiar eu în satul Saru să dau de urma, de dîra Domnului... S-o amuşinez, cum vă spuneam, extaziat...

Mă simt dator să răspândesc această poveste căci ea aparţine Cuvîntului rostit de Domnul însuşi, altă explicaţie, altă ipoteză explicativă nu poate fi imaginată! Este Logos!

Voi reveni cu alte comentarii când vom afla mai multe despre cum a continuat minunata poveste!... Cel mai mult sunt curios să aflu de ce nu s-a aflat de dînsa, de dumneaei, minunata mirabundă, încă din anii aceia!... De ce a trebuit ca eu...

Dar mă opresc, să nu zădărăsc pe Domnul!

Închei cu observaţia că abia acum îl pricep pe prea fratele meu mai mare şi tatăl nostru Miguel: când l-am citit prima oară,

ca şi a doua sau a treia oară, poate şi-a patra oară, mă tot miram de ce, vezi Doamne!, fragmentează(!!!!) discursul, firul epic al minunatului basm, introducând poveştile acelea aiuritoare, cu nişte coincidenţe de nu-ţi vine să crezi!

Nu! Acele poveşti de necrezut trebuie crezute, sunt sigur că s-au petrecut întocmai, iar odată ajunse la cunoştinţa marelui Cervantes, acesta nu putea să nu le ţipe!, ăsta este cuvîntul, le-a ţipat dinaintea cititorilor săi, fără să mai facă niciun calcul literar, în graba cea mai mare, căci a recunoscut în acele mirabunde mâna Domnului cea scriitoreaţă! O sărut cu plecăciune şi sfiit. Doamne, îndura-te de prea păcătosul aici de faţă să încheie şi el pe placul său poliloghia în care Te-a pomenit mult mai des decât ar fi crezut la început... În primul volum! Stăpâne-al meu, eşti mulţumit cu fapta şi cu rodul?

Dar mă mai intreb şi aşa: ce am fi avut de spus dacă sergentul Silviu Brad apuca să descarce mitraliera în grupul de cazaci, omorându-l şi pe taică-su? Iar apoi, prin cine ştie ce întâmplare, afla că unul dintre cazaci este taică-su?!... De unde să-l mai fi scos pe Dumnezeu şi mâna lui cea de oameni iubitoare?! Ce concluzie am fi tras? Cum că Nefârtatele etc, etc... Nu?

Capitolul 18

Alta

Recitind, un fel de lectură ultimă, finală, mai probabil penultimă, pentru a da bunul de tipar pentru celelalte foi, mi-aduc deodată aminte de o mirabundă mai veche, legată și ea de Maica Rusie!... Mă grăbesc s-o înserez, cât mai succint, de-acum știți despre ce e vorba, nu mai aveți nevoie de prea multe comentarii. Mai înainte permiteți-mi să mă mir că nu mi-am adus aminte de mirabunda asta mai devreme! Mai din timp! Sunt deja câțiva ani buni de când mâzgălesc la foile astea, iar povestea ce urmează o știu din vechimea copilăriei!...

E vorba de bunul meu coleg de grădiniță, școală primară, gimnaziu, liceu, Liviu Coșoveanu. Ne-am văzut des și la București, în anii de studenție...

Liviu s-a născut în gura portului, în prima și singura casă de la poarta 1, cea de la Cazino. Acum demolată demult. Taică-su era marinar, marinar pe *Transilvania*, vestita motonavă de pasageri, din acei ani. Lebăda Mării Negre!... Maică-sa, a lui Liviu, casnică. În ziua cu pricina, când se pornește angrenajul epic și mirabundisim, Liviu avea vreo trei ani, deci suntem în 1945. Domnul Coșoveanu dă la pește pe Mediterana cu *Transilvania* lui, cărând evrei în Palestina. Sau poate chiar pe ocean, căci mulți

evrei au ales atunci America, care de Sud, care de Nord!... Vorba lui Simion Ghinea: Vai de capul ălora pe unde au ajuns...

În orice caz, nu era în Constanţa domnul Coşoveanu. Aşa că doamna Coşoveanu, ca să poată merge la Piaţa Carol, după cumpărăturile zilnice, a trebuit să-l lase pe Liviu al nostru la o vecină. Nu era prima oară!...

De la poarta 1 la Piaţa Carol, drumul cel mai scurt este prin faţa gării, care atunci era în centrul oraşului, cam pe unde azi este Casa Albă judeţeană. Pe acolo a trecut doamna Coşoveanu, pe Scarlat Vârnav, spre Piaţa Carol...

Alt plan epic: în gara Constanţa, în triaj, este tras un tren de marfă, plin ochi cu constănţeni ridicaţi de cu noapte de la casele lor pentru a fi deportaţi în Rusia!... Nu se ştie cum, cum-necum, câţiva au reuşit să scape, au evadat din trenul acela nenorocit sau, foarte probabil, cineva din familie, a reuşit să-l scoată de sub pază, contra unei sume de bani, a câtorva ceasuri de mână sau bijuterii... Numai că existau acte la comenduirea sovietică care precizau foarte exact numărul celor săltaţi, care urmau să ajungă la capătul lungului drum!...

Aşa că ruşii nu au urnit trenul din gară până nu l-au completat cu alţi constănţeni, ca să nu lipsească niciunul la apel. De unde i-au luat? Păi nu i-au mai luat după listele alcătuite din vreme de politrucii oraşului, liste cu fel şi fel de duşmani ai poporului, ci au ieşit din triajul gării pe strada din imediata apropiere, adică pe Scarlat Vârnav, şi şi-au făcut plinul, luându-i direct de pe stradă, ca din oală, pe mai mulţi oameni, bărbaţi şi femei, după cum lipseau de la inventar. Printre femei, mama lui Liviu, cu sacoşele pline de lapte, brânzeturi, legume, fructe etc. I-au prins bine în tren... Căci deseori nu-i pentru cine se pregăteşte... În cazul nostru, pentru Liviu, drăguţul de el!

Acum, fiecare cititor este liber să-şi imagineze ce a fost în sufletul bietei femei... Ce şoc, ce suferinţă, ce mai ştiu eu ce?! Cu ce inimă se gândea la copil, la soţ, mai ales că nu a avut nicio

posibilitate de a scrie cuiva, de a trimite vorbă la familie despre ce i s-a întâmplat, nici măcar că mai este în viață... Nimeni dintre românii deportați în Rusia nu a putut să scrie măcar o carte poștală... Un SMS mic, mic, măcar! Se lupta Crucea Roșie Internațională să obțină de la frații noștri mai mari un minimum minimorum: lista celor deportați. Nimic! Nicevo!... Nikto!

Sau ce va fi fost pe bietul domn Coșoveanu, când s-a întors din voiaj, după câteva zile, săptămâni sau luni, și l-a găsit pe Liviu trăind din mila vecinilor!... De Liviu nu-mi fac griji, el a știut să se descurce și când a ajuns băiat mare!... Un om mai sociabil și în același timp mai discret, capabil să nu deranjeze pe nimeni, n-am mai văzut!... Sau poate, mă gândesc acum, trăind acei trei ani fără mamă, deseori și fără tată, mereu pe drumuri fără pulbere, Liviu abia atunci și-a croit, instinctiv, acest fel de a fi, de a nu deranja pe nimeni prin existența sau prezența sa... Motiv în plus să fie recunoscător tavarășei Rasia!

Au urmat vreo doi sau trei ani de zbucium pentru bietul tată!... Varianta cu care îl întâmpinau autoritățile – abandonul familial! S-au mai văzut femei care-și iau lumea în cap și dispar de acasă fără niciun semn, și nu se mai întorc niciodată sau numai după o vreme, după câțiva ani, s-au mai văzut atâtea cazuri, tovarășe Coșoveanu!... Varianta asta nu a luat-o în calcul nicio clipă domnul Coșoveanu!...

După o vreme s-a iscat un zvon, că mai sunt și alte persoane care au dispărut în aceeași zi, zi în care trenul cu deportați a pornit spre Siberia cea mult încăpătoare... Numai că autoritățile aveau listele celor plecați în excursie și doamna Coșoveanu nu se afla pe niciuna, nici nu avea ce să caute pe lista aceea de chiaburi și burjui! Dumneavoastră, tovarășe Coșoveanu, aveți o origine atât de sănătoasă!... Nu e cazul să vă îngrijorați!...

Drumuri la București, de fiecare dată când se întorcea din voiaj, audiențe și memorii pe la cine vrei și nu vrei!... Rezultatul același: zero! Nula!, pe bulgărește, probabil că și pe rusește este la fel.

Secondotempo,înGaradeNord:lumeadepelumepeperonul trenului care va merge la Constanța peste câteva ore. Sfârșit de oboseala drumurilor pe la autorități, inclusiv la ambasada Uniunii Sovietice, domnul Coșoveanu este mulțumit că a apucat un loc pe o bancă, pe una din puținele bănci din gară și încearcă să tragă un pui de somn. Reușește! Marinarii, ca toți militarii, știu să adoarmă în câteva clipe, să profite și de răgazul cel mai scurt... Adoarme domnul Coșoveanu, somn bine meritat... Simte în somn că mai are mult de dormit până va trage trenul la linie, așa că doarme mai departe cu nesaț!... Se miră singur, în somn, când simte că se trezește înainte de vreme, abia ce a ațipit!... Deschide ochii cam fără voia sa, i-a trecut somnul și-i pare tare rău... Cum să facă să treacă mai repede orele de așteptare rămase?

N-o mai lungesc! Zărește la un moment dat, în preajma sa, că se aciuează un bătrân, zdrențuros, dar cu zdrenţe de calitate, foste haine elegante... Ce-i vine domnului Coșoveanu, că se ridică și-i oferă locul pe bancă bătrânului... Și mai pe scurt: așa intră în vorbă cei doi, urcă amândoi în trenul de Constanța, domnul Coșoveanu a urcat printre primii în tren și i-a ținut bătrânului un loc... Iar pe drum fiecare din compartiment și-a povestit necazul, după obiceiul locului, locul fiind planeta minunată care ne mai suportă încă!...

Așa au aflat cei din compartiment că bătrânul domn era magistrat de fel, constănțean, și că se întorcea din prizonierat, din Rusia!...

Mai departe pariază oricine pe ce s-a întâmplat! Bătrânul n-o cunoștea pe doamna Coșoveanu, după nume, ci după poveste, o știau toți deportații din lagăr cum fusese ridicată de pe stradă și acasă îi rămăsese un Liviu de numai trei anișori... Iar domnul Coșoveanu, când i-a venit rândul și și-a spus povestea sa, care se potrivea atât de bine cu cealaltă, adusă din Rusia de bătrân, totul a început să reintre în ordine... A aflat bietul domn Coșoveanu unde se află deportată soția sa, oblasti X, stanița Y, lagher Z. A

luat primul tren înapoi la București, a dat buzna la Crucea Roșie, Ambasadă, ministerul X, ministerul Y, și peste câteva săptămâni Liviu al nostru era din nou în brațele de neuitat, cele materne...

Sigur, povestită așa, și mai ales după atâtea alte mirabunde, probabil că efectul acesteia nu mai este cine știe ce de grozav!... Încercați, dragii mei ce sunteți, să vă detașați puțin și să luați lucrurile în sine: păi e teribilă și această coincidență! Deci, în Gara de Nord, cu atâta lume, cine a aranjat întâlnirea miraculoasă dintre doi oameni care nu se cunosc, dar unul are nevoie vitală de celălalt? Cine, domnule?...

Nu insist. Sunt prea bucuros că nu am uitat să-l mai pomenesc o dată, mai pe îndelete, pe Liviu. Am mai vorbit de el la Paris, cu Peter. Vă mai amintiți? El mi-a adus machina de la Viena la Bucuresti, eu eram prea ocupat să zbor cu avionul gol pușcă de la Paris la București...

À bon entendeur, salut!

Capitolul19

Se îngroașă gluma...

Înapoi la firul mizerabilei mele înseilări... Cu pași șovăielnici, aproape împleticiți! Genul proxim: cam cum revin salahorii lunea dimineața la lucru... Fără niciun chef să se rupă de vraja și tihna duminicală, a paginilor imediat anterioare.

Unde rămăsesem?... Ah, da, eram peste drum de cimitir, în mașina cu număr diplomatic, a ambasadei USA. Or fi remarcat-o cei din Dacia neagră?!... Cu siguranță!... I-o fi derutat oareșicât? Dar mașina lor a cui o fi fost?! Nu m-am gândit să-i iau numărul... Iar ei ăia cine mama dracului or fi?!... Noi unde mergem de aici? ...Ciudate arătări! Sinistre... Brute sinistre! Asta este impresia, în rezumat. Unde l-or fi dus?... Noi unde ne... Și ce-or să-i facă?...

Ne repliem cu toții, brusc zgribuliți de înserare, la Scriitori. Încă mai erau mese pe afară, în grădină, și o hărmălaie de care nu aveam chef. În decembrie?!... Alioșa nu răcește, Alioșa se călește!...

Noi însă eram sătui de natură veștedă, frunze căzute, boemi zgomotoși, băuți bine, așa că am intrat înăuntru, în salon. Pustiu. Exact ce ne trebuia, numai masa noastră și un bec chior. Șezum și plânsem, mi-a venit în minte... Ci doar am început să tăcem numai.

A dat să spună mânzul ceva, despre citatul acela naşparliu, uite că nu toţi jidanii sunt căcăcioşi, cei mai mulţi sunt constipaţi încă din vremuri babylonice, a dat să comenteze ironic şi crucindu-se totodată, dar s-a oprit, aneantizând restul... Nu aveam chef niciunul de...

Tustrei aşteptam pe celălalt să zică primul ceva despre... Cred că eram cel mai potrivit să rup tăcerea şi să pun, pentru deschidere, concluzia mea. Într-un târziu, mă supun voinţei mute a celorlalţi, sunt mai mulţi, doi la unu! Cu Nikita, trei. Deci, domnule profesor, încep eu, prin a vă spune ce cred: cred că trebuie să-mi cer, să ne cerem scuze, eu mai ales!... Iertare, domnule profesor!

Nu e cazul!, se miră domn Petrache. A fost interesant!...

Interesant pe dracu'...

Chiar se poate spune că s-a creştinat?... Cam asta îmi vine mie să întreb şi să clarific. Dar cum vine aia, să mă clarific?... Cine m-ar putea lămuri?! Cu Steinhardt cum a fost?

Sve şi-a revenit cu totul şi are altele în cap: alte întrebări, başca alea puse de mine, de domn profesor. Îi cere lămuriri.

Am greşit punându-i întrebările alea... Un evreu creştinat nu înseamnă că se dezice de ai săi şi trece în tabăra cealaltă!... La adversari!... Politica e politică, şi religia este religie... Nu ştiu ce a fost în capul meu!

V-a tulburat fotografia doamnei?...

Daaa, nu mă aşteptam nicicum!... N-am mai ştiut nimic de ea! Ştiam că a plecat, dar nu mai ştiam că s-a întors. A trăit până de curând s-a prăpădit cică...

N-aţi fost niciodată căsătorit?... Ehei, păi cum mi-ar fi stat?!... Ca şi lui Socrate!... Numai de la femei n-am avut cucuie şi vânătăi!

E cazul să intervin: Ce credeţi? Era întreg la minte individul? Tresar toţi, adică amândoi, Sve şi nea Petrache, surprinşi. Oare?

Mie așa mi s-a părut, în câteva rânduri... Nu tot timpul, e drept!

Asta ar explica tot! ... Dar nu, nu mi s-a părut a fi! Dumitale? Nici mie!...

Ceva-ceva, sigur că nu era în regulă la domnul consilier! Dar problema este a sincerității! O fi bătut el câmpii, dar de mințit nu părea că ne minte!

N-am înțeles ce-a povestit de statuia lui Antonescu!... Există statuia?

Există, au făcut-o, un grup de evrei...

...printre care și taică-su! Numai că când s-o monteze, autoritățile nu au mai fost de acord!...

Al dracului jid, era de fapt intervenția lui! Tot mâna lui?... A lui?! Cam așa !... N-ai înțeles cât a putut să fie de rafinat, mutălăul?! N-aș fi zis! Adică? Adică el a reclamat la autorități, dar a făcut-o în mare secret, să nu se afle că e mâna lui... Iar tot el, ca să se împace cu taică-su, le-a oferit, evreilor din comitetul din care făcea parte și taică-su, soluția: îi puneți numele unui general care aduce și nu prea cu Antonescu, iar cunoscătorii, pour les connaisseurs, îl vor recunoaște ușor pe mareșal... Ingenioasă tărtăcuță!...

Până la urmă, ce-are cu noi? Zicea că ar vrea să ne...

Când a fost mare și tare, ne-a cam belit!... Când n-a mai avut cu ce, nema putirința, a vrut să ne ajute! Ne iubea acum!...

Cum ziceai că-i regula aceea din Talmud? E din Talmud?! Pare un calambur! Un joc de cuvinte, o parafrază! Ce zice doamna?

Nicio faptă bună să nu rămână nepedpsită!...

Doamna zice că ar interesa-o să priceapă răspunsul la întrebarea domnului profesor... E convinsă că domnul profesor cunoaște răspunsul. Evită și domn profesor să zică da ori ba. Deh, înțelepții se rassemblează!

...Ți-l dau eu, cucoană, când vom rămâne între două perechi de ochi!... E mai bine spus așa, căci între patru ochi pot să vorbească și patru chiori, chiori de un ochi fiecare!...

Măăă, dar dișteptmai sunt!

Dar ce părere aveți, se bagă iar Nikita în vorbă, cică raiul este pavat cu intenţii rele, cu planuri și scenarii criminale eșuate! Răsturnate!... Conform lăsatei din bătrâni: Unde dai, și unde crapă!...

Sve pare interesată, cere lămuriri: unde dai, și unde crapă?!... Ce crapă? I le dau eu, cât pot eu de doct! Mă ajută și Nikita, cu engleza lui frumos curgătoare, legând crâmpeie de british conversation la care eu rămân... piua a doua, îmi vine să spun! Mă consolez că nici deșteptul deșteptţilor din România nu are habar de Shakespeare decât prin traduceri, ale camaradului Dragoș Protopopescu sunt cele mai...

Dar cel mai mult, continuă martorul Nikita, mi-a plăcut ce-a povestit despre tatăl dumneavoastră!... Mă mir cum de nu știaţi, din familie, despre gestul tatălui dumneavoastră!... *Lista lui Schindler* este vax pe lângă ce a făcut tatăl dumneavoastră... Chiar nimic-nimic n-aţi știut?...

Parcă mi-aduc aminte acum... Ce? ...Când am fost odată bolnav... Tu bolnav?! Nici până azi nu m-am făcut bine...

Și mama a chemat toţi doctorii mari din Constanţa, erau doi: Dima și Șpiegler. L-am auzit, prin ușa întredeschisă, când mama a încercat să-i plătească lui Șpiegler consultaţia, și omul n-a vrut să primească niciun sfanţ! Știţi dumneavoastră de ce!... Așa i-a spus maică-mii: știţi dumneavoastră de ce, iar eu am întrebat-o pe mama ce? Ce a vrut să spună? Și parcă mama așa mi-a răspuns: Taică-tu a fost bun prieten cu unchi-su, care l-a ţinut la școală!... A fost copil orfan! L-a ajutat mult taică-tu... Pe unchi-su, deci și pe nepot!

...Dar nimic-nimic n-a zis mama de Hârșova, de stâlpul infamiei!... Chiar, domnule Petrache, ce a fost cu stâlpul infamiei pe timpul legionarilor?, întreb eu, văzând că ceilalţi doi nu-și dau seama ce ratează, fac adică pe neinformatul, pe necunoscătorul, ca să audă și ei minunata poveste!...

Le-o spune nea Petrache, și ce se mai miră?!... Ce bun ar mai fi și azi un stâlp al infamiei și pe la noi la facultate, pus chiar în holul facultății!... Conchidem că la fiecare facultate ar fi bun un astfel de instrument pedagogic, de pedagogie națională! etc., etc.

Dacă nu vă supărați... Și așteaptă să-i zic că nu. Nu mă supăr... Despre ce-i vorba?

Poate că nu am înțeles eu bine, a mai avut și paraziți... Dar cred că era mai bine să nu-i pomeniți de... de... Se jenează de Sve, îmi dau seama... Ce poveste, domnule?!

Aia din Talmud, cu constipația!... Mie nu mi-a picat bine s-o aud, s-o aflu... Darămite lui!

Cred și eu că mânzul are dreptate!... Ați pomenit prea mult de Talmud!... L-ați citit?

Cine l-a citit?!...

În plus, el ce putea să spună? Da sau ba! Și ce aflam noi în felul acesta!... Ați stricat un cartuș!...

Mă uit și la Sveata, care nu se uită la mine! E... e prima oară, cred... Za cem?...

Chiar! De ce am făcut-o?!... Mi-aduc aminte! Am zis că poate se leagă vreo vorbă în doi peri, mai șugubeață, să se mai audă și niște rîsete în paradisul filantropic...

A fost aproape jignitor, pentru toată lumea, conchide din depărtările privirilor piezișe, fără să mă privească!...

Zău dacă-mi dau seama!... Dar dacă toți trei o ziceți...

Nici eu n-am citit Talmudul... Pe sărite și la întâmplare am mai dat și eu de câteva citate... Cât mi-am dat eu seama, găsești acolo de toate, pentru toate categoriile de evrei... Inclusiv, probabil, sfaturi medicale, mai prozaice...

Bun! Am greșit, domnilor!... Nu mi se-ntâmplă în fiecare zi!

Ai fost ca un cotei, tot timpul la pândă, să muști...

Aveam o ciudă... Mi-a trecut... Cu proxima ocazie o s-o dreg!...

Proxima ocazie nu va mai fi în vecii vecilor...

Ar fi trebuit şi pe mine să mă avertizaţi, să mă pregătesc, să-mi face temele... Noian îmi vine acum în cap, câte ar fi trebuit să-l întreb, să-i spun...

Şi Ceauşescu?...

S-a confirmat tot ce ai aflat tu în Rusia!...

Nu m-ai crezut!

Mâna Rusiei, deci?!

Şi la Timişoara ce-i?...

Nu ştiu, n-am mai trecut pe la ambasadă de câteva zile...

Au zis ceva la Europa Liberă, de-un popă bozgoresc...

Ce ziceţi, domnule profesor?

Măi, copiii moşului... Finul cu care m-am pricopsit azi nu vorbea prostii!... M-am făcut eu că nu-i dau mare importanţă, dar...

Dar?

Istoria are azi altă viteză... Alt ritm!... Greşelile se pot face la fel de uşor ca până acum, dar consecinţele pot fi fulgerătoare!... Fatale!... Dreptatea este ea imanentă, ca şi adevărul... Sunt inevitabile! Ies la iveală, deasupra, ca uleiul... Dar durează!... Şi câteodată poate fi prea târziu pentru unii... Şi mori cu ea în braţe!...

Aha, cu dreptatea!

Nici nu mai ştiu dacă mai cred sau nu că Dumnezeu are vreun plan cu noi, românii... Sau cu alţii... Cândva eram convins!

Cum puteţi spune asta?!

Nu cumva ne amăgim crezând în predestinarea noastră?... Asta-i întrebarea! Evreii, treaba lor, să creadă până la judecata de apoi că sunt ei poporul ales!

Ce mutră or să facă când vor descoperi că...

Dar noi?!...

Noi, românii, ce?

Prea sunt mulţi românii care ştiu ei, nu ştiu nici ei de unde ştiu, că Dumnezeu nu ne lasă, are, drăguţul de El, un plan cu

noi!... Şi ne va scoate de fiecare dată din toate încurcăturile ca să ajungem la limanul menit, sortit nouă!

Rezervat pentru noi!

Şi ce e rău în asta? Parcă aici i-aş da dreptate!

Păi, dacă tot venim de la un botez, s-o spunem pe a dreaptă: nu prea este creştinească credinţa asta! Este păgână foarte! ...Păgână?!

Mi-e teamă că o plictisim pe doamna Svetlana, o doamnă atât de...

Contaţi pe mine: când o să încep să mă plictisesc, casc sau mă ridic şi plec... Aşa să faci, duducă!...

M-aţi făcut şi pe mine curioasă! De ce este păgână ideea domnului Şeitan că românii au o menire, una înaltă, bine protejată de Dumnezeu! ...Am impresia că pentru ideea asta trăieşte domnul Ioane Şeitane! Ioane, Ioane... Mi-a plăcut cum ţi-a zis... Chiar! Nici măcar cum îl cheamă nu ştim! ...Îl cheamă Chetruş! Cum altfel?!

Menirea-i una, distinsă doamnă, destinul este altceva!... Ce crezi, domnule Şeitan, despre destinul românesc? Şi ce părere ai despre avertismentele şi proorocirile domnului ...Petruş?

Le spun şi la studenţi povestea cu Oedip! Interpretarea pe care o dădeau anticii: Oedip este dovada cum că există predestinare! Oedip fiul se naşte cu un destin, iar tatăl său face tot ce poate, ca tată şi ca rege, să împiedice lucrarea destinului!... Şi nu reuşeşte!

Nu reuşeşte, dar într-un mod spectaculos!, mă completează Nikita... Îmi vine să nu-i accept observaţia, intervenţia, să-l pun la punct, dar bag de seamă că este corectă!...

...Eu aş face literatură mai degrabă pe seama lui Oedip tatăl, ne nedrept ignorat! El declanşează tragedia!... El încearcă să se opună destinului! E drept, că o face ca să-şi apere pielea, dar trebuie ajutat, ca personaj literar, să problematizeze, să treacă în metafizic, şi să conceptualizeze gestul său, să-l încadreeze, ca act

de revoltă față de predestinare! Față de Moira însăși, cucoana cu care nici zeii nu îndrăzneau să se pună rău!

Iată, el, un om, a demonstrat că a înfrânt destinul! Trăiește ani buni cu acest sentiment!... Până se face mare Oedip fiul! Vreo 15-20 de ani... Și moare cu această convingere!... Când moare ar putea să se bucure, să fie fericit că a înfrânt destinul! Căci nu știe că este ucis de cel predestinat s-o facă!...

Ce a fost în sufletul lui Oedip tatăl, continuă puștimea, este mult mai interesant, literar vorbind, mai interesant decât dezbaterile prilejuite de tragedia fiului, cumplită, dar destul de liniară! Bașca poziția pasivă, inactivă, în necunoștință de cauză a prințului Oedip, care nici măcar că e prinț nu știe! Una victima inocente... Literar vorbind, un personaj inocent este neinteresant!

E grozav ce ați spus, tinere!

Ia imaginați-vă ca personaj central Oedip tatăl, iar textul să se termine cu moartea eroului, care a trăit cu mulțumirea că a dejucat destinul, l-a păcălit, dar când e să moară, își dă seama că asasinul său este cel de care se ferise!... Că, deci, imperiala Moira rămâne mai departe invincibilă!... Irefutabilă!...

Rămânem toți ca... ca la dentist! Irefutabilă?! E bine zis! Dar mai e și varianta că moare încredințat că a dejucat destinul!... Jubilând că l-a învins!

Și întrebarea întrebărilor, insistă, neadormit, ipochimenul: era destinat regele Oedip să se opună destinului?... Toată povestea cu încercarea de a-l ucide pe prunc, era și ea în scenariul Destinului?

Are dreptate junimea intelighentă!... Pe când colegii mei mai vârstnici, alde Sofocle și Eschil ori Euripide, iată că nu au văzut această complicație! Au fost prea teziști, năimiți, ai zice, chitiți să demonstreze semnificația din mitologie, cum că destinul care ți-e scris este inevitabil... Asta era linia!...

Ăsta-i terenul, le spun studenților, majoritatea studente, terenul pe care vine Iisus, fiul Domnului, cu vestea cea bună,

eliberatoare: destinul și-l decide omul! Încununarea oricărui destin fiind mântuirea, salvarea întru viața cea fără de moarte și suspin, iar aceasta o poți dobândi în ciuda oricăror opreliști! Nimeni nu te poate obliga sau împiedica să te mântui! Ai un control total asupra mântuirii și numai de tine depinde! Ești liber să te mântui sau nu! Tu alegi!... Iar în primul rând tu ești responsabil dacă cazi, dacă cazi în păcat și nu te ridici!

Păcat că nu e și Spinoza la masa noastră!, oftează, colegial, nea Petrache.

Schimb iute de priviri cu ceilalți: se va ivi ocazia să ne lămurească și nouă domn profesor răspunsul primit din înaltul Sionului?!... De ce înțelepții evreilor le-au ascuns evreilor nemurirea sufletului?!...

La Judecata de Apoi, oftează domn profesor, vor fi chemate numai popoarele...

De unde știți? ...Asta parcă n-am mai auzit-o până azi!

...A trebuit să întrerupem lucrările simpozionului. La masa noastră, neinvitat, dar nu și nepoftit, s-a așezat Grigore Traianovici Popea. A venit din grădină, cu paharul gol în mână, în dreapta, iar în stânga cu o fiolă de trei sferturi, plinuță, strengara!... Cică pune pariu cu noi că nu știm și nici nu ghicim de ce îngheață nămeții ăia în frigul ce s-a lăsat odată cu înserarea... Nu vor să intre în restaurant! La prânz a fost cald și bine, dar acum taie cuie toți... Taie cuie? Dărdâie, e umbră rău afară! De ce?

De-afară, din curte, mai vin vreo trei și ocupă o masă alături de-a noastră. Fie ce-o fi!, l-aud pe unul dintre ei, nu-i mai știu numele. Ce, coane? Ce s-a întâmplat?

N-ați auzit ce-i la Timișoara? Ba. Ceva, ceva am auzit. Cam vag! Ce-i?

A început sfârșitul! Așa zic toți! Asta e formula!.. Nu-i rea!

Și de ce îngheață pe afară? Ca să comenteze în toată voia! Cică aici, în restaurant, în clădire, sunt peste tot microfoane!...

Inclusiv la budă!, completează o voce de la masa de-alături!

Tac ei, tac, dar urechea le merge!... Ce nevoie or mai fi având de microfoane?!

Iar în grădină, în natură, încă n-au pus microfoane!... Îs așa de beți, că nu-și dau seama cât sunt de caraghioși!... Și știi care-i hazul? Eu am lansat ideea cu microfoanele, la mișto, iar nămeții m-au luat în serios... Am înghețat și eu pe lângă boii fără soț!... Nu puteam să vin singur înăuntru! Și să beau singur la masă ca Jebi! Noroc cu voi! V-am deranjat, dar s-ar putea să aveți nevoie de o părere în plus!... Am venit cu vinișorul meu! ...Despre ce vorbeați?

Despre judecata de apoi!

Glumiți?!...

Domnul profesor spune că la judecata aceea se vor înfățișa popoarele!

Domnul Ţuțea este, mai mult și mai mult ca orice, filosof sau teolog?

Ce sunteți, domnule profesor?

Domnul profesor nu dă două parale pe vorbele de prisos: Cred că și textele sfinte sunt clare în această privință! Sfîntul Pavel?... Și așa este și logic să fie! Indivizii n-au cum să aștepte până la sfârșitul veacurilor pentru a afla rezultatul: Iadul sau Raiul?... Unii mai devreme, alții mai târziu, dar nu foarte târziu, în cel mult șapte ani fiecare individ își găsește locul meritat!... Repartiția de la ICRAL-ul ceresc!

După șapte ani?!

Cel mult, în unele cazuri, discutabile, neclare!... Când se tot amână sentința, se aduc probe noi, suplimentare...

Nu-mi aduc aminte de textul din care citați această afirmație!

Nu este afirmație, ci credință!

Corect! Dar cine-i autorul, autorul patristic bănuiesc, căci în Evanghelii nu apare această...

Autorul?... Cine să fie?! Mama! Mama, Dumnezeu s-o odihnească!... Coana preoteasă zicea că până la șapte ani faci

pomeni și te rogi la biserică pentru iertarea păcatelor celui plecat dintre vii, dai pomelnice și spui mereu Dumnezeu să-l ierte!...

Când spunem Dumnezeu să-l odihnească înseamnă că după socoteala noastră cimotia a ajuns în rai!... Căci, iată, mântuirea depinde și de alții, dar asta numai după ce mori! Ai tăi, neamul, cu parastasele lor, dar și prin conduită, pot să mai dreagă lucrurile, nu total, ci într-o oarecare măsură... Captatio benevolentiae-i divine!... Solidaritatea cu morții este bi-univocă, în interesul ambelor părți! Pe ea se întemeiază neamul!

Neamul... Ce cuvînt...

Mă mir de Dinu Noica că nu l-a comentat! Nici el, nici Mircea Vulcănescu!...

Știți ce zicea Nichita? Adevăratul Nichita, Nichita Stănescu: că România e un sat ceva mai mare în care doi români, unul din Maramú, iar celălalt din Oltenița, când se întâlnesc în Gara de Nord și intră în vorbă, în cinci minute își găsesc cunoștințe comune sau chiar rubedenii comune!... Măcar un cumătru!

Mda, îmi pare rău și acum, când scriu, de răutatea cu care am făcut precizarea „adevăratul Nichita"!... Ce-i cu mine?!... Sve s-a prins?! Parcă...

Falsul Nichita nu se formalizează, nu se intimidează, nu se pierde cu firea și nici nu arată dacă s-a prins sau nu că am fost eu cam ...neam prost! Că n-am fost eu! Și se repede ca un cotei: Înseamnă că susțineți existența Purgatoriului, domnule profesor?!

Sigur că există! Numai că la ortodocși nu i se dă atenție, dar nu din rațiuni teologice, ci din instinct, aș zice, intuiția fiind mai activă la noi, la ortodocși, și noi îi dăm intuiției mai multă trecere decât rațiunii, logicii... La catolici, la protestanți mai ales, e invers! Purgatoriul, dragii mei, e loc de trecere și adăstare, nu aparține eternității! În sensul că nicio sentință a Marelui Judecător nu te trimite în Purgatoriu! E ori laie, ori bălaie! ...Purgatoriul o fi existând, dar nu poate fi pus alături de Paradis sau de Infern, cei doi poli! Al treilea pol nu poate exista!

Purgatoriul este din altă paradigmă, intervin eu, tehnic și exact.

Păcat că nu ați discutat acest subiect de față cu domnul consilier Petruș!... Parcă mi-e milă de el!... Pe unde o fi, săracanul de cimitirgiu?...

Cum să nu-ți fie milă?!, decide domnul Petre. Petre Țuțea. Petruș, pe numele său de... de alcov! Mi-e așa de greu să mi-l închipui în intimitatea unei femei!... Ținut în brațe de vreo... Părea că l-a lovit în plex fotografia aceea. Cum naiba să fac ca să... Simion Ghinea! Trebuie să știe mai multe decât aș putea afla de la don Petruș cel adevărat! Da, da, bădia Simion!... O să-i povestesc tot cum a fost, să văd ce zice!... Până atunci, las pe mâine trecutul erotic și lasciv al Mișcării Legionare și mă întorc la mesajul antisionist al Sionului: să fie dracul chiar atât de negru, domnule profesor?!... De ce ne vor capul atâția?

Așa a vrut bunul Dumnezeu!

Ce?

Să se folosească de noi ca să-i vadă pe alții ce le poate pielea!...

Nu înțeleg nimic!

Bunul Dumnezeu ne-a făcut două daruri fără pereche, cu care ne-am atras invidia și ura nesățioasă a vecinilor, a...

Două? Două, și tot au fost destule ca să nu ne putem bucura de ele în tihnă!... Care?

Îi fac semn lui Grigorescovici ăsta să stea dracului în banca lui, să nu mai pună întrebări! Nu te simți bine dacă nu deranjezi?!...

Păi, mai înainte de toate, Terra valachorum asta, după al cărei chip s-a modelat și firea românului!... Toată lumea ne-a invidiat și ne-a dușmănit pentru amândouă! Care amândouă? Țara și firea!...

Chiar toată lumea? N-am avut și noi pe nimeni să ne iubească, să ne placă?! Pe care să contăm?

Ba da, cum să nu avem?! Marea Neagră!

Asta-i de la Iorga cetire!

Așa i-am auzit și eu pe unii zicând, dar eu știu că am auzit-o prima oară, vorba asta, la ...subsemnatul! Nu-i a lui Iorga! Dar ce contează?!

Ce zici de potriveala asta, nemaipomenită doamnă?!... Cum e vorba aia, când doi îți spun că ești beat...

Ne panimaiu!...

Păi și domnul profesor Petre, și domnul fost consiler Șloim, actualmente Petruuuș al nostru, de parcă s-au vorbit între ei, ne dau același răspuns la întrebarea întrebărilor: Ce aveţi cu noi, băi, labelor! De ce nu vă mai încape lumea din pricina noastră?!... Cu ce gura mamilor voastre v-am supărat că existăm?!... Za cem, huidume nenorocite! Janghinele dracului! Japiţe spurcate ce sunteţi! Javrelor! Jagardele împuţite! Jivine nesătule! Jigodii internaţionale! Ji... Ji... Jidanilor!

Dragul meu, sunt prea obosită ca să te înţeleg când vorbești așa! Întrebarea este esenţială, este atât de importantă, și tu, cu înfloriturile tale, blochezi răspunsul!... Dacă ai înţeles mai repede decât mine, ajută-mă să înţeleg și eu! Za cem vă vor toţi capul?!... Vouă, românilor! Și, culmea, vă mai și făliţi cu asta!

Ne fălim?!

Subiectul pe care-l discutăm acum, noi patru, aici...

...și cu mine cinci!

...l-am discutat și noi, de nenumărate ori, acolo, la Aiud, la Jilava...

Ce-s astea? Îi explicăm, cel mai pe scurt: gulaguri din România!

...Și Dinu Noica a zis: Domnilor, când este românul fericit, cel mai fericit?... Am tăcuttoţi, știam că urmează să ne spună ceva interesant, așa că nu ne-am bătut capul să găsim noi răspunsul. Și a continuat:

Când ţi-e lumea mai dragă!... Este vorba pe care fiecare aţi spus-o de nenumărate ori... Deci există o stare sufletească

pe care românul o încearcă destul de des, de vreme ce a ajuns într-o expresie atât de curentă. Şi acea stare este starea în care „ţi-e lumea mai dragă"! Din această vorbă se înţelege că în mod obişnuit lumea ne este dragă nouă, românilor, iar deseori ne este mai dragă ca de obicei!

Comparativul absolut!...

Am auzit, a continuat Dinu, am auzit vorba asta chiar adineauri, la bădia Simion! Da, confirmă acesta, când a dat năvală caraliul şi l-a întrerupt pe domnul profesor Manu, am zis, da, iată, a venit şi tolomacul ăsta când ne era şi nouă lumea mai dragă!...

Deci, bădie Simioane, fraţilor, nouă, aici, în lanţuri şi înfometaţi, umiliţi şi batjocoriţi cum suntem, mai avem oare timp şi motive să ne fie lumea dragă?!...

Uite că n-avem încotro şi avem motivul cel mai serios, mai profund, un motiv supraindividual, motiv ca să ne fie lumea din cale afară de dragă: suntem români!... Avem motivul ăsta sau aceasta e pricina pentru a ne fi dragă viaţa şi oamenii, lumea, viaţa!... Pentru a ne fi „mai" dragă!

...Iar când se întâlnesc doi români, chiar şi necunoscându-se între ei, cel mai tînăr zice Bună ziua!, iar celălalt cum răspunde?

Bună să-ţi fie inima!...

Ce e grozav în această urare? Păi să ştii că îi faci mare plăcere celuilalt să audă că i se face asemenea urare, căci ştii că Celălalt este preocupat să fie bun, şi-a propus şi se supraveghează să fie bun!... O asemenea urare este evident de negândit pe mai toate meridianele lumii!

...Şi când se întâlneşte un român cu un Jean Paul Sartre la Paris, se întâlnesc două atitudini ireconciliabile, pentru că pentru Saul Partre ăsta, l'Autre c'est l'Enfer... Celălalt este Infernul?... îşi traduce sieşi Nikita, voind să fie sigur pe ce înţelege! Măgarul!...

Iar românul are atunci tot dreptul de câte ori trece pe lângă masa unde Spartre ăsta îşi expune mecla imposibilă, să-i şuere fără să-i arunce o privire măcar: Sale Juif!... Unde asta? La Paris,

la Café de la Paix. Și cine-i românul acela? Unul dintre cei trei mari români la Paris... Aha! Știu cine!... Bravo lui! Auzi și la scârba kominfernistă, cu ce scârbă să vorbească de... noi, les autres!

Cum i-ai spus? Cominf... infernistă?... Nu i-am spus bine?!... Perfect! Scârba cominfernistă! Scârba cominfernală! Scârba lor de oamenii normali!... Scârba lor, de oameni anormali!

Da, dar cu aceeași scârbă vorbește și despre el, care este la rândul său un Celălalt pentru ceilalți!

Domnule, să-ți fie dragă lumea, adică omenimea, -imea, nu numai peisajul, ci întreaga creație și mai ales lumea de pe lume, adică oamenii să-ți fie dragi, acest sentiment este sigur un sentiment comun la români, sută-n sută românesc, caracteristic și, nu m-aș mira, specific.

Ar trebui verificat la alte popoare dacă găsim ceva asemănător!...

Domnilor, niciun mister nu poate fi dezlegat până nu aplici câteva principii... Nu-s multe: două! Și Grigorescu ne lăsă câteva clipe să le numărăm în gând.

Care-i primul?... Cui prodest!...

Nu-i cazul, domnule Traian Pop!... Când e multă ură, își este sieși suficientă! Nu mai are nevoie și de vreun profit!... Nu-i mai trebuie altă plată!... E ca șarpele care își rontăie coada...

Corect!... Trecem la al doilea principiu! Cherchez la femme, domnilor!

La femme?!... Și m-am gândit la Esthera din cimitirul amintirilor celor doi... Nicio legătură!... Dar de unde știe Griguță ăsta de... de trecutul erotic al lui nea Petrache?! La femme... Cum o fi chemat-o?... A vrut să se încreștineze și domn profesor n-a încurajat-o?!...

Domnilor, sunt mulți cei care ne urăsc și ne vor capul... Parcă așa ziceați!... Ei bine, ei ne urăsc din cauza femeilor... Nu v-ați prins?!... Femeile lor ne plac pe noi, românașii!... Păi, zicea un evreu de-al lor, din Satu Mare, a ajuns mare profesor de

trăncăneli marxiste în Occident... În interbelic, când îl întrebai pe un june ovrei unde se duce, să fălea că merge la bibliotecă, să ia nu ştiu ce carte... Deh, poporul Cărţii! Al cărţilor necitite!... Vreun bozgoraş, oricare, visa să se ducă la o vînătoare, cu alţi viteji de operetă... Iar junii români din Satu Mare puneau mereu de un chef! Cu muzici şi femei, desigur!... Acum, fii mata o ovreicuţă din Satu Mare sau vreo bozgoriţă mai înfocată!... Ce alegi?...

Ce părere aveţi, domnule profesor?

•E drept, au tras la mine cam multe minoritare, cu ani în urmă!... Când umblam cu altă pălărie, ca lumea!...

...Şi tot femeile lor îi împiedică să ne ia gâtul, cum ar vrea bărbaţii lor!... Miracolul românesc nu poate fi discutat, nici măcar la Aiud, fără să ţii seamă de rolul femeii în istoria lumii... Rolul femeilor de alt neam în istoria românilor... Începând cu sabinele Şi terminând cu... Persoanele de faţă se exclud! Ce păcat!... Şi se ridică de la masă, îşi trânti pe scăfârlie pălăria unsuroasă a Maestrului, apoi făcu chapeau bas cu o reverenţă adâncă dinaintea femeii de alt neam de la masa noastră! Ia te uită ce mult i-a plăcut!... Ce vă spuneam eu?!... I se dă cuvîntul:

Eu cred că românul are prea multă încredere în celălalt...

Ne-a costat neînchipuit de mult!...

Dar aţi şi câştigat, deşi nu asta urmăriţi!... Nu urmăriţi de fapt nimic! Aşa sunteţi!... Nu aveţi niciun merit! Dar asta nu prea se înţelege!... Se vede bine că vă simţiţi bine în pielea voastră şi cu asta nici nu vă daţi seama câtă invidie stârniţi! Una secretă şi arzătoare la ficaţi..

... Şi mai ales a stârnit invidie să ne vadă cum reacţionăm, româneşte, şi dinaintea vieţii, a lumii, şi dinaintea morţii! Suntem invidiaţi că ne simţim bine în pielea noastră şi nu râvnim să fim în locul altuia!...

Easy, boy! Easy!...

Da, sunt mulţi cei care nu se simt bine că s-au născut, nu se simt bine în pielea lor!... Dintre ei se selectează cei care ajung

să facă istorie, politică, averi nesfârșite... Au un hău sufletesc pe care nu știu cu ce să-l umple!... Și când dau peste un român prea plin de puținul care-i este de ajuns ca să se simtă bine, atunci îl apucă nebunia distructivă!... Invidia insului anormal!

Ca biet părintele Radu!... Ca miile de români care s-au simțit bine la Aiud, la Gherla... Dăduse norocul cel mai neașteptat peste ei!... Cum să nu se bucure?! Și cum să nu înnebunească ceilalți?!...

E minunat ce spuneți, domnule profesor!... E de la dumneavoastră această... această teorie sau este o concluzie a sesiunii solemne a Academiei de la Aiud?... Lăsata de la Aiud!

Eh, frumos spus! Academia de la Aiud?!... Măi, să fie!

De la domnul profesor Șeitan am auzit-o!... Circulă prin tot Bucureștiul expresia asta!...

Mda, este un fel de consens la care am ajuns după ani de zile de dezbateri!... Eu aș fi fost mai critic, mai sever... Dar s-a impus Mircea Vulcănescu cu o viziune mai optimistă... Eu eram ceva mai sarcastic, mai rău, mai sceptic... Așa, ca domnul Grigore!...

Ce conferință spuneați că ținuse George Manu?... Uite că știe să se facă util domnul Popeață! Bună întrebare! Era păcat să nu...

Aah! Năpraznică!... Avea George Manu o bănuială! Că atomii nu sunt identici... Vă dați seama?!

Păi cum să fie identici atomii de oxigen cu cei de hidrogen?!

Atomii de oxigen că nu, nu sunt identici unii cu alții, cu alți atomi de oxigen! Ca și cei de hidrogen între ei! Și așa mai departe! Venise în țară cu bănuiala asta de pe vremea când lucra în laboratorul soților Curie... Spunea că unele dintre misterele fizicii nucleare experimentale se explică ușor dacă renunțăm la ideea că atomii sunt perfect-perfect identici!... Mă punea mereu să repet fraza lui Parmenide, de la mine aflase de ea: Nu există doi, există numai unu!...

Vorba asta am auzit-o și la cursul domnului Șeitan!... Dumneavoastră, domnule Ţuțea, ce conferințe ați ținut, cu ce subiect?

Tace ayatolahul de Muscel, îngândurat, apoi amuzat de amintirile stârnite. Nu se lasă prea mult rugat: cel mai mare succes l-am avut cu Până mâine la ora trei... Cum ați zis? Până... *Până mâine la ora trei sau arta guvernării la români*!... Ăsta a fost titlul...

Văleu, văleu, ce încântat sare puștiul! Eu, care cunosc subiectul nu mă mai pot extazia ca-n prima zi!...

Se repede la Sve să-i explice, o apucă de mână și i-o scutură, să priceapă și ea ca lumea, ar fi păcat să nu se prindă ce lucru minunat a spus nenea Petrache!... Îi place și moșului reacția tineretului reacţionar, așa că mai trage o salvă: Și a mai fost una... Se oprește, vrea să fie rugat și de data asta, îl rog eu, dar să știți că mie asta, a doua, mi-a plăcut cel mai mult! Despre aflarea în treabă... Aflarea în treabă? Ca metodă de lucru la români!...

Aflarea în treabă?... Ca metodă de lucru la români?... Dar e și mai genială!... Gata! I-a dat gata pe amândoi anglofonii!... Căzuți într-un extaz sonor, cu vocalize, Sve parcă exagerează, îi ține hangul, căci tineretul masculin este literalmente copleșit! Îmi caută privirea și găsesc în ea un morman de recunoștință!... Dar de ce oare mă deranjează chestia asta?!...

Ptiu, ce necaz mi-e că n-am înregistrat tot ce s-a spus la masa asta!, concluzionează cu năduf puștimea!... Am înregistrat eu tot ce ați vorbit la cimitir, dar ce s-a vorbit acum, aici, e cu două clase peste!...

Ați înregistrat tot ce... Cum? Aţi... Cine v-a dat voie?! ...Și pentru prima oară îl văd pe nea Petrache altul, mânios foc, scăpărându-i ochii cum nu i-am mai văzut vreodată privind de răi!... Ce s-a întâmplat, domnule?!... Dă să se ridice în picioare, de furios ce-i! Să părăsească masa?...

Noroc cu doamna! Dar... dar... Nici nu-și mai găsește cuvintele bietul bătrân! Ce naiba s-a întâmplat?!... Cum v-ați

putut permite asemenea... Nu, nuuuu, domnule profesor, și i se agață de braț Salomeea, implorând comprehensiunea generației de aur: când ați rămas singur cu domnul consilier nu s-a mai făcut nicio înregistrare! Și deschide țoșca, își arată zdrăngănica dinăuntru și completează: Când v-am lăsat singuri, cu amintirile dumneavoastră comune, mi-am luat instalația de pe masă! Mai țineți minte, pe masă n-a mai rămas decât fotografia a... aceea!

L-a făcut fericit pe nea... Nu zice nimic, dar se vede după fața lui, care-și revine încet, dar sigur la forma care l-a consacrat pe purtător... Se jenează și de ieșirea ce-o a avut, dar mai ales răsuflă ușurat... Ce naiba o fi având de ascuns?!... Ce și-or fi spus în acele cinci-zece minute cât au fost singuri cuc, față către față!...

Nimic, nimic altceva decât ceea ce tu n-ai, vere Ioane! Pudoarea... Intimitatea în care s-a speriat că am intrat toți trei neinvitați de nimeni... Poate că la fel aș fi reacționat și eu...

Mă uit la Sve... Ce-o fi în căpșorul ei?! Ce-o fi zicând de noi?... Hai, zi! Dă pe goarnă!

Chiar credeți că s-a încreștinat?!... E destul că a zis niște cuvinte? Cere explicații de la făptaș:

Botezul este o taină... În cazul său, numai el știe sau va putea ști dacă este cu adevărat creștin...

Eu n-aș putea să... Nu mă pot imagina!

Poate pentru că nu ai dus o viață religioasă nici măcar ca evreică!... Asta așa e! Am crescut atee, nu atee agresivă, cum erau mulți din generația mea la Petrograd...

În plus, cei mai vulnerabili, cei mai predispuși încreștinării, sunt evreii care au făcut vreo nasoală creștinilor!... Care trec prin cutremurul regretelor, al remușcărilor... Tu, dimpotrivă!... Ai toate motivele să te simți bine în pielea ta!... Cum te simți? Haraşo, haraşo!

Doamna este evreică?... Sper că doamna evreică n-a auzit întrebarea șoptită a lui Grigorovici. Iar îi fac semn să... Mucles! Taci și ascultă! E greu?

Pot să zic şi eu ceva? Hai! Ce?

Cunosc bine obiectul: domne, românul răspândeşte în jurul său dragul de viaţă şi de lume! Fără să vrea! Mulţi ne iubesc pentru asta. Ne iubesc şi atât! Femeile, nu mai zic!... Dar alţii, soţii mai ales, ne urăsc urât de tot pentru că suntem cum suntem! Ne urăsc şi nu numai atât! Reacţionează!...

Iar se bagă Nikita, şi nici de data asta prosteşte: Când aud cucul cântând Nu mă simt om pe pământ!...

Mda, are dreptate puştiulache ăsta, românului nu-i trebuie multe ca să se simtă în al noulea cer!

...Şi mierliţa şuerând, Nu mă simt om pe pământ! ...Cu câtă voioşie repetă nene Petrache, o fi din sat de la Boteni doina asta! Fainã vorbă şi asta. Se simte în rai de la te miri ce!... Ştim să avem, să ne facem partea noastră de rai încă de aici, de pe pământul suferinţelor şi al încercărilor... Păşim la tot pasul prin rai! Ăsta-i românul!...

Ştiţi bancul cu Kassay?

??!!

C-aşa-i românul când se-nveseleşte!

Adică?, se repede Sveta după explicaţii... Nikita însă are altceva de făcut, se repede şi el, dar la domn Petrache: Domnule profesor, acolo, la Aiud, la Jilava, s-au discutat multe lucruri interesante rău, ne-a povestit domnul... Şi arată spre mine. E adevărat că din tot lagărul comunist numai în temniţele din România s-a întâmplat aşa ceva?!... Că de fapt Academia Română se mutase în...

Academia Română şi câteva guverne, adaugă mereu neinvitat neinvitatul de la masă.

Domnul Ţuţea pare dus de lângă noi! Rară postură. S-o fi gândind la... Cum să nu se gândească?! Uite că mă gândesc eu, care am auzit azi prima oară de domnul Ţuţea cu cine este cumnat! Probabil, cumnat!... Dar mite dînsul?... Ţuţea însurat cu o evreică!... Madam Raşela Ţuţea!... Al dracului... de-ăla, cum îi

zice, băi, Griguță? Oxymoron? Bravo!... Așa că nu trebuie lăsat să melancolizeze cu noi alături! Ce ziceți, domnule profesor? Cum a fost?

Când?

În temniță, când v-au băgat pe toți...

Mda! Ne-au vrut și-atunci capul!... Capetele cele mai luminate... Dar le-a ieșit pe dos!... Le-a părut rău după aia... A avut dreptate omul dumitale! Ce eram eu dacă nu mă băgau ăia la... La pripon!, completează sârguincios Griguță!

Ați văzut ce zicea don Petruuuuș, că le-a fost învățătură de minte, așa că de data asta știu ei cum să procedeze!... Ca să nu mai rateze! Ce să rateze?...

Eu cred că problema problemelor chiar asta este: au ratat mereu, dar dacă o singură dată calculează bine lovitura, ar putea să ne fie fatală de tot!...

Ce calcule își fac acum de se simt ei foarte siguri de rezultat?!...

Nu vă fie teamă de planurile lor! L-ați auzit ce spunea! Au pus totul la punct în cele mai mici detalii!... Păi, copiii moșului, dacă planificați așa de exact totul, mâna lui Dumnezeu unde mai e, măi, năucilor?... Unde să mai încapă de voi?!... Ei își închipuie că Dumnezeu ar fi fericit să șomeze, să nu facă nimic, să lase totul în grija lor, că se ocupă ei de toate!... Și într-adevăr se ocupă ei de toate, dar omit restul! Și se ocupă prost! Și mai ales nu le iese!

Dacă am priceput despre cine vorbiți, da, ai priceput, da, flăcăii se pricep de minune să distrugă!... Dar să edifice, nu prea!... Îi lasă pe alții să pună osul! Iar ei vin după, la de-a gata!... Caimacul!

Domnul profesor se uită lung la Grigore al nimănui. Vorbă mare ai zis! Se pricep să distrugă numai!... Atât!

Să de-structureze, da! Sunt așa! Dar nu au pic de organicitate în ce... Nimic din ce fac nu este organic! În acord cu firea!... Nu le place alcătuirea lumii!... Nu iubesc lumea!... Și mai ales pe ei

înşişi nu se iubesc, nu se simt bine în pielea lor!... Nu se simt bine nicăieri!... Nu-s de pe lumea asta!... Se sinucid pe capete!... Dar tot rămân destui...

...Cam asta a fost concluzia pe care robul lui Dumnezeu Petrache, fost cândva Petruş, a tras-o, cam de păr, săraca. Între timp mesele dinăuntru s-au ocupat toate, nu mai sunt scaune, stau ciotcă câte 7-8 prozatori şi poeţi înfrăţiţi la aceeaşi masă de patru persoane şi perorează cu curaj. N-au băut degeaba! Timişoara şi Ceauşescu!, se aude de la toate mesele! Dar subiectul ăsta e prea jos pentru noi!... Nu reuşeşte să ne.. pe toţi. Încearcă Grigore să-l lase la apă, îi ţin isonul câţiva gorobeţi care încearcă să se lipească la masa noastră, dar nu se repede nimeni să-l... Nimeni dintre noi patru, titularii de la masă. Noi decidem ce avem de discutat! A ieşit lumea în stradă la Timişoara? Lumea sau armata? Şi, şi! Ce părere aveţi domnule profesor? Cade Ceauşescu?

Nici nu mai contează!... Şi-a făcut datoria, şi-a jucat bine rolul, impecabil!... Maurul poate să...

Haideţi, domnule profesor, cum puteţi spune asta?!... Fiţi mai explicit! Sunteţi la catedră!... În clasa asta este şi un tolomac ca mine! Şi, uite, ridic două degete: domn profesor, eu n-am înţeles ce scrie la tablă!... Fiţi mai...

Se face tot mai util acest Grigore Traian Pop. E bună insistenţa sa. Eu mi-am pierdut-o la cimitir!... N-aş fi îndrăznit să întreb şi cât sunt, totuşi, de curios! Să vedem ce dă din el vârsta a treia:

Măi, copii! Cam cu un veac în urmă erau foarte la modă în lumea ideilor deştepte pronosticurile politice pe termen lung!... Ca un fel de profeţii cu argumente ştiinţifice, mai ales statistice, scoase din tomuri savante, din dezbateri academice, din studii pe teren... Se făcea multă etno-psihologie...

Pe urmele lui Gobineau!... Gobineau, Kieserling...

Exact!... Toată lumea era de acord că secolul care urmează, ăsta al nostru, va fi un secol al industriei, al tehnicii, al

electricităţii... Întrebarea era cui i se potriveşte şi cui nu! Au fost mai multe variante! Inclusiv în ce ne priveşte!... Povestea aia cu România ţară eminamentee agrară oamenii serioşi n-o luau în seamă!... Dimpotrivă, au fost mai mulţi sociologi – dar încă nu li se spunea aşa, care au împărţit popoarele lumii, dar mai ales ale Europei, în două categorii: care pot şi care nu pot să treacă la modelul tehno-industrial!... Pe care le va favoriza mai mult sau mai puţin formula de succes a viitorului!... Iar pe noi, românii, ne-au preţăluit destul de bine, bine de tot chiar!

Adică?

Adică că am fi foarte apţi să facem faţă în competiţia industrializării!...

Noi? Noi românii?!...

Nu, românii, ci valahii! Căci valah a fost Traian Vuia, nu român!...

Bine zis!

Era nebun Căpitanul când voia pentru România legionară o industrie ca a Japoniei?... Ştia că se poate! Şi mai ştia că mulţi fac şi vor face tot ce pot ca să ne împiedice!... Eu despre ce i-am scris lui Nicolae în memoriul meu?!

Celebrul dumneavoastră memoriu!... Nu m-a primit în audienţă! Dar, în mare, a făcut treabă bună!... Eh, am să-l caut eu când va fi un pensionar ca mine să-i spun pe unde a greşit! Cine ştie, dacă mai rămâne, s-ar putea să strice tot ce a făcut!...

N-aţi auzit ce spunea, că nu mai apucă să-şi mănânce pensia?!

Cine a spus asta?

Eh, am fost noi la un ...instructaj, de acolo venim! De la marele... instructaj!

Şi cine, ce popoare, ce ţări, mai erau apte. Germania cred că... Sigur! Era cap de listă! Între industrializare şi defectele, metehnele nemţilor, este o potrivеală totală!

Defectele, aţi spus?

Defectele! Sunt mai importante decât calităţile!... Mai determinante în destinul oamenilor şi al popoarelor! Când te rogi la Dumnezeu, nu uita şi roagă-L pe prea milostivul să-ţi dea nişte defecte, nişte năravuri, mai pricopsite!

Alt oximoron!, decretă Grig, tot mai mulţumit de masa la care se aciuase. Trebuie să alegi cu grijă! Sunt calităţi care te duc la pieire, şi defecte care te ridică... Ne uităm unul la altul, patru perechi de ochi beliţi ca la moşi! Îi belim la moşu'. Doar suntem mânjii moşului!...

Şi noi, românii, ce... ce defecte avem propice pentru...

Daţi-mi voie să răspund eu la întrebarea asta! Vă rog!... Îi dăm voie! E de-acum de-al nostru! Zi, Grigore!

Zic! Absolut autentică! Cică s-a făcut la Găieşti o fabrică după licenţă canadiană sau franceză, occidentală, în orice caz. Au trimis ăia un inginer de-al lor să supravegheze montarea utilajelor şi tot ce mai trebuia. La sfârşit, se fac probele, produsul finit iese la parametrii planificaţi, aşa că urmează inaugurarea festivă, de faţă cu toţi activiştii de partid, presă, televiziune. Iau cuvîntul toţi, mai puţin omul nostru, specialistul de peste mări şi ţări!, care se cam codea s-o facă. Insistă autorităţile, domnul director mai ales, aşa că vine la microfon şi domnul inginer proiectant. Vine să răspundă celor care vorbiseră mai înainte şi avuseseră numai cuvinte de recunoştinţă pentru cât de mult au avut ei, fiecare, de învăţat de la domnul inginer ...Dupont!

Domnilor, zice Duval ăsta, să ştiţi că şi eu am avut de învăţat de la dumneavoastră, poate chiar mai mult decât aţi învăţat voi de la mine! Am învăţat ce nu mi s-a spus la nicio academie tehnică din lume: că se poate şi aşa!...

Se poate şi aşa?... Sigur că se poate! À la roumaine!...

Eu, a continuat francezul, de nenumărate ori am crezut şi am zis că n-o să meargă, văzând cât de des v-aţi abătut de la normele proiectantului... Dumneavoastră mi-aţi demonstrat însă că se poate, că, voila!, merge, funcţionează, produce, chiar şi

călcând uneori alături de proiect, de norme!... Mi-am dat seama de un lucu foarte important: că voi nu puteți altfel! Decât făcând mereu altfel! Vă felicit și vă mulțumesc!

Rîde domn profesor, rîdem și noi, nesiguri pe ce am înțeles! Deștept neamțul! Auzi la el, și-a dat seama că nu putem altfel!... Decât făcând mereu altfel!... Mereu altfel! Asta-i deviză națională, domnilor!

Mereu altfel?

Nu există doi! Parcă am hotărît asta odată!

...Ne întoarcem la povestea cu...

Alte popoare? Rușii?

Rușii nu prea, dar Rusia, da! Cum vine asta? Pentru resurse, Rusia va fi și ea beneficiara industrializării!... Mai ales în tandem cu Germania și Japonia!... Dacă le dădeau la nemți Siberia pe mână ce crezi că se întâmpla?!

Ungurii cum stăteau? Mai des lipseau din statistici și prognoze! Stăteau bine și polonezii!... Cehoslovacii?... Pe vremea aceea nu existau!

Și cine e pe cealaltă listă?

Cap de listă știți cine era?... N-o să prea credeți, dar era... Anglia, mai precis Imperiul Britanic, Commonwealthul! Coloniile britanice erau evaluate ca inapte pentru modelul industrial, tehnologic!... Și America? America, se repede de data asta juniorul, este în mare parte realizarea germanicilor care au emigrat!... Erau, la un moment dat, la paritate cu englezii!...

Urmează discuții aprinse, din care Sve află cu uimire că cândva, în secolul de odinioară, al lumii galante și zâmbitoare, a lipsit în singur vot în Congresul american ca limba germană să se încoțopenească limbă oficială a Statelor, limbă națională, de stat, maternă, verniculară etc! Ce s-a mai mirat! Ce popor mai e și ăsta?!... Auzi, pune la vot, care să le fie limba maternă!... Ăștia n-or s-o ducă mult! Nu-s, vorba lui Grigore ăsta, nu sunt organici, domnule!

Ne întoarcem la domn profesor:

Marile cancelarii erau în spatele acestor cercetări! Curtea britanică se pare că a fost cea mai pasionată de acest pariu cu viitorul!...

Englezii sunt morți după pariuri! Și sunt chiar gata să facă moarte de om, pentru un pariu, să nu-l piardă cumva!

...Ce vreți să spuneți?

Cercetările astea, ca și cercetarea făcută la noi de Șăineanu, de Gaster sau de ...tizul meu... Bine că n-a zis cumnatul meu!... Să zic eu?...

Cercetările astea au fost comandate de marile cancelarii ale planetei. Au fost făcute cu tot tacâmul științific! Și au fost luate foarte în serios! Au stat la baza strategiilor mondiale!

Se oprește brusc. De parcă recita o poezie și nu-și mai aduce aminte versul următor. Dar e altceva care-i blochează mintea. Mie: să treci mata pe la mine să-ți dau o carte! A lui Sombart! Când poți. Apoi, tuturor:

Englezii au cam sfeclit-o când au primit evaluările!... Ce se întâmplă de o sută de ani în lume, nu se poate înțelege bine dacă nu introduci în calcul... În ecuație aș fi zis eu... preocuparea primordială pentru Casa Regală de la Windsor de a infirma acele pronosticuri! De a le dejuca! De a le împiedica, prin sabotaj, crimă, războaie, revoluții, orice, numai să nu se alieze rusnacii cu prusacii!

Rusia & Prusia!...

Iar dacă li se alătură și niponii s-a terminat cu viitorul lumii pe următorii o mie și unu de ani!

Domnule profesor, sincer acum: la Aiud ați ținut cumva o prelegere pe tema asta?

De ce mă întrebi asta?!

Nu vreau să vă supărați... Nu mă supăr! V-am întrerup!...

Dar acum zi za cem ai întrebat! Și mai ales de ce l-ai întrerupt pe domn profesor!

Din două motive, unul stilistic, am vrut să verific, după cum formulați frazele, par fraze... oratorice, în sensul bun al cuvîntului, pe care le-ați mai rostit, de care vă aduceți aminte...

Da, am discutat subiectul la Aiud, mai ales că erau atâția printre noi care își puneau nădejdea în Londra și Washington!...

Iar al doilea motiv, ce zici Sve? Nu recunoști acest discurs?... Mmmm?... Valea Loarei?... Da, da, da! Domnul... domnul... Malcasian, bre! Exact, Malcasian! Ce om plăcut?

Ce-i cu Grigore?

Care Grigore?

Grigore Malcasian, nu Grigore Pop aici de față și de geaba, ne-a vorbit o zi întreagă, petrecută pe Valea Loarei, de perfidul Albion, cum a clocit el Revoluțiile lui peste din iulie 1789 și pe cea din octombrie Roșu!... Dumneavoastră veniți cu niște completări extrem de...

Nu, Ivanuşka, domnul profesor vrea, vrea să vină cu niște completări, dar nu apucă, căci tu oprești omul la mijlocul...

V-ați supărat, domnule profesor? Nu, dimpotrivă, îți mulțumesc, mi-ai făcut o mare plăcere s-o văd pe doamna noastră cea atât de frumoasă și isteață foc, că mă apară cu atâta patos. De mult nu mi-a mai părut rău că nu sunt cu 50 de ani mai tînăr!... Așa, ca Nik al nostru!...

De ce Nik și nu Nikita?!...

Continuați, domnule profesor! Deci Anglia... Mda, Anglia versus Germania și Rusia!... Ăsta este sensul ultimului veac de istorie europeană și mondială!... Tot ce se poate face au făcut anglo-americanii, numai și numai ca să nu ajungă Germania și Rusia în aceeași barcă!... Să nu-mi cereți detalii!

Ați proorocit frumos trecutul nostru, nu vă întreb decât atât: în ce se întâmplă acum în Europa de Est, care este sensul pe care-l deslușiți? Cum de cade așa de ușor șandramaua comunistă?...

Cum de cade așa de ușor zidul Berlinului!... Asta să mă întrebi! Vă întreb, poftim!

Cine a dat voie? Gorbaciov! Nu Gorbaciov! Ci Rusia!... Rusia dă voie Germaniei să se reunifice!... Rusia face ce ar fi trebuit să facă în urmă cu un secol!... Şi-au dat seama că tehnologia şi industria sunt mai importante decât armatele!... Rusia a renunţat la confruntarea militară! Înseamnă că mută confruntarea pe alt plan!... Pe planul competiţiei economice!

Pierd sigur!

N-am fostdestul de limpede? Rusia în tandem cu Germania!... Să te ţii industrializare! Şi re-re-retehnologizare!...

Şi noi? Ce ne facem cu inamicii noştri istorici dacă-şi dau mâna?...

Om vedea!... Numai că avem şi noi un cuvînt de spus!... Adică avem industrie, avem agricultură, nu avem datorii la nimeni, nu stăm cu mâna întinsă la pomana internaţională, cum stau ungurii şi polşii, iar dacă vrem, tragem podul şi uităm că mai sunt şi alte economii în lume!

Tragem podul?!...

Avem economia cea mai autarhică de pe planetă!... Bâlbâit cum e, i-a mers mintea!... Avem importul cel mai mic, iar în raport cu exportul, în procente, excedentul comercial românesc este cel mai mare din lume!... Scandalos de mare!

Încerc să nu întrerup ca să întreb ce înseamnă aia economie autarhică! Încerc să înţeleg singur!... Dar tot scap un adică. Adică?

Adică ne aşteaptă pe toţi, la scară planetară, vremuri tare grele!... Dar, slavă Domnului, suntem printre ţările cele mai ferite de ce va să vină!...

Şi atunci de ce ne căina de mama focului agentul 07?!...

Întreabă-mă ca să te întreb!...

Şi se cam potrivea şi cu ce informaţii a cules minunea vie aici de faţă din gradina Maicii Rusia!... Privită din toate părţile, confirmarea mută vine din clătinarea capului, sus-jos, de câteva ori. Se opreşte. Tac toţi...

Abia acum bag seamă că au mai aterizat câteva scaune în jurul mesei noastre, să asculte profețiile oracolului din Cișmigiu! O voce din spatele meu, necunoscută: dar de americani n-ați spus nimic!... Secolul al 20-lea este totuși veacul lor!

E pe mă-sa!...

Numai atât?!

America este țara cu inflația cea mai mare de pe planiglob, cum ar zice domnul Șeitan...

Eu?

Pe dumneata te-am auzit zicând planiglob în loc de planetă, lume, omenire!... Și mi-a plăcut!...

Ziceați că americanii... Da! Tipăresc la dolari de nu prididesc să fabrice hârtia necesară!... Dolari fără nicio acoperire!... Dar pentru că dolarul este monedă internațională, singura, inflația din America se răspândește pe toată... Pe tot planiglobul! Exact! Se împarte egal pe fiecare cap de pământean!... În modul cel mai democratic!

Democrația americană!

Să vedem cât o să mai țină scamatoria asta!

Și cu Timișoara, hâc, ce facem? O voce cam paradită de băutură și răgușită de frigul din curte. Adică cu Ceaușescu! Cică pică!... M-a sunat din America Dorin Tudoran! Și pe mine m-a sunat, Damian Necula!... De la Paris! Tot așa, cică-i pe dric!...

Ce părere aveți, domnule profesor! Cine o să vină în loc?!

Oricine ar veni, ce mai are de făcut? Să suspende interdicțiile de circulație la mașinile cu soț sau fără soț, dă liber la pașapoarte și la filmele porno... În rest, ce vă mai lipsește ca să-l iubiți?

Cică Iliescu! Toată lumea de el vorbește!... Și-l vorbește de bine!

Vorbesc așa cei care nu-l cunosc!... Îl cunoști? Nu-i director la noi la editură?! Deci îl cunoști!

Un fute vânt!...

Să-i sărute mâna lui Ceaușescu că-i lasă țara la cheie!

Băi, lăsați-l pe domn profesor să vorbească, că nu părerea voastră ne interesează...

Ziceți domn profesor și nu vă mai întrerupe nimeni!

Mă așteptam, din clipă în clipă, să spună povestea cu regimul care, vai!, nu apucă să se învechească mai... Dar moșu tace, brusc înnegurat! E din nou departe de viermuiala din jur, de la mesele celelalte, atât de zgomotoase. Ce se întâmplă cu domn profesor? Schimb o privire cu Sve, am făcut-o mai rar în seara asta și în ultima vreme!... Parcă mă ocolește, să nu-i prind privirile! Da, se întâmplă ceva cu Sve, dar și cu nea Petrache! Cumva cucoana aia e de vină? Cherchez la femme?...

S-a întâmplat ceva, domnule profesor?

Nu mai sunt bun de nimic, domnule Șeitan!... M-am ramolit de tot!

Protestăm cu toții, ca-n fața ambasadei SUA după atacul asupra Cubei! Sunteți mintea cea mai lucidă!... Singura natură genială pe care Cioran a întâlnit-o în toată Europa!... Socrate și Platon în aceeași făptură!... Parmenide! Oracolul de la Boteni! Patriarhul de Aiud! Episcop de Cișmigiu și Calea Victoriei!... Învățătorul! Învățătorule!...

Ați băut prea mult!

Eu n-am băut deloc, domnule ...învățător!

Învățător?!... Așa v-a zis și bine v-a zis domnul consilier.

Important e ce n-a zis domnul consilier!... Al dracului de important!

Vă referiți la întrebările noastre?

De ce n-a răspuns?

Ba mi-a răspuns, îmi dau seama abia acum!... Mi-a răspuns!... Și răspunsul m-a ajuns din urmă, abia acum îl pricep!... E mizilic ce pățim noi acum, cu bietul Nicalai...

Încerc să-mi aduc aminte cum sunau celelalte întrebări puse ...peștișorului de aur. Le-am uitat, domnule profesor!

Ați întrebat de numărul lor...

Al cui număr, doamnă?!

Al nostru, al evreilor, domnule Grigore!... Tăcere mormîntală, la masa noastră... Al nostru, al evreilor?!... Chiar așa a zis Sve! O privește și domn profesor cam chiondărîș!... E supărată doamna? Pe cine?!

E greu de precizat, continuă Grigoreanu, făcându-se că nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar în sala asta nu poți număra câți sunt evrei și câți nu!... Dumneavoastră, frumoasă doamnă, și distinsă doamnă, ziceți că sunteți... Vă felicit că ați spus-o! Dar ceilalți nu recunosc nici să-i pici cu ceară... Eu, de pildă! Ca și conu Ionu! ...Cine nu-i evreu?!

Ehee! Frumos a întors-o conul Griguță!... Ce i-o fi venit și Svetlanei să... Elegant, bravo, măi, GTP-ule!

Și a doua întrebare care a fost? Zău că nu mai țin minte... Israelul în România?...

Problema lui Iisus, că n-ar fi chiar atât de evreu, mi-ar fi plăcut s-o ridic... Oricare ar fi răspunsul! Doar dacă am avut cumva dreptate cu a treia întrebare... Și am avut! La întrebarea asta n-a vrut să răspundă cel mai mult!... Și n-a mai răspuns la niciuna!

Mi-e atât de clar acum și mie: avea dreptate înțeleptul Kogaionului!... Că doar era răspunsul cel mai simplu de dat: da sau ba!... S-a ferit să mintă și să spună nu! Da, în niciun caz!... Nu, domnilor, nu există, cum să existe vreo înțelegere între noi și ei, arabii ăștia nenorociți?!... Niște nespălați!... Întrebarea Șeitanitului l-ar surpinde și l-ar scandaliza pe orice evreu normal! Numai un ovrei ca domnul consilier nu sare cât casa de indignare!...

Ce fel de evreu este domnul consilier?

Este un evreu care știe! Știe în locul celorlalți evrei! Cărora rabinii le-au explicat că nu e nevoie ca evreii să știe tot ce știu evreii care știu!... De ce? Ca să mintă mai puțin!...

Zău dacă am priceput ceva! Grigore...

Nu-i nimic, intri la categoria evreilor care nu știu pe ce lume trăiesc!... Nu știu că sufletul este nemuritor!... Nu trebuie să știe! De ce?

Adică ce știu ei nu este adevărat! Dar ei cred în ce știu și, dacă îl întrebi pe un evreu de pe stradă cum e cu frăția de arme arabo-iudaică, te ia cu pietre și cu huiduieli!... Dar nu pentru că vrea și el să te mintă! Ci pentru că nu poate să creadă că a fost el atât de mințit...

Domnul consilier nu părea deloc contrariat, ci doar... Ba, mi-aduc bine aminte, parcă-l văd cum i-a cam căzut fața la ultima întrebare!...

Care întrebare? ...Zi-mi și mie, și promit că nu cer și răspunsul! Îl găsesc eu singur!

Nu, eu nu mai zic nimic! Sve! Sve este cea mai potrivită să intervină, punând întrebarea întrebărilor!... Ar fi cumplit să fie adevărat! Ce? Ce, stimată precrasivaia? Cu arabii! Că... sunt în bună tovărășie! Cu cine? Cu noi, evreii!... Se omoară unii pe alții de ochii lumii!... Ai creștinilor!... Iar v-au tras în piept!... Fraieri mai sunteți!...

...Nici măcar Grigoresculescu nu mai are glas! Mă privește de dincolo de stupoare, ca un înecat. Ca unul ce trage să se înece și eu aș fi singurul care l-aș putea salva. Băi, Ioane, tovarășa vorbește serios?! Evreii și arabii sunt... Cine-i consilerul ăsta care le știe pe toate?...

Nu mai apuc să-i răspund, nenea Petrache s-a ridicat în picioare și nu mai putem adăsta! Mai e și mâine zi!... Și mie-mi pare rău că Popică al meu nu mai apucă să-și plaseze întrebările cu care să-i dezlege limba Marelui...

Parcă l-aud: Dați-ne câteva explicații, inculpat Ţuțea!... Câteva argumente, dovezi, probe, înscrisuri, declarații, mărturii, depoziții olografe în fața notarului ori a camerei de luat vederi... O asemenea grozăvie nu se enunță și după aia pleci ca din pușcă!...

Alo, generația Aiud! Ați discutat între voi și subiectul ăsta? I-ați prins voi pe arabi și evrei cu fofârlica asta de interes mapamondial?!... Atunci de ce vă mirați că ați pățit-o așa de rău?!... Cum ați spus? Ați pățit voi ce-ați pățit, dar a fost un mizilic pe lângă ce urmează să pățim cu toții?... Ce? Cine?

Rămân ultimul, așa că Grigore se mai roagă o dată de mine: Cine-i, domne, consilierul lui pește?

Este... este cumnatul lui nea Petrache!... Cumnatul? Așa zice Titi Enache! Titi Enache?! Și tu te iei după Titi Enache?! De-aș ști eu câte știe Titi Enache, eram de mult în Academie!...

Plecăm și am impresia că cei rămași la masă răsuflă ușurați!... Eu la fel.

Ne aburcăm în machina transoceanică, iar frumoasa americancă, fără să întrebe pe nimeni nimic, aidoma unei busole perfecte, o ia spre Nordul planetei și mă duce pe mine primul acasă...

Ce să înțeleg eu din asta? Altceva decât că evită, domnule, să mai rămânem singuri noi doi, între patru felinare?!... Între două... Chiar evită?... Nu cumva exagerez eu... N-ar fi prima oară... Poate că nu este niciun motiv de îngrijorare, supărare, nedumerire etc. Ci doar ziua a fost o zi grea, obositoare, solicitantă, îmi vine să zic, folosind un cuvînt pe care nu știu dacă l-am mai rostit vreodată!...

Și totuși, undeva, unde nu mă pot amăgi, totul e clar ca bună ziua!...

Bună seara!

Bună seara!... Ce-i cu voi?! Cum de nu s-au culcat copiii, s-a întâmplat ceva, ce?

Un telefon, a primit Iuliana un telefon de la o fostă colegă de clasă, din Israel, cu sfaturi, cum să se poarte în zilele următoare, să nu prea iasă din casă, nici ea, nici copiii și mai ales tu să stai cât mai mult acasă, să nu ieși decât strictul necesar!

...Așa m-am speriat! Bine că ai ajuns acasă! Zău, umbli prea...

Dar cine e colega asta? Îmi spune! Şi ce ţi-a mai spus Monica ta? De ce să stăm în casă?! Vine cutremurul?

Prea multe nu mi-a spus, vorbea cu subînţeles, dar mare lucru n-am înţeles! Era vorba de Ceauşescu, a început sfârşitul, până la sfârşitul anului se termină, mi-a zis! Avea paraziţii şi telefonul!... Dacă m-or fi ascultat?!... S-a mirat că la ora asta nu eşti acasă!... Adineauri a sunat. Chiar? Unde ai fost?

Unde am fost tot despre asta am discutat, despre cum va fi sfârşitul!...

Nu te bucuri!... Cu ce să mă bucur, cu bucuria nebunilor?...

O strâng la piept lung, lung, şi copiii se reped şi ei, ne strângem pumn, apără-ne, Doamne!, îngână cloşca cu puii de aur, făcându-şi câteva cruci mărunte.

Aş vrea să-ţi zic, Doamne, şi eu ceva, despre Nicalai, despre ţara lui, dar aştept, poate zice ceva Iuliana, are mai multă trecere la Înalta-Ţi Ureche... Eu, cu păcatele mele, cred că mai mult aş strica! Efectul invers s-ar putea produce!... Ce urecheală merit!

E cumplit, draga mea, ce vor să-i facă!... O să-ţi povestesc mâine, să nu visezi urît! Aşa cum sunt sigur că voi visa eu!...

Dar de unde atâta somn cât mi-ar trebui mie?! Povestea cu arabiţoii, în cârdăşie cu maramoii, împotriva cui?! Ghici ciupercă ce-i!, se leapădă de toată zgura zilei şi rămâne pe firmamentul tărtăcuţei mele tot mai singură, mai net conturată... Mai dureroasă! Se limpezeşte totul în jur!...

Mai întâi, cum de nu mi-a spus nicio vorbă până acum nea Petrache despre... despre insomniile lui. Abia aştept să-l revăd pe auşlu nost, să-l iau la rost, abia acum şi cu totul din întâmplare aflu şi eu de bănuiala cumplită care-i chinuie nopţile?!... Ipoteza Ţuţea... Ce de insomnii cu ea în braţe... Ce avalanşă de spaime şi disperări!... Şi cu Palestina ce mai rămâne?

Încep să-mi dau seama tot mai clar că din vorbele şi tăcerile auzite azi în cimitirul ăla blestemat sau binecuvîntat mi se schimbă viaţa... Exagerez? Mi s-a urcat la cap vinul băut?... Dar

mai mult ca orice abia aștept să comentez cu Matei Basarabicioiu noianul de noutăți... Pe el trebuie să-l caut mâine cu orice preț!

Și gândul la hâtrul din răspărul cimitirului mă liniștește, calmează apele, potolește vântoasele din nimic stârnite și mă trage la somnul binemeritat! Ia-mă, sunt al tău, tu ești al meu, somn binevenit, și amândoi ce bine o să ne... Adorm curios să văd ce vise-n somnul nopții voi visa...

Dar n-am apucat să ajung la vise și m-a trezit, zmucindu-mă din somn, amintirea cimitirului... Momentul când huiduma sionistă mi-a zis, mură-n gură, și n-am priceput decât abia acum, în somn, după obiceiul meu de a fi mai deștept atunci când nu-s deștept și dorm lansat și abia în somn pricep ca lumea tot ce-a fost peste zi!... A zis, nenorocitul, zi-i prietenului dumitale, dacă mai este în viață... Dacă mai este în viață!...

Iar eu, amețitul de mine, prea preocupat să fac pe vedeta din cimitir, nu mi-am dat seama că despre domnul Mateievici vorbește, că, din cum a vorbit, pare că cam știe, știe!, frate al meu Matei, știe, nenorocitul, de existența ta și știe că numai de la o singură și anumită persoană, a ta, puteam eu afla cine-i agentul secret number 07 fix!...

Și persoana dumitale de câteva zile de ce nu ești de găsit la telefon?!... Perdelele nu ți se mișcă, ușa de la balcon stă închisă, și nu mă mai cauți nici mata...

Sar din pat ca nebunul, mă reped la telefon și mai sun o dată, la o oră, da, ca asta, când este imposibil să nu fie acasă, dar iată că nu răspunde nimeni. Mă uită Dumnezeu cu telefonul în mână și cu țârâitu-i monoton și strident în ureche, și tot mai dureros...

Dacă mai e în viață, a zis!...

Cum de nu mi-a tresărit inteligența sclipitoare la subînțelesul clar, dur și inadmisibil al acelor vorbe?!... Mă înfășur într-un pled și rămân cocoloșit în fotoliu, incapabil să mai dorm, măcar pe alții să-i las s-o facă. Care n-au nicio vină și au dreptul să doarmă... Au dreptul la această variantă seducătoare a morții...

Iar eu, oare eu cât sunt oare de vinovat pentru ceea ce se pare că a păţit-o urît de tot bietul om!... În câte prostii m-am băgat, chiar că numai ca să mă aflu-n treabă, şi n-am făcut nicio brânză!...

Numai că acum am început să fac şi eu ceva: victime!... Oare? Oare explicaţia o fi alta? Nu cumva o fi plecat omul din Bucureşti?...

N-o să-mi găsesc astâmpărul până nu mă lămuresc ce este cu nenea Mateiu!... Aşa că mă duc cu noaptea-n cap iar la cimitir, să privesc mai de aproape, de pe trotuarul de vizavi, balconul de la etajul doi, pe colţ... Perdelele par că sunt în aceeaşi poziţie!... Se-aprind pe rând luminile din bloc, ici colo rămâne câte-o fereastră-n întuneric, majoritatea s-au aprins. La omul meu nimic, întuneric la toate patru ferestrele!... Nimic, nimic....

Intrarea în bloc este prin spatele blocului, ocolesc mult până dau de dumneaei... Mă mai fâţâi prin jur până încep nămeţii să iasă din blocuri. Intru în hol, dincolo de care accesul este numai cu cheia sau la interfon. O listă cu locatarii, cea obişnuită, un fel de oglinda blocului, şi pe poziţia 7, fir-ar al dracului de 7, Mateievici Gheorghe. Formez 07, zău, dacă vă mint!, sunt prea... ca să-mi ardă de literatură, dar uite că ei îi arde de mine mai departe, nu mă slăbeşte nici în clipele astea!...

Fie, fac 07, deci, şi mai fac o dată, ca să fiu sigur că-mi va răspunde cineva dacă este acasă. Nu este acasă... Mai stau o vreme, nehotărît, până ce iese cineva din bloc şi pot eu să intru... La ce bun? De ce am intrat dacă ştiu că nu e nimeni acasă?!... Să mă duc să sun la uşă?

Ceva mă face să ezit, să simt că am mers prea departe şi este cazul să ne repliem forţele!... Ajung în stradă şi răsuflu adânc, uşurat. Apoi, în câteva secunde, mi se face ruşine, de unde frica asta stupidă?!, căci frică a fost!

Aşa că intru iar în hol, iese iar cineva din bloc şi iar intru şi eu pe casa scărilor, nu iau liftul, oriunde ar fi, şi urc lacom pe jos, scările care se deschid în faţa mea, îmbietoare şi, de la etajul

întâi, întunecate beznă. Urc la doi. Abia nimeresc butonul de lumină, care mă teleportează în fața apartamentului numărul 5, în dreapta trebuie să fie și 07... Este. Este și o sonerie...

Dar nu apuc s-o ating și descopăr că ușa, în dreptul clanței, a fost forțată, destul de primitiv și vizibil, n-apuc să-mi dau seama că nu de hoți poate fi vorba și descopăr două fâșii de hârtie lipite pe ușă și tocul ușii, una la înălțimea genunchilor, cealaltă mai sus de cap, astfel ca ușa să nu poată fi deschisă fără ca hârtia, pe post de martor și paznic, să nu fie ruptă... Pe ambele hârtii, destul de ștearsă, o ștampilă... Încerc s-o citesc, să văd cine a pus sechestru pe casa și viața bietului om, dar lumina de scară se stinge...

Nu am curajul s-o mai aprind o dată și mă precipit spre lumina de la parter. Ies afară cu senzația că n-am mai respirat aer de o săptămână!... Ce, ce, ce naiba s-a putut întâmpla?! O tragedie, o nenorocire, în orice caz!... Mă depărtez cât pot de iute, privind în jur, să nu mă fi văzut cineva! E clar că n-am mai putut judeca logic! Altfel nu făceam greșeala vieții mele, cum mi s-a părut mai apoi!...

M-am întors acasă destul de calm, am putut chiar să trec prin piață și să fac cumpărăturile de care bănuiam că era nevoie, deși, de regulă, prefer piața Matache. Apoi am luat telefonul și l-am sunat pe Nichita. De ce am sunat și de ce pe el?... Încă și azi sunt curios să aflu! Mai ales de ce pe el l-am sunat?!...

A fost foarte prompt bietul băiat și după o jumătate de ceas înotam amândoi spre blocul de vizavi de cimitirul evreiesc Filantropia!... L-am pus în temă cât am putut de vag, dar și suficient ca să înțeleagă ciudata mea cerere, rugăminte etc. Va fi să intre în bloc și să meargă la etajul doi, la apartamentul 8 sau 6, să întrebe la vecini ce s-a întâmplat cu unchiul său, Gheorghe Mateievici... Sau la administratorul blocului ar mai putea afla... Unde vrea el! La alegerea sa!... Se va orienta la fața locului.

Și cine este acest Gheorghe Mateievici? Este unchiul tău și nu ți-a mai răspuns la telefon de două săptămâni! Iar tu ai

venit să vezi ce-i cu el, ai găsit uşa apartamentului în starea în care se află şi eşti îngrijorat. Ce s-a putut întâmpla cu unchiul Gheorghe?!

Eu v-am întrebat cine este acest Gheorghe? Vârstă, profesie, să nu fiu întrebat!... Eh, cum naiba să te întrebe aşa ceva?! Şi dacă iese chiar omul? Măcar de-ar fi aşa!... Doamne, ajută!

Dar este exclus! Uşa este sigilată de autorităţi pe dinafară! Acolo s-a întâmplat ceva, iar eu trebuie să aflu!... E vital pentru mine! Din păcate mă mai cunoaşte lumea de la scârba asta de televizor şi nu vreau să... Dar pe tine... Pe Nikita nu-l cunoaşte nimeni, aşa că l-a legitimat soţia domnului administrator...

Numai după aia i-a povestit ce s-a întâmplat cu unchiul Gheorghe, bietul om, ce om cumsecade şi ce moarte năpraznică a putut să aibă! Fac tovarăşii de la Mina Minovici analize să vadă dacă era deja mort când... Brr!... Nici nu vreau să mă gândesc că a putut fi altfel!... Deja mort când... Când ce?

Oribilă poveste! O înţeleg cu greu, e şocat şi bietul Nikita, nu-mi vine a crede şi mă reped să intru în bloc, să-i cer cuiva socoteală! E prea de tot!... În uşa blocului, tacticoasă şi vigilentă, cumătra administratoriţă. Probabil că ieşise din bloc să-l conducă cu privirea pe Nikita, mă aştepta parcă! Doamnă, ce s-a întâmplat cu domnul Mateievici? Mi-a spus dînsul ceva, dar nu...

Nu prea am voie să spun! Soţul meu e la piaţă, vine imediat... Miliţia face anchetă, încă nu este încheiată cercetarea judiciară, expertiza medico-legală... Eu am lucrat în sectorul acesta de activitate şi ştiu care sunt regulile!... Cu dînsul, că e din familie, am mai spus ce nu trebuia să spun, dar dumneavoastră, în ce calitate?... Dumneavoastră... dar parcă vă cunosc de undeva!... Sigur că mă cunoaşteţi... De la televizor vă ştiu! Eu ţin minte orice fizionomie, e destul o dată să vă văd şi vă recunosc şi după ani de zile!... Deformare profesională se cheamă în termeni juridici... Iar pe dumneavoastră ultima oară v-am văzut... da, săptămâna trecută!... La mult e dulce...

O rog să-mi spună de-a fir a păr – chiar așa am zis, în spiritul emisiunii, ce s-a întâmplat. Zice că a primit soțul un telefon că în apartamentul 7 s-a întâmplat ceva, că ar trebui văzut ce!

Când? Când a primit telefonul?

A... laltăieri... A chemat sectoristul, doi vecini, a sunat la ușă, la telefon, nimic. A forțat ușa, cu martori de față, după lege. Când am deschis-o, s-a năpustit afară printre picioarele noastre un ditamai cotolanul de șobolan, cum n-am mai văzut de mare!... Înăuntru, nenorocire și mai mare: domnul Mateievici nu mai rămăsese mai nimic din el!... Până și oasele, aproape toate, fuseseră mâncate de șobolani! Că au mai apărut doi, ca niște câini, să se repeadă la noi să ne muște, noroc că rămăsese ușa deschisă, au găsit-o și au zbughit-o afară, ce țipete au mai fost, nici tovarășul sectorist zicea că n-a mai văzut așa de mari șobolani! Cât motanii ăia marii!...

Partea nenorocită a poveștii am priceput-o numai eu, din prima clipă: cotolanii ăia cum au intrat, oameni buni, în apartamentul domnului Mateievici?... Pe unde au intrat?!... I-au fost băgați în casă!... Altfel nu se explică! Și trei încă!...

Se mai strâng câțiva vecini în jurul nostru, alte comentarii, toți se uită cu interes la mutra mea, apoi și mai curioși la nepotul domnului Mateievici, pe unul dintre șobolani au reușit să-l prindă, să-l omoare adică, l-au luat la Mina Minovici și pe șobolan, dar părea altceva, altă dihanie, nu șobolan! Nimeni nu mai văzuse sobolani așa de mari prin cartier!... Probabil că vreun client i-a adus, pentru blană! Avea clienți tot unul și unul! Numai lume bună!...

Mâncat de viu oare?!... Mâncat de guzgani!... Vai, vai, vai!...

Îmi vine să dau buzna vizavi și să-l calc în picioare pe... A știut, nenorocitul!... Dacă mai e în viață, cică!... Prietenul dumitale! Așa a zis, dacă mai este în viață!... Știa, nenorocitul! Cum de nu mi-am dat seama să-l fi dat cu capul de un pietroi, ăla măsluitul... Hai, zic! Hai, măcar să fiu sigur că am încercat să dau de el și nu

l-am găsit!... Traversăm 1 Mai şi ne proptim în poarta de metal a cimitirului, împingem, căci nu mai are clanţă, de ieri până azi i-au şi luat-o? Za cem?... Cine?

Dau un şut porţii, dar nu zăngăneşte destul de tare, să-i scoale şi pe morţi!... Schelălăie înfundat, ferindu-se parcă să nu atragă atenţia trecătorilor... Ce vreţi să faceţi?, mă întreabă Nikita. Pare speriat de reacţiile mele... Dragul meu, l-au mâncat de viu!... Din vina mea! Mi-a fost teamă să-l avertizez!... Ce-o fi fost în capul meu?!

Vai, vai, vai!... Altceva nu pot să zic! Mai zic o dată, vai, vai, vai!...

Dar v-aţi fi putut imagina că aceasta era alternativa?...

Mă uit la el pierdut. Nu înţeleg ce a vrut să spună, reuşesc să repet în gând, ca un ecou, cuvintele auzite, şi abia reuşesc, într-un târziu, să-mi dau seama că este plină de sens şi de bun simţ întrebarea. Adică am ştiut eu că acesta este riscul dacă nu mă grăbesc să-l avertizez?... Binenţeles că nu, cui i-ar fi trecut prin cap asemenea oroare!...

...Eu m-am temut, dimpotrivă, că sunt urmărit şi că, dacă mă întâlnesc prea des cu bietul om, Dumnezeu să-l odihnească şi să-l oblojească, că are de oblojit la nenea Gheorghe Mateievici totul, milimetru cu milimetru, aşa moarte nici că...

...M-am gândit, sărăcan de mine, că dacă o să ne întâlnim prea des va fi şi el luat în vizor, va fi urmărit, iar dacă vor vedea unde locuieşte, vor trage imediat concluzia logică!... Cum au ajuns atunci la nenea Matei?!... Nene, nene...

Oare, oare se poate înţelege că-l urmăresc de mult, că ştiau de el... De nenea Mateievici că le cunoaşte secretul... Şi l-au lăsat în pace până am apărut eu, iar nenea... nene, dragă, de ce te-ai apucat să-mi spui tot ce ştiai?!... Tot, tot, tot... Ce nevoie aveam eu?!... Şi dacă ştii tot, ce poţi să faci altceva decât să te afli în treabă, dragă Nikita, ăsta mi-s! Ăsta mi-s... Mă bag singur în seamă!... Să mă aflu-n treabă şi eu!

Simt că mintea mea pur și simplu se blochează, refuză să mai gândească la ce s-a întâmplat!...

De-aș reuși, de-aș reuși să mi se blocheze chiar, căci, iată, nu se blochează deloc, nefericita, nenorocitul de mine, ci bâjbâie mai departe prin apartamentul blănarului... Pierdută de mine... Își face de cap imaginându-și detaliile... Încerc încă o dată să nu mă gândesc la ce și cum se va fi fost întâmplat!... Dar cum naiba să reușesc?!...

Îmi fac câteva cruci dinaintea imaginilor din închipuirea-mi torturată de subiect, îndurerată, revoltată, ah, dacă aș fi știut de ieri ce s-a întâmplat!... Ce-i făceam? Nu se mai alegea nimic din botezul nemerniculuI!... Păi ce fel de botez, de creștin, după ce omori, omori în halul ăsta...

Dar nu, nu el a făcut-o! Cel mult a știut că se va întâmpla ceva cu amicul meu sau că deja s-a întâmplat!... Dar indivizii care l-au bușit în mașina neagră?... De teapa lor sau ei înșiși vor fi fost făptuitorii oribilei... Criminalii! Asasinii!...

Domnule profesor...

Ce-i, măi, Nichita? Măi, fratele meu, îmi vine să urlu, să plâng, să omor pe cineva, ce să fac?!... Măi, omule, cum au putut să-i facă așa ceva?!... Și pentru ce, nebunii?! Nebunii! Nebunii!...

Praf m-am făcut! Cu cel mai prost vin, amestecat cu cel mai nenorocit coniac, bere din cea mai băloasă, în dușmănie am băut, dușmanul fiindu-mi băiatul de la masă, de pe scaunul ăsta pe care șed, cu cel mai otrăvitor carcalete pe care l-am putut imagina, bere cu vodca cea mai ieftină și cu celebrul și nelipsitul din comerțul socialist sirop de smeură... Ca să pot să beau mai mult!... Ca căruțașii din triaj...

M-am trezit cu acest gând sau sentiment, că sunt dușmanul meu, că dacă e cineva care mă împinge de la spate să fac numai tâmpenii, să aduc numai nenorocire și jale și necazuri în jurul meu, eu sunt ăla care-mi dă brânci, mă înscrie fără voia mea la cuvînt, la concurs, la... la disputete în care mă bag ca musca-n curul calului, neinvitat de nimeni și numai alții însă ajungând să

plătească pentru tâmpeniile mele, cum a fost și cu bietul... nici nu-i pot rosti numele... De viu? De viu, nenorociții, nenorocitul de mine... De viu l-au rontăit șobolanii apocalipsei!...

Păi acestui nemernic ia să-i dăm noi de băut tot ce este mai poșircă, mai otravă în spelunca asta nenorocoasă, ah, aveți și șampanciu, ce zice?, că-i expirată de când stă în galantar și nimeni nu a cerut-o, este acolo de când s-a deschis bomba asta în care nimeni nu a intrat vreodată să deschidă o șampanie!... O deschidem noi, avem multe de sărbătorit!... Dar cea mai bună ar fi niște șoricioaică, nu cumva aveți? Cu puțin verde de Periș...

O să vi se facă rău, domnule profesor...

Și orice am bea nu se compară cu ce a pătit din cauza mea omul cel mai... Omul care mi-a îndopat creierașii cu cele mai convingătoare argumente despre românii din Basarabia, că mai sunt, că supraviețuiesc, că sunt majoritari, că-și vor impune la loc românia lor fără de leac!...

Bagă-te, nefericitule, și-n povestea asta! Le-ai rezolvat tu pe toate și ți-a mai rămas Basarabia... Nu vezi că se alege praful de tot ce pui mâna pe orice?!...

Nene Matei, nene Matei! De ce m-ai căutat, eu te șterseseem de pe agendă, ceva și cineva mi-a dat imboldul să te șterg, să nu te caut, nu-i așa, Nikitușa al meu, nu-i așa că asta mai scade din vinovăția mea! Sigur că mai scade, o scade la zero absolut dacă numai asta vă interesează, cât sunteți de nevinovat! Vinovat e nea Matei ăsta!...

Cum de s-a lăsat halit de niște șoareci, trei, ai dracului, număr fatidic... Am să las paharul să picure în țărână o țâră din otrava asta pentru sufletelul lui de matein...

Mai trebuie să mai beau, mai beau, băiete, până o să am curajul să povestesc ce-a pătit din cauza mea nenea Matei... Cu cât am băut, am băut noi ceva!, dar nu destul, nici măcar curajul nu am să mă gândesc!... De-aia vorbesc tot timpul cu lătrăul ăsta de gură, ca să nu mă gândesc la...

De viu, măi, băiete! Cum vine asta?!...

N-am reușit să mă îmbăt așa cum am tras nădejde... M-am îmbătat altfel, ca niciodată, cu alt soi de beţie, ne-mai-știută!... Urîtă foc! ...Abia mă mai ţineam pe picioare... S-a luptat bietul Nikita, de din zori și până-n seară până m-a urcat într-un taxi... Iar taximetristul, când a auzit de adresă, la doi pași, a zis că nu face el o cursă atât de scurtă, să ne dăm jos!... Cu grijă, să nu cumva să borăsc în mașină că... Că ce, băi, malahistule!, i-am zis-o de la obraz și mi-a răspuns că duhnesc ca un cur!... Să ies mai repede din limuzina mamii lui...

Uite, Nikita, pentru ce jigodii încerc eu să fac România mare... Cine mai e atât de caraghios?!... România Mare a lui Mate-ie-vi... vi-ces-co-vi... vi-cea-nu!... Ai văzut ce corect am pronunţat?! Să mai zică cineva că am băut și nu mă mai pot ţine pe cuvintele mele!...

Am vrut să fac un joc de ...de picioare, da' n-am reușit!... Eu mi-s un amărît de Șeitan, pârît, nu mi-s Ahoe din vechea Troie... E cel mai mare Ahoe! Am să-i dau de băut pentru sufletul lui nenea M.Gh., să-i facă un sonet!... Să eternizeze trecerea de la viaţă la moarte, la moartea cea mai urîtă, mai... zi, tu, Nikita, că ai talent cu carul, ce cuvinte se potrivesc, mă, măcar unul, pentru nebunii, nenorociţii, depravaţii mental care... care... care le-a trecut prin minte să... Nu, nu pot să rostesc cuvîntul care, nenorocitul ăla de cuvînt, de vocabulă, oricum, ascunde adevărul, atât de cumplit!... Numai la așa ceva-s bune curvele de cuvinte, să ascundă... Să...

Eram tot pe trotuar, în faţa mustăriei, la doi pași de locul... de locul execuţei! Opresc alt taxi, spre disperarea lui Nikita! Îl liniștesc, băiete, băiatul mai are o adresă!... Pe Ana Ipătescu, birjar! Pe strada cea mai frumoasă, în clădirea cea mai frumoasă, la gazda cea mai...

Nikita, în halul ăsta, în care m-ai adus tu, bă, băiete, eu nu pot să dau ochișorii cu copiii mei... Nevasta, treacă-meargă, suportă

şi tace, dar pentru copii... Aşa-i la noi, la Şeitani. La mocani! Să nu te vadă copchiii bat! Beat pu... puşcălă!

I'm... de-ăla, sorry, Nikita! Sorry, Sire! Pajalusta!... After dumneavoastră...

Capitolul 20

Vomit și plâng...

Lucrurile au mers apoi şi mai prost. La Sve m-am făcut de belea ca niciodată în viaţa mea!... Mă întreb, de data asta cum va mai face ca să mă mai ierte o dată!... Dacă va mai ierta!... Cu neputinţă...

Beţia de la New York a fost chiar simpatică oareşicum... Cea din Ana Ipătescu, spectacolul pe care l-am dat, penibil, deplorabil, jalnic, dezgustător!...

Chiar dacă nu-mi amintesc decât frânturi, uşor de completat cu cioburile lipsă... Dar ştiu, după reacţia bietei femei... M-au depus, ea şi Nik, în apartamentul în care nea Nicu n-o să ştie niciodată că i-a fost rezervat... Asta mi-aduc aminte şi mai ales reconstitui logic. M-a lăsat să-mi revin, să dorm ca o valiză şi să-mi revin, asta şi încerc acum, iar când am fost în stare să pricep unde mă aflu, l-am găsit pe masă, biletul... Mai bine-mi lăsa o bere rece! Sau o zeamă acruţă! Că ciorbă de burtă...

Şi ce scrie la bilet? Că mi-a luat cheia de la coteţ, să am grijă când plec... Adică să trag bine uşa... Să trag uşa după mine... Să trag şi apa... Să sting şi lumina... Să-mi iau adio! De la... Ea trebuie să se mute la ambasadă, să părăsească cuibuşorul de stuf... Sub o streaşină de puf...

Şi să am grijă de mine! ...Aşa scrie, în încheiere! Fără nicio semnătură...

Într-un târziu mi-aduc aminte de... nu, nu le pot spune pe nume!... Da, în ciudatul şi îndureratul somn pe care l-am petrecut în această încăpere, m-au chinuit fel şi fel de arătări... Mi-e ca un fel de frică să le spun pe nume... Nici măcar în gând?... E cumplit ce s-a întâmplat cu nenea al meu Mateu, iar în mintea mea, extenuată de băutură şi de cât am borît, gata-gata să cedeze, e şi mai cumplit!... Totul se petrece în zeci de variante, una mai dihai, mai nenorocită decât celelalte, escaladare, ăsta este cuvîntul, o escaladare de orori... Ce mă fac?...

Abia reuşesc să mă mai gândesc şi la altele, la plecarea mea de aici, nu prea mă simt în stare să stau în picioare mai mult de... Şi mă prăbuşesc în largul pat al... Nu, nu reuşesc să scot din minte dihorii ăia, âia, cu â, âia erau azi noapte ca nişte tauri de mari... Dihori?!... Guzgani?... Încă nu se ştie ce erau! Cine i i-a băgat în casă?!... Şi cum? Au sunat la uşă şi... şi iar, alt scenariu insuportabil!... Ce mă fac?!.. Ce mă fac?!...

Ştiu de fapt ce trebuie să fac! Trebuie să ies în oraş, să merg la Podgoria, să găsesc pe cineva să mă asculte, iar eu să povestesc ce-a păţit nea... nea ...ieviceanu al meu, să povestesc şi să răspovestesc în stânga şi în dreapta, o dată, de două, de zece ori, până când cuvintele, prin repetiţie, nici să nu mai ştiu ce sens au, nemernicele...

Mai ales cuvîntul ăla, di... dihor nenorocit!... Guz... Să mi se aplece de ele toate şi să le vomit pe rând, la rigolă, aşa cum vomit acum amestecatele acreli ce ies din mine, din bojoci!... Fainâ ultimă amintire ce-i las... După semnele din baie, am borît ceva şi înainte de culcare, când cei doi m-or fi adus aici...Cam pe de lături de chiuvetă!...

Cei doi?... Ce fac acum cei doi?... Credeau că-s prost şi nu m-am prins?!... Oh, capule, capule... Nu cumva... Nu cumva ăsta-i motivul pentru care am băut atât de prosteşte?!... Hai, Jeane, fii

măcar o dată sincer cu tine însuți, lasă baletul!... Nu mai da vina pe bieții dihori!... Cine-i mai dihor ca tine?!...

Mă iartă, nene Gheorghieș, nene Mateiaș, dar în capul meu se petrec, una după alta, imagini care sigur nu s-au întâmplat, dar eu nu am cum să judec, care da și care ba, n-am cum să mă apăr de ele!... Cine-i de vină pentru ce ți-au făcut ne... ne... neoamenii ăia, ăștia... Cine-s?... Iar eu...

Eu cât sunt de vină?!...

...Mă mai uit o dată în oglinda de la intrare! O privire și-n urma mea... S-a terminat?...

Și trag ușa cu toată grija, după ce, cât am putut, am tras cu grijă mare și apa... Să nu rămână prea multe urme ale zbuciumatului meu for interior...

Am coborît, am ieșit din bloc, ca pe vremuri, luând-o spre Romană, la Podgoria, dau eu de cineva care să... Am bani destui?... Te pomenești c-o să beau pe datorie!... Nu prea am!...

În cârciumă, nimeni... Ce fac? Rămân?... Poate trece careva... Dar nu, Pucă n-are cum să apară, ca-n vremuri normale! Nu ca astea!... Ce-i cu nămeții ăștia de se-mpiedică de mine unul după altul?!... De unde veniți, neamule, ca scăpați din... N-am bani destui nici pentru... Aha, hai la Maria, peste drum, să-și ajute vărul la ceas de cumpănă!... Și care-i cumpăna?...

Păi, dragă verișoară, aș mai bea, o să-i spun, și n-am cu cine, n-am cu ce! Și nu mai știu nici exact de ce! Za cem!...

O să mă înțeleagă ruda mea cea mai înțelegătoare!... Za cem am băut azi noapte ca un... Pentru ea, că gata, mi-a pus papucii la ușă, sau pentru... pentru... Încerc să-i povestesc Mariei, cam cum cred eu că a pățit-o bietul nea...

De unde vii? De... de la... N-am dormit acasă, am băut cu un... Rău de tot am băut, ca niciodată!... Te rog să mă ierți!

T'aman acum ți-ai găsit și tu să te îmbeți?! Ca niciodată de rău m-am trotilat...

Tu n-ai văzut ce-i pe stradă?... I-am văzut pe... Se întorc de la miting, a fost un miting, nu?!... Ce le-a mai zis nenea Nicalai?!

Hai să-ţi fac o cafea, să te trezeşti!... De când eşti plecat de acasă?! Aoleu, de ieri dimineaţă! Dă-le un telefon imediat! De ce? Za ...cem? S-a întâmplat ceva?!... O să rămâi de pomină!... Nu ştii ce se întâmplă?! Pică, cade Ceauşescu!... Iar tu...

Aş, zic eu, simţind nevoia să joc puţin pe insul turmentat. Tovarăşul se mută, nu cade...

Am simţit eu pe stradă că e ceva în neregulă!... Dar e prea puţin... Nu suni acasă?! Ba! Şi când cucoana mă întreabă de unde sun, să pot zice, ingenuu, de la Maria! Şi-i deviez dominanta!... Care Maria? Maria Coja! Buna noastră verişoară!... Da, da! Vin acasă cât pot de repede!...

Dar până atunci am mai dat un telefon, lui Radu Ruba!... Să-i zic şi lui ce am aflat de la Maria!... Mă cheamă la fereastră să văd ce n-am văzut!... Îi povestesc şi lui Radu ce văd, în mijlocul străzii, la Podgoria... Ce strigă? Stai să... Da, parcă ceva cu Timişoara, da, azi în Timişoara, mâine-n toată Ţara... Cu cine vorbeşti? Cu Radu! Cine-i Radu? Radu Ruba... Mai mult nu pot spune, căci mă bulucesc în baie, să borăsc!...

Alarmă falsă, din fericire, din fericire pentru Maria! Am icnit din toţi borjocii, pe sec însă. N-am expurgatione nimic...

Mă întorc în camera unde mă aşteaptă deja o cafea... Cea mai bună cafea din viaţa mea la Maria am băut... O beau şi pe asta, da, Maria, am să mă duc acasă mintenaş... Unde dracului să mă duc în altă parte?!... Dar dă-mi nişte bani de taxi...

Mă duc glonţ cu ei la Podgoria şi cer o... Ce naiba să cer, să mă dreagă? O ciorbă de burtă, asta e sigur, şi mai ce? O palincă mare?... N-are! Atunci un coniac! De care? Dunărea, Milcov... Milcov!

Pare că se miră la mine, biata chelneriţă! Mă fac că nu pricep: Ce-i, dragă? Cum puteţi mânca?... Nu vedeţi ce-i afară?!

Mi-e rău, drăguţă, vreau să mă dreg şi-aş vrea... Tu, iartă-mă, căpriţo, tu, chelneriţa mea...

Mănânc și beau, mănânc!...

Mănânc atent la zeama care face minuni în sinea mea biologică. O urmăresc cum coboară în adâncu-mi cu un lift atât de silenţios, aproape muzical!, ce mă făceam eu fără mângâierile tale, divină ambrozie?!... Nectar sublim... Mai merge o coniacă!

Îl rad dintr-o sorbire, ca pe Milcov, nu?! Plătesc cu toţi banii din buzunar, la fix mi-au ajuns, cât să mai beau și a doua cafea... O mizerie, după cafeaua de la Maria... Eh, asta e!... Mai... mai bine n-o beam, leșinata naibii!... Am uitat să-i spun fără zahăr!...

Ies înapoi pe Magheru... Alt om eu, alt peisaj afară! Un cordon de militari închide acum accesul spre Ambasador, spre Universitate... Bulevardul pustiu în direcţia asta. Ţipenie de om nu se vede până la Inter, doar mașini militare, câteva, par că patrulează, cine știe cu ce rost!...

A început, deci! Ce? Ce a început? Ce o să urmeze?... Dau s-o iau spre casă, spre Romană, dar sunt nevoit să mă opresc să văd ce n-am mai văzut: e ceva lume pe trotuare, iar în mijlocul străzii, la Podgoria, grupul de tineri, tineri frumoși, doi sunt „la bustul gol", e nefiresc de cald pentru decembrie, se agită și hăulesc, mă dau mai aproape să prind cuvintele, ţipurituri, care mai de care mai...

Da, sunt foc de deștepte, isteţe, inspirate, bravo, măi, băieţi!... Nota zece la aiku-uri! Sunteţi și foc de arătoși...

Grupul se dă mai spre trotuar, au texte pentru noi, cei de pe trotuar, spectatori, să venim lângă ei, veniţi cu noi! Veniţi cu noi! Nu vă fie frică! Ceaușescu pică!

Lumea face bătuta pe loc, eu nu! Eu fac câţiva pași spre ei, sunt foarte... foarte atrăgători, inclusiv cele două fete din grup, mă trezesc în mijlocul lor, mă primesc cu aplauze... Din spatele cordonului de militari văd că se desprinde un civil, cu un aparat de fotografiat în mână, face poze fix pe mine focusate, cum se zice azi, de mai multe ori, până începe să-mi placă, nu mă întorc cu spatele, cum încearcă câţiva dintre tinerii din brigada artistică

de agitație a UTC, să nu fie imortalizați în fototeca de aur a Securității!

M-aș feri degeaba! Am văzut câțiva cunoscuți printre nămeții de pe trotuar... M-am și salutat cu un student, Iulian Costache, îl țin minte de la ultima ședință... Probabil că asta e! Voi fi dat afară de la facultate!... Și din partid! O fac fericită de tovarășa Goga...

Ceaușescu pică! Nu vă fie frică!... Ceaușescu pică, Nu vă fie frică!... Nu, nu mi-e frică...

Dar mi-e rău de tot, mai rău ca... Poșirca de cafea se răscolește în măruntaiele mele, care se ițesc în sus, parcă ar vrea să vadă și ele cele nemaivăzute încă în România, așadar mămăliga explodează!...

Și odată cu ea explodez și eu, bucile obrazului, în zadar încerc eu să le etanșeizez și strâng din ele, le încleștez, zăgaz le fac! Abia că se face mai sonoră emisia de vomă verde gălbuie cu care izbucnesc în jurul meu, ca o arteziană, inclusiv pe câțiva dintre revoluționarii aflați mai în preajmă, prea bucuroși că au găsit un viteaz care li se alătură!... Îmi iese pe nas... Chiar pe nas! Cafeaua!

Degeaba am ținut eu baierele gurii închise fest, omul mai expiră și pe nas! La fel, văd acum, se poate vomita și pe trompă!... Auzisem eu de așa minune, dar... Ba chiar efectul este mai sonor și mai vizibil!... Inclusiv bucăți de burtă... Nu a mea, ci cealaltă, din comerțul socialist, îmi atârnă pe-o nară...

Dumnezeule, ce erupție de mizerii intestine inundă tot împrejurul meu!... Le stric acestor copii toată mizanscena... Iar nemernicul ăla pozează în continuare!... Asta nu-mi mai place!

Mă întorc cu spatele spre Agerpres, alunec pe propria mea... Cât pe ce să cad dracului lat, poate rupeam ceva în mine... Rămân așa, agățat de un flăcău care m-a prins la timp, într-un echilibru din filmele mute și țeapăn... Nu pricep ce se întâmplă cu grupul de... Fug toți de lângă mine, de... de cine vă e frică, Ceaușescu pică?!...

Rămân singur, cu spatele la fotograf, zâmbiţi vă rog, nu pot, câteva bucăţi din maţele mele mi-au rămas între măsele şi pe-o nară, nu pot să vă zâmbesc, aş fi chiar caraghios, şi nu pricep ce-i cu lumea asta cum se agită şi fac curat înaintea mea, mă strigă, parcă pe mine mă strigă, se dau toţi la o parte, îmi fac loc să mă desfăşor, parcă invitându-mă s-o iau eu spre Romană nestingherit, spre acasă, bine, acasă mă duc. N-o să mai pierd vremea pe aici!

Şi fac primii paşi, ezitanţi, ultimul pas mă aruncă-n aer, lansat pe producţia proprie de mâzgă alunecoasă ca gheaţa, lateral stânga vreun metru mă proiectează, taman cât a fost nevoie ca ceva mare şi întunecat care a trecut vijelios pe lângă mine să mă rateze milimetric!... Mi-a călcat cu roata fularul din mână!...

Ţipete de pe trotuar, emoţie maximă, iar la final aplauze pentru băiatu', cum încearcă să se ridice de voinicește!...

Pentru Ioane Şeitane sunt aplauzele? Eu mi-s! Aţi văzut ce l-am driblat?!... Fi-v-ar aplauzele... Mai bine puneţi mâna să mă ridicaţi fără să mă doară şoldul, au, au...

...Se pare că i-am făcut fericiţi că nu m-am lăsat făcut praf! Dinspre Romană TAB-ul a făcut volta şi pare că se va întoarce mai decis ca oricând să mă ia în coarne şi să intre în istorie pe barba mea! Aş mai avea timp să mă refugiez pe trotuar...

Dar pe care? Ce-ar fi să mă joc cu machinuţa asta şi să sar din faţa ei în ultima clipă, olé!, ca un torero, cum făceam cu Şaiu, când ieşeam de la Ambasador, înainte de a mă face om serios, însurat şi cu slujbă la stat...

Oare chiar aşa de beat îs?!... Ca-n anii ăia?... Mă rog, eu eram aici, în mijlocul drumului, de la început, jus primi occupantis, iar TAB-ul a venit mai târziu, el trebuie să mă ocolească pe mine, nu eu pe el. Aşa că pun bărbia în pieptu-mi de aramă şi o iau drept înainte, eu plecasem spre casă, văd că nu mai circulă nicio maşină, aşa c-o iau pe unde vreau eu, pe aici, prin mijlocul

Magherului... Pe axa bulevardului chiar!... Şi-a Bucureştiului!... Şi-a... Să poftească domnul TAB!...

...După câţiva paşi voinicești şi fermi în ezitarea lor, se pare că câştig prin impresionarea adversarului!... TAB-ul s-o fi răzgândit, face el cale întoarsă, vine el spre mine, dar acum circulă regulamentar, pe dreapta, cu viteza legală, iar în urma lui lumea de pe trotuar inundă carosabilul, huiduind şi fluierând după namila în verde, kaki...

Nu mai are nimeni de ce să mă aplaude şi mă pierd în mulţimea pe care o iau în răspăr... Eu spre Romană, spre casă, eu mi-am făcut numărul, pot să mă retrag, ceilalți, toți, se precipită spre Universitate, numai eu dau dosul istoriei!... Facă-se şi fără mine! Măcar de data asta!...

Până la Romană primesc şi câteva ghionturi piezişe, băi, speriatule, nu-ţi mai fie frică, Ceauşescu pică! Vino cu noi! Ceauşescu pică! Cea-u-şes-cu pi-că! Nu vă fi-e fri-că! Nu vă fie...

Nu mi-e... Mi-e... Mi-e... Mi-e milă şi silă... Mi-e să vomit aş vrea, şi chiar îmi dau iarăşi drumul, pe mijlocul bulevardului, răstindu-mă la bombeuri din toți rărunchii, fără să mă opresc din mers împleticit şi demn, ochii se storc pe obraji de câteva lacrimi coclite, usturătoare, cred că sunt ultimele, vomit şi plâng în însuşi centrul universului mă simt, atac Piaţa Romană, se dau toţi la o parte din calea mea, respectuoşi şi recunoscători aş zice, lăsându-mă în voia mea să... să vomit, suntem liberi! Libertate te iubim!, ori învingem, ori... vo... vomit şi plâng, borăsc...

Nota bene!

Această carte a fost scrisă după următoarele reguli de folosire a literelor *â* și *î*:

– Se scrie cu „î" la începutul și sfârșitul cuvintelor: *în, între, coborî, hotărî,* etc. În cuvintele derivate și compuse, acest *î* se păstrează: *neîncălzit, bineînțeles, coborîre, hotărît* etc.

Se scrie cu „î" atunci când acest sunet este în alternanță fonetică cu „i": *tînăr – tineri, cuvînt – cuvinte, sfînt – sfinți, vînd – vinde, vînă – vine.*

Se scrie cu „î" în cuvintele provenite prin derivare, de la un cuvînt cu care legătura de înțeles nu mai este ușor de recunoscut: *a urî, urît, urîcios, urîțenie; vînă, vînăt, vînătă; amarî, amărît.*

Se scrie cu „î" în formele flexionare ale verbelor care se termină în „î": *coborî, coborîse, coborînd* etc.

Regulile de mai sus asigură unitatea formelor din paradigma aceluiași cuvînt de bază.

– Se scrie cu „â" în interiorul cuvintelor, *român, cânta, când, pâine* etc., cu excepția situațiilor enumerate mai sus.

Prin aplicarea principiului etimologic, se scrie cu „â" la început de cuvînt în *ânger* și *Ândrea,* și cu „î" în interiorul cuvintelor *dînsul, rîde, rîpă, rîu, sîn* (parte a corpului omenesc), *vîrtute, vîrtos.*

Cuprins

Capitolul 1: Cu alba-neagra la cimitir..... 5
Capitolul 2: Altă mirabundă!.....24
Capitolul 3: Astă noapte n-a fost noapte.....42
Capitolul 4: Amestecate rău.....62
Capitolul 5: În bârlogul Fiarei.....82
Capitolul 6: Invitaţie la vals..... 130
Capitolul 7: Scrisoare de dragoste fierbinte..... 139
Capitolul 8: Zi zbanghie..... 157
Capitolul 9: Ahoe! Din vechea Troie!..... 171
Capitolul 10: Reconstituire..... 191
Capitolul 11: Niculăiţă al tatii!..... 213
Capitolul 12: Niet! Eu nu plec de-aici! Ia ne uidú!.... 237
Capitolul 13: Ultima?..... 269
Capitolul 14: Puterea nemărginită a povestuirii 274
Capitolul 15: Păcatul cel mai mare..... 293
Capitolul 16: Te lepezi de SCHEITHAN?..... 316
Capitolul 17: Mirabunda de la Vorobiev*: Sunt român!*..402
Capitolul 18: Alta..... 417
Capitolul 19: Se îngroaşă gluma... 422
Capitolul 20: Vomit şi plâng..... 466